SLAVA LUI HRISTOS ÎN JERTFE

H. L. Heijkoop

Capitolul 1

Necesitatea jertfelor

Observaţii introductive asupra necesităţii jertfelor, potrivit Genezei

„Iată cartea generaţiilor din Adam. În ziua cînd Dumnezeu a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. l-a creat parte bărbătească şi parte femeiască, i-a binecuvîntat şi le-a dat numele de „om", în ziua cînd au fost creaţi. Cînd Adam era de o sută treizeci de a n i i s-a născut un fiu după chipul şi asemănarea lui şi i-a pus numele Set" (Geneza 5.1-3).

„Şi Adam a cunoscut-o pe soţia sa, Eva; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Cain. Şi a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!" A mai născut şi pe fratele său Abel. Şi Abel era cioban, iar Cain era plugar. După un timp oarecare, Cain a adus Domnului o jertfă de mîncare din roadele pămîntului. Abel a adus şi el din oile întîi-născute ale turmei lui şi din grăsimea lor. Şi Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui; dar spre Cain şi spre jertfa lui n-a privit cu plăcere" (Geneza 4.1-5).

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi soţiei lui haine de piele şi i-a îmbrăcat cu ele" (Geneza 3.21).

Înainte de a începe cu cartea Leviticului, unde se vorbeşte cel mai mult despre jertfe, m-am gîndit ca în legătură cu aceste locuri să fac scurte observaţii introductive asupra jertfelor. Am citit şi începutul capitolului 5 din Geneza, nu pentru că acolo se spune ceva despre jertfe, ci pentru că acolo se găseşte marele principiu care stabileşte relaţia dintre om şi Dumnezeu. Citim aici: „În ziua cînd Dumnezeu a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu" şi noi ştim ce înseamnă aceasta, anume că omul nu cunoştea păcatul. Moralicește el era chipul lui Dumnezeu.

Întîmplarea din capitolul 3 ne este tuturor bine cunoscută. Ea relatează cum primul om a păcătuit şi cum prin aceasta el a ajuns să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu — o realitate a cărei influenţă se exercită asupra fiecărui om în parte. Vom mai vedea aceasta mai tîrziu. In locul acesta, deci, a venit păcatul în lume, şi relaţia dintre Dumnezeu şi oameni s-a schimbat prin aceasta radical.

În Geneza 1.26-27 citim că Dumnezeu a creat pe om. „Şi Dumnezeu a zis:

„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpînească peste peşti mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pămîntul şi peste toate tîrîtoarele care se mişcă pe pămînt!" Şi Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a creat". Aşadar Dumnezeu a creat pe om după chipul Său (ca reprezentant al Său aici pe pămînt, şi după asemănarea Sa (ca fiind curat, căci nu cunoştea păcatul). Omul era singura creatură de pe pămînt care putea să aibă relaţii cu Dumnezeu; şi Dumnezeu putea vorbi cu el, căci nu era nici o

piedică între Dumnezeu şi el.

Apoi se petrece evenimentul din capitolul 3, despre care am citit. Dumnezeu a dat omului locul cel mai înalt între toate creaturile; el trebuia să stăpînească asupra pămîntului şi asupra tuturor care erau pe el. Îngerii făceau excepţie de la aceasta, căci ei nu locuiesc pe pămînt. Pe pămînt însă omul trebuia să fie administratorul lui Dumnezeu, ca reprezentant al Lui asupra întregii creaţii de pe pămînt. La aceasta trebuia dat un semn, prin care devenea vizibil că omul era numai administratorul lui Dumnezeu şi nu domnea cu propria sa autoritate. Semnul era pomul acela despre care Dumnezeu a spus: „să nu mîncaţi din el". Numai un singur pom din mulţimea pomilor care se găseau în Eden! El era atît dovada cît şi amintirea faptului că omul avea să slujească lui Dumnezeu şi că Dumnezeu era Cel care l-a făcut pe om stăpînitor peste pămînt şi că de aceea omul trebuia să Îi fie ascultător şi Îi era răspunzător.

Apoi găsim aici, în capitolul 2, unul din primele lucruri pe pe care le-a făcut omul. În primul rînd, cu înţelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu, a dat nume animalelor.

Aici avem al doilea eveniment. Şarpele vine la Eva şi începe să stea de vorbă cu ea. Noi toţi cunoaştem rezultatul: Eva ia şi mănîncă şi dă şi lui Adam; aşa au devenit oameni păcătoşi. La păcatul original ne gîndim de obicei, cînd ne amintim de întîmplarea aceasta.

Şi totuşi nu aceasta este consecinţa cea mai importantă. Mult mai plin de conţinut şi mai îngrozitor este ceea ce s-a întîmplat prin aceasta pentru Dumnezeu. Cînd un om se vede pe sine, în lumina lui Dumnezeu, aşa cum este el, un păcătos pierdut, atunci el se gîndeşte numai la păcatele sale şi nu doreşte nimic altceva mai mult, decît să obţină iertarea de la Dumnezeu, care va trebui să îl judece. însă este şi altceva care trebuie clarificat, înainte ca Dumnezeu să poată da iertarea păcătosului. Lucrul acesta trebuie să-l vedem întîi şi anume felul în care se prezintă păcatul lui Adam şi al Evei din punctul lui Dumnezeu de vedere.

Pentru ca să înţelegem acest rezultat semnificativ al căderii în păcat, trebuie să privim încă odată asupra expunerii pe care Biblia o face. Şarpele zice Evei: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mîncaţi din toţi pomii din grădină?" Şi Eva a răspuns: „Despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mîncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi". Aceasta însă nu corespundea exact cu ceea ce a spus Dumnezeu. Ea adaugă că nu are voie să se atingă de acest pom, dar aceasta nu era adevărat. Dumnezeu a spus numai că ei vor muri cînd vor mînca din acel pom.

Şi atunci şarpele a avut succes; el nu numai că o înşală pe Eva, dar dispreţuieşte pe Dumnezeu şi îl defaimă. De fapt el spune Evei: „Dumnezeu a spus: cînd vei mînca din pomul acesta vei muri. însă ce a spus El nu este adevărat". El afirmă aşadar, că Dumnezeu minte şi, în plus, că El nu este bun şi drept cu oamenii. Dacă voi sînteţi stăpîni peste tot pămîntul, atunci aveţi dreptul să mîncaţi din roadele tuturor

pomilor; altfel voi nu sînteţi stăpînii pămîntului. Este nedrept că Dumnezeu vă interzice să mîncaţi din aceste roade... Aşa tăgăduieşte şarpele adevărul şi dreptatea lui Dumnezeu.

Şi în al doilea rînd el vorbeşte indirect Evei: „Dumnezeu nu vă iubeşte şi nu vă vrea binele. El v-a interzis să mîncaţi din roadele acestui pom, căci El „ştie că în ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul". îngrozitoarea acuzare a şarpelui sună aşadar, cu alte cuvinete: Dumnezeu ştie că voi veţi fi asemenea Lui, cînd veţi mînca din pomul acesta, dar El nu vrea să fiţi ca El. El vrea să vă ţină într-o poziţie joasă. Iar vouă nu vi se dă voie să vă înălţaţi. însă voi sînteţi pe deplin îndreptăţiţi să mîncaţi, căci este un pom de pe acest pămînt, peste care voi sînteţi stăpîni... Aşa dispreţuieşte şarpele tot ceea ce este Dumnezeu: adevărul Său (el spune că Dumnezeu este un mincinos), dreptatea Sa (el spune că Dumnezeu este nedrept), bunătatea şi dragostea Sa (el spune că Dumnezeu nu vă iubeşte, El nu vă dă ceea ce vi se cuvine).

Eva a crezut ceea ce i-a spus şarpele, a mîncat din rodul acelui pom şi i- a dat şi lui Adam să mănînce şi el. Aşa au dat dreptate acestor minciuni despre Dumnezeu şi L-au dezonorat profund. Faptul acesta ne arată cît de îngrozitor este păcatul. Adevărul amar este că Adam şi Eva au devenit păcătoşi şi, urmare faptului acestuia, ei fug dinaintea lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu a început să-i alunge; ei au fost cei care au fugit. Ei au înţeles că nu mai puteau sta în faţa Lui. însă cel mai îngrozitor adevăr era aceasta: creatura a dezonorat pe Dumnezeu, şi tocmai acea creatură care a primit cea mai mare dovadă despre bunătatea şi dragostea Sa: omul.

Ţărîna din care Dumnezeu a creat pe om, era ea mai bună ca din care a creat animalele? Nu era numai bunătatea si dragostea Sa, că a dat omului un loc deosebit, că l-a făcut după lupul şi asemănarea Sa şi l-a pus căpetenie peste toată creaţia? Şi acum Dumnezeu a fost dezonorat tocmai de aceste fiinţe, oamenii. Ei au dispreţuit toate atributele Sale sfinte. Aceasta Acesta atît de îngrozitoare căderea omului.

Această latură trebuia clarificată, înainte ca Dumnezeu să să poată ierta păcatele. Însă vedem chiar de aici că Dumnezeu, dacă trebuie să judece, arată imediat că El este îndurător şi iubeşte, Oh! El ar fi putut să dovedească tuturor că El este drept şi sfînt. Dacă El ar *fi* omorît imediat pe Adam şi pe Eva şi i-ar *fi* aruncat în iad, atunci s-ar fi dovedit pentru toată veşnicia că orice cuvînt il lui Dumnezeu este totdeauna adevărat şi că Dumnezeu este totdeauna drept şi sfînt şi că nu poate avea nici o părtăşie cu păcătoşii. Însă cum ar fi fost cu întrebarea: „Este Dumnezeu dragoste? Iubeşte El oamenii sau nu?" Această întrebare ar fi rămas veşnic fără răspuns. Şi în ce ÎI priveşte pe Dumnezeu Însuşi, dacă dreptatea şi adevărul Său ar fi fost satisfăcute — dragostea Sa ar fi rămas nesatisfăcută prin aceasta, căci dragostea Sa nu vrea ca oamenii să se piardă. Din 1 Timotei capitolul 2 ştim că Dumnezeu, Mîntuitorul nostru

vrea ca toţi oamenii să fie mîntuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului (versetul 3). ..Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3.16).

Aici ajungem la necesitatea jertfelor, atît pentru Dumnezeu, cît şi pentru păcătos. De o parte stă Dumnezeu, care a fost dezonorat de oameni, de cealaltă parte stau oamenii, care au devenit păcătoşi pierduţi. Cum putea Dumnezeu să-Şi satisfacă dragostea, să arate că El este dragoste şi în acelaşi timp să-Şi descopere adevărul, sfinţenia şi dreptatea? Pentru aceasta era nevoie de o cale care să-I facă posibilă arătarea harului Său faţă de aceşti păcătoşi care L-au dezonorat şi astfel să dovedească întregii creaţii că într-adevăr El iubeşte pe om. Aceasta însă nu se putea întîmpla niciodată în contradicţie cu dreptatea şi adevărul Său. Dumnezeu este dragoste, însă Dumnezeu este şi lumină. Niciodată El nu poate să lucreze conform dragostei Sale, dacă prin aceasta, dreptatea, sfinţenia şi adevărul Său ar fi nesocotite. Aceasta era condiţia căreia trebuia să-i corespundă calea pe care oamenii puteau veni în legătură cu Dumnezeu. Aceasta ne arată necesitatea jertfei pentru Dumnezeu şi pentru păcătoşi.

Adam, după căderea în păcat a trăit o sută treizeci de ani şi „a născut un fiu după chipul şi asemănarea lui". Asta înseamnă că fiul pe care l-a primit Adam era după chipul şi asemănarea unui om căzut, care era un păcătos şi stătea sub judecata lui Dumnezeu — al unui om care iniţial a fost în legătură cu Dumnezeu, dar care a părăsit această poziţie. El s-a ascuns dinaintea lui Dumnezeu. Omul, fiul lui Adam era un păcătos, pentru că tatăl său era un păcătos; căci acesta este marele principiu, pe care noi îl avem în Cuvîntul lui Dumnezeu, că omul are o natură care este în concordanţa cu familia căreia îi aparţine. Şi aşa cum ni se spune în Faptele Apostolilor 17.26, tot neamul omenesc, bărbat şi femeie, au luat naştere dintr-o familie; înseamnă, deci, că toţi aparţin acestei familii, familiei lui Adam.

Cunoaştem locurile din Noul Testament, unde Cuvîntul lui Dumnezeu vorbeşte despre un al doilea Adam, ultimul Adam. Dacă citim aceste locuri, de exemplu: Romani 5.12 şi 1 Corinteni 15.47, recunoaştem că ceea ce am văzut aici despre familia primului Adam, se potriveşte şi la toţi cei care sînt în legătură cu cel din urmă Adam, Omul venit din cer şi aparţin familiei Sale, fiind părtaşi caracterului pe care îl are El, acest al doilea Adam. Am putea spune despre cel de „al doilea Adam", însă Cuvîntul lui Dumnezeu îl numeşte „ultimul Adam", pentru că nu mai poate fi un al treilea. Cuvîntul lui Dumnezeu cunoaşte numai două feluri de oameni: oameni care stau în legătură cu Dumnezeu şi oameni care au natura lor de la Adam cel căzut, Şi Cuvîntul lui Dumnezeu vorbeşte despre familia primului Adam şi despre familia ultimului Adam.

Dacă citim locurile din Cuvîntul lui Dumnezeu care vorbesc despre aceste două familii, atunci vedem cît de mare este diferenţa care există între ele. Nici unul dintre cei care sînt în legătură cu primul Adam

nu poate să stea în prezenţa lui lui Dumnezeu. Ei toţi au caracterul celor fărădelege, care au fugit lin prezenţa lui Dumnezeu şi singurul bun pe care îl mai au, conştiinţa lor, nu este ceva care să-i îndrepte spre Dumnezeu, ci dimpotrivă, ceva care lucrează ca să-i îndepărteze din prezenţa lui Dumnezeu, ca să se ascundă de El. Acesta este caracterul lor şi Dumnezeu nu poate avea părtăşie cu ei şi nici nu poate să-i binecuvînteze.

Însă se găseşte un al doilea Adam, Unul despre care DumDumnezeu spune că Şi- a găsit plăcerea în El. Şi toţi cîţi Ii aparţin, împart locul Său cu El, locul plăcerii lui Dumnezeu.

Dacă întrebăm cînd au luat fiinţă aceste două familii, observăm cum primul Adam a devenit capul unei familii, după ce el a făcut o faptă, faptă a neascultării faţă de Dumnezeu. Tot aşa a devenit şi ultimul Adam capul unei familii, după ce El a făcut o faptă; şi noi ştim ce faptă, ce lucrare a fost aceasta! Fapta Lui de ascultare desăvîrşită faţă de Dumnezeu a condus la o slăvire infinită a lui Dumnezeu. Dar rezultatele acestei fapte unice se socotesc nu numai Lui, ci, potrivit cu acest principiu pe care l-am văzut, şi tuturor acelora care se unesc cu El prin credinţă.

Aceasta însă ne arată clar că fapta Sa, lucrarea de pe Golgota, este punctul central al întregii istorii a omenirii şi că această istorie a arătat spre cruce încă de la creerea lumii. Vorbesc, desigur, despre istoria omenirii aşa cum ne-o descrie Dumnezeu; are este starea ei şi cum El este ocupat cum să intervină, ca păcătoşii, aceşti oameni pierduţi, să fie readuşi înapoi la El şi rum El Însuşi a oferit mijlocul prin care ei să poată veni înapoi la El. Dacă înţelegem că lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o pe crucea de pe Golgota este singurul mijloc prin care oamenii pot să vină la Dumnezeu, atunci observăm că întreg Vechiul Testament îşi are sensul numai avînd în vedere crucea. Totul arată spre cruce, aşa cum spune şi Domnul Isus în Ioan 5.46, că Moise a scris despre El. În Luca 24 Domnul explică ucenicilor care mergeau spre Emaus, ceea ce era cu privire la suferinţele Sale în scrierile lui Moise, în toţi prorocii şi în toată Scriptura. „Nu trebuia Hristos să sufere acestea şi să intre în slava Sa?"

Da, acesta este într-adevăr semnul de recunoaştere al întregii istorii a omenirii. Chiar de la începutul istoriei, din grădina Eden, Dumnezeu a îndreptat privirea oamenilor spre cruce, care avea să fie cu 4000 de ani mai tîrziu. Şi în toată veşnicia, privirile oamenilor şi ale îngerilor vor fi îndreptate înapoi spre Golgota, la cruce, pe baza căreia am obţinut toate aceste binecuvîntări ale mîntuirii.

În versetele citite din Geneza 4 găsim prima indicaţie despre o jertfă. Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu ne împărtăşeşte un nou adevăr, atunci noi găsim pentru prima dată principii importante, care ne explică înţelesul noilor descoperiri.

În capitolul 3 am văzut cum Dumnezeu a îmbrăcat pe om. Pe omul acesta, care a fugit de El pentru că ştia că era gol şi nu mai putea să stea înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu l-a judecat imediat.

Dumnezeu este încet la mînie şi în executarea judecăţii. Şi aşa aflăm aici că Dumnezeu a îmbrăcat pe om cu piei de animale şi în felul acesta omul putea să stea înaintea Lui.

Vedem apoi în capitolul 4 cum Cain şi Abel voiau să vină înaintea lui Dumnezeu ca să-I aducă o jertfă. Citim aici numai ceea ce făceau aceşti oameni în exterior. In Evrei 11 însă Duhul Sfînt ne împărtăşeşte ceea ce se petrecea în inimile lor. Şi dacă vrem să apreciem corect o faptă şi să învăţăm din ea, totdeauna este important nu să fii numai spectator, ci să te aşezi în locul celuilalt. Pentru aceasta ne ajută Evrei 11. Este o întâmplare minunată. Ceea ce a avut loc în Geneza 4, a fost istorisit mai tîrziu, abia după 4000 de ani, căci Abel a trăit acum vreo 6000 de ani. Dumnezeu ne descoperă însă ceea ce se întîmpla în în inimile acestor oameni, încît Abel, care a trăit puţin timp — cel de al doilea om care a fost născut, a fost şi primul om care a murit — ne vorbeşte şi astăzi şi ne prezintă adevăruri importante, pentru că Dumnezeu ni le-a dat.

Evrei 11 ne spune: „Prin credinţă, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît Cain. Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui. Şi prin a vorbeşte el încă, măcar că este mort". Realităţi minunate! Să ne gîndim bine: Abel nu avea Cuvîntul lui Dumnezeu, aşa cum îl avem noi. El a trăit chiar în primele zile ale istoriei omenirii. Însă aici se spune că el prin credinţă a adus jertfa, dar explicaţia aceasta nu o găsim în Geneza 4, unde nici nu se spune că Abel era primul care a adus această jertfă, ci Cain. S-ar părea că lui Cain i-a venit mai întîi gîndul să aducă o jertfă lui Dumnezeu; si Cain a adus o jertfă, iar Abel a adus jertfa lui. „Şi DOMNUL a privit spre Abel şi spre jertfa lui; dar spre Cain şi jertfa lui, nu a privit". S-ar putea întreba, aşa cum au făcut mulţi oameni: nu era aceasta nedreptate din partea lui Dumnezeu?

Nu era, măsurată cu măsuri omeneşti, jertfa lui Cain mult mai valoroasă decît cea a lui Abel? Cain a adus din roadele pămîntului. El a arat ogorul, a lucrat din greu, ca să dea la iveală aceste roade. El era gata să dea o parte din ea şi fără îndoială partea cea mai bună — lui Dumnezeu. Abel, dimpotrivă, a luat pur şi simplu o pereche de animale. Probabil că el nu a muncit aşa de greu, cum a făcut Cain. Nu era aceasta nedreptate, faptul că Dumnezeu nu a primit jertfa lui Cain, pe cînd jertfa lui Abel a fost bine primită?

Se vede de aici că este cu totul greşit, dacă astăzi se spune adeseori că nu contează felul în care omul vine la Dumnezeu, numai sincer să fie. Însă Dumnezeu este Cel care trebuie să preţuiască lucrurile. Omul nu are dreptul să-şi dea părerea lui personală în această direcţie. Dumnezeu este Cel care a fost jignit de om; slava Lui a fost ataşată de oameni, care ar fi fost obligaţi, ca nişte creaturi, să-I slujească şi să-L asculte. În schimb, omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi a pus la îndoială bunătatea Lui, dreptatea Lui şi adevărul Lui. într-o astfel de situaţie, înţelegem că numai Dumnezeu singur poate

hotărî în ce fel ar mai putea oamenii veni la El. Şi vom vedea mai tîrziu, că Dumnezeu trebuia să rânduiască si a rînduit în asa fel aceste hotărîri, încît să corespundă nu numai dragostei Sale, dar şi sfinţeniei Sale. El ar fi nedrept dacă l-ar accepta pe om fără jertfă. De la început, de la jertfa lui Abel, vedem că nu se poate altfel.

De ce nu a primit Dumnezeu jertfa lui Cain şi de ce a primit-o pe a lui Abel? Cain nu a luat în seamă că Dumnezeu a spus că pământul este blestemat şi oamenii au devenit păcătoşi. El credea că roadele muncii proprii, munca unui om păcătos care nu putea să stea înaintea lui Dumnezeu — roadele unui pământ care era blestemat de Dumnezeu erau destul de bune ca să fie aduse lui Dumnezeu.

În Evrei 11 vedem însă ceea ce era în inima acestor oameni: „Prin credinţă Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît Cain". Nu era numai atît, că jertfa lui Abel era mai bună decît a lui Cain, ci aici învăţăm în ce fel se poate aduce ceva lui Dumnezeu ca să fie bine primit de El. Este un principiu în Cuvîntul lui Dumnezeu, aşa cum este spus de repetate rînduri în Legea lui Moise, că, atunci cînd un om vine la Dumnezeu, el nu are voie să vină fără daruri. El trebuie să aibă ceva, pe care poate să-l ofere lui Dumnezeu, dacă el, ca făptură, vrea să se apropie de Creator. Vedem deci că amîndoi au venit, însă că jertfa pe care o aduce Abel este bazată pe credinţă. El a avut credinţa în ceea ce a spus Dumnezeu şi că numai Dumnezeu are dreptul să spună cum se poate veni la El, într-un fel care să fie primit de El.

Dar asta nu este totul; aici citim: „Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort" (Evrei 11.4). Aici vedem un om, cel de-al patrulea om care a trăit şi care vine la Dumnezeu şi ştie că este plăcut înaintea lui Dumnezeu. El ştie că este drept; Dumnezeu i-a dat această cunoştinţă. Pe baza darului său, Dumnezeu îi dă mărturia că este drept. Avem aşadar incă de la început întregul secret, cum poate un om să fie Îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu. „Cum ar putea un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?" întreabă Iov şi el credea că nimeni nu poate; însă aici vedem cum este totuşi posibil.

Abel avea credinţă. El nu a avut un cuvînt scris din partea lui Dumnezeu, în care să găsească ceea ce trebuia să aducă; însă el avea credinţă. Nu citim că Abel si Cain au făcut multe lucruri rele. Nu găsim nici măcar un păcat, pe care ei să-l fi făcut înainte de această întâmplare.

Este aşadar clar, Cuvîntul lui Dumnezeu nu vrea să ne indrepte atenţia aici spre păcate, spre iertarea păcatelor, ci spre tarea unui om, şi aceasta cu privire la ceea ce este el din fire. Dacă ar fi fost vorba de păcate, atunci Cuvîntul lui Dumnezeu ar fi putut mult mai bine să scrie despre jertfa pe care ar fi adus-o Adam; căci Adam şi Eva au păcătuit. Insă dacă Adam şi Eva ar fi adus o jertfă, atunci noi am fi putut spune: da, dar noi nu suntem în aceeaşi situaţie! Noi nu am fost nevinovaţi şi nu am călcat conştienţi

(ca nevinovaţi fiind) porunca lui Dumnezeu. Aici însă găsim oameni despre care nu ştim că ar fi făcut vreodată fapte rele; noi putem presupune aceasta, însă Cuvîntul lui Dumnezeu nu ne-o spune. Şi totuşi unul primeşte mărturia din partea lui Dumnezeu că el era drept, iar celălalt primeşte mărturia că el nu era drept. In Evrei 11, Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune de ce acest unul era drept: pentru că el a lucrat prin (credinţă şi a venit cu acest dar de jertfă şi prin aceasta a fost plăcut lui Dumnezeu.

Este ca şi cum Abel a venit înaintea lui Dumnezeu cu ceva c are vorbeşte despre moarte. El vine la Dumnezeu şi pune moartea între Dumnezeu si el. Si aceasta este învăţătura întregului Cuvînt al lui Dumnezeu, că numai moartea poate fi sfîrşitul omului firesc şi că numai moartea poate scoate pe un om, un urmaş al lui Adam, din starea lui. Şi noi ştim cu toţii; numai moartea ne poate scoate de pe locul acesta unde se află blestemul lui Dumnezeu, un loc murdărit prin păcat.

Citim în acelaşi timp că Abel a adus din oile întîi-născute ale turmei lui. Aceasta este o imagine a ceea ce poate fi mai bun. Dacă sîntem obişnuiţi cu Noul Testament, înţelegem că aceasta este una dintre cele mai frumoase indicaţii despre Domnul Isus, „Cel întîi-născut". (El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Insă ca om El este întîiul-născut). Şi în această postură el a înfăptuit lucrarea de pe Golgota. Aşadar Abel a adus lui Dumnezeu din oile întîi-născute ale turmei sale şi din grăsimea lor. In cartea Leviticului găsim că grăsimea este partea cea mai bună a unui animal. Ea vorbeşte despre calitatea animalului, arată că este sănătos şi dovedeşte plinătatea a ceea ce este bun în el.

Însă nu numai atît; grăsimea animalului este şi o imagine a energiei, a voinţei în om. Prin jertfa sa, Abel recunoaşte că, cea ce Dumnezeu pretinde omului este cerut pe drept. El recunoaşte că Dumnezeu are tot dreptul să ceară supunerea voinţei omului. Prin urmare, Acela care avea să fie un substitut pentru păcătoşii pierduţi şi care trebuia să facă liber drumul pe care un păcătos putea să vină la Dumnezeu, avea să-Şi predea toată voinţa lui Dumnezeu, încît Dumnezeu putea într-adevăr să-Şi găsească plăcerea în El.

Aceasta este prima lecţie pe care ne-o dă aici Cuvîntul lui Dumnezeu. Aceasta este lumina pe care o avea credinţa lui Abel aici: el ştia ce a făcut Dumnezeu însuşi. Nu găsim că Dumnezeu a dat vreo explicaţie lui Adam şi Evei cînd le-a făcut haine din piele şi i-a îmbrăcat cu ele. însă credinţa lui Abel simţea şi ştia care erau gîndurile lui Dumnezeu. Acesta este un lucru minunat, ceva ce nu poate înţelege un om firesc, dar poate să înţeleagă un credincios. Nu este o realitate măreaţă, cînd în 1 Ioan 2 se spune că cei care sînt „copilaşi" în Hristos au ungerea din partea

Celui Sfînt (versetul 20) şi ştiu totul şi nu au nevoie să-i înveţe cineva (versetul 27)? Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune clar lucrul acesta. Desigur, este o diferenţă între Abel şi aceşti copilaşi", căci în 1 Ioan 2 este vorba şi de locuirea Duhului Sfînt in ei, cum nu a fost cazul cu Abel. Insă oricine are

credinţă, primeşte o natură nouă, dumnezeiască, o fire care are un simţ pentru ceea ce este după gîndurile lui Dumnezeu. Cine este născut din nou, cine are într-adevăr credinţă — şi aceasta este dovada că el este născut din nou — poate simţi care sînt gîndurile lui Dumnezeu, dacă nu sînt piedici în viaţa lui, prin care să fie tocite aceste sentimente, prin întreruperea legăturii cu Dumnezeu.

Abel însă a auzit desigur de la părinţii săi şi simţea — cel puţin credinţa sa a înţeles că Dumnezeu însuşi a introdus moartea, pentru ca oamenii vinovaţi, păcătoşi, să fie aduşi în starea în care să poată sta înaintea Lui — oamenii care au fugit de El şi cei care au recunoscut că erau goi şi nu puteau sta inaintea Lui. Şi Dumnezeu a folosit moartea pentru ca să-i imbrace; şi acesta este primul lucru pe care îl are de învăţat primul. Apoi atunci înţelegem că nici un copil mic nu poate sta inaintea lui Dumnezeu, pentru că el are o natură păcătoasă şi că numai moartea — moartea altuia — poate scoate pe om din starea în care se găseşte şi să-l aşeze într-o altă poziţie, în care poate sta înaintea lui Dumnezeu.

Aici se vede clar acest principiu. Un om se poate apropia de Dumnezeu, fără ca să fie judecat, numai cînd el vine cu ceva care vorbeşte de moarte. Iar el face aceasta pentru că întreabă care sînt gîndurile lui Dumnezeu, pe care credinţa le va înţelege. Atunci omul primeşte mărturia că el şi darurile lui sînt plăcute lui Dumnezeu şi că poate sta înaintea lui Dumnezeu, aşa cum am citit: „Şi DOMNUL a privit spre Abel şi spre jertfa lui".

Să citim Geneza 8.20-22; 9.1-3, unde avem o a doua lecţie. *„Şi Noe a zidit un altar DOMNULUI,a luat din toate animalele* curate şi din toate păsările curate şi a adus arderi de tot pe altar. *DOMNUL* a simţit un miros plăcut; şi *DOMNUL* a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pămîntul din cauza omului, pentru că gîndirea inimii omului este rea din tinereţea lui; şi nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cît va fi pămîntul, nu va înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea". ..Dumnezeu a binecuvîntat pe Noe şi pe fiii săi şi le-a zis: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pămîntul. S-apuce groaza şi frica de voi pe orice animal de pe pămînt, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mişcă pe pămînt şi pe toţi peştii mării: vi le-am dat în mîinile voastre. Tot ce se mişcă şi are viaţă să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca şi plantele verzi".

În capitolul 6 vedem că oamenii au devenit în aşa fel încît Dumnezeu spunea că toate întocmirile gîndurilor din inima lor erau îndreptate în toate zilele numai la rău şi că „DOMNULUI I-a părut rău că a făcut pe om" (versetul 5). Şi apoi vine potopul. Ce putea face Dumnezeu cu o creatură la care şi în care nu era nimic bun, decît s-o nimicească? Judecata Sa trebuie să vină peste tot ceea ce stă în contradicţie cu El. în Coloseni 1.16 citim că Domnul Isus a creat „toate lucrurile, cele care sînt în ceruri şi pe pămînt". Expresia folosită aici în greacă înseamnă că El a făcut-o prin propria Sa putere şi că El personal a realizat-o. în al treilea rînd, în versetul amintit se mai spune că El le-a creat pe toate pentru

Sine însuşi. Asta înseamnă că toate, că fiecare creatură este pentru El, că trebuie să-I fie de folos, să-I slujească. Dar ce să zici că, după ce a făcut totul pentru Sine, acestea nu slujesc scopurilor Lui? În Romani 3.12-13 se spune că toţi oamenii, fără excepţie, sînt nişte netrebnici, că întreaga lume a căzut sub judecata lui Dumnezeu.

Cînd cineva a terminat un aparat şi vede că nu poate fi utilizat la nimic, atunci îl aruncă. Ce trebuie să facă Dumnezeu cu oamenii care nu fac ce ar trebui să facă şi pentru care au fost creaţi, cu aceia care nu vor să-I slujească? In Deuteronom 6.5 vedem că Dumnezeu a poruncit oamenilor să-L iubească cu toată inima lor şi cu tot sufletul lor şi cu toată puterea lor sau, aşa cum Domnul spune mai departe în Marcu 12 şi Luca 10: cu toată puterea lor. Noi simţim în adîncul inimii noastre că aceasta este într-adevăr datoria creaturii. Şi ce trebuie să facă acum Dumnezeu cu oamenii, despre care El trebuia să spună că toate întocmirile gîndurilor inimii lor erau în fiecare zi numai spre rău? Desigur, răzvrătirea aceasta I-a întristat inima (Geneza 6.5). Nu mai era nimic altceva de făcut decît să aducă judecata peste oameni. Potopul a omorît totul cu excepţia unui om şi a familiei lui. Noe a căutat şi a găsit har şi apoi a fost salvat în chip minunat; el a intrat în corabie şi în ea el a trecut prin apele judecăţii. Puterea valurilor judecăţii lui Dumnezeu a venit asupra corăbiei, însă el era în siguranţă înăuntrul ei. Şi s-ar putea spune că Noe a venit pe un pămînt nou, pe un pămînt care fusese curăţit prin judecată.

În capitolul 6 citim că Noe a construit corabia. Gîndurile sale erau preocupate de judecata despre care a auzit că trebuie să vină, a înţeles că lumea merita judecata. El a căutat o cale ca să fie scăpat de judecată şi a găsit-o, sub călăuzirea lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu i-a spus cum era posibilă această salvare: în corabie. Aici, în Geneza 8, Noe stă de partea cealaltă a judecăţii, pe pămîntul cel nou, curăţit.

El zideşte un altar, primul despre care vorbeşte Cuvîntul lui Dumnezeu. Ia din toate animalele curate şi din toate păsările curate şi le aduce ca jertfă. Este ceva minunat în faptul acesta. Să-l vedem mai de aproape. Noe aduce jertfe lui Dumnezeu, nu pentru ca să fie salvat, ci pentru că inima lui era plină de recunoştinţă pentru că el era acum salvat. De aceea jertfa aceasta era o ardere-de-tot pe un altar. În general noi gîndim că jertfa este cel mai important lucru, nu altarul. Însă Domnul Isus spune în Matei 23.19: „Care este mai mare: darul sau altarul care sfinţeşte darul?" Cu alte cuvinte, darurile sînt sfinţite de altar. Faptul acesta este destul de important pentru noi, ca să ne gîndim la el.

Cînd citim în Exod 28 şi 29 despre cortul din pustie, vedem că altarul şi jertfa ne îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Altarul este o imagine a Domnului Hristos, ca adevăratul Om. El era construit din lemn, dar îmbrăcat cu aramă. în Numeri 16.36-40 aflăm că arama este un simbol al dreptăţii, care este aşa de mare încît poate trece prin judecata lui Dumnezeu, fără ca să fie mistuită. Despre aceasta

vorbeşte altarul de aramă.

Cînd privim la Domnul Isus pe cruce, înţelegem că de aceea lucrarea aceasta era deosebit de minunată, pentru că tocmai Persoana Sa a făcut-o. Cînd căutăm să dăm adevărata valoare a unui lucru de pe pămînt, important lucru este să ştim cine l-a făcut. Lucrarea de pe cruce era în realitate minunată, pentru că a făcut-o Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu. El, care a purtat acolo judecata lui Dumnezeu, asupra păcatelor mele, chiar El era Cel Sfînt, Cel Adevărat, care nu cunoştea păcat. El era Acela despre care Dumnezeu însuşi spunea: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea" (Matei 3.17; Marcu 1.11; Luca 3.22) şi El însuşi putea spune despre Sine, că El totdeauna făcea ceea ce era plăcut lui Dumnezeu. O, da, lucrarea în sine era minunată! însă pentru inima lui Dumnezeu era deosebit de preţioasă, pentru că era făcută de Acela care nu ştia ce este păcatul şi care ca Om pe pămînt, L-a slăvit totdeauna pe Dumnezeu. El S-a supus judecăţii lui Dumnezeu, într-o deplină ascultare. El a fost ascultător pînă la moarte, da, moarte de cruce (Filipeni 2).

Apoi vedem în Geneza că era un singur altar pe tot pămîntul. Aflăm despre acest altar şi despre jertfa de pe el, tocmai după ce Dumnezeu spusese despre oameni: „Toată imaginaţia gîndurilor din inima omului era în fiecare zi numai răutate. Şi Domnului I-a părut rău că a făcut pe om pe pămînt şi S-a mîhnit în inima Lui" (Geneza 6.5-6); judecata a venit printr-un potop. Dumnezeu a judecat întreaga omenire, pentru că starea ei era aşa de stricată. Apoi vedem un pămînt nou şi pe el acest altar. Un singur altar era pe întreg pămîntul şi pe acest altar era o jertfă. Mirosul de pe acest altar, efectul acestei jertfe de pe altar este aşa de mare înaintea lui Dumnezeu, încît parcă spune: într-adevăr, omul este cu totul stricat.

Nu cred că Noe, soţia lui şi fiii lor ştiau că inima lor era aşa de rea, însă Dumnezeu ştia. Dar Dumnezeu spune aici: chiar dacă aşa este, totuşi Eu nu-i voi mai nimici; căci de acolo, de pe acest pămînt, vine un miros atît de plăcut de la această jertfă. („Miros plăcut" poate fi redat şi cu „miros odihnitor").

Să mergem puţin înapoi. De ce putea Noe să aducă această jertfă? Dumnezeu spusese în capitolul 6 ce este omul. Şi Dumnezeu a zis: vreau să aduc judecata peste aceşti oameni. Insă ochii lui Noe erau îndreptaţi spre Dumnezeu şi el a găsit har, aşa cum fiecare om care vine la Dumnezeu, ca să găsească har, îl va găsi la El. Dumnezeu i-a dat lui Noe calea pe care putea trece prin moarte, prin judecata lui Dumnezeu; căci Dumnezeu trebuia să-Şi exercite judecata.

Însă Noe putea trece prin moarte şi totuşi să rămînă în viaţă; prin moarte el putea părăsi locul în care era, ca să meargă într-un loc nou; prin moarte — însă nu prin propria sa moarte, ci prin ceva care mărturiseşte despre moartea altuia. Noi ştim, era corabia, în care el a intrat şi prin care el a sosit de

partea cealaltă, pe pământul nou. Normal, este încă acelaşi pământ; însă în înţelesul său duhovnicesc el vorbeşte despre locul unde omul este adus după ce a trecut în corabie prin potopul de apă şi astfel ajunge pe noul pământ, curăţit prin judecata lui Dumnezeu. Simbolic, faptul acesta vorbeşte, nu mă îndoiesc, despre ceea ce găsim în 2 Petru 3, cînd pământul va fi nimicit prin judecata lui Dumnezeu, va fi pustiit şi va fi înlocuit cu un pământ nou, un cer nou (versetele 12 şi 13).

Vedem deci că această jertfă era în stare nu numai să salveze pe păcătos, încît un om păcătos poate să se apropie de Dumnezeu, cînd pune această jertfă între el şi Dumnezeu (ca în Geneza 4), ci şi că Dumnezeu poate ca pe baza acestei jertfe să cureţe întreaga creatură şi, după judecată, să binecuvînteze, să dea un cer nou şi un pământ nou, pe care omul poate să locuiască. Omul, care în sine însuşi este desăvîrşit de rău şi a cărui inimă nu este mai bună decît a acelor oameni care au fost loviţi de judecată, dar care a trecut în altul prin judecată, ajunge astfel pe acest pământ nou.

Încă un gînd asupra jertfei însăşi. în Levitic 1 citim că cel care aducea jertfa trebuia să împartă jertfa în părţile ei. Fiecare parte a jertfei putea să se vadă în chip desluşit. Aceasta este de fapt ceea ce a făcut şi Dumnezeu. Toate lucrurile care vorbesc despre Domnul Isus şi despre slava Persoanei Sale şi a lucrării sale — Dumnezeu ni le arată numai cîte o parte, aceea pe care noi o putem înţelege, apoi o altă parte şi iarăşi o alta nouă. Vom vedea în Levitic 1 că se puteau aduce boi, oi, capre sau păsări; dar toate vorbesc despre Persoana şi lucrarea Domnului Isus.

Însă fiecare dintre aceste animale indică o proprietate deosebită; o pasăre, de exemplu, vorbeşte despre El ca Omul din cer, o oaie vorbeşte despre El ca Cel blînd din fire (Isaia 53). Şi toate proprietăţile care ieşeau din animalul de jertfă erau preţioase în ochii lui Dumnezeu, atunci cînd Domnul Isus a săvîrşit lucrarea. Aici citim că Noe a adus jertfă din toate animalele curate. Putem spune că a fost adusă aici lui Dumnezeu o jertfă care reprezintă un tablou complet ale Persoanei Domnului Isus în toate caracteristicile sale minunate, aşa cum ea a fost descoperită în lucrarea Sa de pe cruce.

Găsim aici sintetizat simbolic, chiar de la început, că Persoana jertfei pe care Dumnezeu o vedea înaintea Sa era aşa de minunată, încît Dumnezeu pe baza acesteia poate revărsa toată dragostea Sa, tot harul Său şi toate binecuvîntările pe care le poate da un Dumnezeu Atotputernic. Găsim aici în capitolul 8.20: „Noe... a luat din toate animalele curate şi din toate păsările curate şi a adus arderi-de-tot pe altar". Totul era un tablou al Domnului Isus, totul era plăcut înaintea lui Dumnezeu — şi noi ştim că numai ceea ce era în El, în Domnul Isus este plăcut pentru Dumnezeu — totul a fost adus aici de Noe pe pământul cel nou. Şi care este rezultatul? „Şi Domnul a mirosit mirosul plăcut" — de fapt „mirosul sau parfumul odihnitor sau al liniştirii". „Şi Domnul a zis în inima Lui: „nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că gîndirea inimii omului este rea din tinereţea lui". Minunată hotărîre! Două

capitole mai înainte citim practic aceeaşi hotărîre asupra stării oamenilor, dar acolo rezultatul era că Dumnezeu a decis: vreau să nimicesc pe om de pe pămînt. Aici însă El spune: nu voi mai face lucrul acesta. De ce nu? Pentru că aici s-a adăugat ceva: această minunată ardere-de-tot. Ea era un miros de pace, un miros plăcut pentru Dumnezeu. Pe baza jertfei acesteia, Dumnezeu putea dovedi har, putea să rabde pe păcătoşi, putea să-i ierte. Încă un principiu important găsim aici în legătură cu jertfele. Dumnezeu a simţit mirosul plăcut, care i-a dat linişte. Şi Dumnezeu spune: „Nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cît va fi pămîntul, nu va înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea".

Desigur, toate acestea sînt adevărate şi pentru lucrurile naturale de pe acest pămînt. Noi nu ştim dacă înainte de acel timp a plouat. Insă începînd cu momentul acesta, a plouat. De atunci, mereu a fost noapte şi zi, semănătură şi recoltă, frig şi căldură, vară şi iarnă, ziuă şi noapte. Şi ştim că aşa va rămîne atîta timp cît va fi pămîntul. însă toate sînt ca nişte indicaţii despre această stare minunată, starea veşnică, cînd toate vor fi neschimbate şi toate darurile harului lui Dumnezeu niciodată nu vor mai avea un sfîrşit, ci vor rămîne veşnic, pentru că sînt întemeiate pe acest minunat miros, pe jertfa care este adusă aici. Jertfa este nu numai în sine preţioasă, ci este peste măsură de preţioasă prin Persoana Aceea care era Jertfa. Nu numai lucrarea pe care El a înfăptuit-o, că El a murit, este preţioasă, ci Persoana, Aceea care a înfăptuit-o, Domnul Isus, Cel care a murit, ca astfel Dumnezeu să fie satisfăcut şi, prin El, omul să se poată apropia de Dumnezeu.

Niciodată nu a fost ceva asemănător spus lui Adam, niciodată nu s-a spus mai înainte aşa ceva cuiva. în timpul potopului a fost cu totul altfel; acolo semănatul şi culesul, frigul şi căldura nu au urmat una alteia. însă începînd din acest moment, cu adevărat aşa a fost pe pămînt. Simbolic, prin aceasta ne este arătat că o binecuvîntare trainică va fi rezultatul, atunci cînd se va *fi* adus o asemenea jertfă de ardere-de-tot, prin care Dumnezeu va găsi odihnă şi care este un miros plăcut pentru El. înainte de jertfa lui Noe, nici un om nu a fost binecuvîntat. În Geneza 2.3 citim că Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea, însă nu citim de vreun om că Dumnezeu l-ar *fi* binecuvîntat. Aici însă Dumnezeu binecuvântează pe Noe.

Şi apoi Noe primeşte ceva, pe care Adam însuşi nu l-a cunoscut în grădina Eden. Dumnezeu a dat lui Adam, în Eden, ca hrană „orice plantă care produce sămînţă şi care este pe faţa întregului pămînt şi orice pom care are în el rod cu sămînţă" (Geneza 1.29). După ce Adam a păcătuit, Dumnezeu i-a luat rodul pomilor. El a păcătuit mîncînd din roadele unui pom şi, începînd din momentul acela, el nu mai avea voie să mănînce din roadele acelui pom. El avea ca hrană numai plantele de pe pămînt, iarba care făcea sămînţă (Geneza 3.18).

Însă în timpul acesta Dumnezeu dă omului nespus mai mult decît a avut el în grădina Eden. El nu trebuia să mănînce numai din iarba care făcea sămînţă, ci din tot ceea ce era pe pămînt — chiar şi din păsări, din animalele de pe cîmp şi din peşti. Pînă aici acestea nu erau permise. „Toate acestea vi le dau, ca şi plantele verzi" (capitolul 9.3).

Dacă, Dumnezeu, pe baza unei asemenea jertfe, care îi este aşa de plăcută, găseşte o cale pe care El poate să vină iarăşi în legătură cu păcătoşii care L-au dezonorat, atunci El doreşte să dea mai multe binecuvântări decît a avut Adam, pe cînd el era în grădina Eden. Dumnezeu nu este aşa cum şarpele La prezentat omului; nu este adevărat că El nu vrea să dea oamenilor lucrurile acelea asupra cărora ei ar avea un pretins drept; nu este adevărat că El vrea să-i ţină într-o stare înjositoare. Dragostea lui Dumnezeu doreşte să dea toate oamenilor — omului pierdut, despre care Romani 5 spune că este un păcătos, fără Dumnezeu, lipsit de putere şi un duşman al lui Dumnezeu — ceea ce poate da un Dumnezeu Atotputernic; şi aceasta este mult mai mult decît a avut Adam înainte de a păcătui, pe cînd el locuia în grădina Eden! Aceasta o găsim aici, în jertfa lui Noe.

În cunoscutul capitol 22 avem apoi cea de-a treia jertfă; aici găsim iarăşi principii importante. Dumnezeu a vrut să arate clar încă de la început că jertfa trebuia să fie numai o jertfă fără păcat — căci aceasta era clar din Geneza 4 şi 8; un animal nu a păcătuit şi nu a încălcat legea — dar, mai mult, că numai un om putea să moară cu adevărat pentru oameni şi că dreptatea lui Dumnezeu putea fi satisfăcută numai cînd un om murea pentru un om, aşa cum Dumnezeu a spus lui Adam că sămînţă femeii va zdrobi capul şarpelui, chiar dacă prin aceasta i se va zdrobi călcîiul.

Nici un animal, nici chiar un înger nu putea fi cu adevărat un locţiitor înaintea lui Dumnezeu, pentru omul păcătos. Dacă omul este cel care a păcătuit, atunci numai un om poate muri pentru el. Acesta este primul gînd principal pe care îl găsim aici.

Cît de minunată este promisiunea din Geneza 3.15! Ni se arată că puterea Satanei va fi nimicită, că sămînţă femeii, deci un om, va zdrobi capul Satanei. El însuşi, al cărui călcîi este zdrobit, a murit, dar moartea nu a avut ultimul cuvînt: El a înviat. Chiar după căderea omului, Dumnezeu lasă să se înţeleagă că Acela care trebuia să săvîrşească lucrarea pe baza căreia oamenii vor fi eliberaţi de sub puterea Satanei, trebuia să sufere, însă că El va trăi mai departe, va trăi veşnic.

Aici, în Geneza 22, găsim confirmarea acestui principiu. Numai un om putea muri pentru un om. Trebuia să fie sămînţă femeii, ca să înfăptuiască lucrarea.

Un al doilea gînd este acesta: nu omul este cel care trebuie să îngrijească de jertfă. Da, desigur, el trebuie să vină cu o jertfă, însă punctul de plecare pentru aceasta nu este omul. în cazul lui Abel vedem că el a venit cu o jertfă şi tot aşa şi Noe. însă aceasta nu este temelia pentru răscumpărare. Aici, în

Geneza 22 ni se arată adevărata bază pentru răscumpărare. Dumnezeu Însuşi a avut grijă de jertfă — aşa cum Avraam însuşi trebuia să dea pe fiul său. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3.16). Romani 5.8 ne confirmă încă o dată aceasta: „Dumnezeu însă îşi arată dragostea Sa faţă de noi prin faptul că, pe cînd noi eram încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi". Ce minunat gînd şi cît de însemnat! Cum putea un om, despre care Dumnezeu spune că toate întocmirile gîndurilor inimii îi sînt numai la rău în fiecare zi şi că nu poate să facă nimic bun, cum putea un astfel de om să vină cu ceva bun la Dumnezeu? Acest om nu vrea nicidecum să vină la Dumnezeu şi cu nici un chip nu vrea să-I slujească!

Poate atunci omul să se împace vreodată cu Dumnezeu? Aici găsim răspunsul: numai dacă moare pentru el un om fără păcat. Insă un asemenea om nu există. „Toţi s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar" (Romani 3.12). Şi Faptele Apostolilor 17 ne arată că tot neamul de oameni se trage din acelaşi sînge. Nici un om nu putea deci să moară pentru un altul. „Toţi au păcătuit şi sînt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" spune Romani 3.23.

Însă întâmplarea cu jertfirea lui Isaac ne arată mai mult; jertfa de care are nevoie omul, ca să se poată apropia de Dumnezeu, trebuia dată de Dumnezeu însuşi — aşa cum a fost dat Isaac de către Avraam. Jertfa trebuia să fie un om, care să stea în aceeaşi legătură cu Dumnezeu ca şi singurul Fiu cu Tatăl Său, ca obiect al iubirii sale. „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubeşti, pe Isaac... şi adu-l ardere-de-tot" (Geneza 22.2).

Nu ştiu cît a înţeles Avraam din aceasta. Credinţa înţelege mult. În ce ne priveşte, noi ştim toate acestea din Noul Testament. Ştim că Dumnezeu însuşi a dat pe singururl Său Fiu, în care El Şi-a găsit plăcerea. În cele din urmă Avraam nu a trebuit să jertfească pe Isaac. Dumnezeu nu a cerut de la el ca să dea pe fiul său. Noi ştim că în ultimul moment Dumnezeu l-a reţinut şi i-a dat berbecul care trebuia să moară în locul fiului său.

Însă pe Golgota nu a fost aşa. Pe Golgota, Dumnezeu a dat pe Singurul Său Fiu, pe Preaiubitul Său, despre care cu puţin înainte, pe muntele schimbării la faţă a spus: ‚Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit toată plăcerea; de El să ascultaţi" (Matei 17.5). Domnul Isus însuşi spune în Ioan 10 că Tatăl îl iubeşte, pentru că El, Fiul, îşi dă viaţa. Şi Tatăl L-a dat pe cruce. Aceasta o vedem simbolic în Geneza 22. El însuşi a dat pe singurul Său Fiu la moarte, El L-a lovit. „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu şi asupra omului care îmi este însoţitor!... Loveşte pe păstor", spune Dumnezeu în Zaharia 13.7. Şi Domnul Isus Îşi arată durerea în Psalmul 22.15, în care este spus în sens profetic. După ce a strigat în primul verset: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" El plînge:

„M-ai adus în ţărîna morţii".

De ce L-a lovit Dumnezeu? Pentru că El ne-a iubit, pentru că El voia să salveze oamenii, pentru că acesta era singura cale. Pentru acesta Dumnezeu a dat pe Fiul Său şi pentru aceasta a devenit Domnul Isus om. Numai un om putea muri ca locţiitor pentru un altul, numai un om putea fi mijlocitorul între Dumnezeu şi om. Şi numai Acest unic Om, care era aşa de scump în ochii lui Dumnezeu, numai El putea săvîrşi o lucrare atît de minunată, lucrarea prin care dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută. Şi prin aceasta Dumnezeu putea arăta har păcătosului, într-un mod drept şi putea să-l binecuvinteze aşa cum dorea inima Lui. Deja în Geneza 9 vedem că Dumnezeu a dat omului mult mai mult decît a avut Adam în grădina Eden.

El voia să pregătească pentru oameni casa Tatălui, locuinţa veşnică a lui Dumnezeu, unde Tatăl şi Fiul au locuit în veşnicie. El voia să le dea toate comorile care sînt în ceruri. Efeseni 1.3 ne spune că noi sîntem binecuvântaţi cu orice binecuvântare în locurile cereşti, in Hristos. El voia să ne binecuvânteze după bogăţia harului Său şi să dea oamenilor ceea ce umple inima de desfătare în toată veşnicia. Omul trebuie să se bucure de toată frumuseţea lucrării Fiului Său. Faptul acesta l-am văzut deja în Geneza 9; Dumnezeu dă oamenilor carnea ca mîncare, pentru ca în felul acesta în primul rînd să înveţe că ei puteau trăi numai pe baza morţii altuia, a Aceluia care a murit pentru ei. Aceasta ne-o explică şi Domnul Isus în Ioan 6. În al doilea rînd, însă, noi ne putem hrăni încă de pe acum, pe pămînt, din preţul nespus de mare al acestei Persoane, pe care Dumnezeu o numeşte hrana Sa, pîinea Sa (Levitic 3.11,16), exact aşa cum, după Geneza 9, este dat ca hrană oamenilor, ceea ce era jertfit lui Dumnezeu. Şi acesta este gîndul minunat pe care Domnul îl exprimă în Ioan 6, cînd spune că noi putem mînca din El, trebuie să mîncăm din El, ca să obţinem viaţă; chiar mai mult, ca să ne hrănim din El şi aşa să avem părtăşie cu El. Aceasta este ceea ce era în inima lui Dumnezeu. Dar aceasta se putea realiza numai prin faptul că Tatăl a dat pe singurul Său Fiu — „pe singurul tău, pe care-l iubeşti" (Geneza 22.2). Şi El L-a dat pe crucea de pe Golgota. „In aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit şi a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4.10).

Cred că am înţeles ceva din necesitatea jertfelor înaintea lui Dumnezeu, că aceasta era singura cale pe care El putea lucra, arătînd nu numai adevărul dreptăţii şi slavei Sale, ci şi dragostea şi harul Său. În plus jertfa era singura posibilitate pentru oameni ca să scape de judecata veşnică. Această judecată trebuia s-o aducă peste om Dumnezeul cel drept, pentru că omul trăia în răzvrătire faţă de El — nu numai că el făcea fapte păcătoase, ci pentru că el, prin originea sa din părinţi păcătoşi, era un păcătos şi nu putea să stea în prezenţa lui Dumnezeu. El este lumină şi în El nu este întuneric (1 Ioan 1.5).

Dacă nu punem în inimă principiile pe care le-am putut învăţa în aceste locuri, atunci niciodată nu vom înţelege cu adevărat jertfele şi niciodată nu vom putea înţelege cu inima noastră minunatele gînduri ale lui Dumnezeu care sînt descoperite în jertfe cu privire la Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Numai pe baza jertfei poate un om să vină la Dumnezeu. Cînd el, prin credinţă, ia pentru sine această jertfă şi o aduce între Dumnezeu şi el, ştie că aceasta este de ajuns. Această jertfă este aşa de minunată pentru Dumnezeu, încît pe baza ei, Dumnezeu va curăţa cerurile şi pămîntul şi va binecuvînta cu binecuvântări veşnice. Orice credincios ştie apoi că Dumnezeu însuşi a dat această jertfă, aşa cum ne spune Ioan 3.16: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică". Aşa ne spune şi Romani 5.8: „Dar Dumnezeu îşi arată dragostea Sa faţă de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi!"

Aceasta este plinătatea Evangheliei, care din nefericire adeseori este puţin înţeleasă şi de credincioşi. Aceasta este Evanghelia, şi numai prin ea, poate omul obţine pacea cu Dumnezeu. Este deplină pace să ştii că Dumnezeu a dat jertfa, jertfa desăvîrşită, prin care omul este aşezat din starea în care se găseşte într-o stare nouă — putem spune că este scos din familia primului Adam şi este aşezat în familia celui de-al doilea Adam sau ultimul Adam, aşa cum ne spune Coloseni 1.12-13: .. ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină... şi ne-a aşezat în împărăţia Fiului dragostei Lui".

Capitolul 2

Marea Zi a Ispăşirii (1)

„Şi Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morţi cînd s-au înfăţişat înaintea DOMNULUI. Şi DOMNUL a zis lui Moise: „Vorbeşte fratelui tău Aaron să nu intre tot timpul în sfîntul locaş, dincolo de perdea, înaintea copacului ispăşirii care este pe chivot; ca să nu moară; căci deasupra capacului ispăşirii Mă voi arăta în nor. Iată cum să intre Aaron în sfîntul locaş: cu un viţel pentru jertfa pentru păcat şi un berbec pentru arderea-de-tot. Să să îmbrace cu tunica sfinţită de in şi să-şi pună pe trup pantalonii de in; să se încingă cu brîul de in şi să-şi acopere capul cu mitra de in; acestea sînt veşmintele sfinte cu care el se va îmbrăca după ce îşi va spăla trupul în apă. Să ia, de la adunarea fiilor lui Israel, doi ţapi pentru jertfa pentru păcat şi un berbec pentru arderea-de-tot. Aaron să-şi aducă viţelul pentru jertfa pentru păcat şi să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui. Să ia cei doi ţapi şi să-i pună înaintea DOMNULUI, la uşa cortului întîlnirii. Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi, un sorţ pentru DOMNUL şi un sorţ pentru Azazel. Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţi pentru

DOMNUL şi să-l aducă jertfă pentru păcat. Iar ţapul care a ieşit la sorţi pentru Azazel să fie pus viu înaintea DOMNULUI, ca să facă ispăşire pe el şi să i se dea drumul în pustie, ca Azazel" (Levitic 16.1-10).

Am văzut unele comunicări introductive pe care le-a dat Dumnezeu despre lucrarea de ispăşire. Aceasta este calea normală pe care Dumnezeu ne împărtăşeşte gîndurile Sale. Ca un bun învăţător, El dă exemple, din care se pot învăţa gîndurile Sale — nu toate deodată; căci intelectul nostru, chiar şi cel duhovnicesc, nu este capabil să înţeleagă plinătatea lucrării şi Persoanei Domnului Isus. Principiul acesta se găseşte exprimat în 1 Corinteni 13.12, unde se spune că noi cunoaştem acum numai în parte. Asta nu înseamnă că nu ştim acum totul, ci că noi acum putem privi adevărul numai bucată după bucată. Eu, de exemplu, nu mă pot ocupa în acelaşi timp cu adevărul despre Adunare şi cu lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Noi aici ne putem ocupa totdeauna numai cu o parte a gîndurilor lui Dumnezeu şi mai tîrziu cu altă parte. Acesta este înţelesul cuvîntului „în parte".

Fiindcă lucrarea Domnului Isus de pe cruce şi toate întrebările care au fost rezolvate prin aceasta şi rezultatele acesteia sînt atît de profunde, Dumnezeu le-a descompus în părţi şi de fiecare dată lasă să se vadă o mică parte din acestea, pe care noi atunci putem s-o înţelegem, aşa că în cele din urmă totuşi avem întreaga lucrare înaintea noastră. Aşa am văzut că Dumnezeu de la început a arătat anumite lucruri care sînt în legătură cu lucrarea Domnului Isus de pe cruce sau poate mai bine zis cu întrebarea: „Cum se poate apropia un om păcătos de Dumnezeu?" Am citit în Geneza 4 că un om care este păcătos se poate apropia de Dumnezeu numai dacă el vine cu ceva care este după gîndul lui Dumnezeu şi în care ochii lui Dumnezeu îşi găsesc toată plăcerea. Aceasta deci trebuie să fie ceva ce nu stă în legătură cu păcatul şi să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu. Am văzut că Abel a adus din oile întîi-născute ale turmei lui şi din grăsimea lor.

În al doilea rînd, jertfa trebuia să vorbească despre o judecată săvîrşită, despre moarte, căci Dumnezeu a spus că plata păcatului este moartea şi că omul deci trebuie să moară sub judecată, căci este un păcătos. Singura nădejde de mîntuire de această judecată era prin moarte.

Numai moartea altuia, a unui nevinovat, poate să facă posibil ca el să se apropie de Dumnezeu, fără ca să fie judecat.

Apoi am văzut în Geneza 8 cum Dumnezeu pe baza arderii- de tot este gata să nu mai judece pe omul vinovat. După ce El a exercitat judecata prin marele potop, pe baza mirosului plăcut Dumnezeu spune: există har! De pe pămîntul acesta se înalţă un miros plăcut, un miros care îmi dă linişte, aşa că omului îi este posibil să vieţuiască înaintea Mea fără ca să fie judecat. Şi apoi, la începutul capitolului 9 se spune că Dumnezeu dă oamenilor să mănînce came, aşa că omul îşi va aminti mereu că el poate să

trăiască numai pe baza morţii unui altuia, a unui nevinovat. Pentru ca o viaţă de om să se menţină, trebuie să moara animale nevinovate. În Geneza 22 am văzut mai departe că trebuia să fie un om care să moară şi că un animal nu era de ajuns ca să aducă omului salvarea. Şi Tatăl însuşi a dat pentru aceasta pe propriul Său Fiu preaiubit, în harul Său infinit.

Acum ajungem la Exod şi la Levitic. Aici găsim în continuare explicatii; şi este foarte important că se găsesc aici şi nu în Geneza. În Geneza avem toate „în principiu", în timp ce în Exod si Levitic se vorbeşte anume despre răscumpărare. În legătură cu jertfele care au fost aduse DOMNULUI, în Geneza nu se vorbeşte despre sînge. Numai unui popor care este salvat cu adevărat, care la adăpostul sîngelui este sigur înaintea judecăţii şi care este salvat de Dumnezeu însuşi şi în mijlocul căruia putea să locuiască Dumnezeu — numai unui asemenea popor Dumnezeu putea să i Se descopere pe deplin, aşa că ei puteau pătrunde în gandurile Lui.

Vesta este un principiu deosebit de important. Avem cuvîntul lui Dumnezeu, în care El Şi-a descoperit toate gîndurile. Însă aceste gînduri pot fi înţelese numai de cineva care obţinut o natură nouă şi în care locuieşte Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, Acela care face Cuvîntul viu. Nici un om de pe pămant, care nu este adus la viaţă de Duhul Sfînt, nu poate întelege Cuvîntul lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care l-ar putea el înţelege este faptul că este un păcătos.

Omul se poate apropia de Dumnezeu numai dacă aduce, ca şi Abel, o jertfă care îl satisface pe Dumnezeu. Şi singurul lucru care îndeplineşte această cerinţă este moartea unui nevinovat, a Domnului Isus. Altfel, omul nu poate înţelege nimic din Cuvîntul lui Dumnezeu. Şi, mai mult, chiar unul care este născut din nou, atîta timp cît nu are într-adevăr pace cu Dumnezeu, atîta timp cît el vede numai, aşa cum avem în Exod 12, că Domnul Isus a murit pentru el, dar nu vede că Dumnezeu Însuşi a dat Mielul şi prin lucrarea Domnului Isus El este satisfăcut pe deplin încît are o pace statornică înaintea lui Dumnezeu, el nu poate înţelege Cuvîntul. A avea pace cu Dumnezeu este mai mult decît numai a şti că păcatele îţi sînt iertate. Înseamnă că eu ştiu că nu mai este nimic între Dumnezeu şi mine, că totul este pe deplin în regulă şi că pot veni liber la Dumnezeu. Îndată ce principiul acesta a fost înţeles — şi în acest moment creştinul este şi pecetluit cu Duhul Sfînt — atunci mintea lui este liberă să pătrundă gîndurile lui Dumnezeu, iar Duhul Sfînt, care locuieşte în el, face Cuvîntul viu.

Domnul Isus vorbeşte în Ioan 4 şi Ioan 7 despre „apa vie", care este Cuvîntul lui Dumnezeu, Biblia, însă făcut viu prin Duhul Sfînt, care locuieşte în credincioşi. Atunci Dumnezeu poate să-Şi descopere inima şi gîndurile, fiind Cuvîntul Său care a fost dat de Duhul Sfînt şi poate fi înţeles de oricine este născut din nou. Numai cine este duhovnicesc poate înţelege ce spune Duhul Sfînt, aşa cum ne învaţă destul de clar 1 Corinteni 2.

Aşa înţelegem că învăţăturile pe care le avem în Exod şi în Levitic nu se găsesc în Geneza. Ele pot fi găsite numai după Exod 12 şi 15, unde avem mielul şi sîngele mielului şi unde poporul a trecut prin Marea Roşie şi a fost adus la Dumnezeu. De fapt, numai după ce poporul a ajuns la Dumnezeu, pe Muntele Sinai, acolo Dumnezeu l-a proclamat ca popor al Său şi a intrat în legămînt cu el. Şi de aceea vedem, după ce avem în partea a doua a cărţii Exod construirea cortului din pustie, cum Dumnezeu Îşi deschide inima chiar de la începutul cărţii Levitic şi descoperă gîndurile Sale cu privire la Persoana şi la lucrarea Domnului Isus, încît ai Săi, care sînt în legătură cu El, pot să pătrună în gîndurile Sale şi să aibă părtăşie cu El.

Spun aceasta ca să recunoaştem că gîndurile pe care le avem aici in Levitic 16, pot fi înţelese numai de credincioşii care au pace cu Dumnezeu şi ca să vedem de ce întâlnim acest adevăr aici si nu în altă parte.

Aici ne este prezentată aşadar Evanghelia, însă pentru credin- cioşi si nu pentru necredincioşi. Necredincioşii n-o pot înţelege, exceptînd poate cîteva gînduri, care se referă numai la începutul Evangheliei. Insă credincioşii trebuie să ştie ce preţ a fost plătit pentru salvarea lor şi cît de mare este partea lor. Şi chiar, cît de departe se extind consecinţele lucrării Domnului, aşa încît, bucurîndu-se de ele, au părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul.

În acest capitol aflăm chiar de la început care este starea omului ca urmaş al lui Adam şi starea în care eram în noi înşine. Este adevărat, în toate aceste lucruri vedem imagini ale lucrăm Domnului Isus şi în aranjarea cortului din pustie avem portrete ale lucrurilor cereşti. In Evrei 9.23 ni se spune clar, că acel cort n pustie cu toate lucrurile lui este un tablou al lucrurilor ceresti, iar în capitolul 9 şi 10 găsim că marea Zi a Ispăşirii este aici in Levitic 16 un tablou a ceea ce Domnul Isus a împlinit mai tîrziu pe cruce. Se poate mai bine spune: întreaga scrisoare către Evrei este o explicaţie dumnezeiască a Vechiului Testament şi în mod deosebit a acestui capitol.

Însa cînd apoi va fi prezentat — chiar în tablouri — adevăul ispasirii, trebuie mai întîi să fie clarificat care este punctul de plecare al căilor lui Dumnezeu faţă de noi. Şi aceasta o citim în versetul 1: „ ... după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morţi cînd s-au înfăţişat înaintea DOMNULUI". Aceşti doi fii mai în vîrstă ai lui Aaron au fost sfinţiţi ca preoţi (capitolul 8 şi 9) şi unul din ei trebuia să devină, după Aaron, mare preot. Erau oamenii pe care Dumnezeu i-a ales din poporul Său, ca ei să ocupe acest loc deosebit. Israel era poporul ales al lui Dumnezeu. Levi era semintia care era pusă deoparte din Israel, ca să facă slujba în legatură cu cortul din pustie, iar casa lui Aaron a fost aleasă din seminţia lui Levi ca să exercite slujba de preot în cortul din pustie. Însă pe cînd cei doi fii mai mari îndeplineau pentru prima dată această misiune deosebită, executarea slujbei de preot, au murit în judecata lui Dumnezeu. Ce

dovadă despre starea omului! Omul cel mai ales, în poziţia cea mai înaltă pe care putea s-o dea Dumnezeu, care mai mult decît toţi ceilalţi a fost pus deoparte pentru Dumnezeu, nu se putea apropia de Dumnezeu, fără să moară. După întâmplarea aceasta, lui Aaron trebuia să i se spună „să nu intre tot timpul în sfîntul locaş, dincolo de perdea, înaintea copacului ispăşirii care este pe chivot, ca să nu moară". Aceasta arată clar care este starea omului şi ce prăpastie trebuia să fie între om şi Dumnezeu. Totuşi Dumnezeu nu doreşte ca omul să moară, ci să aibă părtăşie cu El. Acesta este scopul lucrării Domnului Hristos pe cruce. În 1 Petru 3.18 citim: „Hristos de asemenea a suferit o singură dată pentru păcătoşi, Cel Drept pentru cei nedrepţi, ca să ne aducă la Dumnezeu". Aceleaşi adevăruri le arată şi Evrei 10.19. Calea spre Dumnezeu este acum deschisă şi noi sîntem îndemnaţi să intrăm înăuntru.

Leviticul 16 ne spune clar, de ce noi nu sîntem judecaţi, ca Nadab şi Abihu, şi cu ce drept putem să ne apropiem de Dumnezeu.

Însă mai este ceva, la care oamenii — şi noi — ne gîndim puţin, anume că, chiar dacă este vorba de relaţiile dintre Dumnezeu şi oameni, această problemă are două părţi; partea omului şi partea lui Dumnezeu. Acesta este un punct deosebit de însemnat. Cînd un păcătos vine la Dumnezeu, cînd înţelege că el este un păcătos pierdut, atunci în mod normal el nu se gîndeşte la parta lui Dumnezeu, se gîndeşte numai la sine; el simtă că îi trebuie iertarea păcatelor, fiindcă el este obiectul judecăţii lui Dumnezeu. El are nevoie de har, de iertare şi el vine la Dumnezeu ca să le obţină.

Însă mai este un punct care trebuie rezolvat şi care se referă la partea lui Dumnezeu, cum vedem în Levitic 16.7-10: „Să ia cei doi ţapi şi să-i pună înaintea DOMNULUI, la uşa cortului întîlnirii. Aaron să arunce sorţii pentru cei doi ţapi: un sorţ pentru DOMNUL şi un sorţ pentru Azazel. Aaron să ia ţapul care ieşit la sorţi pentru DOMNUL şi să-l aducă jertfă pentru păcat. iar ţapul care a ieşit la sorţi pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului, ca să facă ispăşire pe el şi să i se dea drumul în pustie, ca Azel.

Dacă aici este vorba de ispăşire, atunci vedem că din cei doi ţapi, CARE împreună reprezentau jertfa pentru păcat, primul era pentru DOMNUL; mai întîi trebuia tratată această parte. Şi dacă ne gîndim bine, reiese clar că nu se putea să fie altfel. Mai întîi trebuie deschis drumul pe care Dumnezeu să poată lucra în har; astfel nu se putea da nici o iertare, nici măcar pentru un singur păcătos.

Cu privire la căderea în păcat (Geneza 3), de cele mai multe ori nu gîndim mai mult decît că Adam şi Eva au păcătuit, ei au călcat porunca lui Dumnezeu şi aşa ei au devenit păcătoşi şi trebuie să obţină plata pentru păcatele lor. Duhovniceşte ei au murit imediat, trupeşte mai tîrziu. Ei sînt aşezaţi în stare de moarte si, dacă ei nu ar fi strămutaţi din această stare, ei ar fi pierduţi pentru veşnicie.

Aceasta însă nu era totul. Ei au făcut mult mai mult, lucruri care sînt mult mai îngrozitoare ca acela că au călcat o poruncă. Aşa cum am văzut, şarpele a venit la Eva şi i-a zis: Cuvîntul lui Dumnezeu este o

minciună şi Dumnezeu nu vă iubeşte, ci El este nedrept faţă de voi.

Eva nu l-a contrazis pe Satan, ci l-a crezut. Faptele ei au dovedit lucrul acesta. Dacă ea ar fi crezut Cuvîntul lui Dum- nezeu, ca ei vor muri cînd vor mînca din aceste roade, nu numai trupeşte ci şi duhovniceşte — credeţi că atunci ar fi mîncat din ele? Şi aceasta este cel mai rău, nu numai că omul a călcat porunca lui Dumnezeu, ci că el a crezut minciuna lui Satan.

Omul a dezonorat pe Dumnezeu, a nesocotit slava Lui; fapte infinit mai grave decît că Adam şi Eva au călcat porunca lui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut uşor dovedi că ce a spus El este adevărat. Dacă Adam şi Eva ar fi murit trupeşte în aceste zile, atunci ar fi fost clar pentru întreaga creaţie, pentru toţi îngerii, că şarpele a minţit. Dumnezeu ar fi dovedit atunci imediat, că El este un Dumnezeu drept şi sfînt. Un Dumnezeu drept trebuie să pedepsească păcatul; şi dacă Adam şi Eva ar fi murit imediat şi ar fi fost aruncaţi în iad, atunci Dumnezeu ar fi arătat că El nu poate avea părtăşie cu ceva care nu este sfînt.

Însă pentru totdeauna, în toată veşnicia, ar fi rămas semn de întrebare asupra faptului: Dumnezeu este sau nu Iubire?

Nu s-ar fi dat nici un răspuns la această întrebare. Dar Dumnezeu este iubire şi tocmai de aceea El nu putea omorî pe oameni. Totuşi El trebuia să-i judece. Dragostea Sa însă cerea ca să fie o ieşire, în care El să poată dovedi dreptatea şi sfinţenia Sa, la care El să arate totodată cît de adevărat era Cuvîntul Său. Dumnezeu trebuia să Se arate ceea ce El este. El nu poate fi necredincios, nici chiar faţă de Sine însuşi. El a putut dovedi că este dragoste şi, pentru ca inima Sa să fie satisfăcută, aşa că acest om vinovat Adam şi această femeie vinovată Eva, care L-au dezonorat aşa de mult, să nu piară totuşi imediat pentru veşnicie, ci, mai mult, să primească binecuvântări. Dumnezeu, care este iubire, dorea să salveze această creatură păcătoasă.

Acum înţelegem că abia numai după ce cerinţele sfinte ale naturii dumnezeieşti erau satisfăcute, putea să fie deschis un drum pe care Dumnezeu putea fi îndurător cu cel păcătos. Şi aceasta o găsim în Levitic 16, în primul ţap, care este pentru Dumnezeu. Nu omul are să judece ce poate satisface pe Dumnezeu, ci aceasta o poate hotărî numai Dumnezeu.

În primele capitole din Levitic citim că atunci cînd o persoană aducea ca jertfă personală o ardere-de-tot, o jertfă de mîncare sau o jertfă de mulţumire, mai tîrziu chiar o jertfă pentru păcat sau pentru vină, în anumite cazuri el se putea abate de la regula normală şi să dea mai puţin. însă atunci cînd e vorba de onoarea lui Dumnezeu, nici un om nu poate hotărî ce este de ajuns. Se arată clar ce accent mare se pune pe faptul că Dumnezeu hotaraste: jertfa pentru păcat să fie din doi ţapi; însă primul era pentru El; şi chiar mai mult, ţapul care era pentru El nu se putea să fie hotărît de Moise sau de

Aaron, ci aşa cum am citit aici: Aaron să arunce sorţii pentru cei doi ţapi, un sorţ pentru Domnul şi un sorţ pentru Azazel". Cine putea hotărî, cine putea socotii cine putea judeca real ce era necesar pentru restaurarea slavei măreţe jignite a lui Dumnezeu, decît numai Dumnezeu însuşi? Înţelegem astfel că acesta trebuia să fie cel mai important lucru pe care Domnul Isus avea să-l restabilească prin lucrarea Sa.

Gîndesc că mulţi dintre noi — eu în orice caz — în mod sigur au avut odată greutăţi cu ceea ce vedem în Exod 21.5, unde sclavul evreu spune: „Eu iubesc pe stăpînul meu, pe soţia mea şi pe copiii mei, eu nu vreau să fiu liber". Stăpînul său este numit primul acolo. In Noul Testament noi citim expresii minunate despre dragostea Domnului în legătură cu noi. Cine nu cunoaşte aceste expresii din Efeseni 5.2, că El ne-a iubit, apoi versetul 25, ca el a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine pentru ea? Cine n-a gîndit in inima lui asupra acestui verset minunat din Galateni 2.20:"..... Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine"? Minunat, să gîndeşti că Domnul Isus a venit pe acest pămînt şi a fost aici 33 de ani, că El a mers şi a murit la cruce, pentru că m-a iubit şi m-a păstrat totdeauna în inima Sa. El S-a gîndit totdeauna la mine, pe cînd a mers pe acest drum şi cînd El a plătit preţul pentru salvarea şi sfinţirea mea.

El S-a gîndit la mine şi la fiecare din noi, care aparţinem Adunarii lui Dumnezeu, si la Adunarea însăsi! Însa, aşa cum spune Exod 21, stăpînul său este numit mai întîi şi aceasta este ceea ce găsim aici. El a iubit de asemenea pe Tatăl Său si, ca om, a iubit pe Dumnezeul Său şi, ceea ce era necesar MI Dumnezeu, ceea ce trebuia făcut pentru Dumnezeu era pentru El pe planul cel mai de sus. El a iubit pe Tatăl Său şi El S-a dus să săvîrşească lucrarea pentru El. El a iubit Adunarea şi El a infăptuit lucrarea pentru ea, aşa ca eu să pot fi salvat. Însă Dumnezeu a ocupat locul întîi şi noi înţelegem că nu era posibil să fie altfel.

Apoi înţelegem ceea ce ne este prezentat aici şi ceea ce face ca Evanghelia să fie aşa de măreaţă. Şi nouă ne devine clar cît de mare este harul şi bunătatea lui Dumnezeu şi cum este posibil mă gîndesc la versetele minunate din 2 Corinteni 5.19 şi 20 că Dumnezeu trimite acum pe slujitorii Săi la toţi oamenii ca să-i roage fierbinte: veniţi să vă împăcaţi cu Mine! Marele Dumnezeu roagă din cer pe oameni, pe aceia care au dus pe Fiul Său la cruce şi L-au ucis acolo, aceia care I-au făcut o cunună de spini,L-au bătut, blestemat — veniţi să vă împăcaţi cu Mine! El ne îndreaptă spre cruce şi spune: pe Acela care nu a cunoscut păcat, L-am făcut păcat pentru voi, pentru ca voi să deveniţi dreptatea Mea în El. Aceasta o putem înţelege numai dacă ne cufundăm în ceea ce a fost lucrarea Domnul Isus pentru Dumnezeu şi cum L-a preamărit jertfirea Lui pe cruce.

„Şi să înjunghie ţapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor şi să-i ducă sîngele dincolo de perdea.

Cu sîngele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sîngele viţelului, să-l stropească spre copacul ispăşirii şi înaintea copacului ispăşirii. Astfel să facă ispăşire pentru sfîntul locaş..." (Levitic 16.15). Vedem aici, aşa cum am spus, partea lucrării Domnului de pe cruce, care stă în legătură cu cerinţele sfinte ale lui Dumnezeu, cu slava Sa jignită. Această jertfă care trebuia adusă, trebuia să fie desăvîrşită, fără defect şi noi ştim cine a fost Jertfa adevărată. „Sfîntul care se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu", spune îngerul Măriei în Luca 1.35, iar Duhul Sfînt spune prin apostolul Pavel: „Pe Cel care nu a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi" (2 Corinteni 5.21). In 1 Petru 2.22 citim că El nu a făcut nici un păcat şi în epistola către Evrei ni se spune că El a fost asemenea nouă în totul, afară de păcat. El era cu adevărat ceea ce găsim în Levitic 2, făina fină din jertfa de mîncare, rodul pămîntului. El era adevăratul om, aşa cum ne spune Galateni 4.4, „născut din femeie", adevăratul om, Adam. Cel dintîi Adam nu este născut dintr-o femeie. Domnul Isus însă a luat naştere prin Duhul Sfînt şi, cu toate că El a fost de asemenea om adevărat, tot aşa de adevărat cum sîntem noi, cu un suflet omenesc, un duh omenesc şi un trup omenesc, El era fără păcat. Aceasta era jertfa descrisă în Levitic 16.

Şi apoi vedem acest om aici pe pămînt. Dumnezeu a spus despre om în Geneza 6, înainte de potop şi în capitolul 8, după potop: „Toate întocmirile gîndurilor inimii sale sînt numai rău". Aceasta era starea oamenilor. În Psalmul 14, Cuvîntul lui Dumnezeu spune iarăşi: „Căci nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar", iar în Romani 3.10-12: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici." Dumnezeu a dovedit har, prin faptul că nu a condamnat imediat pe oameni, ci i-a lăsat pe pămînt şi le-a arătat îndurare. Care a fost însă rezultatul? Patru mii de ani a căutat Dumnezeu mereu, dacă este vreunul care să nu-L dezonoreze aşa cum a făcut Adam, ci să-L onoreze, dar nu a găsit nici unul. „Căci nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu". Omul L-a dezonorat şi nu a fost nici un om care să-L preamărească. Toţi caută foloasele lor proprii, toţi sînt nefolositori. Aşa cum ne spune Coloseni 1.16, El care a creat totul pentru Sine, trebuia să spună: Sînt nefolositori, nu pot să-i folosesc la nimic.

Şi apoi, după 4000 de ani, după sutele de milioane de oameni care au trăit pe pămînt, a venit un alt Om, un adevărat Om, însă Unul care a spus; „Eu vin, Dumnezeule, ca să fac voia Ta". Punctul Său de plecare era să fie numai ascultător, să slăvească numai pe Dumnezeu. Este atunci o minune că cerul S-a deschis si îngerii slăveau şi ziceau: „Pace pe pămînt, între oameni bună plăcere"? După 4000 de ani, era acolo pentru prima dată un Om, asupra căruia Dumnezeu privea cu plăcere şi îngerii puteau să jubileze de bucurie.

Acest Om a crescut, a fost acceptat de Dumnezeu şi de oameni. El a mers pe calea Sa 33 de ani şi El

putea spune: „Mîncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis". El putea spune lui Dumnezeu: „Eu ştiam că Tu totdeauna Mă asculţi" (Ioan 11.46) şi „... El nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut" (Ioan 8.29). Minunat Om! Noi auzim mărturia Tatălui, cînd El a trecut, prin botez, alături de rămăşiţa credincioasă a lui Israel, care au fost botezaţi cu botezul pocăinţei pentru iertarea păcatelor. Aceasta apărea aşa ca şi cum El S-ar fi căit, ca să primească iertarea păcatelor! Atunci S-a deschis cerul şi, după 30 de ani de cînd El venise pe pămînt, Dumnezeu spune: „Tu eşti Fiul Meu Preaiubit, în Tine Mi-am găsit plăcerea". Şi trei ani mai tîrziu, la sfîrşitul lucrării Sale, cerurile s-au deschis iarăşi, pe muntele schimbării la faţă, şi Dumnezeu spune din nou:,Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultaţi".

Şi apoi El merge la cruce. El a fost ascultător „pînă la moarte şi încă moarte pe cruce". El a fost aşa de ascultător, încît El a făcut voia lui Dumnezeu, chiar dacă trebuia să plîngă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Nu cunoaştem noi acest strigăt din Matei 27 şi din Psalmul 22? El era singurul care putea să strige aşa. Niciodată Dumnezeu nu a părăsit vreun om. Niciodată n-a putut spune un om lui Dumnezeu: „Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?" Dacă Dumnezeu ar fi părăsit vreun om, El ar fi avut motive destule pentru a face aceasta, pentru că fiecare om este un păcătos. Însă acest Om de aici a preamărit pe Dumnezeu în toată viaţa Sa. El a fost totdeauna ascultător. El a făcut numai ceea ce I-a poruncit Dumnezeu, iar această ascultare L-a dus la cruce. Şi acolo, la cruce, El, Cel curat, Cel sfînt, Omul ascultător, a fost părăsit de Dumnezeu! El trebuia să spună: „În Tine se încredeau părinţii noştri, se încredeau si-i salvai... Dar Eu sînt vierme..." El însă a fost ascultător pînă la moartea pe cruce. Acolo Dumnezeu a pus păcatele mele asupra Lui şi păcatele tuturor acelora care vor crede în El. Nu ne vom ocupa de aceasta acum, dar vreau s-o amintesc. Din ascultare, Domnul a luat asupra Sa păcatele tuturor acelora care vor crede în El. Nu este vorba aici de dragostea Sa faţă de noi, ci de ceea ce El a făcut din ascultare faţă de Dumnezeu. Şi El a purtat păcatele, aşa că Dumnezeu putea să le judece şi astfel Dumnezeu să descopere dragostea Sa oamenilor păcătoşi, după ce dreptatea Sa a fost satisfăcută. Şi Domnul nu S-a opus.

Apoi, pe cînd El atîrna pe cruce încărcat cu păcatele mele şi păcatele tuturor acelora care cunosc pe Domnul şi El trebuia să strige: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele,... sînt mai multe decît perii capului Meu" (Psalmul 40.12), apoi El spune: „Totuşi Tu eşti Cel Sfînt, Tu care locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel" (Psalmul 22.3). Şi în acest moment El — acum ajungem de fapt deja la arderea-de-tot — a preamărit pe Dumnezeu şi Dumnezeu a fost descoperit aşa cum niciodată nu a fost şi niciodată nu va mai fi descoperit. Pe cînd El purta acolo pe cruce păcatele mele şi a fost făcut păcat pentru mine şi a strigat; „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" şi: „Mă afund în

noroi adînc şi nu Mă pot ţine" (Psalmul 69.2), cînd a strigat că L-au ajuns fărădelegile, în acest moment El a arătat că şarpele a minţit şi Adam şi Eva au crezut o minciună. Acolo El a dovedit cît de adevărat este Cuvîntul lui Dumnezeu: „plata păcatului este moartea". El a murit pe cînd purta păcatele mele şi a fost făcut păcat pentru mine. Acolo El a dovedit cît este de drept Dumnezeu. Dumnezeu nu a micşorat judecata pe care El, Cel Preaiubit, a purtat-o. El a purtat judecata în toată plinătatea, aşa cum ar fi trebuit s-o port eu.

Acolo El a dovedit cît este de sfînt Dumnezeu. Dumnezeu L-a lăsat singur pe Acela despre care spusese: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea". Acesta trebuia acum să strige: „Pentru ce M-ai părăsit?" Şi cum a dovedit El acolo că Dumnezeu este dragoste! Dacă aceasta s-a putut vedea în cei 4000 de ani numai în chip acoperit, cum a fost dragostea aceasta descoperită la curce! Romani 5.8 ne spune: „Dumnezeu Îşi arată dragostea Sa faţă de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi". Dacă Satan ar zice acum către noi că Dumnezeu nu este dragoste, noi i-am arăta spre cruce şi am zice: Un Dumnezeu care dă pe singurul Său Fiu pentru păcătoşi, ÎI dă la cruce pentru făpturile de nimic şi care judecă pe Fiul în locul acestor păcătoşi, este acesta un Dumnezeu care nu iubeşte?

Vedem acolo cum Domnul Isus tocmai în momentul cînd El din ascultare faţă de Dumnezeu, este judecat şi atîrnă acolo, singur, părăsit de Dumnezeu şi lepădat de toată creaţia, că El preamăreşte pe Dumnezeu — şi era un Om care a făcut aceasta! Aşa putea spune Domnul Isus în Ioan 13.31, că Fiul Omului a preamărit pe Dumnezeu şi că Dumnezeu Îl va preamări pe El. Un om a dezonorat pe Dumnezeu, Adam şi Eva, apoi un Om L-a preamărit.

Însă acest Om venit din cer a făcut mult mai mult decît să restabilească ceea ce Adam şi Eva au stricat. El nu a arătat numai că şarpele a minţit, ci El a făcut aşa fel că întreaga creaţie, îngerii, sînt uimiţi de descoperirea lui Dumnezeu Însuşi. Înainte ca Domnul Isus să fi fost pe pămînt, Dumnezeu n-a fost niciodată descoperit deplin (Ioan 1.18). Cu tot respectul spus, Domnul Isus a luat păcatul ca o cauză ca să preamărească mai mult pe Dumnezeu, decît El a fost slăvit pînă acum şi ar putea vreodată fi slăvit, dacă n-ar fi venit păcatul. Tocmai această grozăvie pe care au făcut-o oamenii şi care a dezonorat aşa de mult pe Dumnezeu, păcatul era cauza pentru care Dumnezeu a fost preamărit, încît la sfîrşit Dumnezeu este mai mult preamărit printr-un Om, decît a fost odată dezonorat printr-un om. Şi Dumnezeu în dreptatea Lui a devenit un datornic faţă de oameni. El nu mai este un Dumnezeu care trebuie să pretindă, să ceară ca omul care L-a jignit aşa de mult să fie judecat, ci un Dumnezeu a cărui dreptate cere ca omul să poată obţine iertare; căci un Om, Isus Hristos L-a slăvit nespus de mult.

Baza pentru aceasta o găsim aici: sîngele a fost stropit pe capacul ispăşirii. Acest capac al ispăşirii

este capacul chivotului (lada legămîntului) în care erau tablele legii; şi deasupra erau heruvimii; acolo era scunul de domnie al lui Dumnezeu.

Heruvimii în Vechiul Testament sînt executorii judecăţii lui Dumnezeu. Ei priveau asupra Legii, cerinţele sfinte ale lui Dumnezeu faţă de oamenii de pe pămînt şi unde ei vedeau că aceste cerinţe nu au fost realizate niciodată de vreun om, ele puteau numai să ceară judecată. Scaunul de domnie era un scaun al judecăţii. Acolo a fost adus sîngele, care spunea heruvimilor: judecata a fost executată! Plata păcatului este moartea. Sîngele însă vorbeşte de faptul că s-a dat o viaţă. În capitolul 17.11 din Levitic găsim că în sînge este ispăşirea. Viaţa este în sînge, aşa că sîngele spune heruvimilor că s-a dat viaţa şi dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută. În al doilea rînd, însă, sîngele vorbeşte despre Persoana aceea, acest Om minunat, care a slăvit pe Dumnezeu în moartea Sa, aşa cum Dumnezeu niciodată n-a fost, încît atunci cînd heruvimii privesc spre chivot, ei nu mai văd cerinţele legii, ci sîngele, care vorbeşte despre Acela prin care Dumnezeu a fost slăvit.

Heruvimii, care sînt uneltele dreptăţii lui Dumnezeu, pot acum să spună: omul poate obţine ceva. Dumnezeu poate binecuvînta pe oameni, căci El a fost slăvit prin Acest om. Cum ar putea un Dumnezeu drept să refuze ca omul să poată fi binecuvîntat acum? Tocmai aceasta ne spune Duhul Sfînt în Ioan 3.16, în 2 Corinteni 5.18-21 şi în 1 Timotei 2.3-7. Acolo este un Dumnezeu care vrea ca oamenii să fie salvaţi şi să vină la cunoştinţa adevărului, un Dumnezeu care a fost slăvit prin lucrarea Domnului Isus. Domnul Isus Se plînge în Psalmi: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am furat". Şi El a dat înapoi, aşa că Dumnezeu poate spune liber, tuturor oamenilor de pe pămînt: Eu vreau să dovedesc har, Eu vreau să vă aduc la Mine, Eu vreau să vă binecuvântez.

Dar pentru aceasta trebuia să se petreacă ceva în oameni, cum vedem în cel de-al doilea ţap. Însă cu privire la Evanghelie, vedem aici baza. Dumnezeu poate acum în mod drept să ofere har oricărui om, aşa că este adevărat ceea ce stă scris în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne recunoaştem păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate".

Cu alte cuvinte, cînd un om ar veni împreună cu Domnul Isus la Dumnezeu şi Dumnezeu l-ar respinge, atunci Dumnezeu ar fi nedrept. Dumnezeu este drept cînd El ne iartă păcatele şi ne curăţeşte de orice nedreptate, pentru că Omul Isus Hristos L-a slăvit, aşa cum Domnul însuşi spune în Ioan 13.31: „Acum Fiul Omului a fost preamărit şi Dumnezeu a fost preamărit în El"... şi cum spune El în Ioan 17: „Eu Te-am preamărit pe pămînt;... şi acum, Tată, preamăreşte-Mă la Tine Însuţi cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea". Dumnezeu nu a refuzat lucrul acesta, căci Dumnezeu este drept. Credeţi că atunci cînd Domnul Isus a venit cu mine la Dumnezeu şi a zis: acesta trebuie să aibă parte cu Mine în slava, că dreptatea lui Dumnezeu a spus; „nu se poate"? Nu, dreptatea lui Dumnezeu spune: cu

privire la acesta, El are un drept. Aici avem baza Evangheliei.

Prin Evanghelie, Dumnezeu oferă acum har, prin solii Săi, fiecărui om de pe pământ, pentru că El trimite pe ai Săi la păcătoşii pierduţi şi îi roagă: Vino să te împaci cu mine!

Normal, atunci trebuie să se petreacă ceva cu el. Acesta este al doilea lucru. Un om nu poate veni în prezenţa lui Dumnezeu aşa cum este el. Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric. Poate un om, care este întuneric — aceasta o spune scrisoarea către Efeseni despre necredincioşi — să stea în prezenţa lui Dumnezeu, care este lumină şi în care nu este întuneric? Poate un om, care este în întuneric, să fie fericit în lumină? Ar putea un om, care are o natură păcătoasă, care nu poate face nimic altceva şi nu vrea nimic altceva, decît să păcătuiască, care necinsteşte pe Dumnezeu şi vrea să facă numai voia sa proprie, poate deci un om nenăscut din nou, unul, care deci nu are o natură nouă, să fie vreodată fericit în cer, într-un loc unde nu este păcat, unde el niciodată nu va putea face ceea ce el iubeşte să facă, unde nu se găseşte nimic din ceea ce iubeşte el? Căci acolo toate vorbesc despre slava lui Dumnezeu, acolo totul este în concordanţă cu Dumnezeu, pe care el îl urăşte. Nu, ar fi imposibil! Vedem că trebuia să se întîmple ceva şi la om, făcînd abstracţie de faptul că dreptatea lui Dumnezeu cere ca fiecare om în parte să fie curăţit şi eliberat de judecată.

Însă aceasta nu este tema noastră de acum. Să revenim pe scurt la prima parte a capitolului. Am văzut că Aaron trebuia să vină în felul acesta în locul Sfînt: „Să se îmbrace cu tunica sfinţită" de in şi să-şi pună pe trup pantalonii de in; să se încingă cu brîul de in şi să-şi acopere capul cu turbanul de in; acestea sînt veşmintele sfinte cu care se va îmbrăca el, după ce îşi va spăla trupul în apă" (Levitic 16.4). Faptul acesta este foarte important în legătură cu tema noastră. Am văzut că nu numai jertfa este un tablou al Domnului Isus, ci şi altarul, pe care se aducea jertfa. Domnul Isus Însuşi spune în Matei 23 că darurile sînt sfinţite prin altar şi că altarul însuşi este mai important decît jertfa. Cu toate că ambele vorbesc despre Domnul Isus, acestea nu se referă la valoarea Persoanei Sale, ci la ceea ce se exprimă despre Persoana şi lucrarea Lui.

Însă aici vedem că Domnul Isus este nu numai jertfa şi altarul, ci că El este şi Preotul care face lucrarea, înjunghie jertfa şi duce sîngele înăuntru. Aceasta este o realitate minunată. în Geneza găsim totdeauna pe jertfitor, aici însă avem pe preot. In Geneza 8 găsim că arderea-de-tot era legată cu altarul şi că altarul sfinţea jertfa. Domnul Isus este altarul şi dreptatea Sa practică făcea lucrarea de pe cruce aşa de preţioasă. Cînd însă este vorba de o adevărată jertfă pentru păcat, nu întîlnim nici un altar. Prin expresia „o adevărată jertfă pentru păcat" înţeleg o jertfă pentru păcat al cărei sînge era adus în Locul Sfînt. O adevărată jertfă pentru păcat vorbeşte despre judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre şi păcatului nostru şi aceasta nu poate fi legată de un altar. Păcatul este cu totul urîcios pentru

Dumnezeu. De aceea la jertfa pentru păcat noi nu găsim nici un altar, ci un preot, un alt simbol al Domnului Isus. Vedem că în lucrarea Domnului Isus toate lucrurile sînt desăvîrşite şi toate lucrează împreună ca să facă această jertfă minunat de măreaţă pentru Dumnezeu. El era o Persoană minunată şi El a purtat păcatul meu în judecată. El a înfăptuit lucrarea pe deplin, însă El însuşi era aşa de preţios şi El S-a jertfit pe Sine însuşi — nu numai că Dumnezeu L-a dat, ci şi El S-a jertfit de bunăvoie, aşa cum spune în Ioan 10: „Nimeni nu-Mi ia viaţa, ci Eu o dau singur. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau". Aşa o vedem noi aici în chip simbolic, vorbind despre Aaron ca preot.

În legătură cu aceasta este o întrebare care deseori vine în inima tinerilor şi poate chiar şi a credincioşilor bătrîni. În Epistola către Evrei se spune că Domnul Isus a devenit preot abia în cer. Cînd el a plecat la cer, Dumnezeu I-a zis: „Tu eşti Preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec". Aşa are loc preoţia Domnului Isus şi exercitarea preoţiei abia după ce Domnul este în ceruri.

În Evrei 2.17, însă se spune că Domnul Isus trebuia să fie un Mare Preot milos şi credincios, ca să facă ispăşire pentru păcatele poporului. Vedem deci o excepţie de la preoţia normală, pe care Domnul Isus o exercită acum, după ce El a plecat în cer. Şi de aceea găsim aici şi că Aaron nu poartă veşmintele sale obişnuite de preot, acelea pe care le găsim şi în Exod 28 şi în Levitic 8. Aici, marele preot poartă îmbrăcăminte deosebită, care avea voie să fie purtată numai în această zi, dar care vorbeşte despre ceea ce era Domnul Isus în Sine Însuşi. Avem aici o tunică sfîntă de in, iar Apocalipsa 19 ne spune că inul este un simbol al faptelor drepte, aşa că aceasta de aici vorbeşte despre ceea ce era Domnul Isus în viaţa Sa pe pămînt, că El era desăvîrşit de drept, că toate faptele Sale, cuvintele Sale şi gîndurile Sale erau drepte înaintea lui Dumnezeu. Şi mai mult decît aceasta, Aaron trebuia să-şi spele trupul în apă. Apa ne vorbeşte despre Cuvîntul lui Dumnezeu în puterea sa curăţitoare. Pentru ca să fie un adevărat simbol al Domnului Isus, el trebuia să fie curăţit de fiecare murdărie.

Vedem deci aici, lucrarea Domnului Isus. El este jertfa, o jertfă desăvîrşită. Şi aceasta este adusă de un Preot, care în toată descoperirea Sa era drept. Noi ştim că în imaginile Scripturii, îmbrăcămintea vorbeşte despre ceea ce noi prezentăm în afară, despre comportarea vieţii noastre, faptele noastre, cuvintele noastre, paşii noştri, aşa cum spune proverbul: hainele fac pe om. Şi este adevărat; omul care mă vede, vede hainele mele şi aşa vorbesc hainele, în imaginile Scripturii, despre comportarea mea exterioară. Aşa era deci Acela care El însuşi a adus jertfa, Domnul Isus, în toată descoperirea Sa aici pe pămînt, în concordanţă deplină cu sfinţenia şi dreptatea lui Dumnezeu, aşa că din orice parte am privi lucrarea Domnului Isus de pe Golgota, totul era desăvîrşit, totul era numai ca să poată satisface inima lui Dumnezeu. Şi toate acestea împreună făceau valoarea jertfei pentru Dumnezeu, pe baza căreia El astăzi poate să reverse harul Său şi să-L vestească tuturora.

Ce realitate minunată! Marele şi puternicul Dumnezeu, care a fost aşa de jignit de oameni şi zilnic este jignit de ei, care zilnic este defăimat de oameni, îi roagă: Veniţi să ne împăcăm! El nu spune: Voi, dacă vreţi să vă salvaţi, atunci puteţi veni la Mine şi, dacă aţi cerut mult timp, atunci poate că voi fi îndurător. — Un evanghelist a spus aşa cu cîţiva ani în urmă surorii mele; ea era sub povara păcatelor şi ea a vorbit cu un evanghelist, care i-a zis: Roagă-te lui Dumnezeu mult şi atunci vei primi iertare deplină. — Însă Evanghelia nu spune aşa, ea spune că Dumnezeu iubeşte pe păcătoşi şi îi „roagă" să vină la El, ca El să-i poată salva şi ierta şi să le poată schimba sentimentul de duşmănie faţă de El. Vino să te împaci cu Mine! Nu este aceasta o realitate minunată? Aceasta este lucrarea de care noi, ca nişte copii ai lui Dumnezeu, avem parte. Baza este lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o, Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit, atunci cînd S-a dat pe Sine pentru mine. Nu încălzeşte aceasta inimile noastre?

Ne-am ocupat de primul ţap care era pentru DOMNUL. Însă în primele versete şi aici vedem că nu era adus un animal ca jertfă pentru păcat, ci trei. Era un viţel de jertfă pentru păcat pentru Aaron şi casa lui şi o jertfă pentru păcat pentru popor, subîmpărţită în doi ţapi. Normal nu este aşa, că Domnul Isus a murit odată pentru aceia care sînt reprezentanţi prin Aaron şi casa lui şi altădată pentru poporul Israel. Tot ceea ce ne este prezentat aici în aceste jertfe este cuprins într-o singură lucrare, aceea pe care Domnul Isus a săvîrşit-o, a împlinit-o pe cruce.

Aceste imagini însă ne dau informaţii preţioase cu privire la destinaţia lucrăm şi la însemnătatea pe care o are ea pentru fiecare om. Vedem aici clar o diferenţă între cei care aparţineau casei lui Aaron şi aceia care aparţineau poporului Israel. Desigur, lucrarea Domnului Isus de pe cruce este şi pentru Israel. Ne place să citim Isaia 53, un capitol minunat şi îi putem folosi expresiile, pentru noi — trebuie însă să observăm că ele nu sînt scrise pentru noi, ci sînt cuvintele pe care le va spune rămăşiţa lui Israel, cînd Domnul va veni din cer pe pămînt şi ei îl vor vedea şi vor recunoaşte că Acela pe care ei L-au lepădat, în realitate este DOMNUL Însuşi. Ei vor recunoaşte că numai crucea, pe care ei L-au ţintuit, este baza salvării lor. Atunci ei vor spune că El a fost rănit pentru fărădelegile lor. Vedem şi în alte cîteva locuri că Hristos a murit pentru Israel.

Însă acesta nu este singurul lucru pe care ni-l spune Cuvîntul lui Dumnezeu. În Ioan 11, marele preot spune că este mai bine să moară un singur om pentru popor, decît să piară tot poporul. Şi apoi adaugă Duhul Sfînt, că marele preot a prorocit aceasta fiindcă el era mare preot şi că aceasta înseamnă că Domnul Isus nu trebuia să moară numai pentru popor, „ci şi ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, cei risipiţi". Avem aşadar aici prezentat clar două părţi ale lucrării Domnului Isus — una, că El trebuia să moară pentru poporul Israel şi cealaltă că El trebuia să adune la un loc pe copiii

împrăştiaţi ai lui Dumnezeu. Şi noi ştim cine sînt copiii risipiţi ai lui Dumnezeu, anume aceia pe care îi numeşte Domnul Isus în Ioan 10: „oile celelalte, care nu sînt din staulul acesta", aceia pe care El îi va aduna din lumea păgînă, dintre naţiuni, ca să-i salveze. Noi aparţinem de asemenea acestora.

Şi apoi vedem aici că jertfa care era pentru popor, era o jertfă mai mică decît aceea care era pentru Aaron şi casa lui. Cu alte cuvinte, se găseşte o familie care este legată mai de aproape cu Aaron decît este poporul, chiar dacă el este mare preot pentru popor; şi pentru familia aceasta este o jertfă mai mare.

Acum noi nu trebuie să ne întrebăm al cui simbol este Aaron şi familia lui. Noul Testament ne face aceasta foarte clar. In Evrei 3.6 este spus clar, că noi sîntem casa Lui; şi că noi sîntem o casă preoţească, aşa cum citim şi în 1 Petru 2.5,9 şi în Apocalipsa 1.6. Noi sîntem casa lui Aaron, a Domnului Isus care este Mare Preot. Noi am primit de asemenea acest loc de preoţi; El este Marele Preot şi noi sîntem uniţi cu El ca o casă preoţească, care avem voie să intrăm în Locul Sfînt ca să aducem acolo jertfe. Şi noi găsim aici că pentru casa preoţească se aducea o jertfă mai mare, deosebită, decît aceea pentru popor. Repet: totul a fost împlinit într-o singură lucrare a Domnului Isus pe cruce. Domnul nu a murit de două ori. Însă modul în care Cuvîntul lui Dumnezeu ne înfăţişează aceasta, ne arată clar că însemnătatea jertfei pentru noi este sau are o întindere mult mai mare decît pentru Israel; şi în al doilea rînd, noi sîntem uniţi cu Domnul Isus, Preotul care a săvîrşit lucrarea, într-un mod în care Israel n-a fost niciodată şi nici în viitor nu va fi. Şi în acelaşi chip ne arată clar că noi avem un loc pe care Israel nu l-a avut niciodată şi nu-1 va avea nici în viitor. Desigur, Dumnezeu va încheia cu Israel un nou legămînt şi asta înseamnă binecuvântări minunate pentru popor. Dar binecuvântările sînt şi partea noastră. Şi pe lîngă aceasta, noi sîntem copii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfînt locuieşte în noi, noi sîntem binecuvântaţi cu toate binecuvântările în locurile cereşti, iar casa Tatălui ne aşteaptă. Şi deja acum avem voie să intrăm în Locul Sfînt.

În alte capitole din Levitic şi din Exod citim despre casa lui Aaron că avea voie să intre împreună cu Aaron în Locul Sfînt, ca să execute slujba preoţească. Însă fiii lui Aaron nu aveau voie niciodată să intre în Locul Preasfânt. Numai Aaron avea voie să facă aceasta odată pe an. Însă în Locul Sfînt aveau voie să intre zilnic şi acolo să facă slujba lor preoţească în imediata prezenţă a lui Dumnezeu. Pe cînd Domnul Isus a săvîrşit lucrarea pe cruce, perdeaua s-a rupt de sus pînă jos, aşa că Locul Preasfînt s-a făcut una cu Locul Sfînt. Şi Cuvîntul lui Dumnezeu în epistola către Evrei ne spune foarte clar ce înseamnă aceasta; noi avem îndrăzneala să intrăm în Locul Preasfînt, în prezenţa directă a lui Dumnezeu.

Este clar că oamenii care vin în prezenţa directă a lui Dumnezeu, acolo unde El stă pe scaunul Său de

domnie, au nevoie de o sfinţenie mai mare decît acei care stau în afara cortului şi niciodată nu vin aşa de aproape de Dumnezeu. Şi aşa înţelegem de asemenea de ce lucrarea Domnului Isus, îndată ce era reprezentată ca jertfă pentru Aaron şi casa lui, trebuia să fie un viţel, în timp ce pentru popor era de ajuns un berbec.

Însă aceasta nu este totul. Ne lasă să observăm că toată cunoştinţa pe care noi o avem despre lucrarea Domnului Isus este nemărginit mai mare decît aceea pe care o va avea vreodată Israel. Nu vorbesc acum despre trecut. Israel nu a înţeles niciodată mult din jertfe, din cîte ştim. Unii credincioşi poate au avut impresia că jertfele au avut o însemnătate simbolică privitoare la ceea ce voia să facă Dumnezeu şi era intenţia lui Dumnezeu ca ei să priceapă ceva din ele. Însă cum ar fi putut ei să înţeleagă în adevăr însemnătatea acestor jertfe, înainte ca Domnul Isus să fi săvîrşit lucrarea?

În Exod 33 găsim cu privire la aceasta o foarte clară pronunţare a lui Dumnezeu şi este important s-o cunoaşem, ca să ne dăm seama ce privilegii mari avem noi faţă de credincioşii Vechiului Testament. Moise spune acolo (versetul 18); ‚Arată-mi, Te rog, slava Ta!" şi apoi spune: „Şi El i-a spus: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea şi voi chema Numele DOMNULUI înaintea ta;... Faţa nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă şi să trăiască." Şi DOMNUL i-a zis: „Iată un loc lîngă Mine; acolo tu vei sta pe stîncă. Şi, cînd va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii şi te voi acoperi cu mâna Mea, pînă voi trece. Iar cînd îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi, dar faţa Mea nu se poate vedea".

Ar fi posibil ca un om să poată înţelege înţelepciunea şi căile minunate ale lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să i Se fi arătat? Nu, aceasta ar fi imposibil. Dacă Dumnezeu ar fi spus în Vechiul Testament: Fiul Meu va deveni Om, El Se va naşte, Fiul lui Dumnezeu va fi pus într-o iesle ca un copilaş, va trăi 33 de ani aici pe pământ ca Om, suferind de foame şi sete, va fi judecat şi la sfârşit va fi crucificat şi va muri, ar fi fost acestea oare crezute de cineva? Ar fi putut vreunul să înţeleagă apoi că Fiul lui Dumnezeu, cînd a murit la cruce, a devenit în acest fel baza pentru mîntuirea milioanelor de oameni — şi că prin moartea Sa pe cruce şi poporul Israel va fi mîntuit şi va avea parte de toate făgăduinţele pe care Dumnezeu li le-a dat? Ar fi putut să înţeleagă aceasta cineva? Imposibil! Nu se pot înţelege căile lui Dumnezeu înainte ca Dumnezeu să fi trecut pe ele. Cînd însă El a trecut pe drumul Său şi noi îl privim cu ochii, atunci te poţi minuna şi poţi admira slava acestui drum.

În Efeseni 3 citim că îngerii învaţă înţelepciunea lui Dumnezeu din căile pe care El merge cu Adunarea, „după planul veşnic pe care l-a făcut în Hristos Isus" (versetul 11). Ei învaţă de la Adunare cît de mare este înţelepciunea lui Dumnezeu, pe care ei niciodată n-au văzut-o în toate milioanele de ani, ei, care au fost în prezenţa lui Dumnezeu şi L-au slujit.

Deci credincioşii Vechiului Testament n-au putut niciodată vedea ceea ce noi vedem acum din lucrarea Domnului Isus şi din rezultatele ei minunate.

Însă aceasta nu este totul. Nici chiar israeliţii viitorului nu vor şti despre lucrarea Domnului, aşa cum noi putem cunoaşte. Nici ei nu vor putea aprofunda mărimea lucrării Sale, aşa cum o putem noi. Prin aceasta nu spun că noi putem aprofunda într-adevăr lucrarea Sa, ci că noi putem pătrunde mai adînc în această lucrare, decît o vor face odată, credincioşii împărăţiei de o mie de ani.

Acelaşi lucru se vede şi în acest tablou al jertfei, care este pentru casa preoţească, Adunarea — văzută nu ca trup al lui Hristos sau ca o casă a lui Dumnezeu, ci ca familie preoţească, al cărei Cap este Domnul Isus, El ca Mare Preot şi noi ca preoţi. Noi avem voie să mergem în Locul Sfînt. Noi avem voie să ne apropiem de scaunul de domnie al lui Dumnezeu, unde Dumnezeu locuieşte în lumina Sa. Aici se poate vedea mai bine deplina valabilitate a jertfei Domnului Isus, puterea sîngelui Său şi toate rezultatele lucrării Sale. În prezenţa lui Dumnezeu, vedem ce sîntem în noi înşine, nişte păcătoşi pierduţi, dar acum putem sta în linişte deplină înaintea Lui — înaintea lui Dumnezeu care este lumină şi în care nu este întuneric, cînd El stă pe scaunul Său de domnie, unde sînt acei heruvimi, executorii judecăţii Sale, pentru ca să privească dacă este ceva împotriva sfinţeniei şi dreptăţii lui Dumnezeu, pentru ca să judece. Cine poate înţelege mai bine consecinţele minunate ale lucrării Domnului Isus, decît aceia care pe baza acestei lucrări, din creaturi de nimic, murdare, păcătoşi duşmănoşi, au devenit copii ai lui Dumnezeu şi care după aceea vor fi în casa Tatălui, în cerul necreat, acolo unde au locuit din veşnicie Tatăl şi Fiul, unde nu a ajuns însă nici o creatură şi unde ei vor fi — şi nu numai ca slujitori, ci ca nişte copii ai Tatălui, fraţi ai Domnului Isus? Domnul Isus, după ce a săvîrşit lucrarea, a plecat la Dumnezeul Său şi Dumnezeul nostru, la Tatăl Său şi la Tatăl nostru. Aşa cum se spune în Romani 8.29, Dumnezeu ne-a predestinat să devenim asemenea chipului Fiului Său, aşa că Fiul este întîi- născut dintre mai mulţi fraţi.

Aşa înţelegem de ce cea mai mare parte a lucrării Domnului Isus era pentru noi şi că noi putem primi cea mai adîncă înţelegere despre valoarea sîngelui Său şi toate consecinţele minunate ale acestei lucrări — mai mult decît le va vedea Israel vreodată. Ce minunat că deja chiar în simbolurile şi în umbrele Vechiului Testament, Dumnezeu S-a gîndit la noi şi că de atunci în inima Lui era stabilit, ce binecuvîntări minunate voia să ne dea El şi cum voia El să ne facă să fim una cu Domnul Isus Însuşi, Fiul Său Preaiubit.

Repet: nu avem aici un tablou al Adunării ca trup al lui Hristos. Acest adevăr nu a fost descoperit în Vechiul Testament. Nu avem aici nici înfăţişarea Adunării ca o casă a lui Dumnezeu — deşi acest adevăr poate fi găsit în Vechiului Testament, ca simbol, în cortul din pustie. Avem aici de a face cu

relaţiile dintre oameni şi Dumnezeu, aşa cum le găsim şi în epistola către Evrei. Şi nu există nimic mai înalt, decît că un om, care în sine era un păcătos şi un pierdut, nesfînt şi în întuneric, un asemenea om are libertatea să meargă în prezenţa lui Dumnezeu, în Locul Preasfînt, înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, care în sine nu vorbeşte despre har, ci mai mult de dreptate şi judecată; că omul păcătos de odinioară poate fi acolo şi are voie să slujească lui Dumnezeu cu o conştiinţă ajunsă la o libertate şi linişte deplină, poate fi acolo pentru că el corespunde pe deplin sfinţeniei acestui scaun de domnie. Aceasta ne este prezentat în versetele pe care le-am citit.

Vedem deci că Aaron aducea jertfa pentru păcat şi făcea ispăşire pentru sine şi casa lui. Dacă avem acest tablou înaintea noastră, atunci ne este clar că Aaron ca persoană trebuia să facă ispăşire pentru sine însuşi. El era un om păcătos, aşa cum eram şi noi. În Exod 32 citim că el a făcut viţelul de aur. Şi în Numeri 20 spune că el trebuia să moară, pentru că nu a sfinţit pe Dumnezeu. Însă, ca simbol al Domnului Isus era imposibil ca el să trebuiască să aducă o jertfă pentru sine însuşi. Deci cînd el a făcut aşa, a făcut-o nu ca simbol al Domnului Isus; căci este desăvîrşit de clar că Domnul Isus nu avea nevoie să aducă pentru Sine vreo jertfă pentru păcat. El era Cel Sfînt, Cel desăvârşit; şi în versetele următoare vom vedea cum Cuvîntul lui Dumnezeu pune accent pe faptul acesta, că Domnul Isus poate să intre fără sînge în Locul Sfînt, pentru că El nu era păcătos, ci desăvîrşit de sfînt, în deplină armonie cu sfinţenia scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Duhul Sfînt pune şi aici accentul pe faptul că atunci cînd este vorba de jertfa pentru păcat, Domnul Isus este totdeauna văzut în legătură cu casa Sa. În vorbirea Noului Testament, El este „Hristosul", adică Domnul Isus este cu Adunarea Sa — şi ca Acela înfăptuieşte El lucrarea. El S-a făcut una cu noi ca să aducă jertfa, care era necesară. Ce fapt minunat!

Apoi vedem pe Domnul Isus mergînd la cruce. Acolo El S-a făcut una cu noi în starea noastră. Citim în Psalmul 40.12 că El a strigat: „m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele; ele sînt mai multe decît perii capului meu". Iar în 1 Petru 2.24 citim că El Însuşi a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Şi mai clar este scris în 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El". Faptul acesta ne este făcut clar aici. Jertfa este adusă pentru Aaron şi casa Sa. Domnul Isus Se face una cu noi şi aşa El înfăptuieşte lucrarea, ca astfel noi să avem parte de această lucrare minunată şi să-i obţinem toate rezultatele.

Dumnezeu veghează asupra slavei Fiului Său şi El vrea să prevină ca să nu existe nici cea mai mică impresie cu privire la faptul că Domnul Isus ar fi trebuit să aducă pentru Sine Însuşi o jertfă. Şi aşa vedem în versetul 12 că Aaron, înainte de a intra în Sfînta Sfintelor cu sînge, intra mai întîi personal fără sînge. În epistola către Evrei, unde vedem pe Aaron ca persoană naturală, se spune că el nu avea

voie să intre în Sfînta Sfintelor fără sînge. Însă aici, unde Aaron este prezentat ca un simbol al Domnului Isus, ni se spune că a intrat mai întîi fără sînge în Locul Sfînt.

„Să ia o cădelniţă plină cu cărbuni de pe altarul dinaintea DOMNULUI şi doi pumni de tămîie aromată pisată mărunt; să ducă aceste lucruri dincolo de perdea; să pună tămîia pe foc înaintea DOMNULUI, pentru ca norul de fum de tămîie să acopere capacul ispăşirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară". Abia după aceea citim: „Să ia din sîngele viţelului şi să stropească el însuşi cu degetul pe partea dinainte a capacului ispăşirii, spre răsărit..." (Leviticul 16.12-14).

Aceasta este o realitate minunată. Ne face clar ceea ce era Persoana Domnului Isus. În Ioan 13.3 citim că Domnul Isus ştia că El a ieşit de la Dumnezeu şi că la Dumnezeu mergea. Acolo se spune „Dumnezeu" şi nu „Tatăl". În acelaşi verset se spune că El stia că Tatăl I-a dat toate în mîini si în versetul 1, că a sosit ceasul cînd El trebuia să plece la Tatăl. În versetul 3 însă se spune că El a ieşit de la Dumnezeu şi că va merge la Dumnezeu. Şi aceasta este aici foarte important. Cînd este vorba de Dumnezeu, în mod deosebit în Evanghelia după Ioan, atunci accentul este pus pe responsibilitate şi sfinţenie. Cînd este vorba de Tatăl, accentul este pus pe har.

Domnul Isus a venit de la Dumnezeu şi a mers înapoi la Dumnezeu; şi El putea să meargă înapoi la Dumnezeu, aşa cum El a venit odată. Acei 33 de ani pe pămînt nu L-au făcut neînstare ca să meargă în prezenţa lui Dumnezeu. Da, Coloseni 1.12 ne spune că acum şi noi am fost învredniciţi să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină. Pe baza lucrării Sale am fost noi strămutaţi în această stare. Însă Domnul Isus putea merge înapoi la Dumnezeu, după ce trăise 33 de ani pe pămînt şi El era vrednic să intre în prezenţa lui Dumnezeu, în Sfînta Sfintelor, unde era scaunul de domnie al judecăţii, de unde El a venit. Prin umblarea Sa aici pe pămînt, El nu S-a întinat şi aceasta este ceea ce ne este prezentat aici.

Ca simbol al Domnului Isus, Aaron merge în Locul Sfînt fără sînge, însă el merge înăuntru cu tămîia mirositoare, pe care o arde în cădelniţa plină cu cărbuni de pe altarul dinaintea DOMNULUI. Acest foc de pe altar venise din cer. În Levitic 9.24 vedem că atunci cînd jertfa a fost adusă acolo, a venit foc din cer ca să mistuie jertfa. Focul din cer a aprins lemnele care erau pe altar, aşa că era într-adevăr foc de la Dumnezeu. Aşa cum ştim, focul de la Dumnezeu vorbeşte totdeauna despre sfinţenia Sa necruţătoare; este ochiul Său care pătrunde totul, cercetează totul şi nimiceşte tot ceea ce nu este potrivit cu sfinţenia Sa.

Acest foc, deci, era adus în Locul Sfînt, iar tămîia aromată era arsă pe el. Din Exod 30 vedem că tămîia aromată era şi ea o imagine a Domnului Isus. S- a spus adeseori că tămîia aromată este o imagine a rugăciunii şi unii au drept argument pentru aceasta ceea ce se citeşte în Apocalipsa 5.8, unde se spune că tămîia reprezintă „rugăciunile sfinţilor." Însă în Apocalipsa 8.3 ni se spune că îngerul-preot

a adăugat tămîie multă, ca să dea putere rugăciunilor sfinţilor. Tămîia în Cuvîntul lui Dumnezeu nu este deci o imagine a rugăciunilor, ci ne vorbeşte despre Acela prin care rugăciunile sînt plăcute înaintea lui Dumnezeu. Şi noi nu trebuie să ne întrebăm cum vine lucrul acesta. Ştim că rugăciunile noastre sînt plăcute lui Dumnezeu, pentru că ele sînt îmbrăcate cu slava Domnului Isus, cu primirea personală pe care El o are la Tatăl, aşa cum ne explică Ioan 15 şi 16. Şi în Exod 30 vedem clar că tămîia este o imagine a propriei Sale slave — nu slava lucrării Sale, ci a ceea ce El era personal pentru Dumnezeu. Dumnezeu S-a uitat la El pe pămînt şi totul în El era plăcut.

Vorbesc aici despre viaţa Sa pe pămînt; nu mă gîndesc la ceea ce avem în Levitic 2, jertfa de mîncare, unde vedem pe Domnul Isus ca Om, ci la ceea ce El este în Sine însuşi, la propria Sa slavă — nu numai ceea ce El a făcut, ci felul în care El le-a făcut, nu numai că El a fost ascultător, ci modul în care El a fost ascultător. Totul în El era plăcut lui Dumnezeu. Totul în El era un miros plăcut pentru Dumnezeu. Cînd Dumnezeu a privit spre pămînt la El, a văzut numai perfecţiune şi iubire, numai ceea ce bucura inima Sa, numai ceea ce era un miros plăcut pentru El.

Şi această slavă a fost pusă la probă. Vorbesc şi acum nu numai de cruce, ci despre viaţa Domnului. Cum a fost pusă la probă această slavă? Pe cînd El a fost patruzeci de zile în pustie şi în acest timp nu a primit nimic de mîncare şi cînd Satan a venit la El şi L-a ispitit: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pîine" (Luca 4.3) — ar fi fost aceasta o faptă rea, să faci pîine din pietre? Mai tîrziu Domnul a hrănit adeseori pe mulţi, însă acum El spune: „Omul va trăi nu numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu" — cu alte cuvinte, Eu nu voi face nici o piatră pîine. Eu voi mînca numai atunci cînd îmi va spune Dumnezeu să mănînc, cînd El îmi dă mîncare. Şi aşa este toată viaţa Domnului Isus. Toate încercările şi ispitele au descoperit numai cît de preţios era totul la El, cît de desăvîrşite erau toate propriile Sale slăvi. Aceasta se vede cel mai minunat cînd El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Mă gîndesc nu la faptul că El a purtat păcatele, ci la modul în care El le-a purtat, şi cum în primele ore de pe cruce, pe cînd El nu era încă jertfă pentru păcat, slava Lui personală a fost descoperită în cele mai grele împrejurări; şi totul era o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Acesta nu este un lucru lipsit de importanţă. Trebuia să se găsească aici, pentru ca să arate că Aaron era o imagine a lui Hristos şi că aceasta nu este adevărat, aşa cum spun mulţi — chiar dintre credincioşi — că Domnul Isus a purtat păcatele noastre în tot timpul vieţii Sale. Cum ar fi putut El să fie plăcut lui Dumnezeu, dacă, în viaţa Sa, El ar fi purtat păcatele mele? Imposibil! În clipa în care Domnul Isus a devenit jertfă pentru păcat, în Sine însuşi El a fost desăvîrşit de plăcut pentru Dumnezeu, era numai o mireasmă plăcută. El nu a purtat păcatele în viaţa Sa şi în El nu era nimic păcătos. După 33 de ani, pe care El i-a trăit pe pămînt, în cele mai dificile stări, prin tot felul de ispite şi de suferinţe, Dumnezeu

putea primi de la El numai o mireasmă plăcută. Dumnezeu avea numai admiraţie pentru slăvile personale care au fost descoperite în viaţa Sa.

Avem o pictură a faptului acestuia, aici, în Aaron, care intra în Sfînta Sfintelor, unde tămîia era consumată de focul sfinţeniei lui Dumnezeu. Tămîia nu a fost cercetată în afara Locului Sfînt, ei acolo, în nemijlocita prezenţă a lui Dumnezeu, care este lumină şi în care nu se găseşte întuneric. Şi tămîia a fost arătată ce este, acolo, pe foc, cum citim aici: „Să pună tămîia pe foc înaintea DOMNULUI, pentru ca norul de fum de tămîie să acopere capacul ispăşirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară" (Levitic 16.13).

Dacă Domnul Isus ar fi avut numai o singură dată o pată, dacă numai într- un aspect El nu ar fi fost desăvîrşit, atunci Dumnezeu nu ar fi putut primi jertfa Sa. Dacă El ar fi purtat numai unul din păcatele mele, înainte ca El să fie la cruce, atunci Dumnezeu nu ar fi putut primi jertfa Sa. Numai pentru că El era desăvîrşit, pentru că în 33 de ani El a slăvit în totul numai pe Dumnezeu şi niciodată nu S-a abătut, numai pentru că totul, cuvintele Sale, faptele Sale, gîndurile Sale, chiar izvorul gîndurilor Sale erau plăcute lui Dumnezeu, o mireasmă de tămîie aromată, numai de aceea putea El înfăptui lucrarea de pe cruce. Pentru că El însuşi a fost desăvîrşit, putea Să aducă sîngele înăuntru, putea ca Preot să aducă jertfa şi ca jertfă să înfăptuiască pentru noi lucrarea de pe cruce. Şi Cuvîntul lui Dumnezeu subliniază faptul acesta, ca să înţelegem ce valoare are lucrarea Sa pentru Dumnezeu, pentru că această Persoană minunată a înfăptuit lucrarea — nu numai că El era o jertfă desăvârşită, dar jertfa în sine era desăvârşit de minunată pentru Dumnezeu, nu numai fără greşală, ci o tămîie aromată pentru Dumnezeu însuşi.

Ce face faptul acesta atît de minunat pentru noi este că nu este prezentat aici în legătură cu ţapul pentru Israel, ci cu viţelul pe care Aaron l-a adus pentru sine şi casa lui, aşa că aici este iarăşi pus accentul pe faptul că tot ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus, slava Persoanei Sale şi lucrării Sale pentru Dumnezeu, ne este socotit nouă.

La versetele 14 şi 15 din Levitic 16 ajungem la sînge: „Să ia din sîngele viţelului şi să stropească el însuşi cu degetul pe partea dinainte a capacului ispăşirii, spre răsărit; să stropească din sînge de şapte ori înaintea capacului ispăşirii. Şi să înjunghie ţapul adus ca jetfă pentru păcat pentru popor şi să-i aducă sîngele dincolo de perdea..." Nu vreau să vorbesc mai departe despre ceea ce înseamnă sîngele de pe capacul ispăşirii. Am mai auzit cîte ceva despre aceasta.

Vreau să mai atrag atenţia încă asupra unei particularităţi. Era stropit pe partea dinainte a capacului şi „să stropească din sînge de şapte ori înaintea capacului ispăşirii". Pe capacul ispăşirii sau, mai bine zis, pe acesta care a devenit acum capacul ispăşirii — căci numai prin sînge a devenit acest capac, capacul ispăşirii — sîngele era stropit numai odată. Dumnezeu nu are nevoie să vadă sîngele de şapte ori. Cînd

este stropit odată pe capac, este suficient pentru Dumnezeu. Dumnezeu cunoaşte valoarea acestui sînge. Este imposibil ca El să n-o vadă. Nimic din preţul acestui sînge nu scapă ochilor Săi. Pe baza acestui sînge minunat, care vorbeşte lui Dumnezeu despre lucrarea de pe cruce pe care a înfăptuit-o acolo Omul Isus Hristos şi prin care Dumnezeu a fost slăvit, Dumnezeu poate acum lăsa să se răspîndească vestea bună la fiecare om de pe pămînt şi poate să-l roage pe fiecare: Vino să te împaci cu Mine!, aşa cum găsim scris în 2 Corinteni 5.19-20.

Ceea ce este minunat în bunătatea lui Dumnezeu este că sîngele era stropit de şapte ori în faţa capacului. Acesta este locul unde venea preotul ca să aducă tămîie. Acesta este locul unde vine un credincios, în Locul Preasfînt la Dumnezeu. El nu vine pe capacul ispăşirii, ci înaintea capacului ispăşirii. Şi Dumnezeu în harul Său minunat face ca sîngele să fie stropit de şapte ori, aşa că nu poate avea loc nici o nesiguranţă în inima sufletului care se apropia de El. Sîngele era stropit de şapte ori, un număr desăvîrşit, aşa că atunci cînd cel care jertfea se apropia, el stătea acolo pe temeiul sîngelui, încît niciodată el nu se putea îndoi că lucrarea a fost săvîrşită şi că sîngele a fost acolo. Este o siguranţă deplină în inima sa, aşa că niciodată el nu se mai putea îndoi de însemnătatea lucrării Domnului Isus.
Nu găsim noi lucrul acesta destul de clar în scrisoarea adresată evreilor? In capitolul 9 citim că nici un israelit nu avea vreodată o conştiinţă desăvîrşită, în timp ce în capitolul 10 aflăm că noi avem o conştiinţă desăvîrşită şi putem intra fără teamă în Locul Preasfînt. Conştinţa noastră este desăvîrşită, ea nu mai cunoaşte păcatul; căci în prezenţa lui Dumnezeu a fost dus sîngele care a făcut ispăşire, aşa că între Dumnezeu şi noi nu se va mai vorbi niciodată despre păcat. Noi stăm acolo pe această temelie a sîngelui. Aşa se spune în 2 Corinteni 5.21, că pe El, „care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El". Să ne gîndim la expresia aceasta: „ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El". Asta înseamnă: noi am devenit expresia dreptăţii lui Dumnezeu. În noi se poate vedea cît de mare este dreptatea lui Dumnezeu. Cînd ne privesc îngerii, atunci ei văd dreptatea lui Dumnezeu, atunci ei văd oameni care erau păcătoşi vinovaţi, dar care acum sînt aduşi în legătură cu această lucrare minunată, prin care Dumnezeu a fost astfel slăvit. Ei Înţeleg că El este drept atunci cînd El ne iartă păcatele, cînd El nu Se mai gîndeşte niciodată la păcatele noastre, cînd El nu ne mai judecă.

Nu ne-am mirat noi niciodată cînd am citit în 1 Ioan 4.17, unde se spune că „aşa cum este El, aşa sîntem şi noi în lumea aceasta"? El este acolo, în slavă! Iar faptul acesta este pus acolo în legătură cu judecata şi înseamnă deci că noi avem acum pe pămînt aceeaşi dreptate pe care El, Judecătorul, o are acum în cer. Domnul Isus va judeca totul şi Ioan 5.27 ne spune clar că toată judecata a fost dată Lui, „pentru că El este Fiu al Omului", În Faptele Apostolilor capitolul 17.31 citim că Dumnezeu va judeca

lumea după dreptate, „prin Omul pe care L-a rînduit şi despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morţi". Domnul Isus ca Om va judeca pe morţi. Omul Isus Hristos va sta pe scaunul de domnie alb şi morţii vor sta înaintea Lui şi vor fi judecaţi. Este o desfăşurare minunată a dreptăţii lui Dumnezeu, că El va face aceasta, chiar pentru oamenii care vor fi judecaţi acolo.

Dacă Dumnezeu Tatăl, ca Dumnezeu, ar judeca pe oameni, atunci ei ar putea să spună: „Noi nu am putut face binele; a fost imposibil". Nu spun oamenii şi astăzi: „Este imposibil să slujeşti lui Dumnezeu! Este imposibil să fii aşa şi aşa"...? Însă Judecătorul care va sta înaintea lor, El însuşi a fost 33 de ani pe pămînt şi El a fost plăcut lui Dumnezeu. Dacă unul ar spune că fost imposibil să slujeşti lui Dumnezeu, El ar putea spune: Eu am făcut lucrul acesta, Eu am fost Om şi Eu am fost 33 de ani pe pămînt... Şi El îi va judeca după măsura propriei Sale dreptăţi, pe care El a descoperit-o în viaţa Sa pe pămînt. Viaţa Sa va fi măsura etalon după care oamenii vor fi judecaţi, aşa că nimeni nu se va putea dezvinovăţi.

Însă noi avem aici minunăţia pe care 1 Ioan 4.17 o spune fiecărui credincios, fiecăruia care are parte de lucrarea Domului Isus. Domnul Isus este acum în ceruri şi noi ştim că El nu a avut nici un păcat. El este Cel desăvîrşit, iar Dumnezeu L-a înviat dintre cei morţi şi I-a dat un loc la dreapta Sa. Acolo El stă in lumină, în descoperirea deplină a dreptăţii. Şi El, aşa cum un spus, va judeca totul după propria Sa viaţă. Dreptatea Sa va măsura etalon, după care El va judeca. Şi acum ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu, că noi, ca oameni credincioşi, avem acum aceeaşi dreptate pe care o are El, că deci noi deja acum nu numai după aceea, în cer, ci acum, cînd noi sîntem pe pămînt — corespundem pe deplin măsurii etalon, după care El judecă. Viaţa Sa este măsura etalon, şi eu corespund ei pe deplin, aşa că pentru mine niciodată nu va mai fi judecată. Aşa este cu fiecare credincios de pe pămînt; nu mai poate fi nici o judecată, 1 Ioan 4 ne spune aceasta clar şi aceasta este ceea ce ne este explicat aici, ceea ce Dumnezeu vrea să scrie acum în inima noastră, în inima şi în conştiinţa fiecăruia care a primit pe Domnul prin credinţă: „Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sînt în Hristos Isus" (Romani 8.1). Cînd ei se apropie de Dumnezeu, atunci ei văd sîngele stropit de şapte ori, aşa că în inima lor nu mai poate fi niciodată vreo îndoială.

Sîngele a curs, el este înaintea lui Dumnezeu. Nu mai poate EXISTA nici o judecată; căci sîngele vorbeşte despre faptul că asupra stării mele s-a exercitat judecata. Nu este minunat cum Harul lui Dumnezeu se gîndeşte la toate, cum El nu numai că a înfăptuit lucrarea, nu numai că a dat jertfa, ci a şi îngrijit ca noi să vedem clar care sînt rezultatele minunate pentru noi?

Si Dumnezeu doreşte ca noi să nu stăm numai liniştiţi în noi înşine. Noi toţi cunoaştem versetul acesta din prima epistolă a lui Ioan: „Ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi

părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos" (1 Ioan 1.3). Dumnezeu nu vrea numai ca noi să ştim că păcatele ne sînt iertate şi binecuvântările Sale nu constau numai în aceea că noi nu mai venim la judecată. Binecuvântările Sale constau în aceea că noi sîntem făcuţi pe deplin una cu Domnul Isus. în limbajul Noului Testament noi sîntem un trup, unit cu El, care este Capul. Aceasta înseamnă că Hristos nu poate avea ceva pe care noi să nu-L împărtăşim cu El. Capul meu nu poate poseda ceva din care trupul meu să nu aibă parte. Noi vom domni împreună cu Hristos, în timpul împărăţiei de o mie de ani. Noi vom intra împreună cu El în casa Tatălui. Tatăl Său a devenit Tatăl nostru, aşa că noi sîntem fraţii Lui şi noi vom fi asemenea Lui, cu toate că El este „Întîiul-născut printre mai mulţi fraţi".

De aceea Dumnezeu ne face cunoscut gîndurile Sale şi ne lasă să vedem cît de mare este puterea sîngelui, prin care noi am fost curăţiţi, aşa că noi înţelegem ce valoare minunată are lucrarea pe care a înfăptuit-o Fiul Său şi cum preţuieşte El lucrarea, încît inimile noastre se minunează de însemnătatea sîngelui prin care noi am fost curăţiţi.

Avem aici în versetul 16, din Levitic 16:, Astfel să facă ispăşire pentru sfîntul locaş, pentru necurăţiile fiilor lui Israel şi pentru toate călcările de lege, prin care ei au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurăţiilor lor". Asta înseamnă mai mult decît că sîngele era stropit pe capacul ispăşirii, aşa că noi putem veni în legătură cu Dumnezeu. Chiar Locul Sfînt era curăţit cu sînge şi chiar şi cortul întilnirii, aşa că locul unde cei credincioşi, casa lui Aaron, trebuiau să exercite slujba şi locul unde Dumnezeu Se întâlneşte cu ai Săi în această lume era curătit. Cortul întâlnirii este locul unde Dumnezeu învită la Sine pe poporul Său de pe pămînt, ca vină la El. Cortul trebuia curăţit, aşa că ai Săi, membrii casei lui Aaron puteau acum să-I slujească pe pămînt, pe un loc sfinţit, care a fost curăţit prin sînge; şi Dumnezeu poate primi această slujbă şi poate chiar să invite pe poporul Său să vină la El şi să fie cu El în locul acesta care este curat, sfinţit prin sînge. Noi putem să avem îndrăzneală să fim acolo şi Dumnezeu poate să ne primească acolo cu toată libertatea.

Da, acolo noi recunoaştem ceva mai mult din valoarea sîngelui Domnului Isus. Am văzut deja că sîngele Domnului Isus are atîta putere, încît Dumnezeu poate spune tuturor oamenilor: Veniţi să ne împăcăm! Sîngele Domnului Isus are o asemenea putere încît, dacă toţi oamenii ar veni, toţi ar putea fi curăţiţi. Noi ştim că din nefericire nu toţi oamenii vin. Însă ei ar putea veni. 1 Timotei 2.6 ne spune clar, că Domnul Isus S-a dat pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru toţi — nu că toţi au parte de aceasta; însă toţi ar putea avea parte de ea. Dar este ceva şi mai mult.

În Coloseni 1.19-22 citim: „Căci toată plinătatea şi-a găsit plăcerea să locuiască în El, şi prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atît lucrurile de pe pămînt cît şi lucrurile din ceruri, făcînd pace prin

sîngele crucii Lui. Şi pe voi, care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi în gîndirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte". Vedem aici deci că a fost plăcerea întregii plinătăţi a lui Dumnezeu, ca prin Hristos să împace toate lucrurile cu Sine, lucrurile de pe pămînt şi lucrurile din cer. Şi în Evrei 9.23 citim despre curăţirea uneltelor cortului, pe care le găsim aici în Levitic 16, care este o imagine a curăţirii universului, cînd, odată, toate cîte sînt acum murdărite prin păcat, vor fi readuse în armonie desăvîrşită u Dumnezeu, toate pe baza sîngelui Domnului Isus.

Ce realitate minunată! Nu numai că sîngele ne-a curăţit de păcatele noastre, că pe baza acestui sînge noi am fost împăcaţi şi am obţinut un loc în prezenţa lui Dumnezeu şi nu numai că dacă ar veni toţi oamenii, toţi ar putea obţine iertare; ci pe baza acestui sînge, cerul şi pămîntul, tot ce a fost creat — în Coloseni 1.16, aceste lucruri sînt numite ca ceea ce El a creat — toate lucrurile acestea vor fi odată aduse înapoi la Dumnezeu. În 2 Petru 3.13 citim: „Noi... aşteptăm ceruri noi şi un pămînt nou, în care locuieşte dreptatea". Acolo tot universul este curăţit, însă nu prin sînge, ci prin judecată, deşi toate se împlinesc pe baza puterii sîngelui Domnului Isus.

Aici avem înţelesul din Ioan 1.29: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". Nu este vorba aici de ceea ce Domnul Isus a făcut la cruce, ci de toate rezultatele minunate ale acestei lucrări. El va curăţi odată cerul şi pămîntul şi va scoate răul afară din lume, aşa că întreg universul va fi iarăşi în armonie cu Dumnezeu şi pe noul pămînt Dumnezeu va putea locui cu oamenii, căci păcatul, tot răul, va fi atunci închis într-un loc, în iazul de foc, iar în afara acestui loc nu se va mai găsi nici un păcat. El va înlătura păcatul din lume, aşa cum ne spune Evrei 9.26, că Hristos a venit ca să îndepărteze păcatul, „înlăturând (desfiinţând) păcatul prin jertfa Sa". El a venit nu numai ca să ne cureţe de păcatele noastre, dar şi ca să scoată afară din univers orice rău. În acest univers nu va mai fi nimic împotriva lui Dumnezeu, nimic care să dezonoreze pe Dumnezeu.

Ce lucrare minunată! Ce rezultate minunate ale lucrării Sale! Vedem că acolo a fost închis totul. Însă ceea ce este minunat este că acolo nu spune că Aaron a adus jertfa pentru ca să curăţească cortul. El a adus jertfa pentru sine şi pentru casa lui. Şi aceasta este învăţătura Noului Testament. În evanghelizare se spune că Domnul Isus iubeşte lumea; însă noi nu citim aşa. Ceea ce este minunat în Cuvîntul lui Dumnezeu este că Domnul Isus a iubit Adunarea Sa; El ne-a iubit pe noi, El m-a iubit pe mine, El a iubit pe Tatăl. Însă noi nu citim niciodată că Domnul Isus a iubit lumea. Citim numai o singură dată că Domnul Isus a iubit pe un necredincios, pe tânărul din Marcu 10. Acolo spune că Domnul Isus l-a iubit, pentru că el căuta dornic după lucrurile spirituale. Dragostea Domnului Isus caută pe cei care fac parte din Adunarea Sa, ea ne caută pe noi. El este Fiul Dumnezeu, care m-a iubit şi care S-a dat pentru mine.

Lucrarea pe care El a săvîrşit-o pentru mine, pe care El a înfăptuit-o pentru noi, ca Adunare, este aşa

de mare şi de bogată, încît pe baza acesteia întreg universul va fi adus odată înapoi la Dumnezeu. Însă din dragoste pentru noi a făcut El această lucrare. Dumnezeu I-a dat-o ca s-o facă, căci El voia să ne salveze, „prin a cărui voie noi am fost sfinţiţi".

Nu este acesta suficient temei pentru recunoştinţă nesfîrşită, nu este aceasta fericire fără margini pentru inimile noastre? Adeseori în legătură cu aceasta am povestit o întîmplare. Ea a avut loc acum cîţiva zeci de ani în urmă pe litoralul olandez, Începuse o furtună puternică şi un vapor era în primejdie. Se vedea că era pe punctul de a se scufunda. Toţi oamenii s-ar fi înecat atunci, căci marea era aşa de sălbatică, încît nici unul nu îndraznea să intre într-o barcă de salvare, ca să se salveze. A venit însă un om în fugă, strigînd: „Eu trebuie să mă duc la ei, fiul meu este pe vapor! Cine merge cu mine?" Ei spuneau: „Nu se poate merge!" El a răspuns: „Eu trebuie să merg, fiul meu este pe vapor, eu trebuie să-l salvez." Şi apoi el a luat pe unii cu el. Şi ei au plecat şi au salvat pe fiul lui. Însă au salvat nu numai pe fiul acelui om, ci au luat aproape pe toţi oamenii la bord. Aceia au fost salvaţi, cu toate că salvatorul nu a venit din pricina lor. El a venit pentru că iubea pe singurul său fiu.

Şi aceasta este ceea ce ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Domnului Isus. Da, lucrarea Sa este aşa de mare, încît pe baza ei Dumnezeu poate să invite pe fiecare: Vino la Mine! că oricine vine poate obţine iertarea de păcate. Este aşa mare, încît cerul şi pămîntul vor fi aduse odată înapoi la Dumnezeu într-o armonie perfectă, cînd El va îndepărta păcatul lumii. El nu a făcut încă lucrul acesta. Ioan 1.29 nu este încă împlinit. Însă El a săvîrşit lucrarea care stă la bază pentru aceasta, căci El m-a iubit, pentru că El ne-a iubit, pentru că El a iubit Adunarea. El S-a dat pe Sine pentru mine, El „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine", Însă lucrarea pe care El a făcut-o, din dragoste pentru mine, este aşa de mare, încît are asemenea rezultate minunate.

Ce Mîntuitor! Ce lucrare! Cît de mare trebuie să fi fost dragostea Sa faţă de noi, încît din dragoste pentru noi El a vrut să săvîrşească această lucrare şi să-Şi verse sîngele Său, care are o asemenea putere, o asemenea valoare, un asemenea efect!

Capitolul 4

Marea zi a Ispăşirii (3)

„Cînd va termina de făcut ispăşirea pentru sfîntul locaş, pentru cortul întîlnirii şi pentru altar, să aducă ţapul cel viu. Aaron să-şi pună amîndouă mîinile pe capul ţapului celui viu şi să mărturisească peste el toate fărădelegile fiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu care au păcătuit; să le pună pe capul ţapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr- un om care va fi pregătit pentru aceasta. Ţapul

acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un ţinut nelocuit; în pustie, să-i dea drumul. Aaron să intre în cortul întîlnirii; să-şi lepede veşmintele de in,pe care le îmbrăcase la intrarea în sfîntul locaş şi să le lase acolo. Să-şi spele trupul cu apă într-un loc sfînt şi să-şi ia din nou veşmintele. Apoi să iasă afară, să-şi aducă arderea lui de şi arderea de tot a *poporului şi să facă ispăşire pentru el şi pentru popor. Iar grăsimea jertfei de ispăşire s-o ardă pe altar, Cel ce va fi izgonit ţapul pentru Azazel să-şi spele hainele şi să- şi scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără. Să se scoată afară din tabără viţelul jertfei pentru păcat şi ţapul jertfei pentru păcat, al cărui sînge a fost dus în sfîntul locaş pentru facerea ispăşirii, şi să le ardă în foc pieile, carnea şi baliga. Cel ce le va arde să-şi spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă , după aceea poate* să *intre în tabără. Aceasta să fie o rînduială permanentă: în luna a şaptea, în a zecea zi a lunii, să* vă *smeriţi sufletele şi* să *nu faceţi nici* o lucrare*, nici cel născut în casă, nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi; veţi fi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea* DOMNULUI*. Aceasta să fie pentru voi un sabat de odihnă, în care să vă smeriţi sufletele. Aceasta să fie o rînduială permenentă. Ispăşirea să fie făcută de preotul care va fi primit ungerea şi care va fi fost consacrat să urmeze tatălui său în slujba preoţiei; să se îmbrace cu veşmintele de in, cu veşmintele sfinte. Să facă ispăşire pentru Locul Preasfînt, să facă ispăşire pentru cortul întîlnirii şi pentru altar; şi să facă ispăşire pentru preoţi şi pentru tot poporul adunării. Aceasta să fie pentru voi o rînduială permanentă: o dată pe an să se facă ispăşire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor". Aaron a făcut întocmai cum* DOMNUL *poruncise lui Moise" (Levitic 16.20-34).*

Am cîntat adesea împreună: „înainte ca această creaţie să se fi născut, Tu L-ai ales pentru jertfă, un Miel curat şi fără cusur. Pe cruce El a fost pentru noi făcut păcat, blestem; pentru Tine a fost o mireasmă plăcută". Şi apoi: „El a împlinit voia Ta, a desăvîrşit marea Ta lucrare dumnezeiască. El a venit ca să împlinească tot ceea ce dragostea Ta a gîndit mai dinainte". Nu este aceasta tocmai ceea ce noi privim în aceste zile? Domnul a venit ca să înfăptuiască lucrarea, ca să facă voia lui Dumnezeu. El spune: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule". Şi apoi se spune mai departe: „... prin care voie noi am fost sfinţiţi" (Evrei 10.9-10).

Da, era voia lui Dumnezeu ca noi să fim mîntuiţi. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică." însă noi am văzut în prima parte că înainte ca Dumnezeu în harul Său să Se poată întoarce spre păcătoşii pierduţi, cum am fost noi, trebuia ca Persoana Sa înjosită să fie preamărită. Cum putea Dumnezeu să dovedească har, să arate dragoste, cînd dreptatea Sa era atacată şi slava şi onoarea Sa erau călcate în picioare? Trebuia ca dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută, înainte ca să poată străluci dragostea lui

Dumnezeu; căci dragostea lui Dumnezeu nu poate niciodată să lucreze în contradicţie cu dreptatea, sfinţenia şi adevărul.

Aşa am văzut în primul ţap şi în viţelul care au fost înjunghiaţi. Primul ţap am văzut că era pentru DOMNUL. Şi am "observat cum sîngele a fost dus înăuntru şi a fost stropit pe capacul ispăşirii, aşa că Dumnezeu înaintea Sa a văzut moartea unuia care L-a slăvit, moartea unui om care a fost ascultător pînă la moarte şi asupra căruia El a exercitat toată judecata asupra păcatelor. „Căci pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi". Romani 8.3 spune că Dumnezeu, „trimiţînd pentru păcat, pe însuşi Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos, a condamnat păcatul în firea păcătoasă,..." în aşa fel încît dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută pe deplin cu , privire la omenire. Dreptatea Lui a fost satisfăcută nu cu privire la fiecare persoană în parte, ci cu privire la omenire; căci menirea L-a dezonorat, însă acum Unul din această omenire a slăvit mult mai mult decît El fusese dezonorat odinioară.

Dar nu este destul că Dumnezeu poate oferi harul Său, că El este liber acum să lase ca Evanghelia să fie vestită şi să spună tuturor: veniţi să vă împăcaţi cu Mine! Pe lîngă aceasta trebuia să se întîmple ceva cu omul şi pentru om, ca să-l facă în stare să mă în prezenţa lui Dumnezeu, astfel ca Dumnezeu să-i poată dovedi harul Său. Această parte a lucrării Domnului Isus o avem aici în cel de-al doilea ţap, care este pentru popor. Nu este de ajuns că Dumnezeu este îndurător faţă de noi; El trebuia să poată fi îndurător şi faţă de păcatele noastre. Aceasta este marea diferenţă pe care o avem în cunoscutul verset din 1 Ioan 2.2: „El este ispăşirea pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi". Mulţi s-au încurcat în acest verset şi nu înţeleg pentru ce nu spune aici: pentru păcatele unii. Ei susţin, totuşi, că aşa trebuie să scrie aici. Şi ei spun aşa: Domnul Isus este ispăşirea pentru păcatele lumii. Însă aceasta este în contradicţie cu ceea ce ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu şi rezolvarea acestei întrebări o avem aici în această secţiune.

Cuvîntul „ispăşire" (hilasmos în greacă), care este întrebuinţat aici, înseamnă „îndurător, binevoitor, a arăta îndurare sau har". Dar este o mare diferenţă între lume şi noi, aceia care sîntem acum copii ai lui Dumnezeu. Am văzut că acum Dumnezeu, pe baza sîngelui care a fost dus în Locul Preasfînt, este îndurător faţă de fiecare om de pe pămînt şi că El invită pe fiecare: Vino la Mine, ca să fii împăcat!

Urmează apoi întrebarea pe care noi o avem aici: Dumnezeu poate fi îndurător faţă de oameni, însă poate El fi îndurător şi faţă de păcatele lor?

Este cu totul clar — vreau să folosesc o imagine omenească că dacă unul vine la judecată pentru că a făcut rău, judecătorul poate avea milă de persoană, însă nu de răul pe care l-a făcut acea persoană. Şi dacă el este drept, el trebuie să condamne persoana, chiar dacă va ţine cont de împrejurările în care s-au

petrecut faptele. Dumnezeu este desăvîrşit de drept; cu privire la păcat, El nu poate trece nimic cu vederea, El trebuia să judece fiecare păcat. Aici avem cea de a doua parte, partea omului, că fiecare în parte poate veni la Dumnezeu şi cum Dumnezeu poate să primească pe fiecare în parte în prezenţa Sa nu numai pentru că El este îndurător sau plin de har, ci pentru că El poate fi îndurător cu fiecare şi cu păcatele pe care el le-a făcut.

Găsim apoi, aşa cum s-a spus în 1 Ioan 2.2, că El este îndurător faţă de noi şi faţă de păcatele noastre şi că El este îndurător cu oamenii din lume, însă nu spune că El este îndurător şi cu păcatele lor. Şi cum este posibilă această primă parte, vedem aici. Avem şi a doua parte a lucrării Domnului Isus. Pe cînd Domnul Isus a murit pe cruce, toată judecata lui Dumnezeu a fost vărsată peste El. El a fost făcut păcat şi dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută, prin aceea că Dumnezeu a exercitat în El judecata asupra păcatului. Cea de a doua parte însă este că Domnul Isus a purtat păcatele mele în trupul Său pe lemn. Deci, cînd eu m-am întors la Dumnezeu şi am văzut că eram un păcătos pierdut şi am venit la Dumnezeu ca să obţin iertare, Dumnezeu putea să Se arate îndurător nu numai faţă de mine personal, aşa cum El invită pe fiecare ca să vină la El, ci Dumnezeu putea să Se arate îndurător şi cu privire la păcatele mele, pentru că Domnul Isus a purtat pedeapsa pentru ele. Aşadar Dumnezeu nu trebuie să mai pedepsească păcatele mele; Domnul a purtat judecata asupra lor. Este de la sine înţeles că El poate face aceasta numai pentru aceia ale căror păcate au fost purtate de Domnul Isus.

Şi apoi vedem marea diferenţă între ceea ce avem aici în ţapul al doilea şi ceea ce am găsit în primul ţap. Este aceeaşi diferenţă pe care o găsim pretutindeni în Cuvîntul lui Dumnezeu, diferenţa între dorinţa lui Dumnezeu faţă de oameni şi ceea ce la sfârşit va fi partea fiecăruia care a primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor al său, ceea ce nu este totuna. Aşa spune Ioan 3.16: ‚Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea" — şi aici lumea este cosmosul, universul — „că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"; nu că fiecare are viaţa veşnică, ci că „fiecare care crede în Domnul Isus" are viaţa veşnică.

Şi aşa spune şi 1 Timotei 2.4, că Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului. Apoi spune că este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Hristos. Şi se spune apoi: „... care S-a dat pe Sine Însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi". Expresia în greacă înseamnă că preţul de răscumpărare este pregătit pentru toţi oamenii şi deci poate fi partea tuturor. Cu privire la aceasta urmează concluzia că numai aceia pot veni la Dumnezeu, care vin, prin Domnul Isus, căci numai El este mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi. Aceasta este o chestiune importantă.

În creştinătate există două puncte de vedere cu privire la ispăşire. Una, susţinută chiar de creştini

adevăraţi, neagă învăţătura alegerii; se spune că harul este pentru toţi. Şi unii merg chiar aşa de departe, încît spun: toţi oamenii vor fi mîntuiţi. Alţii nu merg aşa de departe, dar spun: Domnul a purtat păcatele tuturora. Dacă ei merg la pierzare, este numai pentru că nu primesc lucrarea lui Hristos. Ei trebuie numai să o primească.

Celălalt punct de vedere este că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său numai pentru anumite persoane. Cînd în 1 Timotei 2.4 se spune: „Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să fie mîntuiţi", asta înseamnă că Dumnezeu vrea ca oameni din toate categoriile să fie mîntuiţi, din fiecare ţară, cîţiva din fiecare naţiune, o parte din femei, o parte din bărbaţi, o parte din copii şi aşa mai departe, din fiecare categorie. Ei spun: Dumnezeu nu cheamă pe toti oamenii ca să fie mîntuiti si aceasta nici nu este intentia Sa.

Cuvîntul lui Dumnezeu dă dreptate în parte şi unora şi altora. Am văzut deja, şi aceasta o găsim adeseori în Noul Testament, că Dumnezeu oferă harul Său tuturor oamenilor. El cheamă pe toţi: veniţi la Mine! Vino să primeşti pace de la Mine! Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Îndată ce este vorba de Evanghelia liberă, despre mesajul harului lui Dumnezeu, atunci noi putem şi trebuie să spunem oricărui om de pe pămînt: Dumnezeu te invită ca să fii mîntuit şi El a dat pe Fiul Său pentru ca tu să poţi fi mîntuit.

Însă de îndată ce este vorba de lucrarea Domnului Isus şi de îndată ce noi vrem să spunem cuiva: Domnul Isus a murit pentru tine personal şi a purtat păcatele tale, atunci chestiunea este cu totul alta. Cuvîntul lui Dumnezeu nu ne spune niciodată că Domnul Isus a purtat păcatele necredincioşilor. Este de la sine înţeles că noi am fost necredincioşi, pe cînd Domnul a murit pentru noi, ba chiar mai mult, noi personal nici nu eram măcar născuţi.

Domnul Isus însă a purtat păcatele unui număr restrîns de oameni, nu ale tuturor. Vedem aceasta foarte clar prezentat în acest tablou. Jertfa era pe de o parte pentru Aaron şi pentru casa lui şi pe de altă parte pentru popor. Este deci clar că nu toţi oamenii erau incluşi în ea. Nu toţi aparţineau casei lui Aaron şi nu toţi aparţineau poporului Israel. Era acolo o delimitare. Şi aşa cum am spus deja, dacă citim atenţi Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci vom vedea că acolo se spune foarte clar că Dumnezeu a iubit lumea şi că Dumnezeu invită pe fiecare să vină la El, însă nu găsim niciodată că Domnul Isus a iubit sau iubeşte lumea. Domnul Isus a iubit Adunarea Sa şi iubeşte pe fiecare care aparţine Adunării — aşadar, pe fiecare care este un copil al lui Dumnezeu. Fiecare poate veni, însă lucrarea Domnului Isus este numai pentru aceia care au crezut în El şi au parte de El. El a purtat numai păcatele acelora care nu merg la pierzare.

Nu avem voie să uităm că Domnul Isus nu a fost numai adevăratul Om, ci şi adevăratul Dumnezeu. Şi din locurile pe care le-am amintit deja, aceasta se recunoaşte foarte bine. Cu 1900 de ani înainte ca

eu să mă fi născut, Domnul Isus a venit pe pământ şi a murit pe cruce. Şi totuşi Cuvîntul lui Dumnezeu îmi spune mie şi eu o pot spune cu toată inima: pe cînd El a mers la cruce, El S-a gîndit la mine. Din dragoste pentru mine a mers El la cruce. El este Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine. El a iubit Adunarea (Efeseni 5.25), deşi Adunarea nu luase încă fiinţă. Însă pentru că El era Dumnezeu, El a văzut-o deja aşa cum ea va fi şi cunoştea pe fiecare care mai tîrziu va aparţine Adunării. Şi El a iubit Adunarea şi pe fiecare în parte care aparţine ei şi El însuşi S-a dat pentru ea.

Acesta este adevărul care ne este prezentat aici, prin acest al doilea ţap. Nu este suficient că Dumnezeu invită pe fiecare în parte. Nu este suficient că sîngele a fost stropit pe capacul ispăşirii. Fiecare în parte trebuie să aibă parte de Domnul Isus şi Domnul Isus trebuie să fi purtat judecata asupra păcatelor sale, altfel el merge la pierzare veşnică. Şi Domnul Isus a purtat păcatele numai ale acelora care îl vor primi — lucru pe care El ca Dumnezeu atotştiutor îl cunoştea — şi aşa vor avea parte de El. Aceasta este realitatea pe care o avem aici.

Si este bine că ştim lucrul acesta. Dacă noi nu am fi avut acest simbol şi acest adevăr care ne este prezentat aici, cum ar fi ştiut cineva că păcatele îi sînt iertate? Dumnezeu ştia, El a văzut lucrarea Domnului Isus. În legătură cu imaginea pe care ne-o dă viţelul, nu găsim un al doilea viţel care să fie trimis în mod vădit ca să ducă păcatele într-un loc pustiu. Şi totuşi este clar că în acel singur viţel este prezentată toată lucrarea Domnului Isus — nu numai că Dumnezeu a fost satisfăcut, ci s-a împlinit şi tot ceea ce era nevoie pentru casa lui Aaron, ca astfel ea să poată cu adevărat sta în prezenţa lui Dumnezeu. Sper să mă reîntorc la aceasta.

Aşa cum am văzut la început, cei doi ţapi au fost numiţi împreună jertfa pentru păcat, aşa cum un singur viţel va fi numit jertfa pentru păcat. În aceeaşi clipă, cînd dreptatea lui Dumnezeu era satisfăcută prin lucrarea Domnului Isus, prin aceea că El a judecat păcatul şi păcatele în El, Domnul Isus a purtat pedeapsa mea; căci judecata era pedeapsa mea, pentru că El a luat păcatele mele asupra Sa şi S-a făcut păcat pentru mine. Dumnezeu a fost aşadar pe deplin slăvit şi satisfăcut, încît El era în stare să ofere acum harul. Şi El a mai văzut că Domnul Isus a purtat păcatele mele acolo în această judecată, astfel încît El a putut să fie îndurător faţă de mine şi faţă de păcatele mele.

Însă acum avem aici diferenţa dintre fiii lui Aaron şi israeliţi înşişi. Aici, în această imagine, vedem că Aaron singur trebuia să intre în Locul Preasfînt şi nimeni altul nu avea voie să fie alături, atunci cînd el săvîrşea lucrarea. Cum putea cineva să fie alături atunci cînd se rezolva problema păcatului? Aceasta putea fi numai o chestiune între Dumnezeu şi Domnul Isus. Dumnezeu a lucrat chiar ca un întuneric să vină peste toată ţara, astfel încît nici un om n-a putut să pătrundă în ceea ce se petrecea între Dumnezeu şi Domnul Isus. Nici unul nu avea voie să vadă şi nici unul nu avea voie să primească vreo impresie

despre ceea ce La costat aceasta pe Domnul Isus, ce a suferit El acolo pe cruce. Problema păcatului, problema vieţii şi ascultării, da, toate problemele au fost rezolvate acolo. Ele puteau fi rezolvate numai între Dumnezeu şi acest singur Om şi nici o creatură nu avea voie să fie alături. Cine ar fi putut înţelege aceasta? Însă Dumnezeu a văzut-o.

Şi cînd fiii lui Aaron au exercitat mai tîrziu slujba preoţiei, ei au intrat în Locul Sfînt. Aşa cum am văzut, cînd Domnul Isus a săvîrşit lucrarea pe cruce, perdeaua s-a rupt, astfel încît Locul Sfînt şi Locul Preasfînt au devenit o singură încăpere şi Locul Sfînt în care noi, preoţii nou testamentali, intrăm ca să exercităm slujba preoţiei, a devenit una cu locul în care locuieşte Dumnezeu şi în care este scaunul Său de domnie.

Deci, cînd intrau în Locul Sfînt, fiii lui Aaron vedeau acolo sîngele. Ei au văzut că sîngele a fost adus înaintea lui Dumnezeu şi a fost stropit de şapte ori pe pardoseala pe care ei stăteau. Dacă aceasta nu ar fi fost suficient, atunci ei ar fi murit îndată, însă faptul că nu au murit şi faptul că ei puteau sta acolo lîngă sînge era pentru ei dovada că lucrarea a fost desăvîrşită — nu numai cu privire la slăvirea lui Dumnezeu, ci şi cu privire la salvarea lor şi la problema păcatelor lor. Şi astfel ei nu mai aveau nevoie de nici o altă dovadă pentru faptul că această parte a lucrării a fost împlinită.

Pentru Israel, însă, pentru popor, nu era aşa. Cînd au ştiut israeliţii că Dumnezeu a primit jertfa şi că a fost satisfăcut prin sîngele pe care Aaron l-a dus înăuntru? Ei au ştiut-o numai în momentul cînd Aaron a fost văzut afară. Acesta era semnul că lucrarea a fost primită; căci dacă Dumnezeu nu ar fi primit sîngele, atunci Aaron ar fi murit acolo în prezenţa lui Dumnezeu. Noi ştim ce înseamnă aceasta în sens profetic şi anume că poporul Israel numai atunci va şti că Dumnezeu a primit jertfa Domnului Isus, cînd El va veni din cer şi ei îl vor vedea. Atunci rămăşiţa credincioasă va spune ceea ce noi citim în Isaia 53. Noi citim adeseori acest capitol ca pentru noi, da, avem voie să facem aceasta. Însă profetic este vorbirea rămăşiţei, ceea ce va spune ea cînd Domnul Isus va veni din cer. Abia atunci ei vor şti că Dumnezeu a primit jertfa şi că le-a iertat cu adevărat păcatele. Pînă în momentul acesta, după transformare, rămăşiţa credincioasă nu va avea cunoştinţă că păcatele ei sînt iertate.

Noi avem totuşi libertatea să mergem în Locul Sfînt şi, cînd mergem înăuntru, atunci vedem sîngele. Vedem că lucrarea este desăvîrşită, că Dumnezeu nu ne judecă. Noi putem merge înăuntru, ori de cîte ori dorim.

Şi în al doilea rînd, este foarte important că Domnul Isus a trimis din cer „Duhul adevărului", ca să ne spună ce loc ocupă El acolo. El spune în Ioan 16 că El va trimite pe Duhul Sfînt, care va mărturisi despre slava Sa, care va lua din ceea ce este al Său şi ne va face cunoscut. Şi Duhul Sfînt a venit şi ne-a făcut cunoscut că Domnul Isus stă pe scaunul de domnie la dreapta lui Dumnezeu, că Dumnezeu L-a

înălţat peste toate puterile. Lucrarea Domnului Isus este aşa de mare, încît Dumnezeu este slăvit prin ea. Pentru aceasta, Dumnezeu I-a dat un loc la dreapta Sa. Noi ştim că Dumnezeu este satisfăcut prin lucrarea Domnului Isus şi noi putem deci veni liberi la Dumnezeu, pentru că toate au fost aduse în ordine. însă, aşa cum s-a spus, Israel va vedea aceasta abia atunci cînd Domnul Isus va veni din cer, pentru că ei nu pot intra în Locul Sfînt şi nici nu au primit Duhul Sfînt şi nu-L vor primi niciodată, aşa cum L-am primit noi, după ce am crezut Evanghelia — acest Duh, care împreună cu duhul nostru, mărturiseşte că sîntem copii ai lui Dumnezeu.

Însă Dumnezeu a lăsat scris şi pentru noi, ce era necesar pentru Israel cu privire la poziţia sa; cei doi ţapi, unul al cărui sînge era dus înăuntru, iar cel de-al doilea, care ducea afară păcatele, aşa că poporul putea vedea că păcatele lor sînt îndepărtate. Învăţăm deci din ceea ce de fapt nu vorbeşte despre noi, însă întreg adevărul despre împăcare îl putem vedea în tot ceea ce este cuprins în acest singur viţel. Vedem cele două părţi ale lucrării. Dumnezeu este satisfăcut prin sîngele care a fost adus înaintea Lui şi păcatele noastre sînt îndepărtate, pentru că Hristos le-a purtat judecata, aşa că Dumnezeu poate fi îndurător. Domnul Isus este ispăşirea pentru noi şi pentru păcatele noastre şi chiar pentru lume, însă nu pentru păcatele ei; nu este ispăşire pentru aceia care L-au lepădat şi care nu L-au primit şi nici nu-L vor primi.

Aceasta este o realitate minunată, pe care poporul o putea vedea. Aaron mărturisea toate păcatele pe capul ţapului. Ce linişte dă aceasta conştiinţei noastre, cînd învăţăm să înţelegem lucrarea de ispăşire! Noi ştim din Cuvîntul lui Dumnezeu că paratele nu vor fi iertate dacă ele nu sînt mărturisite. Dumnezeu nu iartă niciodată un păcat care nu va fi mărturisit şi chiar la oameni situaţia nu este altfel. Acest principiu îl avem în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca a ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate". Niciodată Dumnezeu nu va primi un păcătos ale cărui păcate nU sînt recunoscute înaintea Lui şi niciodată Tatăl nu va ierta păcatele unui copil al Său, dacă ele nu vor fi mărturisite! Şi noi de asemenea să nu iertăm pînă ce nu este o mărturisire, căci acesta este un principiu dumnezeiesc.

Însă nu vreau să vorbesc despre noi credincioşii, ci despre ceea ce aceasta a însemnat pentru noi, atunci cînd noi eram păcătoşi. A însemnat că, atunci cînd cineva vine la Dumnezeu să obţină iertarea păcatelor, el trebuie nu numai să creadă, i trebuie ca el să vină la Dumnezeu şi să-I spună că este un păcătos, că a făcut multe fapte care sînt în contradicţie cu drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lui şi că Dumnezeu este drept cînd îl judecă. Aceasta este o realitate foarte impor- tantă, chiar cu privire la Evanghelia care va fi vestită. Mulţi vestesc că Domnul Isus a murit pentru toţi şi chiar că El a purtat păcatele tuturor — şi: „Voi trebuie numai să primiţi şi atunci veti fi mîntuiţi." însă Cuvîntul lui

Dumnezeu nu spune aceasta. Versetul pe care l-am citat — 1 Ioan 1.9 — ne spune foarte clar: dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate."

Aceasta se potriveşte nu numai pentru credincioşi; este un principiu al tuturor acţiunilor lui Dumnezeu şi în toate relaţiile lui Dumnezeu cu oamenii. Şi nici un păcătos nu poate fi mîntuit, dacă nu vine la Dumnezeu şi nu îşi recunoaşte păcatele — şi aceasta înseamnă că el a venit în lumina lui Dumnezeu şi acolo a văzut că este un păcătos.

Aspectul relaţiilor dintre Dumnezeu şi oameni este foarte însemnat şi l-am putea găsi şi în alte locuri din Cuvîntul lui Dumnezeu. Repet: dacă în Locul Sfînt ar fi fost dus numai sîngele primului ţap, deci dacă lucrarea Domnului Isus ar fi avut numai această parte, că Dumnezeu ar fi fost satisfăcut cu privire la omenire şi cu privire la păcat, numai cu aceasta nu ar fi fost nici un om mîntuit. Ştim bine că atunci cînd Dumnezeu roagă stăruitor pe oameni: „Veniţi să vă împăcaţi cu Mine!", nu vine la El nici un om. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu, nici unul măcar. Nici eu nu am căutat pe Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu a căutat pe Dumnezeu. Dumnezeu însuşi o spune: veniţi să vă împăcaţi cu Mine! Asta înseamnă că Dumnezeu spune: inima ta este duşmănoasă faţă de Mine. Tu eşti un duşman al Meu, tu Mă urăşti! Si oamenii nu vor să stie aceasta. Insă Dumnezeu, care cunoaşte inimile, spune aceasta fiecăruia. Eu vreau să împac inima ta, adică să scot afară duşmănia. Şi în ce mod vrea Dumnezeu să facă aceasta? Citim aceasta în Ioan 3. Acolo spune Domnul Isus: „dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţie." Altfel el nu poate obţine binecuvântările şi nu poate să vadă vreodată împărăţia lui Dumnaezeu şi nici să intre în ea.

Aceasta este lucrarea care trebuia făcută în continuare, pentru ca un păcătos să poată obţine schimbarea necesară şi iertarea păcatelor. Duhul Sfînt lucrează în conştiinţa unui om şi-l face să vadă cine este el şi că el nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu, că el este un păcătos pierdut. Spălarea cu apă constă în aceea că Duhul Sfînt foloseşte Cuvîntul în inima şi în conştiinţa omului, aşa că omul se vede în lumina Cuvântului: pierdut! Şi atunci el este pregătit ca să-şi recunoască pacatele înaintea lui Dumnezeu. Atunci el merge la Dumnezeu isi spune: Eu sînt un păcătos pierdut! Dacă Tu eşti drept, Tu trebuie să mă arunci în iad... Şi atunci avem, ceea ce este un principiu în Cuvîntul lui Dumnezeu, că El, în dreptatea Sa poate sa-l ierte.

Urmează apoi o mare întrebare. Cînd noi am venit la Dum- nezeu şi ne-am recunoscut păcatele, am mai ştiut noi atunci toate păcatele pe care le-am făcut? Credeţi că niciodată nu aţi ut păcate la care să nu vă fi gîndit niciodată? Lăsaţi să ne cercetam încă o dată în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu. In 1 Ioan 4 ni se spune ce este păcat. Păcatul este fărădelege şi faradelegea este păcat. Asta înseamnă că fiecare cuvînt

pe care il rosteste omul fără ca Domnul să i-l fi poruncit este păcat. Orice fapta pe care o face un om fără să poarte pecetea autorităţii lui Dumnezeu este păcat. Şi orice gînd pe care îl are un om, pe care **nu** i l-a poruncit Dumnezeu, este păcat. Aceasta este fărădelege: sa treci cu vederea autoritatea pe care Dumnezeu o are asupra noastra. Atunci înţelegem ceea ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu, „Caci nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar" (Romani 3.12) şi „toate întocmirile gîndurilor din inima sa sînt toata ziua numai spre rău" (Geneza 6).

Un om neîntors la Dumnezeu, unul care a refuzat să fie ascultator şi să creadă, a făcut el vreodată o faptă din ascultare fata de Dumnezeu şi nu din propria voie? A vorbit el vreodată un cuvant, dacă a vorbit, pentru că Dumnezeu i l-a spus şi a avut el vreodata gînduri, pentru că i-a spus Dumnezeu că trebuie să le aiba? Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: nu! El spune: „Căci nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu" şi: „toate intocmirile gîndurilor inimii sale sînt în fiecare zi îndreptate numai spre rău". Cîte păcate am făcut eu atunci în viaţa mea, inainte ca eu să mă fi întors la Dumnezeu? Nu vreau acum să vorbesc despre timpul acela. Cît de multe cuvinte am rostit eu?Toate aceste cuvinte au fost păcate. Cîte fapte am făcut eu? Toate aceste fapte au fost păcate. Ştiam eu toate faptele mele, cuvintele mele, gîndurile mele? Şi totuşi Cuvîntul lui Dumnezeu spune ca un principiu: fără mărturisire nu este iertare.

Ce har minunat este atunci ceea ce găsim aici! Vedem acolo pe marele preot şi ştim că el este Domnul Isus; El vine aici, la ţapul cel viu. Şi Aaron pune mîinile sale amîndouă pe capul ţapului celui viu şi mărturiseşte asupra lui toate nedreptăţile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu care ei au păcătuit. Cînd israeliţii nu mai ştiau păcatele lor — simbolic Aaron le ştia şi el le mărturisea. Aceasta este minunat!

Noi, care am venit la Dumnezeu ca să mărturisim că am fost păcătoşi, nu am putut să mărturisim toate păcatele noastre. Insă de îndată ce Dumnezeu vede în conştiinţa noastră înclinarea noastră de a mărturisi totul înaintea Lui, El ne socoteşte nouă lucrarea Domnului Isus. El ştia că noi vom veni şi „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn". Şi nu numai atît, El le-a mărturisit pe toate înaintea lui Dumnezeu, aşa că Dumnezeu poate acum, liber, să ierte, poate ierta toate păcatele mele, chiar dacă eu nu le pot mărturisi pe toate, pentru că nu le ştiu pe toate şi multe, pe care le-am ştiut, le-am şi uitat deja.

Ce har minunat! O! pe cînd Domnul Isus a murit pe cruce, El a purtat păcatele mele şi El le-a purtat nu ca pe o mare mulţime de păcate, amestecate la un loc într-un pachet. El a purtat pedeapsa pentru fiecare păcat în parte, El a simţit fiecare păcat în parte. Cînd El spune în Psalmul 40: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... Sînt mai numeroase decît perii capului meu", acolo nu a fost o masă mare de păcate adunate la un loc. El a văzut pe fiecare în parte; pentru că El era Dumnezeu atotştiutor, El putea face aceasta. El a mărturisit fiecare păcat înaintea lui Dumnezeu — toate miile de

păcate pe care eu le-am făcut înainte ca eu să fiu credincios şi după ce eu m-am întors la Dumnezeu; căci Domnul Isus nu numai că a purtat păcatele pe care eu le-am făcut înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu — mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu! — el a purtat şi păcatele pe care eu le-am făcut după aceea şi El a purtat şi păcatele pe care eu, dacă Domnul nu vine chiar acum, le voi face din nefericire. El le-a purtat judecata şi El le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu, pe fiecare în parte, aşa că încă de atunci El a făcut deja ispăşirea pentru mine, pe care mă ştia că II voi primi. Aşa ştiu eu că în momentul în care am venit la Dumnezeu, El poate să fie îndurător faţă de mine şi faţă de păcatele mele, căci cu 1900 de ani mai înainte Domnul a purtat deja judecata lor şi El le-a mărturisit pe toate înaintea lui Dumnezeu.

Nu este aceasta o realitate minunată? Cînd acum un păcătos vine la Dumnezeu şi a uitat multe păcate, Dumnezeu îi iartă totuşi toate păcatele, căci Dumnezeu vede in conştiinţa lui că el este pregătit ca să le mărturisească pe toate, pentru că Domnul Isus deja le-a mărturisit şi dreptatea lui Dumnezeu a fost astfel satisfăcută.

Poporul lui Dumnezeu stătea acolo şi vedea pe Aaron lîngă ţap; căci aceasta nu se petrecea în Locul Sfînt, ci în afară şi poporul care nu-şi mai cunoştea păcatele, vedea că Aaron le mărturisea pe toate. Şi apoi acest ţap era dus într-un ţinut pustiu, un ţinut mult în afara taberei, de unde el niciodată nu mai putea veni înapoi, aşa că ei ştiau că păcatele lor nu mai sînt acolo. Ele au fost duse departe şi niciodată nu vor mai veni înapoi. Vă puteţi imagina ce uşurare era aceasta pentru fiecare israelit care era acolo, îngrijorat de păcatele sale, că el vedea păcatele sale asupra ţapului şi ştia că ele nu vor mai veni niciodată înapoi!

Însă pentru israeliţi această bucurie era scurtă. în epistola către Evrei citim că pentru israeliţi această zi din fiecare an era numai o amintire a păcatelor; căci ei ştiau că şi anul trecut au stat aici, şi acum doi ani, iar acum trebuie să stea iarăşi şi anul viitor din nou. Deci, păcatele pînă în clipa de faţă au fost îndepărtate, însă acelea pe care ei le vor face peste un minut rămîn prezente.

Cînd însă privim la cruce şi vedem acolo pe Domnul Isus şi ascultăm mărturia Duhului Sfînt, aşa cum de exemplu o găsim în 1 Petru 2.24 „... El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn," atunci ştim că „toate, absolut toate păcatele mele le-a îndepărtat sîngele Său." Evrei 10.14 ne spune că „printr-o singură jertfă El ne-a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna," că începînd din momentul în care noi sîntem părtaşi lucrării Domnului Isus, nu se mai găseşte nici o secundă în care să fie vreun păcat între mine şi Dumnezeu, pentru că Domnul Isus le-a purtat pe toate şi le-a dus într-o ţară îndepărtată, de unde ele nu vor mai veni niciodată. El a murit, încărcat cu păcatele mele. El a înviat şi El nu mai are păcatele mele asupra Sa. Unde au rămas ele? El este la dreapta lui Dumnezeu şi acolo El nu mai poartă

păcatele mele. Păcatele mele au rămas în moarte. Ele nu vor mai apărea niciodată, aşa cum spune Scriptura; Dumnezeu le-a aruncat înapoia Sa (Isaia 38.17), în marea uitării veşnice, aşa că Dumnezeu nu Se mai gîndeşte niciodată la păcate. Ele au fost aruncate într-o mare, de unde ele nu vor mai ieşi niciodată la iveală şi aceasta numai pentru că Domnul Isus le-a purtat.

Aceasta este partea a doua a Evangheliei. în primul rînd am văzut ceea ce este o Evanghelie liberă. Aceasta este o invitaţie pentru fiecare: vino la Dumnezeu! Aici vedem ceea ce este o Evanghelie deplină. Aceasta este o iertare desăvîrşită a păcatelor, a tuturor păcatelor, eliberare deplină de orice judecată. „Deci nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sînt în Hristos Isus", pentru că prin credinţă au primit pe Domnul Isus, după ce şi-au recunoscut păcatele înaintea lui Dumnezeu.

însă aşa cum s-a spus, marele preot mărturisea numai păcatele poporului şi nu ale altora, aşa cum ne spune Cuvîntul lui Dumnezeu, că Domnul Isus, „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn". Lucrul acesta este foarte important. Vreau să citesc un loc din Noul Testament, din care reiese clar cum putem vesti Evanghelia. Citim în Matei 1.21: „Şi-I vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Său de păcatele lor." însă nu fiecare aparţine poporului Său. în Matei 20.28 avem un al doilea loc: „Nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi" — nu pentru toţi, ci pentru mulţi. Şi cuvîntul grecesc înseamnă aici, că acei mulţi au parte de această lucrare. In 1 Timotei 2, unde se spune că Domnul Isus „S-a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi" expresia este puţin altfel. Acolo înseamnă că pentru toţi este pregătit să poată avea parte de această răscumpărare, şi nu că au parte. însă ei ar putea avea parte de ea.

Ca să explic aceasta, vreau să povestesc ce a făcut odată un frate bogat acum 100 de ani în Anglia. El avea multe moşii şi deci mulţi arendaşi şi el a anunţat — era un an rău — că oricine va veni la el într-o anumită zi înainte de ora 12, va obţine o chitanţă pentru moşia sa, fără să plătească. Chitanţele pentru toate moşiile stăteau acolo şi oricine venea putea să ia în primire chitanţa sa. însă numai unul a venit şi el a primit-o. Ceilalţi însă n- au venit pentru că ei nu au crezut.

Acum vedem diferenţa. Chitanţele erau pregătite pentru toţi, însă numai unul a obţinut-o. Cuvîntul lui Dumnezeu ne face să înţelegem într-adevăr că noi nu ştim ale cui păcate le-a purtat Domnul Isus, înainte ca noi înşine să fi venit la El şi să fi primit pe Domnul Isus.

Am vorbit odată cu un tînăr calvinist, care lucra la mine în birou. El trebuia să facă spre seară o călătorie cu unchiul său şi eu l-am întrebat: „Rudolf, dacă unchiul tău va conduce autoturismul într-o groapă şi voi amîndoi veţi muri, ştii tu încotro vei merge?" Atunci El a spus: „Tatăl meu spune că noi nu putem şti acest lucru, căci noi nu ştim dacă facem parte dintre cei aleşi." Tatăl său este acum la Domnul, nu mă îndoiesc de aceasta. El era bătrînul unei biserici. Eu l-am cunoscut bine şi sînt pe

deplin convins că el a fost născut din nou. însă el nu ştia aceasta. El gîndea că nu se poate şti dacă eşti născut din nou, pentru că nu tu ştii dacă eşti ales. Atunci am luat Biblia mea şi am citit adresele diverselor scrisori, de exemplu cea către Efeseni: „către sfinţii şi credincioşii în Hristos Isus." Cum ştia apostolul că ei erau sfinţi şi credincioşi în Hristos Isus, dacă nu se poate şti că cineva este un creştin? Am ajuns deci la scrisoarea către Tesaloniceni şi acolo apostolul scrie: „Ştim, fraţi iubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră." Eu am spus: Crezi tu că apostolul Pavel a fost în cer şi acolo a examinat cartea cu deciziile lui Dumnezeu, încît el putea şti că tesalonicenii sînt aleşi? Nu, aceasta el nu o putea crede. Eu am spus: „Nici eu nu cred. însă cînd tatăl tău gîndeşte că nu poţi fi sigur că cineva este ales, cum putea şti apostolul Pavel că tesalonicenii erau aleşi?" El a spus: „Eu nu ştiu." Eu i-am zis: „Este totuşi foarte simplu; căci spune în continuare: „prin aceea că aţi primit cuvîntul" (versetul 6). Pentru că ei au primit Cuvîntul, apostolul ştia că ei erau aleşi; căci dacă nu ar fi fost aleşi, ei nu ar fi primit Cuvîntul. Domnul Isus ştia cine îl va primi.

Aceasta ne face clar ceea ce noi putem numi Evanghelie. Cînd eu văd înaintea mea un necredincios, eu nu ştiu dacă Domnul Isus i-a purtat păcatele. Cînd el se va întoarce la Dumnezeu, da, însă pînă atunci nu. Şi Dumnezeu nu spune niciodată unui necredincios că Domnul Isus a murit pentru el — în afară de sensul că El a murit, pentru ca el să poată fi mîntuit, aşa cum vedem simbolic în primul ţap, însă niciodată în acest al doilea sens, că Domnul Isus a purtat păcatele sale. Cînd Dumnezeu vorbeşte unui necredincios, atunci El ne spune: tu eşti un păcătos pierdut şi Eu trebuie să te judec, tu eşti pe drumul spre iad, iar Eu trebuie să fiu drept şi Eu te voi arunca în iad; căci tu eşti un păcătos şi duşmanul Meu. însă cînd un păcătos recunoaşte aceasta, cînd Duhul Sfînt i-a luminat conştiinţa în lumina lui Dumnezeu, aşa că acest om vede că el este pierdut şi merge la Dumnezeu şi-I spune: eu sînt un păcătos pierdut, atunci îi spune — şi nu mai înainte —: însă Eu am trimis pe Fiul Meu pentru păcătoşii pierduţi şi El a murit, aşa că fiecare poate să fie mîntuit. Şi cînd atunci el primeşte pe Domnul Isus prin credinţă, atunci şi nu mai înainte, Dumnezeu spune: Eu îţi iert păcatele, căci Fiul Meu a purtat judecata asupra lor, aşa că toate păcatele tale au fost îndepărtate.

Şi cînd eu spun unui necredincios, şi cît de des se petrece din păcate aceasta: „Domnul Isus a purtat păcatele tale în trupul Său pe lemn" — de ce mai trebuie acest om să se întoarcă la Dumnezeu? Dacă Domnul Isus i-a purtat păcatele, atunci el nu mai trebuie să se pocăiască! O, eu am auzit în Olanda mulţi oameni spunînd: „Da, dacă cineva este ales, acela ajunge în cer, iar dacă cineva nu este ales, ajunge în iad. La aceasta nu se poate schimba nimic. De aceea noi nu ne îngrijim de lucrul acesta. Dacă noi sîntem aleşi, vom ajunge acolo; dacă nu sîntem aleşi, noi vom merge la pierzare." Noi ştim cum este inima omenească. De aceea este aşa de bine să citim exact ceea ce ne spune Cuvîntul lui

Dumnezeu şi să recunoaştem adevărul Evangheliei.

Cineva nu este de nici un ajutor unui necredincios cînd îi spune: „Domnul Isus a purtat păcatele tale" şi nu se ştie dacă este adevărat. Dumnezeu nu spune aceasta niciodată unui necredincios. Noi putem spune celor necredincioşi: „Tu eşti un păcătos pierdut. Insă Dumnezeu te cheamă, pentru ca tu să te împaci cu El. Dumnezeu te cheamă şi El vrea să-ţi schimbe inima. El vrea să îndepărteze caracterul rău din inima ta. El vrea să te mîntuiască şi El a dat pe Domnul Isus, aşa că El o poate face." Cînd acest păcătos vine şi se recunoaşte astfel, atunci noi avem dovada că Duhul Sfînt i-a atins conştiinţa şi atunci Dumnezeu îi spune: „Eu am trimis pe Fiul Meu." Şi noi îi putem spune — cînd el vede într-adevăr vina păcatului său şi o mărturiseşte lui Dumnezeu — că Domnul Isus a murit pentru păcătoşi. Crede în El şi vei primi iertare pentru păcatele tale, aşa cum citim în Faptele Apostolilor 16, unde acest bărbat întreabă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?" Această întrebare a fost dovada că el a realizat că era un păcătos. Eu nu întreb: cum pot să fiu eu mîntuit? atîta timp cît eu gîndesc că nu sînt un pierdut. Eu strig după mîntuire, numai cînd văd că sînt pierdut. Şi pentru că omul acesta a văzut că el era pierdut şi a întrebat: „Ce trebuie să fac, ca să fiu mîntuit?" apostolul Pavel nu spune ca Petru către iudei: „pocăiţi-vă!" Acest om era pocăit. De aceea Pavel îi spune: crede în Domnul Isus şi vei fi mîntuit. Acesta este răspunsul cel corect.

În Faptele Apostolilor capitolul 2 şi 3, apostolul Petru nu spune însă iudeilor: credeţi în Domnul Isus!, ci; pocăiţi-vă şi credeţi!, iar cînd s-au pocăit, ei trebuiau să primească pe Domnul Isus prin credinţă.

Aceasta este ceea ce găsim aici la sfîrşit. Cuvîntul lui Dumnezeu întăreşte lucrul acesta. în această zi a ispăşirii, iudeii vedeau cum Dumnezeu a rînduit mai dinainte măsuri sigure, din pricina păcatelor lor şi cu privire la păcatele lor a adus totul în ordine. Noi vom gîndi că ar fi putut fi o zi de bucurie pentru ei. însă citim aici: „în luna a şaptea, a zecea zi a lunii, să vă smeriţi sufletele şi să nu faceţi nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuieşte în mijlocul nostru. Căci în ziua aceasta se va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi; veţi fi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI" (Levitic 16.29-30).

Aceasta este de asemenea un avertisment foarte serios pentru noi. Şi noi sîntem în pericol, cînd vedem că cineva se întristează de păcatele sale, încercînd să-l scoatem din această stare pe cît de repede posibil şi asigurîndu-l: păcatele tale sînt iertate. Este însă bine, cînd cineva se găseşte în această stare. Cu cît mai mult îşi vede păcatele, cu atît mai mult va fi mai aproape de pace. Cu cît mai puţin, mai superficial îşi vede cineva păcatele, tot atît de superficială va fi şi pacea sa. Cu cît mai adînc se vede cineva că este pierdut, cu atît mai adîncă va fi pacea conştiinţei sale după aceea şi cu atît mai multă dragoste faţă de Domnul va fi în inima lui. Adeseori s-a văzut, cînd oamenii aud şi primesc Evanghelia

numai la suprafaţă — de fapt, se spune că „Domnul a adus totul în ordine, tu trebuie numai să primeşti" — că aceştia au devenit creştini superficiali, care nu au mers realmente cu Domnul pe drumul lor, care nu au o pace adîncă în inimă şi nici o dragoste adîncă faţă de Domnul Isus. Cunoaştem însă istorisirea din Luca 7: „Păcatele ei cele multe sînt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin" (versetul 47).

Aceasta ne aduce la un punct care este puţin în afara subiectului nostru, dar care în acest contest este totuşi important. Să ne gîndim la valoarea cuvintelor din 2 Corinteni 5.10: „Noi toţi trebuie să fim arătaţi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos". Am auzit că unii credincioşi spun: aceasta nu poate fi adevărat pentru noi! Păcatele noastre au fost deja îndepărtate. Nu se poate deci ca noi să trebuiască să fim descoperiţi din nou. Şi cînd am dovedit că aceasta se găseşte în Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci ei s-au temut. însă cînd înţelegem cu adevărat ceea ce găsim acolo, atunci putem avea numai bucurie şi să dorim ca şi apostolul Pavel ca să fim arătaţi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Am văzut că Domnul Isus a purtat toate păcatele noastre. Domnul Isus a purtat deci păcatele mele şi, cînd eu voi veni înaintea scaunului de judecată, nu va mai fi nici o condamnare, însă credeţi dumneavoastră că eu nu voi dori să văd cît de mult a făcut Domnul pentru mine? Eu ştiu, El a purtat milioane de păcate pentru mine. Eu cunosc multe păcate din viaţa mea şi eu ştiu că El le-a purtat pe toate. însă nu credeţi dumneavoastră că doresc să pot cunoaşte întreaga măsură a dragostei Sale, să văd cît de mult a făcut El pentru mine, cît de multe păcate mi-a iertat Dumnezeu? Şi aceasta eu o voi experimenta abia atunci cînd voi sta înaintea scaunului de judecată. Atunci voi vedea că nu au fost numai milioane, ci probabil miliarde de păcate. Şi eu voi recunoaşte cît de murdare au fost aceste păcate. El mă va lăsa să le văd, iar eu voi recunoaşte că El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra tuturor acestor păcate. Atunci eu voi înţelege cît de mare este harul Său, cît de mare este dragostea Sa, îndurarea Sa, cît de multă răbdare a avut El cu mine, înainte şi după ce eu am fost adus la Hristos, cîtă milă mi-a arătat El înainte de venirea mea la El şi după aceea. Credeţi dumneavoastră că eu nu doresc ziua cînd mă voi înfăţişa înaintea scaunului de judecată şi abia acolo eu voi putea înţelege tot ceea ce El a făcut pentru noi? Dragostea Sa nesfîrşită, răbdarea Sa fără margini, mila Sa nemărginită, mărimea dragostei Sale şi toate durerile, preţul pe care El l-a dat pentru noi? Nu, cine cunoaşte lucrarea Domnului Isus, cine este conştient că Domnul Isus a purtat toate păcatele sale, acela nu poate decît dori momentul acela, ca să primească mai multă dragoste pentru El, să aibă mai multă admiraţie, mai multă închinăciune.

Şi încă ceva. Să luăm bine seama la acest cuvânt. Am întâlnit deseori credincioşi care au devenit

iarăşi fricoşi şi, cînd au păcătuit — ce trist este aceasta — şi-au pierdut pacea. Să cercetăm ce spune cuvântul aici: ‚Aaron să-şi pună amîndouă mîinile pe capul ţapului celui viu şi să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei". Dacă Domnul Isus ar fi mărturisit acolo 99 la sută din păcatele mele, unde aş fi eu în veşnicie? In iad! Un păcat este de ajuns ca să fii condamnat pentru veşnicie. Insă El le-a purtat pe toate, fără deosebire. Şi cînd eu mai păcătuiesc ce trist este acesta — faptul acesta nu mai are nimic cu mîntuirea mea. În momentul în care eu am primit pe Domnul Isus prin credinţă, lucrarea Domnului Isus îmi este socotită şi toate păcatele mele au fost îndepărtate. Cînd a purtat Domnul Isus păcatele mele? Pe cînd eu n-am făcut încă nici unul. El însă le-a purtat deja de atunci în trupul Său. El a purtat păcatele pe care eu le-am făcut înainte de venirea mea la El; pe acelea care eu, dacă Domnul nu va veni în minutul următor, din nefericire le voi mai face. El le-a purtat pe toate, „nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sînt în Hristos Isus".

Cînd eu văd o asemenea dragoste, o dragoste care este aşa de mare, care a adus mai dinainte totul în ordine, ca astfel eu să nu mai merg la pierzare şi care „a purtat pedeapsa în trupul Său" pentru aceste păcate — mă va face aceasta indiferent faţă de păcat?

Nu, harul nu te va face uşuratic. Cine cunoaşte cu adevărat harul — nu vorbesc de un necredincios a cărui fire păcătoasă poate auzi despre har şi poate spune: acum eu pot face ce vreau dar unul care a experimentat cu adevărat harul în inima sa, acela se pleacă. Nu este nimic altceva care să ne smerească şi să ne facă să urîm păcatul, decît recunoaşterea unui astfel de har.

El a adus totul în ordine şi nu ne reproşează nimic, nici chiar cînd păcătuim. Harul pe care l-a primit cineva, îl duce pe acesta în slavă. Aceasta dă o linişte conştiinţei noastre, care nu poate fi tulburată. Aceasta dă o pace ce nu se va clătina niciodată; căci mi se spune: totul este sigur! Toate, toate păcatele mele au fost şterse de sîngele Său. Şi aceasta aduce admiraţie şi mulţumire în inimile noastre, pentru un Dumnezeu care S-a gîndit astfel la păcătoşi, care a adus totul într-o aşa ordine şi pentru un Mîntuitor care a fost gata să poarte judecata tuturor acestor păcate, în aşa fel încît pentru noi nu mai este nici o condamnare.

Capitolul 5

Marea Zi a Ispăşirii (4)

„Şi Aaron să intre în cortul întîlnirii; să-şi lepede veşmintele de in pe care le îmbrăcase la intrarea în sfîntul locaş şi să le lase acolo. Să-şi spele trupul cu apă într-un loc sfînt, şi să-şi ia din nou veşmintele. Apoi să iasă afară, să-şi aducă arderea lui de tot şi arderea-de-tot a poporului şi să facă

ispăşire pentru el şi pentru popor. Iar grăsimea jertfei pentru păcat s-o ardă pe altar. Cel ce va izgoni ţapul pentru Azazel să-şi spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără. Să se scoată afară din tabără viţelul jertfei pentru păcat, şi ţapul jertfei pentru păcat, al căror sînge a fost dus în sfîntul locaş pentru facerea ispăşirii, şi să le ardă în foc pieile, carnea şi baliga. Cel ce le va arde să-şi spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.

Aceasta să vă fie o rînduială permanentă: în luna a şaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriţi sufletele şi să nu faceţi nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi; veţi fi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI. Aceasta să fie pentru voi un sabat de odihnă, în care să vă *smeriţi sufletele. Aceasta* să *fie o rînduială permanentă" (Levitic 16.23-31).*

Dacă privim acest capitol profetic, cei doi ţapi se referă la Israel, iar acest viţel este pentru noi, aceia care sîntem casa preoţească a lui Aaron — Hristos şi Adunarea Sa — desigur, Adunarea nu văzută ca trup al lui Hristos (aceasta noi nu o avem în Vechiul Testament), ci ca o casă preoţească a acelora care sînt în strînsă legătură cu El şi de aceea lucrarea lor, slujba lor este în Locul Sfînt.

Aceasta ne arată însă — şi este foarte important — că înţelesul profetic al acestui capitol nu se referă la un moment, aşa cum s-a crezut adeseori. Capitolul nu este prezentarea crucii şi a orelor cînd a murit Domnul, ci cuprinde un timp de mai mult de 1900 de ani. Acest capitol cuprinde tot timpul începînd din momentul cînd Domnul a mers la cruce, ca să înfăptuiască această lucrare minunată, pînă în momentul cînd El va veni pe acest pămînt şi poporul Său II va vedea şi va recunoaşte că El a purtat păcatele lor în trupul Său. Aceasta rezultă clar din conţinut; Israel este poporul care stă afară, aşa cum în acest capitol poporul Israel, membrii acestui popor, stăteau în afara cortului. Cînd ştiau ei că Dumnezeu a primit jertfa? Abia cînd Aaron ieşea din Locul Sfînt, cînd el venea cu acest ţap şi mărturisea păcatele poporului pe capul ţapului. Dacă Dumnezeu nu ar fi primit jertfa, Aaron ar fi murit şi nu ar mai fi ieşit viu afară. Aşa va şti Israel că jertfa a fost primită, abia atunci cînd ei vor vedea pe Domnul Isus venind din cer. Atunci ei vor recunoaşte pe Domnul Isus venind din cer. Atunci ei vor recunoaşte că într-adevăr El a venit de la Dumnezeu şi că El este însuşi DOMNUL, Răscumpărătorul lor, aşa cum găsim clar în Isaia 53, unde ei spun ce vor vedea ei atunci la El, şi în Zaharia, unde ei II privesc. Atunci se va spune că toate semnţiile ţării vor plînge de durere înaintea Lui, aşa cum se plînge de durere întîiul-născut (Zaharia 12.10).

Cu privire la păcătoşii din timpurile noastre, aceasta este exact aşa. Ca credincioşi, ca membri ai casei preoţeşti, noi sîntem văzuţi în Aaron, în Domnul Isus. Noi sîntem în Locul Preasfint în El şi deci ştim că Dumnezeu a primit lucrarea; şi noi sîntem chiar în prezenţa lui Dumnezeu. Noi ştim, aşadar, că

sîngele este acolo, stropit de şapte ori pe chivotul legămîntului, încît vedem acolo temelia puternică şi care ne-a creat posibilitatea să ne apropiem de Dumnezeu. Şi faptul că noi sîntem în prezenţa lui Dumnezeu dovedeşte că Dumnezeu a primit jertfa. Pentru fiecare credincios este adevărat ceea ce se spune în 1 Ioan 1.7, că dacă noi sîntem în lumină „avem părtăşie unii cu alţii şi sîngele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat". Asta nu înseamnă că este posibil ca un credincios să nu fie totdeauna în lumină. Ni se spune mult mai mult, care este poziţia fiecărui creştin. Fiecare creştin este în lumină, are părtăşie cu toţi ceilalţi creştini şi este în acest loc, unde sîngele Domnului Isus este lucrător, aşa că înaintea lui Dumnezeu el nu mai poate fi niciodată murdărit. El stă totdeauna acolo în puterea sîngelui Domnului Isus.

Însă cînd un păcătos vine acum la Dumnezeu, el nu este în Locul Preasfînt, ci în aceeaşi stare ca şi poporul Israel; el stă deci afară. El va şti că Dumnezeu a primit jertfa abia atunci cînd va vedea că Domnul Isus a purtat păcatele sale în trupul Său pe lemn. Cînd el vede aceasta — şi Dumnezeu este cel care-i dovedeşte aceasta şi care face ca credinţa să lucreze în el, aşa că el poate primi aceasta — atunci el ştie că Dumnezeu a primit jertfa şi, începînd din acest moment el este de asemenea liber să intre în Locul Preasfînt, căci el aparţine acum casei preoţeşti, aşa cum toţi credincioşii sînt liberi să facă aceasta.

Doresc apoi să spun încă ceva asupra versetului 29, unde citim: „în luna a şaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriţi sufletele şi să nu faceţi nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru".

Rareori avem expresia ‚Aceasta să vă fie o rînduială permanentă" în legătură cu această jertfă. însă la instituirea zilei Ispăşirii o găsim de două ori, în versetele 29 şi 34: „Şi aceasta să vă fie o rînduială permanentă..." Aceasta ne explică cît de fundamentală şi importantă este pentru Dumnezeu această rînduială. O rînduială este normal ceva care este valabil totdeauna, ceea ce ne spune şi imaginea noastră. Temelia care va fi pusă aici este una, aceea pe care un om poate veni la Dumnezeu şi pe care Dumnezeu poate primi un om în prezenţa Sa. Pentru Israel, aceasta era aşa, ca acest cuvînt să fie împlinit realmente, literalmente. Israel va sărbători şi în viitor Ziua Ispăşirii. Este o rînduială pentru totdeauna.

Aici Dumnezeu vrea să Se întîlnească El personal cu omul, Dumnezeu fiind un judecător drept care are a face cu păcatul. Omul, de altă parte, este văzut ca un păcătos pierdut care vine la Dumnezeu — însă, aşa cum am citit în Geneza 4, cu o jertfă, cu mîna pe Domnul Isus ca jerfă. Dar lucrul acesta în sine nu era un prilej de bucurie, ci ei trebuiau „să-şi smerească sufletele şi să nu facă nici o lucrare." Dumnezeu subliniază aşadar aici în chip simbolic că un om poate veni la Dumnezeu numai pe baza a

ceea ce a făcut Domnul Isus, numai pe baza harului necondiţionat şi că nimic de la sine însuşi nu poate fi alături de acesta: „Să nu faceţi nici o lucrare."

Aceasta este o chestiune importantă pentru fiecare păcătos care vine la Dumnezeu. Nu cunoaştem noi legalismul inimii noastre, că noi sîntem aşa de mult înclinaţi de a face noi însuşi ceva? Da, noi ştim, noi avem nevoie de lucrarea Domnului Isus. Insă în mod obişnuit este aşa, cînd un păcătos vine la Dumnezeu, el se gîndeşte că trebuie ca el însuşi să se îmbunătăţească în vreun fel, că el mai întîi trebuie să înceteze să mai păcătuiască, în orice caz să înceteze să mai facă lucruri grosolane, înainte ca el să poată veni la Domnul Isus. Insă Cuvîntul lui Dumnezeu ne lămureşte în această privinţă că totul este numai har şi că baza este numai lucrarea Domnului Isus, că nu trebuie făcută nici o lucrare. Mult mai mult, iertarea de păcate se obţine numai pe baza acestei lucrări, pe baza sîngelui care a fost introdus în Locul Preasfînt şi pe baza realităţii că Domnul Isus a purtat în trupul Său păcatele tuturor celor ce sînt ai Săi.

Şi pe lîngă aceasta, aşa cum s-a spus, „să vă smeriţi sufletele" înseamnă necesitatea umilirii conştiinţei înaintea lui Dumnezeu şi întristarea cu privire la păcate. Ioan 3 ne spune în legătură cu naşterea din nou că omul va fi curăţit prin apă, adică prin judecată de sine, prin aceea că el se judecă pe sine însuşi înaintea lui Dumnezeu şi mărturiseşte înaintea lui Dumnezeu că el este un păcătos pierdut. Este clar că, atunci cînd cineva se vede pe sine ca păcătos şi pierdut, nu este nici o bucurie în inima sa, ci numai umilire. Vedem mereu că, atunci cînd un necredincios aude Evanghelia şi are imediat bucurie în inima sa, în mod obişnuit el nu este întors la Dumnezeu si de cele mai multe ori nici nu vine la El.

Despre ceea ce vroiam să vorbesc acum, citim în versetul 25: „Iar grăsimea jertfei pentru păcat s-o ardă pe altar" şi mai departe în versetul 27: „Să se scoată afară din tabără viţelul jertfei pentru păcat şi ţapul jertfei pentru păcat, al căror sînge a fost dus în sfîntul locaş pentru facerea ispăşirii şi să le ardă în foc pieile, carnea şi baliga. Cel ce le va arde să-şi spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără."

Mai întîi vedem aici lucrul minunat că întreaga jertfă trebuia arsă ca semn pentru a arăta cît de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu, aşa că nu numai animalul trebuia tăiat, ci sîngele dus înăuntru ca dovadă că moartea a avut loc, dar tot ceea ce era din animal trebuia ars în foc. Mînia lui Dumnezeu asupra păcatului are numai atunci linişte, cînd tot ceea ce vorbeşte despre păcat a fost nimicit pe deplin prin judecată. Găsim însă acum o excepţie, că grăsimea va fi arsă pe altar. Pînă aici n-am ajuns la altă jertfă, ca de exemplu la arderea-de-tot, care este amintită pe scurt aici. Insă cînd vom ajunge la arderea-de-tot, vom vedea că animalul va fi ars în totalitate pe altar, ca o jertfă de un miros plăcut DOMNULUI. In arderea-de-tot nu vom vedea partea lucrării Domnului Isus care este în legătură

cu păcatele noastre şi cu jignirile împotriva dreptăţii lui Dumnezeu, ci vom vedea că Domnul Isus a făcut mai mult decît ar fi fost nevoie ca să ne mîntuiască şi ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu.

Aşa cum s-a spus, prin sîngele care era introdus în Locul Preasfînt avem răspunsul pe care omul l-a dat lui Dumnezeu, plătirea vinovăţiei pe care omul a avut-o faţă de Dumnezeu, prin aceea că I-a dezonorat. Am văzut că la început omul nu a călcat numai porunca lui Dumnezeu, ci a jefuit onoara lui Dumnezeu, prin faptul că l-a crezut pe şarpe, tăgăduind Cuvîntul lui Dumnezeu care spusese: „In ziua cînd vei mînca din el, vei muri negreşit" şi el a crezut că şarpele are dreptate, cînd a zis: „... In ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul" (Geneza 3.5). Cu alte cuvinte, mai întîi, Cuvîntul lui Dumnezeu nu este adevărat că veţi muri; în al doilea rînd, Dumnezeu nu vă iubeşte, căci dacă v-ar fi iubit, nu v-ar fi reţinut să vă înălţaţi aşa de sus, ca să fiţi asemenea Lui; în al treilea rînd, Dumnezeu nu este drept cînd vă reţine de la aceasta.

Adam şi Eva l-au crezut pe şarpe şi astfel au dezonorat pe Dumnezeu, prin faptul că au dispreţuit ceea ce Dumnezeu este în Sine însuşi, dragoste. Am văzut că aceasta trebuia mai întîi corectat, pentru ca Dumnezeu să poată fi în legătură cu păcătoşii, ca să le dovedească har. Jertfa pentru păcat este răspunsul la această întrebare şi însemnătatea jertfei pentru păcat nu merge practic mai departe. Este partea lucrării Domnului Isus care a fost de ajuns ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a pedepsit pe El, L-a judecat pe El şi a pedepsit această dezonorare a lui Dumnezeu, tăgăduirea tuturor minunatelor Sale trăsături de caracter — dacă pot folosi aceasta cu privire la Dumnezeu — slava Sa jignită. Hristos a murit şi în felul acesta dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută şi toate păcatele acelora care au crezut sau vor crede în El au fost pedepsite. El a purtat judecata deplină asupra acestora, aşa că cerinţele drepte ale lui Dumnezeu au fost în întregime îndeplinite.

Însă lucrarea Domnului Isus a fost mult mai minunată. în Ioan 13.31 ni se spune: ‚Acum Fiul Omului a fost preamărit, şi Dumnezeu a fost preamărit în El". Asta înseamnă că Domnul Isus a satisfăcut nu numai dreptatea lui Dumnezeu, ci El a făcut mai mult, prin aceea că El a slăvit pe Dumnezeu chiar în momentul cînd El a fost lovit de Dumnezeu, pentru că El a fost făcut păcat şi a purtat păcatele noastre în trupul Său. Aceasta ne va fi prezentată în arderea-de-tot, care este de un miros bun pentru Dumnezeu, aşa cum vom vedea, dacă Domnul ne va ajuta şi ne va da prilejul.

Însă acum vedem ceva minunat: dacă întreaga jertfă pentru păcat, care era expresia judecăţii fără milă a lui Dumnezeu asupra păcatului, trebuia să fie mistuită de foc, totuşi o parte din ea era adusă pe altar şi era arsă acolo pentru Dumnezeu. Dumnezeu voia să arate prin aceasta că chiar dacă El trebuia să-Şi ascundă faţa de Acela care purta păcatele noastre şi trebuia să îndure acolo judecata Sa, totuşi El nu a privit niciodată cu mai multă admiraţie şi mai multă plăcere asupra Fiului Său, ca în momentul acesta.

Grăsimea vorbeşte despre energia voinţei — aceasta o găsim în alte locuri. Aici este deci vorba despre puterea voinţei Domnului Isus care era plăcută lui Dumnezeu şi despre care Filipeni 2 spune: „El a fost ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce". Voinţa Domnului Isus de a fi ascultător, voinţa Sa de a slăvi pe Dumnezeu a avut aşa de multă energie, a fost aşa de puternică, încît El a vrut să sufere totul, a vrut chiar să fie făcut păcat şi să poarte păcatele noastre, a vrut să fie judecat chiar de Dumnezeu şi să fie zdrobit complet prin judecată, numai ca să rezolve această problemă a păcatului din lume, prin care Dumnezeu a fost jignit. Aşa citim în Evrei 9.26, că El a venit să şteargă păcatul, aşa se spune în Ioan 1.29, ca să ridice păcatul lumii — ceea ce El va face cînd vor fi un cer nou şi un pămînt nou, în care va locui dreptatea. Vedem de asemenea în versetul 27 cît de îngrozitoare a fost judecata lui Dumnezeu şi lucrul acesta ne lasă să recunoaştem ceva din ceea ce Domnul Isus trebuia să sufere, pe cînd El a săvîrşit lucrarea pentru noi. El este, aşa cum citim în 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care nu a cunoscut păcat, El I-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El" şi tot aşa în Romani 8.3 că Dumnezeu a judecat păcatul în carne, în El, aşa cum scrie şi Petru: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn". Judecata lui Dumnezeu a fost completă. Toate trebuiau arse, aşa cum se spune aici, că întreaga jertfă trebuia arsă. Şi mai tîrziu, în Numeri 19 vedem că ea trebuia astfel arsă, ca numai cenuşa să rămînă, aşa că toate erau nimicite.

Aceasta vorbeşte despre ceea ce înseamnă judecata lui Dumnezeu la cruce pentru Domnul Isus. Ca simbol, El trebuia să fie consumat în întregime; El trebuia să fie părăsit de Dumnezeu; sabia dreptăţii lui Dumnezeu trebuia să-L lovească în chip desăvîrşit, pînă ce dreptatea lui Dumnezeu avea să fie pe deplin satisfăcută, pînă ce Domnul Isus a purtat tot ceea ce ar fi fost partea noastră în veşnicie, cînd noi am fi fost în iad. Acolo la cruce Domnul Isus a purtat în chip desăvîrşit întreaga noastră vină. Chiar dacă au fost numai trei ore de întuneric — aşa de adînci au fost suferinţele Sale, aşa de adîncă şi ascuţită a fost judecata lui Dumnezeu care s-a exercitat asupra Lui. Nu, noi nu vom putea niciodată pricepe ce a însemnat crucea pentru Domnul Isus. Putem noi înţelege măsura care a fost pentru El, cînd Se plîngea (Psalmul 40): „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... sînt mai multe decît perii capului meu"? Putem noi înţelege ce a fost chinul acesta pentru El, Acela care nu a cunoscut păcatul, Acela care a urît păcatul şi despre care Cuvîntul lui Dumnezeu spune că ochii Săi sînt prea curaţi ca să vadă răul (Habacuc 1.13); că El a luat asupra Sa toate păcatele mele murdare şi, aşa cum scrie apostolul Petru, trebuia să le poarte în trupul Său? El trebuia să le ridice nu numai în exterior ca pe o sarcină, ci El trebuia să le ia în Sine, ca şi cum ar fi fost propriile Sale păcate. Ce trebuia să fie aceasta pentru El, Cel Sfînt!

Putem noi să înţelegem ce a fost pentru El, Cel despre care Cuvîntul lui Dumnezeu spune că El, care

nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat, ca şi cum El ar fi fost acest lucru îngrozitor, pe care Dumnezeu l-a urît atît de mult, păcatul, izvorul din care ies toate faptele noastre rele? Putem noi să înţelegem ce a fost aceasta pentru Domnul Isus? Noi nu putem aprofunda, însă simţim ceva din aceasta, cînd citim în Psalmul 69 cum El Se plînge: „Mă afund în noroi adînc şi nu mă pot ţine" şi cum El simte ce a fost judecata lui Dumnezeu, cînd El Se plîngea lui Dumnezeu: „Toate valurile şi talazurile Tale au venit peste mine" şi în Psalmul 22: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit"? — aşa cum Domnul a făcut-o literalmente (Matei 27). Ce trebuie să fi fost aceasta pentru El?

Vrem să ne gîndim puţin la poziţia Domnului Isus în aceste momente. El nu mai era pe acest pămînt. „L-au înălţat", aşa cum spune Scriptura. Lumea a spus: noi nu avem nici un loc pentru El. Pe cînd El trăia pe pămînt, El trebuia să spună că nu are nici un loc unde să-Şi plece capul (Matei 8.20), iar acum lumea nu voia să-I dea nici un loc unde El să-Şi pună picioarele. Ei L-au înălţat pe cruce. Ei spuneau: pleacă înapoi, de unde ai venit! Noi nu Te vrem! întreaga creaţie a lucrat împreună pentru ca să-L respingă. Oamenii s-au unit. în lepădarea Sa, Pilat şi Irod s-au împrietenit. Fariseii şi saducheii, cei mai mari duşmani, au fost prieteni în aceste zile, s-au unit în ura lor împotriva Lui şi s-au unit cu romanii. întreaga lume s-a unit împotriva Lui şi s-a asociat cu Satan şi cu toţi duşmanii săi. Da, toţi s-au unit sub steagul Satanei. Aici s-a descoperit că Satan este într-adevăr conducătorul lumii şi că lumea vrea să-l primească pe el ca dumnezeu. De aceea Domnul Isus îl numeşte pe Satan în Ioan 12.31 „stăpînitorul lumii acesteia" şi de aceea apostolul Pavel îl poate numi în 2 Corinteni 4.4 „Dumnezeul veacului acestuia".

Dar mai mult decît atît. Chiar creaţia materială s-a lăsat utilizată de el. Lemnul, pe care Domnul l-a creat, a fost pentru om mijlocul ca să-L crucifice. Din fierul pe care El l-a creat, s-au făcut cuie, ca să-L ţintuiască pe cruce. Chiar materia a fost în slujba oamenilor răi, în slujba Satanei, ca să-L chinuiască. Ei I-au lepădat şi au spus: pleacă, acolo de unde ai venit! Şi cerul S-a închis deasupra Lui. Domnul a murit, se poate spune, în ţara nimănui. Şi atunci, cînd totul a fost împotriva Lui, El trebuia să poarte această judecată, trebuia să ia păcatele asupra Lui. Atunci a fost El făcut păcat şi Dumnezeu Şi-a ascuns faţa de El şi L-a lăsat singur. „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Versetul 15: „M-ai aşezat în ţărîna morţii". Putem noi aprecia ce a însemnat aceasta pentru Domnul Isus?

Dar acolo vedem ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, cum El l-a urît. Şi numai acolo învăţăm ce este păcatul, cînd vedem ce preţ a trebuit Domnul Isus să plătească pentru păcatele noastre. Acolo învăţăm ce sîntem noi şi care va fi partea fiecăruia care îl dispreţuieşte şi nu vrea să-L primească şi astfel trebuie să poarte singur judecata lui Dumnezeu. Acolo el poate vedea care va fi partea sa în toată veşnicia; dacă el se uită la cruce şi recunoaşte care a fost partea Domnului Isus acolo, cît de

îngrozitoare trebuie să fi fost aceasta!

Cuvîntul lui Dumnezeu trage însă o concluzie din aceste versete. Aşa cum aproape toate lucrurile din acest capitol sînt explicate în epistola către Evrei, aşa spune Dumnezeu şi ce înseamnă acestea pentru noi. însă în Evrei 13 avem explicaţa dumnezeiască. Se spune, începînd cu versetul 10: „Noi avem un altar de la care n-au drept să mănînce cei care slujesc în cort; căci trupurile animalelor, al căror sînge este adus de marele preot în Locul Preasfînt, pentru păcat „sînt arse afară din tabără". De aceea şi Isus, ca să sfinţească poporul cu însuşi sîngele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieşim deci afară din tabără, la El, purtînd batjocura Lui. Căci noi n-avem aici o cetate care rămîne, ci sîntem în căutarea celei viitoare. Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui".

Însemnătatea jertfei se poate vedea clar şi din acest capitol; noi ştim că sîngele jertfei era dus în Locul Preasfînt, şi că trupul era ars afară din tabără. Dacă cineva dorea să fie alături de jertfă, erau numai două posibilităţi: sau putea fi în Locul Preasfînt — şi acolo era sîngele — sau putea fi afară din tabără — şi acolo erau trupurile care se ardeau. în Evrei 13 sîntem îndemnaţi să ieşim afară din tabără. Cuvîntul lui Dumnezeu socoteşte cunoscut faptul că „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine"; şi în inimile noastre există dorinţa să fim cu El. Am văzut că în Evrei 10 şi în Evrei 4, se spune, că drumul în Locul Preasfînt a fost deschis. Şi noi, care trăim în acest timp, care aparţinem Adunării Dumnezeului Celui Viu, toţi cîţi au parte în Domnul Isus, au libertatea să intre în Locul Preasfînt şi au voie să fie acolo în prezenţa lui Dumnezeu, acolo lîngă El, unde este sîngele Său, acolo unde El este acum ca Mare Preot al casei lui Dumnezeu.

Însă noi sîntem încă pe pămînt. Într-adevăr, noi putem intra în Locul Preasfînt. Cînd sîntem preocupaţi numai cu Domnul şi în mod deosebit cînd ne strîngem laolaltă ca familie preoţească, pentru a ne aduce jertfele de laudă şi de mulţumire, atunci prin credinţă putem intra în Locul Preasfînt. Acolo aducem jerfele noastre pe altarul de aur, jertfele noastre de tămîiere, care vorbesc de slava Sa, de bunătatea Sa. Şi este minunat să intri acolo, în acest loc sfînt, în prezenţa lui Dumnezeu şi să stai acolo cu o conştiinţă liniştită, aşa cum ne spune epistola către Evrei; căci noi ştim şi sîngele ne-o spune: toate păcatele au fost îndepărtate. Da, într-o linişte desăvîrşită, avem voie să ne închinăm Lui, Urzitorul mîntuirii noastre. Avem voie să-I aducem acolo roadele noastre, jertfele noastre, jertfe de laudă, „rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui", să rostim acolo înaintea Tatălui, ceea ce noi am găsit în Fiul Său, în Domnul Isus, Fiul Său şi Mîntuitorul meu, Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit. Tatăl spune: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, care a săvîrşit toată lucrarea pentru Mine, în care Mi-am găsit toată plăcerea. Şi eu am voie să spun Tatălui ceea ce eu am văzut la El ca slavă, slavă pe care Tatăl o

cunoaşte şi pe care El tocmai de aceea a descoperit-o în Cuvîntul Său, ca eu s-o admir împreună cu El şi apoi s-o pot aduce Lui ca jertfă, care este bine primită înaintea Lui. Minunată este această slujbă, e minunat să intru aşa în Locul Preasfînt.

Însă noi nu sîntem tot timpul adunaţi laolaltă. Noi nu sîntem nici totdeauna singuri acasă. Noi trebuie să fim şi pe stradă şi acolo nu este Locul Preasfînt. Noi trăim aici pe pămînt, în pustie şi aceasta nu este Locul Preasfînt. Se ridică întrebarea: dorim noi să fim numai cu El în cer şi nu şi aici pe pămînt? Cuvîntul lui Dumnezeu spune: este numai un loc unde noi putem fi cu El, acolo unde trupul acestor jertfe pentru păcat erau arse, în afara taberei, în pustie. Credeţi că în această lume este un loc plin de onoare? Credeţi că crucea de pe Golgota a fost un loc plin de onoare? Să ne gîndim puţin numai la timpul cînd Domnul atîrna acolo si a murit. Credeţi că unul ar fi fost cinstit dacă ar fi spus: Eu nu vreau să mai stau în Ierusalim? Părăsesc templul, eu vreau să fiu cu El, cu Mîntuitorul meu... şi s-ar fi aşezat sub cruce? Asta ar fi însemnat că s-ar fi făcut una cu El, cu Cel care a fost lepădat de întreaga lume, dispreţuit şi urît şi că el ar fi lăsat tot ceea ce lumea cinstea, tot ceea ce era plăcere pentru lume.

Însă numai acesta este locul unde poţi fi cu Domnul Isus. Fiecare, care s-a botezat, a ocupat în mod public acest loc lîngă Hristos. Romani 6.4 ne spune: „Noi, deci, prin botezul pentru moarte am fost îngropaţi împreună cu El." Prin botez am mărturisit: vrem să fim una cu Hristos Cel mort. Noi vrem să stăm sub crucea pe care El atîrnă, care a murit şi a fost omorît de către lume. Noi nu dorim să fim în Ierusalim. Noi vrem să fim acolo, în mormînt, unde este El, ca semn al dispreţului, ca semn al Aceluia la care lumea nu se mai gîndeşte. Cînd cineva este înmormîntat, cînd stă într-un mormînt, atunci pentru lume el nu mai este prezent. Aceasta am mărturisit-o prin botez. Este însă aşa şi în realitate? Nu vrem noi, după ce am văzut lucrarea Domnului Isus, să fim în acest loc cu El, acolo unde El a înfăptuit minunata lucrare, la cruce, ca punct central al urii, al lepădării şi dispreţului acestei lumi? în Evrei 13 este clar ce înseamnă tabără, ca şi în Levitic 16.

În Levitic 16, poporul era în pustie. La începutul cărţii Numeri vedem cum îşi aşezau tabăra. Erau un popor adunat laolaltă în pustie, despărţit de orice popor. Era singurul popor de pe pămînt care a fost numit „poporul lui Dumnezeu". însă trupurile jertfei pentru păcat erau în afara taberii, a locului unde se slujea lui Dumnezeu, după rînduiala pe care El a făcut-o de la început. O tabără după Cuvîntul lui Dumnezeu are trei caracteristici: 1. este o slujire organizată pentru Dumnezeu, dar calea spre Sfînta Sfintelor nu era deschisă — evreii nu aveau voie să intre; 2. cei care erau prezenţi nu aveau o conştiinţă desăvîrşită, pentru că ei nu ştiau că totul a fost înfăptuit, şi 3. preoţia este o mijlocire între Dumnezeu şi oameni, ca să slujească acolo lui Dumnezeu. Tabăra este locul unde omul natural are un loc şi unde se găsesc lucruri care nu au trecut prin judecata morţii.

Despre ce vorbeşte sîngele? Vorbeşte despre moarte, despre faptul că Domnul Isus a murit. în acest sînge vedem că Dumnezeu ne-a judecat. El ne vede ca morţi, aşa cum ne spune 2 Corinteni 5: „Dacă cineva este în Hristos, este o creaţie nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi." Ceea ce noi trăim, trăim ca făpturi noi înaintea lui Dumnezeu, aşa cum spune Efeseni 2.5, fiind împreună cu El şi înviaţi împreună cu El şi, potrivit cu Coloseni 2.11-12, îngropaţi împreună cu El şi înviaţi împreună cu EL. Noi am fost deci aşezaţi ca oameni credincioşi în această lume nouă. Această lume nouă vorbeşte de trecerea prin moarte, unde omul cel vechi a rămas în urmă, aşa că în Coloseni 3.9 se spune că am murit împreună cu Hristos şi am dezbrăcat omul cel vechi cu faptele lui şi ne-am îmbrăcat cu cel nou. Şi Efeseni 4.22-24 spune acelaşi lucru. Să facă Dumnezeu ca aceasta să fie o realitate practică pentru noi!

Trebuie înfăptuit în mod practic ceea ce am devenit în Hristos. Cum ar putea deci, ca acolo unde sîngele vorbeşte de moartea omului natural şi în afara taberii, acolo unde este trupul jertfei, care vorbeşte numai de moartea omului natural — cum ar putea atunci omul natural să aibă loc în aceste două lucruri, care vorbesc numai despre faptul că omul natural a devenit aşa de stricat, încît Dumnezeu are numai judecată pentru el, pentru că toate întocmirile gîndurilor inimii sale sînt rele în toate zilele. Şi apoi vedem că omul natural nu poate avea nici un loc în afara taberei şi de la sine înţeles nici dincolo de perdeaua coriilui. Noi putem intra în Locul Preasfînt, numai pentru că am murit în Hristos şi judecata a fost exercitată pe deplin. Este bine dacă înţelegem că în afara taberei este singurul loc unde aici pe pămînt putem fi lîngă Domnul şi unde intrăm în Locul Preasfînt.

Dacă este vorba de locul strângerii laolaltă aici pe pămînt, acesta este singurul loc unde putem să fim lîngă Domnul Isus, unde El este în mijlocul alor Săi, acolo unde numai El este autoritate, însă înainte de toate, unde se înfăptuieşte că noi am murit împreună cu El şi numai omul cel nou, creaţia cea nouă se arată. Aceasta este lecţia Cuvîntul lui Dumnezeu în legătură cu locul strângerii noastre laolaltă.

În legătură cu aceasta mă reîntorc la versetele 16-20. în Coloseni 1.19-21 şi în loan 1.29 vedem că sîngele Domnului Isus are o aşa putere încît nu numai noi am fost curăţiţi prin el, dar pe baza acestui sînge pămîntul şi cerul vor fi curăţite odată şi vor fi readuse lui Dumnezeu. Acestea le găsim amintite în versetele 16-20 ale acestui capitol, deşi aici nu trebuie să căutăm împlinirea lucrării în toate consecinţele ei. Căci dacă imaginile Leviticului sînt realităţi pentru noi — ele au fost date totuşi atunci lui Israel şi ele nu pot descoperi toată plinătatea realităţii. Sînt numai umbre ale realităţii. De aceea nu avem aici împăcarea lucrurilor din ceruri şi de pe pămînt, ca în Coloseni 1.20, ci numai împăcarea Locului Preasfînt, a imaginii cerului.

Găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu că atingerea de rău produce necurăţie. Pămîntul şi cerul n-au

păcătuit. însă pământul a devenit necurat pentru că pe el locuiesc oameni păcătoşi şi cerurile au devenit necurate prin prezenţa Satanei şi a demonilor săi, iar noi, credincioşii, pătrundem prin credinţă acolo. Cartea lui Iosua ne spune clar că deseori în mod practic noi nu sîntem necuraţi.

Aici vedem în chip minunat cum Domnul S-a gîndit într-un fel şi la aceasta. Şi Locul Preasfînt a fost curăţit prin sîngele Domnului Isus. Dumnezeu nu poate accepta nici o necurăţie în prezenţa Sa şi în mod practic noi nu sîntem totdeauna curaţi — nu ştim noi aceasta din experienţă? însă şi această necurăţie adusă de noi înăuntru a fost îndepărtată prin sîngele Domnului Isus. Dacă nu ar fi fost aşa, noi n-am fi avut niciodată voie să venim în prezenţa lui Dumnezeu.

Găsim însă în versetele 18 şi 19 că Aaron trebuia să facă ispăşire şi pentru altarul care era înaintea DOMNULUI. Acesta era altarul de aramă, care se găsea în curtea din faţă. Curtea din faţă este o imagine a pămîntului, căci pămîntul era locul unde s-a ridicat crucea. Altarul din faţă este Masa Domnului (Maleahi 1, 7-8, 11-14), locul unde Dumnezeu invită pe poporul Său să vină la El şi să fie cu El.

E bine să deosebim foarte clar lucrul acesta. Moise avea voie să meargă tot timpul în Locul Preasfînt, în timp ce Aaron avea privilegiul să intre numai odată pe an. Cînd Dumnezeu vorbea cu Moise, aceasta se petrecea la chivotul legămîntului (Exod 25, 22 şi Numeri 7.89; 12.8). Moise este o imagine a Domnului Isus, ca .Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre" (Evrei 3.1,2). El este Marele învăţător, care rosteşte cu autoritate Cuvîntul lui Dumnezeu. De aceea noi nu găsim la El slăbiciunile pe care le avea Aaron, preotul, „îngăduitor cu cei neştiutori şi rătăciţi, fiindcă şi el este cuprins de slăbiciune" (Evrei 5.2). De aceea, locul unde vorbea Dumnezeu cu Moise era la chivot, în Locul Preasfînt. Cu poporul, însă, Dumnezeu vorbea la intrarea cortului întîlnirii, la altarul din faţă, aşa cum ne spune Exod 29, 42-45; Levitic 9.8 şi multe alte locuri. De aceea cortul din pustie a fost numit cortul întîlnirii.

Acolo poporul putea să vină la Dumnezeu ca să-şi aducă jertfa. Acolo era adusă jertfa mistuită de foc, din care Dumnezeu îşi primea partea Sa, pe care El o numea pîinea Sa, mîncarea Sa (Levitic 3.11,16). Aaron, ca simbol al Domnului Isus primea partea sa şi fiecare din popor, care era curat, avea voie să mănînce din ea. Simbolic, Dumnezeu avea o masă cu poporul Său.

Nu este acesta o imagine a orelor noastre de adorare? Nu cunosc un alt tablou în Vechiul Testament care să aibă mai multă asemănare cu cina Domnului, la Masa Domnului, ca jertfa de mulţumire la altarul de aramă — masa Domnului în Vechiul Testament.

Sîntem noi însă în mod practic totdeauna curaţi, cînd ne strîngem laolaltă? Nu lucrează firea, cînd sîntem acolo? Nu am uitat noi uneori să ne curăţim prin judecata de sine, atunci cînd intrăm acolo? Şi ne ocupăm noi totdeauna numai cu Domnul şi lucrarea Sa? Nu avem noi din cînd în cînd în aceste ore

gînduri necurate? Dumnezeu nu poate avea nici o părtăşie cu păcatul şi altarul de aramă este tocmai tabloul cel mai sublim despre sfinţenie. Cum am văzut, este un simbol al Domnului Isus şi anume ca Om, însă aşa de curat, încît focul, sfinţenia cercetătoare şi verificatoare a lui Dumnezeu, nu a găsit nimic înăuntru care să poată fi ars. Invelitoarea altarului era din arama cădelniţelor celor 250 de oameni care au fost nimiciţi prin focul lui Dumnezeu; însă cădelniţele n-au fost nimicite (Numeri 16, 35-40).

Vedem această sfinţenie a Domnului în Ioan 13. în versetul 9 şi 13 se vorbeşte despre Tatăl şi apoi se spune deodată „că El a ieşit de la Dumnezeu şi merge la Dumnezeu". Aceasta este foarte remarcabil. Cînd în Evanghelia după Ioan se vorbeşte despre Tatăl, aceasta este totdeauna în legătură cu dragostea şi cu harul. Cînd este vorba de responsabilitate, Duhul Sfînt spune „Dumnezeu". De aceea această alternanţă este aşa plină de importanţă.

Domnul Isus este Fiul veşnic al Tatălui şi este clar că El S-a întors înapoi în casa Tatălui. însă El a trăit 33 de ani pe acest pămînt, în această lume, în care Satan este prinţul şi în curînd va fi dumnezeul ei. în acelaşi capitol, Domnul lasă să se vadă că chiar şi praful murdăreşte aici pe pămînt şi că noi putem să avem părtăşie cu El numai cînd El ne spală picioarele. Cum a fost atunci cu El, după ce a trăit aici 33 de ani, înconjurat de păcătoşi, înconjurat de puterea Satanei, mereu în contact cu păcatul şi fărădelegea?

El a venit de la Dumnezeu, de la Dumnezeu care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia (1 Timotei 6.16), în care nu este întuneric (1 Ioan 1.5), care este aşa de curat, încît nu poate să vadă răul (Habacuc 1.13). De aceea Gabriel putea să spună Măriei: „De aceea Sfîntul care Se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1.35). însă cum era acum? Să privim legătura Sa cu leproşii. în Levitic 13 şi 14 se spune că fiecare din cei care vin în contact cu leproşii este necurat. Cînd însă a venit un lepros la Domnul şi I-a zis: „dacă vrei, poţi să mă curăţeşti" (Luca 5.12), Domnul S-a atins de el. Şi care a fost rezultatul? Nu Domnul a devenit necurat, ci leprosul s-a curăţit. Aşa de mare era sfinţenia Domnului! El putea astfel să Se întoarcă la Dumnezeu, în lumina aceea nepieritoare. Cînd însă masa Domnului este o amintire a Sa în această slavă, cum putem noi veni împreună acolo, fără să fim judecaţi?

Aici în Levitic 16.18,19 avem răspunsul. Sîngele a *fost* adus pe altar, ca singurul loc pentru aceasta, aici pe pămînt. Aşa putem noi să venim împreună acolo, fără ca să fim judecaţi, chiar dacă lucrează în noi firea păcătoasă. Normal, disciplinarea făcută de Tatăl nu încetează în casa Sa, dacă noi mîncăm din pîine şi bem din vin în chip nevrednic (1 Corinteni 11.26-34).

Încă o remarcă la faptul că imaginile Vechiului Testament sînt numai umbra realităţii şi nu a adevărului chip al lucrurilor (Evrei 10.1). Deseori s-a spus că jertfa pentru păcat are a face cu păcatele noastre, cu starea noastră, cu natura noastră stricată (2 Corinteni 5.21, Romani 8.3) şi că jertfa pentru vină cu păcatele noastre, cu faptele rele pe care le-am făcut. Probabil că şi eu am spus aceasta. Cînd

însă cercetăm exact Cuvîntul lui Dumnezeu, mă îndoiesc că această diferenţiere este corectă. în Israel, omul a fost pus la încercare. Legea l-a pus la probă ca să dea la iveală dacă este ceva bun în el. în primul rînd, lepădarea Domnului Isus a arătat clar că nu se găsea nimic bun în om şi că natura sa era aşa de stricată, încît Dumnezeu putea numai să-l judece. Astfel, adevărul din Romani 8.3 nu a fost încă descoperit în Vechiul Testament. Şi tocmai realitatea că cel de-al doilea ţap, care trebuie să poarte păcatele poporului Israel, este numit jertfă pentru păcat, explică aceasta în mod clar. Sper ca la tratarea jertfei pentru vină din Levitic 5 şi 6 să revin.

Am remarcat noi că în versetul 5 se spune că se aduceau „doi ţapi". Dacă urmărim toate locurile unde este vorba de capre, găsim, gîndesc eu, că animalul acesta este jertfă specială pentru păcat. Vezi de exemplu Levitic 4.23,28; 9.3; 23.19; Numeri 7 (de 12 ori); 15.24,27; 29 (de 5 ori), Matei 25.32 şi alte locuri care confirmă aceasta. Domnul foloseşte ţapii ca simbol al duşmanilor Săi, care vor fi judecaţi de El. Această cunoaştere este importantă, pentru a înţelege atunci cînd în Cuvîntul lui Dumnezeu se vorbeşte despre capre sau despre ţapi.

Am ajuns astfel la sfârşitul expunerii cu privire la jertfa pentru păcat. Am aflat care este starea omului înaintea lui Dumnezeu şi ce ii trebuie ca să fie adus la Dumnezeu şi ce era necesar lui Dumnezeu ca să poată primi pe aceşti păcătoşi în har. Şi noi am văzut că minunata lucrare a Domnului Isus pe cruce a corespuns pe deplin tuturor cerinţelor lui Dumnezeu şi tuturor necesităţilor păcătosului cu privire la păcate. Facă Domnul ca noi să rămînem adînc impresionaţi de slava acestei lucrări şi mult mai mult sub impresia slavei „Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine!"

Capitolul 6

Arderea-de-tot necurmată (Exod 29.38-46)

„Iată ce să jertfeşti pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l jertfeşti dimineaţa, iar celălalt miel să-l jertfeşti seara. împreună cu cel dintîi miel, să aduci a zecea parte dintr-o efă de floare de făină, frămîntată într-un sfert de hin de untdelemn de măsline fără depuneri şi o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin. Pe al doilea miel să-l jertfeşti între cele două seri; şi să aduci împreună cu el o jertfă de mîncare şi o jertfă de băutură ca cele de dimineaţă; aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. *Aceasta este arderea-de-tot necurmată, care va fi adusă de urmaşii voştri la uşa cortului întîlnirii, înaintea* DOMNULUI, *unde Mă voi întîlni cu voi şi unde îţi voi vorbi. Acolo Mă voi întîlni cu fiii lui Israel şi locul acela va fi sfinţit de slava Mea. Voi sfinţi*

cortul întîlnirii şi altarul; voi sfinţi pe Aaron şi pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoţi. Şi Eu voi locui în mijlocul fiilor lui Israel şi voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaşte că Eu sînt DOMNUL Dumnezeul lor, care i-am scos din ţara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sînt DOMNUL Dumnezeul lor".

Am văzut deja în Geneza 3, că jertfa de ardere era adusă pe un altar. Şi am găsit că şi altarul este o prezentare importantă a persoanei Domnului Isus. Domnul Isus însuşi spune în Matei 23.18,20 că altarul este mai important decît jertfa care se aducea pe el. Din Exod 27 putem învăţa că altarul este o imagine a Domnului Isus ca Acela care a fost Om cu adevărat. Altarul era construit din lemn care creşte din pămînt, acoperit însă cu aramă. In Numeri 16.18,35-39 vedem că arama este un simbol al dreptăţii care poate trece prin judecata lui Dumnezeu fără ca să fie nimicită. O asemenea dreptate a avut Domnul Isus ca Om. El a fost Om adevărat, născut dintr-o femeie. Dreptatea Sa însă era atît de desăvârşită încît judecata lui Dumnezeu nu putea găsi nimic în El care să fie consumat. Focul în Cuvîntul lui Dumnezeu este totdeauna o imagine a sfinţeniei lui Dumnezeu care cercetează şi consumă.

Şi prin faptul că arderea-de-tot era adusă pe acest altar, ea era sfinţită.

Am gîndit la jertfa pentru păcat din Levitic 16. Astfel, am văzut că jertfa pentru păcat nu era adusă pe altar. „Să se scoată afară din tabără viţelul jertfei pentru păcat şi ţapul jertfei pentru păcat, al căror sînge a fost adus în sfîntul locaş pentru facerea ispăşirii, şi să le ardă în foc pieile, carnea şi baliga. Cel ce le va arde să-şi spele hainele şi să-şi scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără" (Levitic 16.27-28).

Vedem deci o diferenţă între arderea-de-tot de aici din Exod 29 şi jertfa pentru păcat din Levitic 16. Despre arderea-de-tot am citit că „este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului!" Era adusă pe altar în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară şi pe baza acesteia Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului, să fie în legătură cu el. Aceasta nu o găsim în Levitic 16. Acolo am citit că trupurile jertfelor, al căror sînge era adus în sfîntul locaş, trebuiau arse afară din tabără, niciodată pe altar.

Vedem deja diferenţa dintre jertfa pentru păcat şi jertfa pentru arderea de tot. Şi cu toate acestea, ele două sînt un simbol al morţii Domnului Isus pe cruce! Aceeaşi Persoană şi aceeaşi lucrare este prezentată prin aceste două jertfe, însă din două puncte de vedere diferite. In jertfa pentru păcat am văzut cum Domnul Isus a fost făcut la cruce păcat şi a purtat păcatele noastre în trupul Său şi cum prin aceasta a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu cu privire la păcătoşenia noastră şi la păcatele noastre, deci cu privire la starea noastră. Pentru păcat El a fost făcut păcat şi Dumnezeu L-a pedepsit, căci numai moartea poate aduce un sfîrşit unei stări păcătoase. Păcatele noastre, faptele noastre rele, El

le-a luat asupra Sa aşa cum am văzut în cel de-al doilea ţap şi El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra acestora. Aceasta s-a întîmplat atunci cînd El, Cel care în viaţa Sa pe pămînt putea spune: „Ştiam că totdeauna Mă asculţi" — căci El putea spune şi că „Eu fac totdeauna ce-I este plăcut" — şi care ştia: „Eu nu sînt singur, căci Tatăl este cu Mine" (Ioan 11.42; 8.29; 16.32) - a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27.46; Marcu 15.34). Asta arată ce a însemnat lucrarea Sa acolo. Dumnezeu iubeşte pe păcătoşi, însă El urăşte păcatul. Cînd Domnul Isus a luat asupra Sa toate păcatele mele şi S-a făcut păcat pentru mine, atunci Dumnezeu nu mai putea avea nici o părtăşie cu El şi nici nu putea să mai privească spre El cu plăcere. Cînd păcatele mele şi păcatele tuturor acelora care îl vor primi pe Domnul Isus au fost puse asupra Mîntuitorului şi El a fost făcut păcat, trebuia să-L atingă judecata lui Dumnezeu şi El trebuia să-L lase singur. Aceasta este semnificaţia jertfei pentru păcat. Trupul jertfei pentru păcat trebuia să fie ars afară din tabără şi nu avea voie să fie adus pe altar, căci nu era de nici un miros plăcut lui Dumnezeu. Aici însă, în Exod 29, vedem — ca şi în Geneza 8 — că se aducea totuşi o jertfă pe altar şi că aceasta era de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Şi vedem că aceasta era aşa de preţioasă pentru Dumnezeu, încît pe baza acestei jertfe El locuia în mijlocul poporului Israel şi putea să-l justifice ca popor al Său.

Dacă ne gîndim la aceasta, înţelegem bine de ce a fost aşa. Ce rezultate ar fi avut pentru noi lucrarea Domnului Isus, dacă El ar fi purtat numai judecata asupra păcatelor noastre şi asupra stării noastre? Dacă zic „numai", cu aceasta nu vreau să spun că aceasta ar fi fost un lucru mic. Cînd un păcătos se vede pe sine în lumina lui Dumnezeu şi este conştient de faptul că el ca păcătos pierdut merită judecata lui Dumnezeu, atunci el are numai o dorinţă: Dumnezeu să-i ierte păcatele. Gîndurile sale nu merg mai departe. El doreşte numai un lucru: să scape de iad. El vine la Dumnezeu, îşi mărturiseşte păcatele şi cere har. El se roagă: „Dumnezeule, iartă-mi păcatele, ca să nu ajung în iad" — Aceasta este ceea ce prezintă jertfa pentru păcat; acum, pe baza lucrării Domnului Isus, nu mai este nici o judecată a noastră cu privire la păcate. Pe baza jertfei pentru păcat, Dumnezeu ne poate ierta păcatele şi nu mai trebuie să exercite nici o judecată asupra noastră — şi nici nu mai e necesară, căci Domnul a săvîrşit lucrarea. Dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin satisfăcută cu privire la păcatele noastre, cu privire la păcatele tuturor acelora care vin la Dumnezeu prin credinţa în Domnul Isus; a acelora care — vorbind în mod simbolic — şi-au pus mîinile pe Domnul Isus, jertfa pentru păcat şi astfel Dumnezeu îi consideră făcuţi una cu Domnul Isus.

Dacă însă aceasta ar fi fost întreaga lucrarea a Domnului Isus — care ar fi fost atunci rezultatele pentru noi? într-adevăr, noi n-am fi ajuns niciodată în iad, nu am mai fi judecaţi de către Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi fost totul, însemna ca noi să trăim în continuare ca oameni aici pe pămînt, ca şi pînă

acum. Probabil că nu vom mai fi murit. Era însă aceasta o binecuvântare, dacă noi ar fi trebuit să trăim totdeauna aici pe pământ şi în aceste condiţii? Sau poate am fi încetat să mai existăm, dacă muream. Era aceasta o binecuvîntare?

În Cuvîntul lui Dumnezeu citim din contră, că noi care am găsit pacea cu Dumnezeu, prin faptul că am primit prin credinţă lucrarea Domnului Isus, avem de primit mult mai multe binecuvântări. Aflăm din Cuvîntul lui Dumnezeu că nouă nu ni s-au iertat numai păcatele, ci şi că noi am devenit copii ai lui Dumnezeu şi am primit o viaţă nouă. Această viaţă nouă este numită „viata veşnică" si este, asa cum ne învaţă Cuvîntul lui Dumnezeu, viaţa Domnului Isus însuşi, aici El este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică (1 Ioan 5.20). Coloseni 3.4 ne spune clar că Hristos este viaţa noastră. în Efeseni 1.3 aflăm de altă parte că noi sîntem binecuvântaţi cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti în locurile cereşti, în Hristos. Domnul Isus ne numeşte în Ioan 20 fraţi ai Săi şi spune: „Mă duc la Tatăl Meu şi Tatăl vostru". Şi în Ioan 14 El ne spune că El va merge înapoi în casa Tatălui Său. Aceasta este casa unde El a locuit veşnic. Tatăl este Tatăl cel veşnic şi Fiul este Fiul cel veşnic. Casa Tatălui nu este deci cerul creat şi nici cerul creat veşnic. Şi el a mers înapoi acolo unde n-a fost niciodată vreo creatură, căci creaturile sînt acasă în creaţie. El spune în continuare:„Mă duc să vă pregătesc un loc". El spune deci, cu alte cuvinte: „Mă duc înapoi acolo unde Eu am fost dintotdeauna, în acel cer care este umplut cu dragostea Tatălui faţă de Fiul Său. Şi Eu merg acolo să vă pregătesc un loc şi, după ce am făcut aceasta, Eu revin ca să vă iau şi pe voi acolo — unde n-a fost niciodată vreo creatură sau înger, acolo unde locuiesc din veşnicie numai Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt. Acolo vom fi noi conduşi, ca acolo să ne bucurăm de tot ce a fost partea Sa, partea Fiului şi să ne găsim plăcerea în tot ce a fost partea Tatălui, aşa cum găsim ca principiu în 1 Ioan 1.3: „Şi părtăşia noastră — şi asta înseamnă că noi avem ceva în comun — este cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos". Vedem deci că ceea ce Domnul ne-a cîştigat este mult mai mult decît faptul că judecata a fost îndepărtată de la noi şi că noi nu vom fi aruncaţi în iad.

Apoi înţelegem, că pentru ca Dumnezeu să ne poată da toate acestea, trebuie să fie un motiv bine întemeiat. Acest motiv ne este prezentat foarte clar în Cuvîntul lui Dumnezeu. Este ceea ce Domnul Isus a înfăptuit la cruce — şi pe lîngă aceasta nu este numai important ceea ce El a făcut, ci şi cum a făcut.

În Psalmul 69.4 citim că El strigă: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am luat". Noi am răpit slava lui Dumnezeu, aşa cum vedem în Geneza 3; noi am făcut pe Dumnezeu mincinos, am dispreţuit faptul că El este dragoste, am dispreţuit toate caracteristicile Sale minunate. însă Domnul Isus a redat iarăşi lui Dumnezeu cinstea, El a slăvit pe Dumnezeu. El a făcut acestea într-un mod aşa de deosebit, încît Dumnezeu a fost mult mai mult slăvit decît l-am dezonorat noi. Domnul a plătit înapoi, dacă am voie să

spun aşa, mult mai mult decît cerea dreptatea lui Dumnezeu de la oameni.

Aceasta este ceea ce ne este prezentat în arderea-de-tot. Aşa cum s-a spus, atîta timp cît Domnul Isus a fost jertfă pentru păcat, Dumnezeu nu mai putea privi cu plăcere spre El. Atunci Dumnezeu şi-a ascuns faţa de El şi Domnul a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?" Şi atunci Dumnezeu n-a privit cu mai multă plăcere spre Domnul Isus, ca în momentul cînd Domnul trebuia să strige: „M-au ajuns nelegiuirile mele;...sînt mai multe decît perii capului Meu" (Psalmul 40.12) şi „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Psalmul 22). Căci tocmai în aceste momente Domnul Isus L-a slăvit pe Dumnezeu. De ce atîrna Domnul Isus pe cruce? Da, este adevărat şi este un gînd minunat, că El atîrna acolo pentru că El m-a iubit. El este Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine (Galateni 2.20). Gînduri minunate pentru inima mea, că El din dragoste pentru mine a atarnat pe cruce, ca acolo să poarte judecata asupra păcatelor mele.

O altă parte, în contrast cu aceasta, o vedem în Evrei 10, unde El spune lui Dumnezeu; „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule". Ioan 3.16 spune; „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu"... Şi Fiul a venit de bunăvoie, ca să facă voia lui Dumnezeu; El a fost aşa cum spune Filipeni capitolul 2, ca Om aici pe pămînt; „ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce". Ce ascultare a fost aceasta! Şi dacă privim pe Domnul Isus în viaţa Sa ca Om aici pe pămînt, atunci găsim că El a făcut totdeauna ce era plăcut lui Dumnezeu. El a fost singurul Om ascultător. El a slăvit în toate pe Dumnezeu într-un mod atît de desăvîrşit, încît Dumnezeu, atît la începutul slujbei Sale — la botez — cît şi după aceea, trei ani mai tîrziu, pe muntele schimbării la faţă, la sfîrşitul slujbei Sale, putea spune: în El Mi-am găsit toată plăcerea.

Şi apoi Dumnezeu îi spune: acum Tu trebuie să mergi la cruce, acum Tu trebuie să iei asupra Ta păcatele tuturor acelora care trebuie să fie mîntuiţi. Acum Eu vreau să te fac păcat şi apoi să Te judec. Putem noi înţelege cît de groaznic era aceasta pentru Domnul, ca adevărat Om? Acolo, El, Cel care n-a cunoscut nici un păcat, trebuia să fie făcut păcat, ca şi cum El ar fi izvorul tuturor păcatelor pe care noi le-am făcut. Acolo Dumnezeu a aşezat păcatele noastre pe El, ca şi cum El le-ar fi făcut. El, Cel care era fără păcat, care ura păcatul şi care, aşa cum ne spune Evrei 9.26, a venit ca să desfiinţeze păcatul, trebuia să meargă pe acest drum! Cît de îngrozitor a fost aceasta pentru El! Insă El a fost aşa de ascultător, încît a mers totuşi, oricît de mare putea să fie preţul. El a mers la cruce şi a lăsat ca Dumnezeu să arunce asupra Lui păcatele noastre şi să-L facă păcat — şi El a acceptat aceasta pentru că El a fost ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce.

Putem noi înţelege că Dumnezeu nu putea privi realmente cu plăcere la Domnul Isus ca jertfă pentru păcat? El vedea acolo asupra Lui toate milioanele de păcate pe care noi le-am făcut şi El trebuia să le

judece; Domnul a fost făcut păcat, aşa că Dumnezeu trebuia să-L dea la moarte, aşa cum Domnul spune în Psalmul 22.15: „M-ai adus în ţărîna morţii". Insă în acelaşi timp Dumnezeu a privit spre El cu o desăvîrşită plăcere, spre un Om care a fost ascultător pînă la sfârşit. Nu putea să fie un alt examen mai mare. El a mers pe drum, chiar dacă trebuia să Se plîngă în Psalmul 22: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce mai părăsit? Pentru ce stai departe de mîntuirea mea, de cuvintele geamătului meu? Strig ziua Dumnezeul meu şi nu-mi răspunzi; strig şi noaptea şi tot n-am odihnă"; apoi continuă: „Totuşi Tu eşti Cel Sfînt şi Tu locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel". Chiar în acestă situaţie, în cuvintele şi în faptele Sale El nu-1 acuză pe Dumnezeu cu nimic. El L-a slăvit în toate lucrurile, prin ascultarea Sa.

Dumnezeu a privit în acele clipe spre El cu mai multă plăcere ca oricînd, căci niciodată nu văzuse asemenea ascultare. Şi acesta este unul din aspectele pe care le vedem aici, în arderea- de-tot.

Însă acesta nu este totul. în Ioan 13.31, Domnul Isus spune, cînd vorbeşte despre Sine însuşi în legătură cu crucea; „Acum Fiul Omului a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, şi Dumnezeu îl va preamări în Sine însuşi şi Il va preamări îndată". Am amintit deja în legătură cu jertfa pentru păcat, ce înseamnă acesta, pentru a face clar cît de preţios este sîngele Domnului Isus, care într-o anumită măsură era stropit pe capacul ispăşirii pentru Dumnezeu şi cum prin aceasta Dumnezeu a fost pe deplin preamărit. în realitate însă aici se vorbeşte despre mai mult decît numai despre jertfa pentru păcat; acest loc ne îndreaptă şi asupra acelei părţi a lucrării Domnului Isus care este prezentată în arderea-de-tot. Faptul că Domnul Isus, pe cînd El a fost făcut păcat şi a purtat păcatele noastre, a preamărit pe Dumnezeu, a fost mult mai mult decît necesar ca să poarte judecata noastră. Dacă Domnul ar fi purtat exclusiv judecata asupra păcatelor noastre, dacă El ar fi fost făcut numai păcat şi apoi ar fi murit, atunci nu ar mai fi fost nici o judecată pentru noi. însă în momentul în care El a fost jertfă pentru păcat, El a descoperit pe deplin pe Dumnezeu. Noi îl vedem acolo la cruce, singur. întreaga lume este împotriva Lui. Satan cu toţi demonii săi se lupta împotriva Lui şi toată lumea s-a unit împotriva Lui, sub conducerea lui Satan: puterea politică şi religioasă (romani şi iudei) şi lumea înţelepciunii şi culturii (grecii). Chiar şi lumea materială, pe care El a creat-o, fierul şi lemnul, erau mijloace în mîna Satanei ca să-L răstignească şi să-L chinuiască. Aşa a fost toată creaţia împotriva Lui. Şi în acest moment Dumnezeu L-a părăsit — în acest moment cînd pămîntul spunea: mergi înapoi de unde ai venit! nu Te vrem pe acest pămînt! Pe cînd Domnul trăia pe pămînt, El a spus: „Fiul n-are unde să-Şi pună capul" (Luca 9.58), însă în acest moment nu voiau să-I dea nici măcar un loc unde să-Şi aşeze picioarele. Şi în acelaşi timp cerul s-a închis pentru El. Aşa atîrna Domnul acolo între cer şi pămînt. El era, aşa cum El însuşi a spus, ridicat de pe acest pămînt. întreaga creaţie era împotriva Lui şi cerul nu

vroia să-I dea nici măcar un loc unde putea să-Şi aşeze picioarele. Şi în acelaşi timp cerul s-a închis pentru El. Aşa atîrna Domnul acolo între cer şi pămînt. Aşa era răstignit Domnul acolo singur, cu totul singur în întregul univers. Şi acolo, în singurătate totală, El trebuia să rezolve problema păcatelor, problema cum poate un om să vină la Dumnezeu, problema cum putea fi slăvită dreptatea lui Dumnezeu. El singur trebuia să facă lucrul acesta; şi l-a făcut.

Însă, mult mai mult; pe cînd El era răstignit acolo, singur în tot universul, lovit de Dumnezeu şi lepădat de creaţie, acolo El a slăvit pe Dumnezeu, aşa cum El n-a fost slăvit niciodată. El a confirmat acolo că şarpele a minţit cînd a spus: Dumnezeu nu spune adevărul, tu nu vei muri... El a dovedit cît de adevărat este Cuvîntul lui Dumnezeu, căci El a murit, da, trebuia să moară, atunci cînd a purtat păcatele mele. El a arătat cît de drept este Dumnezeu, căci judecata care trebuia să mă atingă pe mine, L-a atins pe El. El a confirmat cît de sfînt este Dumnezeu, căci El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" El a dovedit că Dumnezeu este dragoste — un Dumnezeu care dă pe singurul Lui Fiu, ca să mîntuiască pe păcătoşii pierduţi. „Dumnezeu însă îşi arată dragostea Sa faţă de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5.8).

Toate acestea le-a făcut Domnul Isus la cruce şi El le-a făcut în momentul în care El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Ne dăm seama că jertfa Lui este mai mult decît era necesar pentru păcatele noastre. Ea este mai mult decît era necesar ca să satisfacă dreptatea cu privire la păcatele noastre. El a slăvit pe Dumnezeu aşa de mult, cum Dumnezeu n-a fost niciodată slăvit şi cum nici nu va mai fi vreodată. Da, El a luat păcatul — acest ceva îngrozitor, pe care Dumnezeu îl urăşte aşa de mult şi prin care Dumnezeu este atît de mult dezonorat — ca prilej să slăvească pe Dumnezeu. Dacă n-ar fi existat niciodată păcatul şi dacă Domnul Isus nu ar fi înfăptuit lucrarea de la cruce, niciodată nu ar fi ieşit la lumină cît de adevărat este Cuvîntul lui Dumnezeu, cît de drept şi sfînt este Dumnezeu şi faptul că Dumnezeu este dragoste. Dacă n-ar fi fost niciodată păcatul, atunci Dumnezeu n-ar fi putut niciodată să-Şi arate mărimea dragostei Sale, cum a făcut acum, cînd El a dat pe singurul Său Fiu, ca să mîntuiască pe păcătoşi, pe oamenii fără Dumnezeu. Şi toate acestea le-a descoperit la cruce Omul Isus Hristos. De aceea spune Domnul Isus în Ioan 13: „Acum Fiul Omului a fost preamărit şi Dumnezeu a fost preamărit în El".

Aceasta este ceea ce găsim noi înfăţişat în arderea-de-tot, ceea ce Domnul Isus a plătit mai mult decît noi am răpit lui Dumnezeu, ceea ce (dacă am voie să spun aşa) Dumnezeu a primit mai mult decît cerea de la oameni. Putem noi înţelege că Dumnezeu a privit cu plăcere spre El? Niciodată Dumnezeu nu a privit cu mai multă plăcere spre El ca în momentele acestea cînd trebuia să-Şi ascundă faţa de El şi Domnul Isus trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Putea

dreptatea lui Dumnezeu să lase în moarte pe Omul care L-a slăvit atît de mult, după ce El a înfăptuit lucrarea? Nu, aceasta era imposibil. Aceeaşi dreptate care cerea ca El să moară sub judecata lui Dumnezeu, atunci cînd Domnul Isus pe cruce a luat asupra Sa păcatele mele şi S-a făcut păcat pentru mine — aceeaşi dreptate cerea ca Dumnezeu să-L învieze din moarte şi să-I dea o răsplată care era vrednică pentru un Om care a făcut lucrul acesta. Poate Dumnezeu primi ceva şi să nu dea nici un răspuns la aceasta? Atunci, El n-ar fi Dumnezeu.

Dreptatea lui Dumnezeu L-a înviat pe Domnul dintre cei morţi şi I-a dat un loc la dreapta Sa: „Stai la dreapta Mea, pînă voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut sub picioarele Tale!" (Psalmul 110.1; Matei 22.44). Domnul Isus a spus de asemenea : „Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, şi Dumnezeu îl va preamări în Sine însuşi, şi îl va preamări îndată" (Ioan 13.32). Dumnezeu a făcut-o şi aceasta este lucrarea pe baza căreia noi putem primi toate binecuvântările. Domnul Isus a slăvit pe Dumnezeu, nu eu.

El a descoperit pe Dumnezeu, nu noi. însă Domnul Isus a făcut-o în momentele acelea cînd El S-a făcut una cu mine în păcatele mele, cînd El a purtat judecata păcatelor mele şi a murit pentru mine; El a făcut această lucrare ca Locţiitor. Şi astfel Dumnezeu îmi socoteşte mie ceea ce a făcut El. Cum s-a spus, Dumnezeu L-a înviat din morţi şi epistola către Efeseni trage concluzia: şi noi am înviat împreună cu El. Dumnezeu L-a aşezat la dreapta Sa şi noi sîntem aşezaţi în El în locurile cereşti (Efeseni 2). Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele Sale şi potrivit cu Efeseni 9.10-13, noi vom domni împreună cu El în univers. Domnul Isus însuşi ne spune că Tatăl Său a devenit acum Tatăl nostru. Acestea sînt rezultatele minunate ale lucrării Sale, care ne sînt prezentate aici în arderea-de-tot.

Aceste lucruri minunate le citim tocmai în Evanghelia după Ioan, unde îl vedem pe Domnul Isus ca ardere-de-tot. în primele trei Evanghelii, El ne este prezentat altfel. în Evanghelia după Matei, de exemplu, îl vedem ca jertfă pentru vină, „ca cel care a purtat El însuşi păcatele noastre"; la Marcu, El este jertfa pentru păcat, care a fost făcut păcat pentru noi. De aceea în aceste Evanghelii El strigă pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" în Evanghelia după Ioan nu sînt cuvintele acestea; acolo El este ardere-de-tot; acolo El descoperă şi slăveşte pe Dumnezeu în toată viaţa Sa, în totul. în Ioan 1.18 ni se spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela La făcut cunoscut". Şi El a făcut aceasta în mod deosebit la cruce, căci acolo El a descoperit pe deplin dragostea lui Dumnezeu. Şi care este rezultatul? îl vedem în Ioan 17.4, unde Domnul Isus spune: „Eu Te-am preamărit pe pămînt, am sfîrşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac". Aceasta nu a fost numai lucrarea de pe cruce! Era întreaga descoperire a lui Dumnezeu aici pe pămînt, ca Dumnezeu care este lumină, ca Dumnezeu care este Dragoste. însă cea mai înaltă şi clară

descoperire a lui Dumnezeu o vedem pe cruce.

În Ioan 17, Domnul Isus continuă: „Acum, Tată, preamăreşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam înainte de a fi lumea" (versetul 5). Aici, deci, Domnul Isus ca Om Se roagă pentru aceeaşi slavă pe care El, ca Fiu veşnic, a posedat-o mai înainte de veşnicii. El nu a pierdut această slavă. Da, este adevărat ceea ce ne spune Filipeni 2, că El S-a făcut pe Sine însuşi nimic sau, textual: S-a golit. El a renunţat la slava Sa exterioară. El, Cel care era Dumnezeu veşnic, a venit ca Om aici pe pământ, ca un Om ca noi, dar fără păcat (vezi Evrei 4.15). De aceea nu se putea vedea slava Sa exterioară. El nu S-a născut într-un palat, nu S-a găsit nici măcar un loc în casa de poposire. Nu a avut o cunună strălucitoare pe cap, aşa cum se vede uneori pe unele picturi. Nu, în exterior a fost un simplu om. Cînd iudeii vorbeau cu El, ei spuneau; „nu ai nici cincizeci de ani" — pe cînd Domnul avea aproximativ treizeci de ani! Ei îl apreciau mult mai în vîrstă decît era. Din aceasta se vede că El nu poseda o înfăţişare exterioară deosebită.

Asta însă nu schimba cu nimic realitatea că El era Dumnezeu veşnic şi nu putea să înceteze niciodată să fie Dumnezeu. Poate Dumnezeu înceta să mai fie Dumnezeu? Poate Dumnezeu să înceteze să aibă putere dumnezeiască? Şi putea Domnul să înceteze a mai poseda slava morală a lui Dumnezeu? Imposibil! Şi atunci cînd El a fost pe pământ, El era „singurul Fiu care este în sînul Tatălui" (nu „era"), aşa cum ne spune Ioan 1.18. Şi cînd El vorbeşte cu Nicodim — în noaptea aceea El era în Ierusalim — El îi spune despre „Fiul Omului, care este în cer" (Ioan 3.13), nu: care „a fost" în cer. în aceleaşi momente, cînd El vorbea cu Nicodim în Ierusalim, El era în cer şi putea să spună lui Nicodim ce vedea şi auzea El în acele momente în cer. El nu a făcut aşa, însă El spune că El poate: „Noi vorbim ce ştim şi mărturisim ceea ce am văzut". El era Dumnezeu veşnic. în Evrei 1 ni se spune că El susţine toate lucrurile. Şi atunci cînd El era om pe pământ, şi atunci cînd El era ca un copil în leagăn, şi atunci cînd a murit pe cruce pentru păcatele noastre, El purta universul, toate lucrurile, prin cuvîntul puterii Sale.

Aici, în Ioan 17, Domnul Isus Se roagă pentru un al doilea lucru. El era Fiul veşnic, obiectul întregii plăceri şi dragoste a Tatălui şi Creatorul cerului şi al pământului. Toate îi aparţin, aşa cum vedem prezentat simbolic în Geneza 24, unde robul spune că Avraam a dat lui Isaac toate cîte îi aparţineau. Şi aşa citim şi în Ioan 13: „Isus, ştiind că Tatăl îi dăduse toate în mîini..." — însă aici, în Ioan 17, Domnul Isus roagă pe Tatăl să-I dea încă odată această slavă. Noi probabil că nu am putea spune că El, ca Fiu veşnic, nu a părăsit casa Tatălui. într-adevăr, El a venit aici pe pământ, însă noi nu putem spune că El a părăsit cerul. El nu a părăsit niciodată cerul, căci El era Dumnezeu şi putea fi pretutindeni în acelaşi timp (Ioan 3.13).

Însă ca Om, Isus Hristos, Cel care a săvîrşit lucrarea în viaţa Sa pe pământ şi în moartea Sa, prin care

El a descoperit pe Dumnezeu şi aşa l-a slăvit nemărginit de mult, ca om îl roagă pe Dumnezeu: „Tată, acum slăveşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care am avut-o la Tine înainte de a fi lumea". Minunată realitate! El avea totuşi slava! El a avut-o, însă acum o primeşte a doua oară şi anume ca Om, ca drept răsplată pentru lucrarea Sa. Şi de ce Se roagă Domnul pentru aceasta? Nu era de ajuns pentru El că o avea în Sine însuşi? Da, pentru Sine însuşi era de ajuns; cînd însă citim acest capitol mai departe, vedem de ce Domnul ca Om Se roagă în felul acesta. în versetul 22 El spune: „Eu le-am dat slava care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi Noi sîntem una".

Aici avem explicaţia. Aceeaşi slavă, pe care El o avea din veşnicie ca Fiu veşnic al lui Dumnezeu, El a primit-o acum ca Om, ca drept răsplată pentru lucrarea Sa, prin care El a slăvit atît de mult pe Dumnezeu. Şi această slavă, El voia să o dea oamenilor — tuturor oamenilor care, în timpul lepădării Lui, îl vor primi şi ale căror păcate El le-a purtat în trupul Său pe lemn. Ei trebuiau să primească împreună cu El ceea ce era partea Lui şi asta înseamnă: ei trebuiau să intre împreună cu El în casa Tatălui, acolo unde n-a fost niciodată vreo creatură. Nu este numai cerul; este casa Tatălui, care este caracterizată prin dragostea Tatălui faţă de Fiul Său şi dragostea Fiului faţă de Tatăl. Acolo noi putem intra numai fiind copii ai Săi. După ce Domnul a săvîrşit lucrarea pe cruce, El spune Măriei: „Du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul nostru" (Ioan 20.17). El, Fiul veşnic al lui Dumnezeu spune că ai Săi, care au fost răscumpăraţi prin El, sînt acum fraţi ai Săi şi că Tatăl Său a devenit Tatăl lor. Şi în Ioan 14 El spune că El va merge în casa Tatălui şi mai departe: „în casa Tatălui Meu sînt multe locuinţe. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc şi, dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, voi veni din nou şi vă voi lua la Mine însumi ca acolo unde sînt Eu să fiţi şi voi".

Această minunată realitate corespunde planurilor lui Dumnezeu. în Romani 8.29 citim că Dumnezeu ne-a predestinat să fim asemenea chipului Fiului Său, ca astfel El să fie întîiul- născut dintre mai mulţi fraţi. Şi aici, în Ioan 17, vedem în ce mod a fost împlinit acest plan al lui Dumnezeu; Domnul Isus a înfăptuit lucrarea pe cruce, prin care El a dat la o parte toate piedicile care-L opreau pe Dumnezeu să-Şi îndeplinească planurile. Dumnezeu nu putea aduce nici un păcătos în casa Tatălui, unde n-a fost niciodată păcatul şi unde toate vorbesc despre dragostea şi lumina Sa. Şi în afară de aceasta, cum ar putea un păcătos să fie fericit acolo? Dacă ar veni în cer cineva care nu este născut din nou, acolo unde totul este lumină şi unde nu poate fi nici un păcat, unde se face numai ceea ce-I este plăcut lui Dumnezeu şi unde nu este posibil să păcătuieşti — ce ar însemna aceasta pentru un om despre care Dumnezeu spune că toată imaginaţia gândurilor din inima lui sînt numai rău în toate zilele (Geneza 6.5)? El nu ar putea face acolo ce ar dori să facă şi nici să gîndească ce ar dori inima lui să gîndească. Ar fi

pentru el un loc unde ar trebui să fie cu totul nefericit. Dacă ar fi posibil ca un om nenăscut din nou să vină în cer, atunci cerul ar fi pentru el un iad, căci toate i-ar fi împotrivă. N-ar avea acolo nici un moment de bucurie.

Fără îndoială, Dumnezeu nu poate lua nici un om în cer, fără ca mai întîi să-l schimbe. Trebuie să fie luate păcatele omului şi astfel să nu mai fie nici o judecată pentru el. Apoi trebuie judecată natura sa păcătoasă şi Dumnezeu trebuie să-i dea o nouă natură — care nu păcătuieşte şi care este potrivită cu casa Tatălui, o natură care poate primi şi poate înţelege lucrurile cereşti şi care-şi găseşte bucuria în ceea ce este bucurie pentru Dumnezeu. Primul lucru pe care Domnul Isus l-a făcut este acesta: a purtat pedeapsa păcatelor noastre, a fost făcut păcat pentru noi şi a murit pentru noi; în felul acesta a fost exercitată judecata asupra naturii noastre vechi. Apoi, prin naşterea din nou, Dumnezeu ne-a dat o viaţă nouă. Şi pe baza lucrării Sale, prin care Domnul a obţinut lucrurile minunate pe care noi le-am văzut în Ioan 17 şi pe care El ca Fiu al lui Dumnezeu le-a posedat din veşnicie, poate să împartă toate lucrurile cu aceia pe care Tatăl i-a dat Lui. In felul acesta planul lui Dumnezeu se împlineşte, El poate acum salva pe oamenii căzuţi şi păcătoşi, din starea lor de sărăcie în care erau. El nu trebuie să-i arunce în iad, ci El poate să-i ia în cer; nu numai în cerul în care sînt îngeri; ci El le poate da un loc mai presus de al îngerilor, cel mai înalt şi minunat loc care există.

Care era locul cel mai înalt pe care Cel Atotputernic putea să-l dea? Nu era locul pe care l-a ocupat Preaiubitul Său Fiu? Care era cea mai înaltă binecuvîntare pe care putea s-o dăruiască unui om? Nu era aceasta: să-l aducă în legătură cu Sine însuşi, acolo unde El însuşi locuieşte? Şi care era desfătarea cea mai înaltă pe care atotputernicul Dumnezeu putea s-o dăruiască omului? Nu era propria Sa desfătare? Şi El le-a dat pe toate acestea! El a luat pe oameni în slava Sa, în slava casei Tatălui. Le-a dat partea care a fost partea Fiului Său şi a Sa. „Viaţa veşnică este aceasta", spune Domnul Isus în Ioan 17.3, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos, pe care Lai trimis Tu". Care era bucuria Tatălui în veşnicie? „în Tine — în Fiul — Mi-am găsit plăcerea". Acum, El ne-a dat pe Fiul şi El ne-a dat o viaţă care este în stare să cunoască pe Fiul şi să se bucure de slava Sa — încă de acum de pe pămînt, însă mai presus de toate în Casa Tatălui.

Şi care era bucuria Fiului? El era în sînul Tatălui, la inima Tatălui şi acolo S-a bucurat de toată dragostea şi slava Sa. Acum, aceasta a devenit şi partea noastră. .Aceasta este viaţa veşnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat" (Ioan 17). Aşa sîntem noi binecuvântaţi cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti în locurile cereşti (Efeseni 1.3). Dumnezeu poate face aceasta cu dreptate. El nu poate face niciodată ceva fără să aibă un motiv drept, căci El este Dumnezeul cel drept. Şi pentru Dumnezeu este posibil să facă aceasta, căci Domnul Isus a înfăptuit pe cruce această lucrare minunată.

Tocmai în momentele în care El purta păcatele noastre şi a fost lovit şi părăsit de Dumnezeu, El a slăvit pe Dumnezeu aşa de mult, încît Dumnezeu a fost drept cînd L-a înviat din morţi şi I-a dat ca răsplată, pentru lucrarea Sa, aceeaşi slavă pe care El a posedat-o din veşnicie, ca Dumnezeu, ca Fiu. Şi El a slăvit pe Dumnezeu aşa de mult, încît Dumnezeu este drept cînd El dă această slavă şi acelora pentru care Domnul a înfăptuit lucrarea pe cruce ca înlocuitor al lor.

Aceasta este partea lucrării Domnului Isus pe care o găsim prezentată în arderea-de-tot. Dacă înţelegem corect faptul acesta, atunci pricepem şi ce am citit în Exod 29. Dumnezeu spune acolo că fiii lui Israel trebuiau în fiecare seară şi dimineaţă să taie miei şi să-i ardă pe altar „ca un miros plăcut" şi că El putea să locuiască în mijlocul lor pe baza acestei jertfe continue. însă nu era Israel un popor păcătos? Nu vedem, cînd citim istoria acestui popor, cît de răzvrătit era? Începînd chiar din momentul în care Dumnezeu a salvat pe israeliţi din Egipt, ei murmură. în capitolul 14 al cărţii Exodului ei au trecut prin Marea Roşie. în capitolul 15 ei cîntă: „Tu ne-ai răscumpărat", însă la sfîrşitul capitolului ei murmură. în capitolul 16 murmură pentru că n-au ce mînca şi în capitolul 17 pentru că n-au ce bea. Şi aşa merg mai departe. în Numeri 10 vedem cum israeliţii pleacă de pe muntele unde Dumnezeu i-a declarat ca popor al Său. în capitolul 11, ei murmură. în capitolul următor, Miriam şi Aaron murmură împotriva lui Moise. în capitolul 13 Dumnezeu vrea să introducă poporul în ţară, însă ei nu vor. De aceea, în capitolul 14 El spune că nu trebuie să intre în ţară, însă ei vor acum. în capitolul 16 are loc răscoala lui Core, Datan şi Abiram. Şi aşa merg lucrurile în continuare pe tot parcursul călătoriei, mereu păcate, murmure necontenite împotriva lui Dumnezeu. De aceea Evrei 3 ne spune în ultimul verset: n-au putut intra în ţară din pricina necredinţei lor. Dumnezeu trebuia să-i judece în pustie.

Cum putea Dumnezeu locui în mijlocul unui astfel de popor? Putea, numai pentru că El vedea lucrarea acestui singur Om! Domnul Isus nu era încă atunci pe pămînt, însă Dumnezeu vedea deja crucea. Aceasta o găsim şi în Romani 3, unde Se spune că Dumnezeu putea trece cu vederea (mai exact: să lase la o parte) păcatele credincioşilor din Vechiul Testament, pentru că El vedea lucrarea Domnului Isus care urma să aibă loc: „să-şi arate dreptatea Lui, trecînd cu vederea păcatele făptuite mai înainte prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu". Aici vedem de ce Dumnezeu poate să locuiască în mijlocul poporului Său. Şi aici avem cheile pentru o realitate care umple cu uimire pe orice credincios, şi cu cît va deveni mai în vîrstă, cu atît mai mult — care se uită la sine, mă gîndesc la realitatea că Dumnezeu ne-a suportat mereu şi nu ne-a pus de mult la o parte şi nu ne-a lepădat. Se gîndeşte vreun credincios — mă refer la acela care a cunoscut harul lui Dumnezeu, prin aceea că a văzut că Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru el şi ştie că pentru aceasta păcatele îi sînt îndepărtate — se găseşte vreun asemenea credincios care este mulţumit cu sine însuşi şi poate să spună: „viaţa mea este în concordanţă

cu harul pe care mi l-a arătat Dumnezeu"? Dacă cineva ar spune aşa, n-ar spune adevărul. Eu ştiu lucrul acesta, căci îmi cunosc propria viaţă şi propria-mi inimă. Orcine care este sincer va spune: „Mi-e ruşine cum m-am purtat faţă de dragostea şi harul Domnului". Nu trebuie ca fiecare credincios, cînd seara priveşte în urmă peste ziua trecută şi se întreabă: „Cît de mult viaţa mea a fost consacrată astăzi Domnului? Cît de mult am făcut pentru El şi cît pentru mine?" — nu trebuie ca fiecare să se ruşineze, că atît de puţin a făcut pentru Domnul, că s-a preocupat aşa de mult cu sine însuşi şi cu interesele sale proprii şi inima sa a fost aşa de rece faţă de minunata dragoste a lui Dumnezeu? De ce nu ne pune Dumnezeu deoparte? De ce nu ne-a lepădat de mult Domnul Isus? De patruzeci şi cinci de ani ştiu că păcatele mi-au fost iertate şi de patruzeci şi trei de ani am realmente pace cu Dumnezeu — şi de cîte ori a trebuit să mă smeresc înaintea Domnului! Faţă de nici un om nu a avut atîta răbdare cît a avut şi are Domnul cu mine. De ce nu m-a pus deoparte? De ce nu a spus: „ am făcut atît de mult faţă de omul acesta şi iată răspunsul lui acum! Nu vreau să mai am aface cu el"?

În jertfa arderii-de-tot avem răspunsul. Tatăl nu mă pune deoparte, căci El, cînd priveşte la mine, vede pe Domnul Isus. Eu sînt, aşa cum spune Efeseni 1.6, acceptat în Cel Preaiubit, eu sînt „aşezat în împărăţia Fiului dragostei Sale" (Coloseni 1.13). Cînd Tatăl mă priveşte, El vede pe Domnul Isus. Eu sînt îmbrăcat cu El. Vom vedea, dacă va vrea Domnul, în expunerile următoare, că cel care aducea o jertfă de ardere-de-tot trebuia să dea jos pielea animalului de jertfă. Şi această piele o primea preotul care făcea jertfa, aşa că el se putea îmbrăca apoi cu pielea aceasta. Oricine îl vedea, vedea privilegiul jertfei. Aşa a îmbrăcat Dumnezeu, în Geneza 3, pe Adam şi Eva, după căderea lor în păcat, cu pielea animalelor care nu păcătuiseră, însă au murit, pentru ca Adam şi Eva să fie îmbrăcaţi, aşa că Dumnezeu, cînd îi privea, vedea aceste animale nevinovate. Şi aşa sîntem noi, cei care l-am primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor şi astei avem parte în El şi în lucrarea Sa, îmbrăcaţi cu El, „făcuţi plăcuţi în Cel Preaiubit". Aşa cum s-a spus, cînd Dumnezeu mă priveşte, îl vede pe Domnul Isus. El vede toate privilegiile Sale, mă vede ca obiect al dragostei Domnului Isus. De aceea Dumnezeu poate îndura totul de la mine. El nu poate numi bune păcatele şi, dacă este păcat în viaţa mea, atunci Tatăl va lucra atîta timp pînă cînd va fi îndepărtat. El nu poate avea părtăşie cu mine, atîta timp cît eu nu am judecat păcatul. însă El mă suportă, Se ocupă de mine ca să mă aducă în situaţia ca eu să judec păcatul — şi toate acestea pentru că El vede totdeauna în mine pe Domnul Isus, care *L-a* slăvit atît de mult.

Putem astfel înţelege că prin jertfa de ardere-de-tot Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său. In Numeri 23 şi 24 citim că Balaam spune: „Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire în Iacov" deşi în capitolele următoare citim că poporul trăia în idolatrie şi în desfrînare. Şi totuşi Balaam vorbeşte prin Duhul lui Dumnezeu: „Dumnezeu nu vede nici o nelegiuire în Iacov"! De ce? Pentru că

acolo era prezentă arderea-de-tot. „Iată ce să jertfeşti pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, necurmat. Un miel să-l jertfeşti dimineaţa, iar celălalt miel să-l jertfeşti seara" (Exod 29.38,39). în Levitic 7 citim că focul de pe altarul arderii-de-tot nu trebuia să se stingă niciodată, aşa că zi şi noapte se ridica spre Dumnezeu mirosul plăcut al acestei jertfe. Această jertfă amintea lui Dumnezeu de lucrarea minunată pe care Domnul o va aduce la cruce şi prin care El va fi slăvit atît de mult — şi va fi slăvit printr-un Om, prin Omul Isus Hristos, care „S-a dat pe Sine însuşi", aşa cum ne spune 1 Timotei 2.5 şi 6. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului, fără ca să-l judece, ci dimpotrivă, binecuvîntîndu-l şi putînd să-i vorbească. Am citit: „Un miel să-l jertfeşti dimineaţa, iar celălalt miel să-l jertfeşti seara...; Aceasta este arderea-de- tot necurmată, care va fi adusă de urmaşii voştri la uşa cortului întîlnirii, înaintea Domnului, unde Mă voi întîlni cu voi şi unde îţi voi vorbi. Acolo Mă voi întîlni cu fiii lui Israel şi locul acela va fi sfinţit de slava Mea. Voi sfinţi locul întîlnirii şi altarul; voi sfinţi pe Aaron şi pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoţi. Eu voi locui în mijlocul fiilor lui Israel şi voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaşte că Eu sînt Domnul Dumnezeul lor, care i-am scos din ţara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sînt Domnul Dumnezeul lor" (Exod 29.41-46).

Ce realitate minunată! Vedem că poporul era un popor păcătos. într- adevăr, mielul a fost înjunghiat (Exod 12), iar sîngele a fost stropit pe uşorii uşii. în Exod 29 israeliţii sînt în siguranţă faţă de judecată şi sînt salvaţi din Egipt. Este însă aceasta totul? Poate Dumnezeu, după ce a iertat păcatele cuiva, să suporte în continuare păcatele acestuia? Poate Dumnezeu să-i ierte necredincioşia, starea de nemulţumire şi abaterile sale? Aici avem răspunsul: Dumnezeu îşi va aminti mereu de minunata lucrare pe care Domnul Isus a făcut-o la cruce şi pe baza acesteia El va putea locui în mijlocul poporului Său. De aceea jertfa de ardere-de-tot trebuia adusă zilnic, dimineaţa şi seara, iar focul de pe altar nu trebuia să se stingă. Mirosul plăcut trebuia să se ridice necurmat spre Dumnezeu. Prin aceasta El îşi amintea mereu de un Om care L-a slăvit atît de mult.

Acesta este motivul pentru care dragostea lui Dumnezeu se înnoieşte în fiecare dimineaţă faţă de noi şi fiecare dintre noi se poate sprijini pe bunătatea, credincioşia şi grija Sa faţă de noi. Oricine a primit pe Domnul Isus, poate fi sigur că va merge la sfîrşit şi că va veni momentul cînd va merge în slavă. Dacă trebuie ca noi să murim înainte ca să vină Domnul Isus — sau mai bine zis: dacă Domnul Isus nu va veni curînd şi noi va trebui să murim 97 atunci noi vom merge în Paradis, aşa cum Domnul Isus spunea tâlharului de pe cruce în Luca 23. Pavel scrie în Filipeni 1.23: „Aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine". Şi dacă Domtoul va veni curînd, atunci noi vom fi schimbaţi. Noi aşteptăm aşa cum spune Filipeni 3.21, pe Domnul Isus ca Mîntuitor din cer, „care va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului Său de slavă". Şi atunci Domnul,

aşa cum El însuşi spune în Ioan 14, ne va lua în casa Tatălui. în 1 Corinteni 15 şi 1 Tesaloniceni 4 citim că vom fi schimbaţi, iar cei care au adormit în Hristos vor învia. Cu toţii împreună îl vom întîmpina pe Domnul în văzduh. El ne va întîmpina în văzduh. Întîlnirea va avea loc între cer şi pămînt. în Ioan 20 Domnul spune Măriei; „Du-te la fraţii Mei şi spune-le că mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru" (versetul 17). El ne va introduce acolo ca fraţi ai Săi, ne va aduce la Tatăl Său, care pe baza acestei lucrări minunate a devenit acum Tatăl nostru. Şi astfel vom fi veşnic cu El, într-o slavă cum niciodată nu a trăit vreo creatură şi cum nici îngerii nu au văzut vreodată şi cu atît mai puţin nu au primit. Noi însă am primit această slavă. De ce? Pentru că Tatăl ne iubeşte. „Findcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca orcine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică".

În acestă expresie „viaţa veşnică" este tot ceea ce noi am văzut deja; „viaţă veşnică" înseamnă că această viaţă nu are nici început nici sfîrşit şi aceasta se potriveşte numai pentru viaţa lui Dumnezeu. Acum, cînd Domnul Isus a devenit viaţa noastră, noi putem fi introduşi în casa Tatălui şi putem să ne desfătăm în casa Tatălui. Calea prin care Dumnezeu a făcut posibil aceasta este Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru noi. El a murit la cruce pentru noi, ca să ne salveze de judecata veşnică, El a luat acolo asupra Sa păcatele noastre şi S-a făcut păcat pentru noi: El a purtat judecata păcatelor noastre şi a stării noastre. Şi în acelaşi timp, El a slăvit pe Dumnezeu în dreptatea Sa, I-a dat lui ca Om toate binecuvântările minunate şi El ne dă şi nouă, celor pentru care El a săvîrşit lucrarea, aceeaşi slavă.

Cît de minunată este lucrarea Domnului Isus! Cu cît ne ocupăm mai mult cu ea, cu atît mai mult vedem slava Sa şi cu atît mai mult vedem cît de mare este harul lui Dumnezeu, cît de mare este dragostea Domnului Isus, care a dorit să înfăptuiască această lucrare, ca astfel noi să putem primi aceste binecuvântări.

Capitolul 7

Arderea-de-tot de bunăvoie

„DOMNUL a chemat pe Moise şi i-a vorbit din cortul întîlniri, spunînd: „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: Cînd cineva dintre voi va aduce un dar DOMNULUI, să-ţi aduci darul din vite, fie din cireada, fie din turmă. Dacă darul lui va fi o ardere-de- tot din cireadă, să fie adus din partea bărbătească, fără cusur; să-l prezinte la uşa cortului întîlnirii, pentru primirea lui înaintea DOMNULUI. Să-şi pună mîna pe capul arderii-de-tot şi îi va fi primit ca să facă ispăşire pentru el. Să înjunghie viţelul înaintea

DOMNULUI; şi preoţii, fiii lui Aaron, să prezinte sîngele şi să stropească sîngele de jur împrejur pe altarul de la uşa cortului întîlnirii. Să jupoaie arderea-de-tot şi s-o taie în bucăţi. Fiii preotului Aaron să facă foc pe altar şi să pună lemne pe foc. Preoţii, fiii lui Aaron, să aşeze bucăţile, capul şi grăsimea, pe lemnele puse pe focul de pe altar. Dar să spele cu apă măruntaiele şi picioarele; şi preotul să le ardă toate pe altar; este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din turmă, de miei sau capre, să fie o parte bărbătească fără cusur. Să-l înjunghie în partea de miazănoapte a altarului, înaintea DOMNULUI; şi preoţii, fiii lui Aaron, să-i stropească sîngele pe altar de jur împrejur. El să-l taie în bucăţi; şi preotul să le pună, împreună cu capul şi grăsimea, pe lemnele din focul de pe altar. Dar să spele cu apă măruntaiele şi picioarele; şi preotul să le aducă pe toate şi să le ardă pe altar; este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul adus de el DOMNULUI va fi O ardere-de-tot din păsări, atunci să-şi aducă darul dintre turturele sau dintre pui de porumbel. Preotul să aducă pasărea pe altar; să-i despice capul cu unghia şi s-o ardă pe altar, iar sîngele să i se scurgă pe un perete al altarului. Să scoată guşa cu penele ei şi s-o arunce lîngă altar, spre răsărit, în locul unde se stringe cenuşa. Să-i frîngă aripile, fără să le dezlipească; şi preotul s-o ardă pe altar, pe lemnele de pe foc. Aceasta este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI" (Levitic 1. 1-17).

Vedem aici că împrejurările s-au schimbat cu totul. Dumnezeu nu vorbeşte aici păcătoşilor, oamenilor care sînt pierduţi şi au nevoie de un Mîntuitor, ci acelora în mijlocul cărora El locuia şi care au devenit poporul Său. Dacă în inima vreunuia dintre ei era dorinţa ca să aducă ceva lui Dumnezeu, atunci El îi spune ce este plăcut pentru El şi ce vrea El să primească totdeauna din mîna aceluia care aparţine poporului Său.

Aceasta este foarte important. Gîndesc că dacă cineva vrea să facă un dar cuiva, caută să-i aducă ceva care are valoare pentru acela. La ce foloseşte să faci un cadou de care nici măcar nu se bucură cel care-l primeşte? Atunci nu are nici o utilitate, nici un sens. Aşa ne spune Dumnezeu aici, ce este plăcut totdeauna pentru El; şi noi am văzut că aşa este Domnul Isus, tot ce vorbeşte de persoana şi de lucrarea Sa. Găsim aceasta prezentat în jertfa arderii-de-tot: partea lucrării Domnului Isus de pe cruce, care a descoperit slava lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu a fost slăvit aşa cum n-a fost niciodată mai înainte şi cum nici nu va mai fi.

Însă Dumnezeu, dacă am voie să spun aşa, nu este niciodată un datornic. Dacă se aduce ceva lui Dumnezeu, atunci totdeauna se primeşte ceva înapoi — nu înseamnă că nu trebuie să ţinem socoteala de aceasta sau că noi trebuie să dăm ceva ca să primim ceva înapoi. Insă este imposibil ca noi să dăm

ceva lui Dumnezeu, fără ca să primim înapoi de la El mult mai mult. Cînd cineva îşi consacră pe deplin viaţa Domnului, atunci El primeşte atit de mult înapoi, încît pentru el nu mai există nici o jertfă, ci din contră, o binecuvântare bogată, o viaţă bogată în dovezi ale harului lui Dumnezeu. Şi aşa este cu toate jertfele.

Însă aceasta nu este totul. Cînd noi pătrundem în gîndurile lui Dumnezeu, vedem cît sîntem de bogaţi. Vedem că gîndurile lui Dumnezeu sînt pline de dragoste faţă de noi şi cu bine- cuvîntări alese care să fie partea noastră, pentru că noi sîntem obiectul dragostei Sale şi a gîndurilor Sale de binecuvântare. Pătrunderea în gîndurile Sale are ca rezultat, în primul rînd că noi avem părtăşie cu El, prin aceea că noi ştim cu ce Se ocupă inima Sa; şi, în al doilea rînd, că noi învăţăm cît de bogaţi sîntem, căci toate gîndurile Sale sînt bogăţie pentru noi. El este preocupat mereu cu noi, ca să ne dea ceea ce vrea şi El este Dumnezeul Atotputernic.

Cînd noi, ca aici, ne preocupăm cu Domnul Isus şi cu lucrarea Sa, atunci urmarea va fi ca să-L cunoaştem şi, cu aceasta, ce noi găsim la El, să aducem lui Dumnezeu ca jertfă, ca dar — că noi înşine sîntem îmbogăţiţi prin aceasta; căci tot ceea ce noi vedem la Domnul Isus este pentru noi şi prin tot ceea ce noi vedem în lucrarea Sa, vom înţelege mai bine cît de preţioasă este această lucrare, cît de minunat de mare este, căci prin ea am fost salvaţi şi tot ce stă în legătură cu această lucrare ne este socotit nouă. Acesta este un principiu foarte important, cînd noi ne ocupăm de jertfe.

Aşa vedem marea diferenţă în modul cum ne sînt prezentate jertfele aici în primele 7 capitole din Levitic şi ceea ce am văzut în Levitic 16 şi Exod 29. în Levitic 16 avem crucea înaintea noastră, ca temelie a tuturor relaţiilor dintre Dumnezeu şi oameni. Vedem cum Domnul a pus fundamentul, prin aceea că El a îndepărtat tot ce era între Dumnezeu şi noi. în Exod 29, vedem iarăşi crucea, lucrarea minunată care a fost înfăptuită odată pentru totdeauna pe Golgota, ca temelie a faptului că Dumnezeu putea face poporul ca popor al Său şi să locuiască în mijlocul lor, iar ei să fie preoţi care aveau voie să se apropie de El, aşa că ei puteau sluji în prezenţa Sa.

Aici, în Levitic, poporul a devenit popor al lui Dumnezeu. Prin sîngele mielului şi moartea Domnului Isus, prezentate în Marea Roşie, El i-a răscumpărat din Egipt. Pe Muntele Sinai, El i-a adus la Sine şi i-a calificat ca popor al Său. El a hotărît apoi facerea cortului şi a venit în mijlocul lor. în ultimele capitole din Exod găsim că Moise a construit cortul. Pentru prima dată ni se spune de şapte ori că toate uneltele au fost făcute aşa cum a poruncit Domnul şi apoi de şapte ori că Moise a construit cortul exact aşa cum îi spusese Domnul. Cînd a fost gata, Domnul a venit să locuiacă în mijlocul poporului Său. Era poporul Său, şi El locuia în mijlocul lor pe baza jertfei pentru vină şi a jertfei pentru păcat, care a fost adusă în Levitic 16 şi a jertfei arderii-de-tot pe care o avem în Exod 29. Aici în Levitic nu mai este

problemă între Dumnezeu şi păcătoşi, ci între Dumnezeu şi poporul Său; aceasta explică diferenţa.

Însă cît de minunate sînt aceste capitole! Aici vorbeşte Dumnezeu şi sînt primele cuvinte pe care El le rosteşte poporului Său, după ce a venit în mijlocul lui, după ce i-a dat toate binecuvîntările. Dumnezeu aşteaptă ca noi, după ce am experimentat harul Său minunat, să nu stăm cu inima rece înaintea Lui, ca şi cum am fi primit aceste binecuvântări minunate ca pe ceva care ni s- ar fi cuvenit de drept. Orice om, care a experimentat harul Său, care a venit la El ca un păcătos pierdut şi a primit iertarea păcatelor şi viaţa veşnică, care în loc de a primi un loc în iad, aşa cum el vedea înaintea sa, cînd a ajuns la cunoştinţa păcatelor sale, a obţinut un loc în casa Tatălui, poate spune: „toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sîngele Său" şi „am pace cu Dumnezeu, nu mai este nimic între Dumnezeu şi mine, am fost făcut plăcut în Cel Preaiubit, Dumnezeu este Tatăl meu şi eu sînt copilul Său şi El mă iubeşte, aşa cum L-a iubit pe Domnul Isus. Dumnezeu poate aştepta de la un asemenea om ca în inima lui să fie dorinţa de a da un răspuns la această iubire şi la acest har, ca el, pe baza acestui har primit, să dorească să dea ceva înapoi lui Dumnezeu, ca dovadă a mulţumirii şi a dragostei sale. Poate cineva face altfel, decît aşa cum spune în 1 Ioan 4.19: „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întîi"? Poate o asemenea dragoste să nu mişte inima noastră şi să nu trezească nici o dorinţă de mulţumire şi dăruire faţă de El? Dumnezeu nu crede, şi nici noi, că este posibil altfel. Este cineva aici în mijlocul nostru, care s-a văzut păcătos pierdut, a strigat la Dumnezeu după mîntuire şi a primit această mîntuire şi pace cu Dumnezeu — care a văzut că Dumnezeu l-a mîntuit numai prin har şi pentru aceasta a lăsat ca Fiul Său să fie bătut în cuie pe cruce — este aici vreunul care a experimentat aceasta şi nu i-a venit în inimă dorinţa să se consacre în totul Domnului, să se dedice total lui Dumnezeu, ca răspuns la această dragoste?

Acum Dumnezeu spune că El aşteaptă aceasta în inimile noastre. El apelează la inima noastră şi El nu spune: acum voi trebuie să-Mi aduceţi ceva, ci: dacă este în inima voastră dorinţa ca să-Mi aduceţi ceva, atunci Eu vreau să vă spun ce este totdeauna plăcut pentru mine. Şi Dumnezeu în bunătatea Sa mare, în înţelepciunea Sa minunată, cînd El ne spune că ne dă prilejul să-I dăm ceva, El o face într-un aşa fel încît este numai de folos pentru noi. Prin aceasta noi vom deveni tot mai fericiţi şi mai bogaţi, aşa că noi sîntem în stare să ocupăm realmente acest loc binecuvîntat, locul cel mai înalt pe care l-am primit, pe care El doreşte să ni-l dea. Acesta este părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul Său.

Aceasta ne-o spune apostolul Ioan în 1 Ioan 1: „Părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său". Deci, ce însemnează aceasta? El spune aceasta despre fiecare creştin. Oricine a venit la Hristos şi este născut din nou, care a crezut Evanghelia şi astfel a primit Duhul Sfînt, are deci pace cu Dumnezeu, are părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul. Părtăşia aceasta poate fi întreruptă numai prin necredincioşia practică, chiar

dacă nu este distrusă. Ce înseamnă aceasta? Părtăşie, în sensul în care este întrebuinţat aici şi în alte locuri din Noul Testament, înseamnă să ai aceeaşi parte, aceleaşi sentimente, aceleaşi interese, aceleaşi obiecte ale plăcerii şi bucuriei.

Acum este clar, cînd cunoaştem învăţătura Evangheliei după Ioan şi a primei epistole a lui Ioan, că în principiu noi avem această părtăşie. In Evanghelia după Ioan ni se spune că cine crede în Fiul are viaţa veşnică. însă în 1 Ioan ni se spune (1 Ioan 5.20) că Domnul Isus este viaţa veşnică. „El este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică" şi oricine a primit pe Fiul ca viaţă a sa are viaţa veşnică. El este viaţa mea (vezi în Coloseni 3.4)! Deci dacă EL este viaţa mea, se poate viaţa desfăşura altfel decît a fost în El şi sînt alte interese, alte obiecte pentru inimă şi alte dorinţe decît a avut El? Imposibil. Viaţa trebuie să se descopere. Există vreun nou-născut care să nu aibă nici o dorinţă de a poseda sfinţenia lui Dumnezeu, a cărui inimă să nu dorească pe Domnul Isus şi să-L iubească, care să nu iubească pe Tatăl şi să nu dorească să-I fie plăcut?

Aşa a fost în viaţa Domnului Isus. în El s-a descoperit această viaţă prin dorinţa să fie plăcut Tatălui. Atunci nu poate fi altfel, decît ca noua viaţă să se descopere în mine în acelaşi fel. Dacă am această viaţă nouă, atunci înţeleg şi ce spune Domnul Isus în Ioan 17.3: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care Lai trimis Tu". Deci prin această viaţă eu sînt în stare să cunosc pe Tatăl. Cunoaşte Domnul Isus pe Tatăl? Normal! Dacă Domnul Isus este viaţa mea, atunci şi eu cunosc pe Tatăl, sînt în stare să cunosc gîndurile Sale şi astfel am părtăşie cu El. Eu am aceleaşi sentimente, aceleaşi obiective pentru inima mea, aceleaşi interese ca şi Tatăl şi Fiul. Şi cînd Tatăl ne spune: Dacă vreţi să-Mi aduceţi ceva, atunci Eu vreau să vă spun ce este totdeauna plăcut pentru Mine; şi aceasta este părtăşia, căci Tatăl îmi arată ce este plăcut pentru El, ce înveseleşte inima Sa, ce este totdeauna plăcut pentru El.

Nu este o realitate minunată faptul că Dumnezeu îşi deschide inima faţă de noi şi ne lasă să vedem ce îl mişcă pe El? Că El vorbeşte cu noi şi ne spune ce îl preocupă, gîndurile Sale cele mai tainice, întreaga slavă a persoanei Domnului Isus, care umple pentru veşnicie inima Sa cu plăcere şi acum o face într-un mod cu totul deosebit, după ce El a înfăptuit această lucrare minunată? Deci, dacă există în inima noastră dorinţa să aducem ceva lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îşi deschide inima şi ne spune ce a văzut El la Domnul Isus şi ne arată această slavă, aşa că şi noi putem să ne umplem inimile noastre cu ce ne spune El: priviţi-L ! Admiraţi-I toată slava Sa şi apoi aduceţi la Mine ce aţi văzut la El; căci aceasta este totdeauna plăcut pentru Mine. Cu toată reverenţa putem spune că Dumnezeu ne roagă: Veniţi să vorbim împreună despre El, să-L privim împreună. Priveşte-L şi vezi ce frumuseţe are El! Priveşte-L în toată slava Sa, nu în primul rînd ca jertfă pentru păcat — şi cît de important este şi aceasta

97 ci ca jertfă de ardere-de-tot, ceea ce este în mod deosebit plăcut pentru Mine, priveşte-L aşa şi adu-Mi jertfa aceasta înainte. Primesc jertfa din mîna ta şi putem să vorbim despre ea. Voi puteţi să-Mi spuneţi ce aţi văzut la El, iar Eu vă voi lăsa să vedeţi ceea ce Eu am văzut la El.

Nu este aceasta tocmai ceea ce vedem noi în Evrei 13, jertfele noastre de laudă şi mulţumire, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Său"? Acesta este deci caracterul a ceea ce găsim aici, în Levitic 1. Ce chestiune importantă este aceasta! Dumnezeu nu începe cu Levitic 16, cu jertfa pentru păcat şi pentru vină, ci cu arderea-de-tot, care este deosebit de plăcută pentru El şi îi satisface atît de mult inima.

Însă Dumnezeu doreşte ca noi să aducem jertfe acolo unde El locuieşte în mijlocul poporului Său. Am văzut în Exod 29 că Dumnezeu doreşte să locuiască în mijlocul poporului Său şi să aibă părtăşie practică cu el — nu din depărtare, ci în prezenţa Sa. El doreşte ca noi să venim la El, acolo unde El locuieşte în mijlocul poporului Său şi să vorbim acolo cu El. Aceasta o vedem aici în acest capitol ca o condiţie, cînd cineva vrea să aducă o jertfă. Dumnezeu vorbeşte din cortul întîlnirii, după ce El locuieşte în mijlocul poporului Său şi spune: „Cînd cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-L aducă din vite, fie din cireadă, fie din turmă". Şi unde trebuie s-o aducă? „La uşa cortului întîlnirii, pentru primirea lui înaintea Domnului".

Acestea sînt principii importante. Permiteţi-mi să spun încă o dată: primele cuvinte pe care Dumnezeu le rosteşte, după ce El locuieşte în mijlocul poporului Său, arată că El doreşte ca ei să vină la El cu jertfele lor, ca ei să se strîngă în jurul Lui, ca ei să fie cu El acolo, la cortul întîlnirii, unde locuieşte El, ca împreună cu El să aibă părtăşie în contemplarea slavei Domnului Isus ca jertfă a arderii-de-tot. Aceasta este o realitate minunată — să găsim aici pe pămînt un loc unde Dumnezeu Se întîlneşte cu poporul Său şi unde El, aşa cum găsim aici, în capitolul 3 şi 7, în legătură cu jertfa de mulţumire, că El vrea să aibă o masă cu poporul Său: o masă din care El mănîncă, din care mănîncă Domnul Isus, din care mănîncă preotul şi din care poate să mănînce oricine din popor — o masă a întregului popor al lui Dumnezeu! Ce har minunat! Ce minunat exemplu dă Dumnezeu aici în Vechiul Testament cu privire la intenţiile Sale cu privire la copiii Săi şi cît de mult vrea să-i apropie de El, pe baza lucrării pe care a făcut-o Domnul Isus!

Însă acum El spune: cînd cineva vrea să aducă ceva, să înceapă cu jertfa arderii-de-tot. Dumnezeu în dragostea Sa vrea să aibă părtăşie cu noi; însă cu cît noi avem mai multă părtăşie cu El, cu atît mai mult vom cunoaşte gîndurile Sale, cu atît mai mult vom învăţa dragostea Sa faţă de noi şi binecuvîntările care sînt partea noastră. Cum am putea noi să ştim care este partea noastră, dacă Dumnezeu nu ne-ar descoperi-o? Cînd Petru în Matei 16 mărturiseşte: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu",

atunci Domnul Isus spune: „Nu carnea şi sîngele ţi-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri". Şi cine ne-ar putea arăta slava Domnului Isus în lucrarea Sa de pe cruce, dacă nu Tatăl? El singur o poate face şi El vrea s-o facă. însă El o poate face numai dacă noi sîntem gata să ascultăm de vocea Sa, dacă noi venim la locul unde El ne învaţă şi unde El vrea să-Si deschidă inima fată de noi si să ne mărturisească totul — da, la intrarea în cortul întâlnirii.

Şi apoi El ne spune ce avem de făcut: „Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din cireadă, să-l aducă din partea bărbătească". Asta înseamnă: dacă tu vrei să-Mi aduci ceva, ocupă-te mai întîi acasă cu aceasta. Israelitul trebuia mai întîi să aleagă acasă un animal fără defect, de parte bărbătească, plin de energie. El trebuia să-l verifice bine, aşa că putea să spună că nu este nici un defect în el. Nu putem veni în prezenţa lui Dumnezeu ca să aducem o jertfă de ardere-de-tot, dacă noi, mai întîi, nu am verificat acasă această jertfă; putem face lucrul acesta, numai dacă mai întîi ne-am ocupat cu Domnul şi L-am privit ca să vedem desăvîrşirea Sa.

Aici israelitul nu putea vedea jertfa în partea ei lăuntrică, aceasta venea mai târziu. însă se putea vedea cum arăta pe din afară. Putem găsi în Evanghelii cît de desăvîrşit a fost Domnul Isus în viaţa Sa, însă mai mult decît atît în moartea Sa: căci este vorba de jertfa arderii-de-tot, care nu vorbeşte atît de mult de viaţa Domnului Isus, cît de moartea Sa pe cruce, pe parcursul celor şase ore — nu numai în primele trei ore, ci chiar în orele de întuneric, pe cînd El a fost făcut păcat şi era jertfă pentru păcat — tocmai atunci El era jertfă de ardere-de-tot. Deci numai cînd noi ne ocupăm acasă cu Domnul şi lucrarea Sa — nu numai cu păcatele noastre, cu ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru noi, ci dacă avem în vedere ce înseamnă ea pentru Dumnezeu, cum a fost Dumnezeu slăvit în ea — numai atunci putem vedea cît de desăvîrşit a fost El şi numai atunci putem să venim cu o jertfă de ardere-de-tot acolo unde este Dumnezeu şi unde El vrea să aibă o întîlnire cu noi, acolo unde El invită pe întregul Său popor să vină la El la intrarea în cortul întîlnirii şi acolo să aducă jertfa arderii-de-tot.

Cît de minunat este cînd noi ne ocupăm acasă cu Domnul! Oh, doresc să amintesc tuturor celor care cunosc ceva din experienţă; ce ore fericite au fost acelea în care ne-am preocupat acasă cu Domnul şi acolo am văzut slava Sa în lucrarea pe care El a făcut-o!

Vreau să povestesc o scurtă întîmplare. La 25 octombrie 1942 gestapoul m-a arestat şi am fost patru săptămîni la închisoare, înainte de a ajunge în lagărul de concentrare. Am fost pus sub supraveghere severă, nu aveam voie să lucrez, să citesc. Insă paznicul olandez, care m-a adus în celulă, mi-a zis: „Dacă vă interesează o Biblie, atunci eu pot să vă fac rost de una, cu toate că nu am voie. Cînd nu o citiţi, trebuie să o ascunderi." Aşa m-a adus Dumnezeu intr-o situaţie unde eu nu puteam face nimic altceva, decît să citesc Biblia şi eram recunoscător că o aveam. Nu am căutat adevăruri adînci ale lui

Dumnezeu, ci am început să citesc Evangheliile, ca să văd pe Domnul în ele. Eu trebuie să spun că în curînd zilele au devenit foarte scurte. Aşteptam dimineaţa devreme ca să se aprindă lumina, ca astfel să pot reîncepe şi citeam pînă seara, pînă cînd se stingea lumina. După trei săptămîni aveam voie să am o altă carte. M-am uitat puţin prin ea, însă nu am găsit nimic interesant. îmi dădeam seama că aveam prea puţin timp să citesc Biblia.

Oh! cît de fericită este inima cînd se ocupă astfel de Domnul, cînd Tatăl ne lasă să-I vedem slava, aşa cum o vede El. Atunci devenim fericiţi pe deplin şi atunci venim, ca să folosim tabloul din Deuteronom 26 — dacă şi acestea sînt roadele ţării — cu un coş plin, ca să aducem jertfa noastră de ardere-de-tot, şi ea va fi de parte bărbătească, fără cusur. Noi am privit-o şi am văzut că este desăvîrşită. Nici un cusur nu este la El. Şi El a mers pe drumul Său în puterea dumnezeiască, în energia dumnezeiască; aşa putem să-L aducem la intrarea cortului întîlnirii.

În primul rînd Dumnezeu ne descoperă că am fost primiţi în El, aşa cum spune El: „De un miros plăcut Domnului". Aceleaşi gînduri le găsim la Abel. Dumnezeu priveşte la Abel şi la jertfa lui. însă aici ea este în legătură cu noi, care sîntem copii ai lui Dumnezeu şi care venim la Dumnezeu şi care, în felul acesta, învăţăm ce este realmente pentru inima lui Dumnezeu, cum noi am fost realmente făcuţi, plăcuţi în Cel Preaiubit. In mod normal noi nu putem să ne ocupăm cu Domnul de dimineaţa pînă seara, aşa cum Domnul mi-a dat atunci patru săptămîni, însă cînd folosim bine timpul pe care îl găsim, să ne ocupăm cu El, atunci inimile noastre vor fi umplute cu slava persoanei Sale, cu desăvîrşirea Sa şi atunci înţelegem că Dumnezeu poate privi spre El numai cu plăcere.

Însă atunci învăţăm şi care este poziţia noastră în inima lui Dumnezeu, căci Tatăl ne iubeşte aşa cum L-a iubit pe El; şi cînd noi vedem desăvârşirea Sa, înţelegem că Tatăl trebuia să-L iubească. Şi atunci Tatăl îmi spune: te iubesc cu aceeaşi dragoste! Dacă tu înţelegi cît de mult îl iubesc pe El, atunci tu înţelegi cît te iubesc şi pe tine. Este exact aceeaşi dragoste. în măsura în care noi îl privim pe Domnul Isus ca jertfă de ardere-de-tot şi vedem slava şi desăvârşirea Sa, ne va deveni clar cît de plăcuţi sîntem înaintea lui Dumnezeu, făcuţi plăcuţi în Cel Preaiubit. însemnătatea acestui verset o înţelegem în măsura în care cunoaştem ce înseamnă Cel Preaiubit pentru inima lui Dumnezeu. Şi cu cît cunosc mai mult din El, cu atît mai mult înţeleg cît de mult este El iubit, cu atît mai mult înţeleg ce sînt eu pentru inima lui Dumnezeu. De aceea se spune — şi pe aceasta pune Cuvântul accentul: „De un miros plăcut Domnului". Plăcerea pe care Dumnezeu o găseşte în Domnul Isus ca jertfă de ardere-de-tot a trecut asupra noastră. Dumnezeu ne explică aceasta chiar de la început.

După aceea însă El ne spune ce trebuie să facem în continuare. Mai înainte am văzut acasă că în exterior jertfa este desăvârşită. Acum urmează: „Şi el să înjunghie viţelul înaintea Domnului". Apoi noi

ne ocupăm cu faptul că această minunată persoană a murit şi că a mers de bunăvoie la moarte, ca să slăvească pe Dumnezeu, aşa cum spune Ioan 10.

Să reţinem că aici nu este vorba de jertfa pentru păcat, ci de jertfa arderii-de-tot. Ne ocupăm cu moartea Sa. Trebuie s-o aplicăm la noi înşine; acela, care aduce jertfa, trebuie să omoare el însuşi animalul. înseamnă că el trebuie să pătrundă în ceea ce înseamnă moartea pentru Domnul Isus şi ceea ce El a suferit ca jertfă pentru păcat, însă totdeauna în legătură cu faptul că în momentul cînd au venit asupra lui aceste suferinţe îngrozitoare şi El a devenit obiectul mîniei şi răzbunării lui Dumnezeu, a slăvit pe Dumnezeu şi a ocupat de bunăvoie acest loc, ca să slăvească pe Dumnezeu prin ascultarea Sa. Dumnezeu spune: Priviţi aceasta, atunci voi veţi înţelege ceva din ceea ce El a fost pentru Mine şi veţi putea aduce ca jertfă pentru Mine ceea ce voi vedeţi din slava Sa, care a fost descoperită în această lucrare. Aceasta este totdeauna plăcut pentru Mine, aceasta este un miros plăcut. Şi cu cît priviţi mai mult, cu atît înţelegeţi mai mult ceea ce voi sînteţi în ochii Mei; căci ceea ce voi vedeţi la El, acest miros plăcut vă este socotit şi vouă; voi sînteţi făcuţi plăcuţi în Cel Preaiubit.

„Fiii lui Aaron să aducă sîngele aici". Fiii lui Aaron sînt aceia care exercită slujba în mod practic şi care deci sînt obişnuiţi să fie în prezenţa lui Dumnezeu, în Locul Preasfînt. Erau şi fiice ale lui Aaron. Ele aveau voie să mănînce din anumite jertfe sfinte. însă nu aveau voie să exercite nici o slujbă. Puteau aparţine familiei preoţeşti — şi toţi credincioşii aparţin acesteia — şi totuşi nu ocupau în mod practic acest loc. Un fiu al lui Aaron era unul din familia preoţească, un om crescut prin har, devenit un om matur; în vorbirea Noului Testament, a devenit „desăvîrşit", care înseamnă (simbolic) că a înţeles poziţia creştină. El a înţeles ce înseamnă a fi un copil a lui Dumnezeu şi a fi aşezat în Hristos în locurile cereşti şi, locuind acolo, să se folosească de privilegiile Sale, să intre în Locul Preasfînt şi acolo să slujească în prezenţa lui Dumnezeu.

Un asemenea credincios poate să facă ceea ce vedem aici. Unul, care este obişnuit să stea în prezenţa lui Dumnezeu, a învăţat ce se cuvine, cum totul trebuie să se petreacă în prezenţa lui Dumnezeu. De aceea El poate în chip vrednic să ia sîngele şi să-l stropească de jur împrejurul altarului, aşa cum am văzut.

Un asemenea fiu al lui Aaron cunoaşte valoarea acestui sînge, care vorbeşte de lucrarea minunată a Domnului Isus, care curăţeşte orice păcat şi care este aşa de preţios pentru Dumnezeu, căci prin aceasta El a fost slăvit pe deplin. Noi putem să-l stropim de jur împrejurul altarului, asta înseamnă în locul în care se adună poporul ca să-şi aducă jertfa şi unde această jertfă se ridică spre Dumnezeu ca o ardere-de-tot de un miros plăcut. Sîngele este acolo ca semn al valorii lucrării Domnului Isus. Ce minunat este să fii obişnuit să stai în prezenţa lui Dumnezeu, să fii încrezător în gîndurile Sale, prin

deprindere practică să ştii ce se cuvine în prezenţa lui Dumnezeu Cel sfînt şi apoi să fii în stare să slujeşti şi să umbli. Şi atunci cînd noi sîntem adunaţi laolaltă duminica dimineaţă ca să aducem jertfele noastre, să ştim cum putem face ca acestea să fie într-un mod plăcut lui Dumnezeu şi să verificăm ce se cuvine din partea noastră atunci cînd sîntem înaintea lui Dumnezeu.

Citim mai departe; „Să jupoaie arderea-de-tot şi s-o taie în bucăţi" (versetul 6). Cel care jertfea nu trebuia să vadă numai partea exterioară. Trebuia să taie în bucăţi, asta înseamnă să ia fiecare bucată în parte, să vadă îndeosebi dragostea Domnului, slava Sa, dreptatea Sa, adevărul Său — tot ce era la El, dacă am voie cu respect adînc să spun; să iei îndeosebi toate trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, să le priveşti şi să vezi cît de desăvîrşit a fost totul la El. Dragostea Sa, slava Sa, dreptatea Sa, adevărul Său erau desăvîrşite, da, El era cel adevărat, aşa cum El putea să spună, cînd l-au întrebat cine este: „Ceea ce de la început vă spun că sînt" (Ioan 8.25). înseamnă că orice cuvînt pe care-l rostea şi orice faptă pe care o făcea erau descoperirea a ceea ce era El. Şi Dumnezeu spune: Priviţi-L cît de preţios este El, înlăuntru şi în afară, cum totul este desăvîrşit în El. Priviţi-L!

Apoi fiii lui Aaron puteau să facă slujba lor, căci numai ei ştiau ce se cuvine în prezenţa lui Dumnezeu: „Preoţii, fiii lui Aaron să aşeze bucăţile, capul şi grăsimea pe lemnele puse pe focul de pe altar. Să spele cu apă măruntaiele şi picioarele" (Levitic 1.8-9). Măruntaiele sînt interiorul, sentimentele lăuntrice, aşa cum le găsim la Domnul, de exemplu în Psalmi. Şi „să spele cu apă şi picioarele" — cu alte cuvinte, să întrebuinţeze severitatea cuvîntului lui Dumnezeu ca să vadă, să verifice dacă sentimentele şi purtarea Sa erau desăvîrşite. Rezultatul final va fi totdeauna că totul este în concordanţă deplină cu gîndurile lui Dumnezeu.

„Şi preotul să le ardă toate pe altar: este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului" (Levitic 1.9). Ce minunată slujbă este acesta aducere de daruri! Vedem că întreaga jertfă trebuia pusă pe altar. Era arsă în întregime ca jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului şi nu era pentru noi. Insă nu credem că inima fiului lui Aaron care făcea această slujbă, nu era umplută de plăcere şi admiraţie, chiar dacă el nu trebuia să mănînce din jertfă: Dacă slava era prea mare ca să fie înţeleasă de el, prea adîncă pentru a fi cuprinsă de el, o slavă pe care numai Dumnezeu putea s-o preţuiască la valoarea ei, totuşi el vedea ceva din această slavă. Dacă era o jertfă de un miros plăcut Domnului, el stătea totuşi alături şi simţea acest miros plăcut.

Şi credem noi că atunci cînd sîntem adunaţi laolaltă în cortul întîlnirii, ca preoţi şi ca popor al lui Dumnezeu, să aducem jertfele noastre de laudă şi de mulţumire, cînd noi privim pe Domnul în măreţia Sa, atît cu ceea ce ne-am preocupat acasă cît şi cu ceea ce vedem în aceste momente,să oferim lui Dumnezeu ca jertfă, ceea ce este prea înalt pentru noi — credem noi că inimile noastre pot rămîne reci

şi că, chiar dacă este numai pentru Dumnezeu, inimile noastre nu pot fi umplute cu admiraţie faţă de această Persoană minunată? Noi vom avea părtăşie cu Tatăl în jertfa aceasta.

Cu cît vom înţelege mai mult din slava acestei lucrări, cu atît mai mult vom intra în cunoaşterea faptului că şi noi avem parte de favoarea Celui Preaiubit. Dacă eu sînt la început, probabil că încă nu sînt spiritual un fiu al lui Aaron. Dar cu cît aduc mai mult jertfe de ardere-de-tot, cu atît voi ajunge să-i înţeleg sensul şi să doresc să fiu în prezenţa lui Dumnezeu. în curînd eu voi fi un fiu al lui Aaron, care este obişnuit să stea în prezenţa lui Dumnezeu şi în curînd voi fi suficient de bogat ca să aduc o jertfă aşa de mare, aşa cum am văzut aici.

Este clar că cele trei arderi-de-tot despre care am citit reprezintă jertfe de diferite mărimi. Prima jertfă este de parte bărbătească dintre vite, a doua dintre animale mici, dintre oi sau capre, iar a treia dintre păsări, turturele sau porumbei tineri. Observăm o varietate destul de mare. Dumnezeu putea aştepta ca fiecare israelit să aducă un viţel de parte bărbătească; căci Dumnezeu a binecuvîntat din belşug pe poporul Său. Cînd vreunul nu era suficient de bogat, atunci el avea voie să vină cu ce poseda. Avea voie să aducă din oi sau capre. Şi dacă nu putea nici atît, atunci să aducă turturele sau porumbei tineri — ceea ce era ceva mic care vorbea despre Domnul Isus şi despre slava Sa, aşa cum se vede aici în jertfa arderii-de-tot.

Acesta este un gînd preţios pentru noi. Oh, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, în care El îşi descoperă toate gîndurile Sale, şi fiecare dintre noi are acest Cuvînt. Dumnezeu a dat Duhul Sfînt oricărui om născut din nou care a crezut Evanghelia şi El face vie această carte. Astfel putem înţelege toate gîndurile lui Dumnezeu şi tot ceea ce El ne-a descoperit cu privire la Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Şi de fapt aceasta este întreg conţinutul Cuvîntului lui Dumnezeu. Deci dacă eu nu sînt aşa de bogat, pentru că nu l-am luat pentru mine, atunci este vina mea; căci am mijloace pentru aceasta. Eu am Cuvîntul lui Dumnezeu şi în 42 de ani, de cînd locuieşte Duhul Sfînt în mine, am avut prilejul ca prin rugăciune să studiez Cuvântul şi Dumnezeu a vrut să-mi dea toată bogăţia din Cuvântul Său. Deci, dacă eu acum nu sînt destul de bogat ca să aduc un viţel, atunci este vina mea. însă harul lui Dumnezeu este aşa de mare, încît dacă eu sînt prea sărac şi nu am cu ce să plătesc, El este mulţumit cu o jertfă din oi sau capre, chiar dacă este ceva mic care vorbeşte despre Domnul Isus.

Asta se potriveşte nu numai cînd sînt sărac, pentru că am fost prea leneş ca să iau pentru mine din Cuvîntul Său. Cineva poate că a avut prea puţin timp şi puţine prilejuri ca să studieze Cuvîntul, aşa că nu a putut să strîngă multă bogăţie, pentru că este prea tînăr în credinţă — dacă a primit numai ceva! Şi cine ar putea studia Cuvîntul lui Dumnezeu, în rugăciune, fără ca să strîngă comori cu privire la Persoana şi lucrarea Domnului Isus, comori referitoare la ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru

Dumnezeu? Cel care jertfea avea voie să aducă ceea ce avea. Dacă nu era un viţel, atunci avea voie să aducă o capră şi, dacă nici asta nu îi era la dispoziţie, atunci avea voie să aducă doi pui de turturea, numai să fie ceva care vorbeşte despre Domul Isus. Despre toate cele trei jertfe se spune: „Era o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului". Dar inimile noastre leneşe ar putea trage din aceasta concluzia că este indiferent ce aducem. Am putea gîndi că nu este necesar să fim silitori în cercetarea Cuvîntului ca să putem aduce jertfă lui Dumnezeu. Cînd ne strîngem laolaltă duminica dimineaţa ca să vestim moartea Domnului şi în legătură cu aceasta să aducem jertfele noaste de laudă şi mulţumire, aşa cum ne spune Evrei 13, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui", atunci noi putem gîndi: sîntem în Adunare, lauda şi mulţumirea se va ridica de la sine din inimile noastre şi atunci vom primi jertfele pe care trebuie să le aducem. Vor fi desigur fraţi care să propună o cîntare sau să citească un capitol sau să rostească în rugăciune gînduri care să încălzească sentimentele inimii noastre, şi atunci vom putea să aducem şi noi jertfă.

Însă Cuvîntul lui Dumnezeu ne face să înţelegem clar că atunci paguba este suferită de doi. Dacă noi putem să dăm puţin lui Dumnezeu, atunci El nu obţine ceea ce doreşte aşa de mult, ceea ce un capitol mai departe va fi numit pîinea Sa, mîncarea Sa. Şi apoi, pentru cel care jerfeşte este o mare pagubă, dacă nu poate aduce jertfe din vite. Chiar dacă Dumnezeu în harul Său nu spune clar că cel care aduce puţin el însuşi suferă — totuşi Cuvîntul Său spune, şi din experienţă ştim că aşa este.

La un închinător care aduce ca jertfă din vite, vedem că el este unul dintre cei care s-au ocupat aşa de mult cu Domnul Isus, încît a devenit bogat prin contemplarea Domnului Isus în caracterul Său ca jertfă de ardere-de-tot. El a devedit aşa de bogat în cunoaşterea a ceea ce înseamnă această jertfă pentru Dumnezeu, cum Domnul Isus L-a slăvit pe Dumnezeu şi ce este El acum în inima lui Dumnezeu ca urmare a acestui fapt — Preaiubitul, în care El şi-a găsit toată plăcerea încît el ştie ce poziţie ocupă El acum, ce loc are el în inima lui Dumnezeu. Şi el ştie, cînd vine la Dumnezeu, că poate să stea în faţa lui Dumnezeu plăcut şi bine primit aşa cum a fost şi Domnul Isus văzut de Dumnezeu ca jertfă de ardere-de-tot. Căci nu se poate să te preocupi de lucrarea Domnului, fără să fii convins din ce în ce mai mult că toată lucrarea ne este socotită nouă, şi că noi venim la Dumnezeu îmbrăcaţi cu toată această plăcere a arderii- de-tot, cu tot ceea ce Dumnezeu găseşte atît de plăcut în această jertfă. Vedem apoi că atunci cînd cel care aducea jertfa venea la uşa cortului întîlnirii, el îşi punea mîinile pe capul jertfei de ardere-de-tot, „şi îi va fi primit ca să facă ispăşire pentru el".

Acestea sînt lucruri importante. El punea mîinile pe capul jertfei, pentru că lui îi era clar că a fost făcut în mod desăvîrşit una cu jertfa. Cu cît noi ne preocupăm mai mult cu lucrarea Domnului Isus, cu atît mai mult inimile noastre vor fi străpunse de cunoştinţa că am fost făcuţi una cu El, iar cei care se

ocupă puţin cu jertfa Domnului Isus vor avea acest sentiment mai mic.

Se spune apoi că jertfa aceasta este „pentru primirea lui" (versetul 3). El însuşi ştie că este primit, nu numai Dumnezeu ştie. Dumnezeu vede pe toţi ai Săi îmbrăcaţi în hainele mîntuirii, îmbrăcaţi cu toată slava lucrării Domnului Isus şi cu slava Persoanei Sale, ca acela care a săvîrşit lucrarea, însă şi cel care aducea jertfa o ştie acum. Dumnezeu îi spune clar şi, aşa cum s-a precizat, nu ne putem preocupa cu lucrarea Domnului Isus ca jertfă a arderii-de- tot, fără ca Duhul Sfînt să nu lucreze tot mai mult în inima noastră, convingerea că sîntem în Hristos, primiţi în Cel Preaiubit. Şi cu cît cineva cunoaşte mai mult pe Cel Preaiubit, cu atît mai mult ştie ce este Domnul Isus pentru Dumnezeu şi cu atît mai mult ştie apoi ce înseamnă expresia aceasta şi ce loc avem noi, ce loc am eu în sentimentele şi dragostea Tatălui. Aceasta este explicat aici.

În al doilea rînd: „Va fi primit ca să facă ispăşire pentru el" (versetul 4) şi aceasta întăreşte mai mult cele spuse. Jertfa arderii-de-tot nu prezintă partea lucrării Domnului Isus care este în legătură cu păcatele noastre — această parte este prezentă în jertfa pentru păcat şi în jertfa pentru vină. Jertfa arderii-de-tot este în legătură numai cu slăvirea lui Dumnezeu, mult mai presus decît era necesar cu privire la păcatele noastre. Şi totuşi aici se spune „ca să facă ispăşire".

Înţelesul este clar pentru noi, dacă ştim ce înseamnă aici „ispăşire". Cuvîntul ebraic pe care-l avem aici şi în Levitic 16, mă acoperă, aşa că Dumnezeu cînd mă vede, nu vede păcatele mele. El priveşte numai sîngele, care vorbeşte de o judecată săvîrşită. Atunci înţelegem cum este utilizat cuvîntul „ispăşire" în legătură cu jertfa arderii-de-tot. Mă acoperă, aşa cum Adam şi Eva au fost îmbrăcaţi cu pielea jertfei, a animalelor, pe care Dumnezeu le-a tăiat. Dumnezeu nu-i mai vedea ca oameni păcătoşi. El îi vedea îmbrăcaţi cu tot ceea ce erau animalele nevinovate, care au murit.

Şi aşa am văzut în capitolul 7 şi 8, că preotul care aducea jertfa cuiva, primea pielea jertfei arderii-de-tot şi înţelegem ce înseamnă aceasta în legătură cu Geneza 3. Preotul era îmbrăcat cu acestea, şi astfel totul era acoperit, tot ceea ce era el, tot trupul său, toate greşelile sale. Dumnezeu nu-1 vedea numai ca pe unul ale cărui păcate erau iertate, ci El vedea şi toate slăbiciunile, tot ce era în sine, acoperite de persoana Domnului Isus. La fel este şi cu tablele de piatră din Deuteronom 10, care au fost puse în chivotul de lemn. Chivotul vorbeşte despre Domnul Isus ca om adevărat, care n-a păcătuit niciodată, ci care în viaţa Sa pe pămînt a fost desăvîrşit de plăcut pentru Dumnezeu. Ochii lui Dumnezeu n-au văzut nimic la El care să nu fi fost plăcut pentru El. Astfel Dumnezeu putea vedea tablele de piatră din chivot numai acoperite cu tot ce era vrednic în persoana Domnului Isus ca Om pe pămînt, iar aici în Levitic 1, cu acest Om Isus Hristos, care a slăvit aşa de mult pe Dumnezeu, cum Dumnezeu n-a fost slăvit niciodată.

Vedem acolo ceea ce am spus deja, că niciodată nu se poate veni la Dumnezeu să-i aducem ceva, fără să primeşti tu însuţi mult. Este adevărat, noi ştim totul — consider cel puţin că fiecare dintre noi ştie — că lucrarea Domnului Isus ne este socotită nouă — însă ştim noi ce ne este socotit nouă? Ştim noi ce a însemnat şi ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea aceasta? Iată marea întrebare.

Să presupunem că odată primim ştirea că cineva ne-a lăsat ca moştenire o casă, să spunem, în Berlin. Cum puteţi dumneavoastră spune ce înseamnă această casă pentru dumneavoastră, dacă nu ştiţi ce fel de casă este, unde se găseşte, cît este de mobilată şi în ce stare se găseşte? Nu ştiţi dacă valorează ceva şi deci ar fi mai bine să renunţaţi la ea — sau are valoarea a milioane de lei. Nu puteţi să spuneţi nimic, fără ca mai întîi s-o verificaţi.

Şi dacă noi ştim că lucrarea Domnului Isus ne este socotită nouă, cînd ştim noi ce înseamnă aceasta? Abia atunci cînd am privit şi am văzut realmente lucrarea, ce gîndeşte Dumnezeu despre această lucrare, cît de preţioasă este ea în ochii Săi. Şi aceasta o avem înainte de toate în jertfa arderii-de-tot, unde vedem ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea şi cum El a fost slăvit în ea. Şi rezultatul este că cel care aduce jertfa, cel care se ocupă cu Domnul şi devine atît de bogat în cunoştinţa slavei lucrării Sale încît poate aduce lui Dumnezeu o jertfă de ardere- de-tot din vite, va deveni foarte conştient de primirea pe care el o are înaintea lui Dumnezeu, căci el ştie: tot ceea ce am văzut din această jertfă de ardere-de-tot, îmi este socotit mie şi Dumnezeu mă vede în El, Cel care a înfăptuit această lucrare. Eu am fost făcut plăcut în Cel Preaiubit.

Este adevărat: dacă eu vin cu un miel sau o capră, chiar dacă nu este un viţel, şi aceasta este plăcut pentru Dumnezeu. Ştim de exemplu, din 1 Corinteni 9, că un viţel de parte bărbătească vorbeşte de perseverenţa în slujire. Acesta este caracterul cel mai înalt al lucrării Domnului Isus, perseverent pînă la sfîrşit, îndurînd totul, însă mergînd mai departe prin puterea lui Dumnezeu, fără să se oprească o clipă măcar, pînă cînd totul a fost sfîrşit, pînă cînd Dumnezeu a fost pe deplin descoperit şi a făcut tot ceea ce dorea Dumnezeu.

În miel vedem o altă trăsătură de caracter a Domnului Isus. Ştim că jertfa zilnică a arderii-de-tot cuprindea şi un miel, iar Isaia 53 ne învaţă ce reprezintă mielul: nu energia dumnezeiască pe care Domnul a descoperit-o în lucrarea Sa, ci blîndeţea Sa cu care El a acceptat ca toate să vină peste El. El a mers la locul de tăiere, fără să se împotrivească. N-a arătat nici o împotrivire. Ca miel, nu găsim energia activă ca la bou, atunci cînd face lucrarea. Blîndeţea este o proprietate preţioasă a Domnului Isus; însă înţelegem de aici, că nu este lucrul cel mai înalt pe care noi îl vedem la El.

Şi dacă ne gîndim la cel de-al treilea dar, la păsări, turturele, atunci fiecare vede în aceasta un tablou al Domnului Isus ca Omul ceresc, o caracteristică a Lui foarte însemnată. El este Omul din cer; şi chiar

cel mai sărac credincios care poate aduce cel mai puţin, are deseori gînduri minunate cu privire la Domnul Isus. Este însă o turturică, ea nu vorbeşte despre ceea ce simbolizează mielul şi nici despre ceea ce simbolizează viţelul de parte bărbătească. Turturica cuprinde numai acest singur gînd şi rezultatul este ca la cele două jertfe din urmă, nu găsim că cel care aduce jertfa îşi pune mîinile pe capul jertfei.

Cînd te-ai preocupat puţin cu Domnul şi lucrarea Sa şi probabil vezi numai o parte, oricît de preţioasă ar fi şi aceasta — căci este momentul să vezi pe Domnul Isus ca pe Omul din cer, pe Cel care a fost Dumnezeu adevărat şi a devenit Om — nu se vede totuşi cît de desăvîrsit sîntem noi făcuţi una cu El.

Nu găsim aici şi nici măcar la miel, că cel care aducea jertfa îşi aşeza mîna pe capul jertfei. Nu găsim că este primit pentru el, ca să facă ispăşire pentru el. Lipseşte adevărata cunoştinţă a ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru noi — nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la felul cum ne-a adus ca să locuim în prezenţa lui Dumnezeu, ce loc ocupăm noi acum în inima Tatălui, aşa cum ne spune Ioan 17.23, că Tatăl ne iubeşte aşa cum iubea pe Fiul atunci cînd El era pe pămînt. Acest gînd va fi puternic în inima noastră şi noi îl vom realiza numai atunci cînd ne ocupăm mult de Domnul Isus şi lucrarea Sa şi nu ca jertfă pentru păcat, ci ca ardere-de-tot, încît vedem ce înseamnă Domnul Isus pentru Dumnezeu cînd Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că Tatăl II iubeşte. Şi atunci noi ştim că Tatăl ne iubeşte şi pe noi cu aceeaşi iubire pe care El o are faţă de minunata Persoană a Domnului Isus.

Aşa vedem că jertfa arderii-de-tot, dacă este mică, are tot mai multă apropiere de jertfa pentru păcat. La urmă, la porumbel, găsim chiar că aproape nu se vedea sînge. Sîngele se scurgea pe peretele altarului. Nu mai putea să fie stropit. Aşa puţină înţelegere a puterii sîngelui Dumnului Isus era prezentă! Şi chiar dacă apoi se spune: „Să scoată guşa cu penele ei şi s-o arunce lingă altar, spre răsărit, în locul unde se strînge cenuşa" (versetul 16), atunci aceasta este o parte care nu este potrivită ca aredere- de-tot, care nu vorbeşte realmente despre Domnul Isus ca jertfă a arderii-de-tot, ci poartă mai mult caracterul jertfei pentru păcat şi de aceea se aruncă la cenuşă şi nu poate fi arsă ca un miros plăcut înaintea Domnului.

Nu este şi experienţa noastră că deseori inimile noastre aşa de puţin s-au preocupat cu Domnul Isus, încît atunci cînd venim să aducem jertfă, ceea ce aducem este aproape numai o jertfă pentru păcat, căci totdeauna este vorba numai de ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru noi şi noi nu ne-am umplut inimile noastre cu ceea ce înseamnă ea pentru Dumnezeu? O, este minunat să vezi că toate păcatele noastre au fost spălate prin sîngele Domnului Isus. Este minunat să poţi cînta: „Inima mea se odihneşte pe Miel, se închină plină de admiraţie. Toate, Toate păcatele mele, le-a îndepărtat sîngele

Său". Minunat să ştii: nu mai este nici o judecată pentru mine! Insă cînd eu mă preocup cu Domnul, aşa cum II vede Dumnezeu, cu felul în care El a slăvit pe Dumnezeu, atunci inima mea va fi atît de bogată şi plină de slava Sa şi de slava lucrării Sale, încît eu nu mai am nici un gînd cu privire la mine însumi şi la păcatele mele, ci eu mă gîndesc la El, ştiind bine că El este Mîntuitorul meu, că eu sînt făcut una cu El şi că El a înfăptuit lucrarea pentru mine. Şi fără să mă gîndesc conştient, eu sînt făcut una cu El şi aceasta va umple inima mea. Nu este nimeni care să se preocupe astfel cu Domnul, fără ca inima Sa să nu fie umplută şi să umple în mod corespunzător.

Atunci nu te mai preocupi de tine, ci de El şi de ceea ce înseamnă lucrarea Sa, cu frumuseţea Sa şi te închini cu aceasta lui Dumnezeu, ajungi în prezenţa lui Dumnezeu fără să te mai gîndeşti la tine însuţi. Insă pentru că inima vede cît de scumpă este această jertfă, se prezintă şi se oferă lui Dumnezeu cu o siguranţă deplină: sîntem plăcuţi lui Dumnezeu şi noi avem voie să-I închinăm lui Dumnezeu ceea ce este aşa de scump pentru El si ceea ce inima noastră i-a înţeles frumuseţea, chiar dacă n-o poate cuprinde. Preţul pe care-l are El este prea mare ca noi să-l putem cuprinde; numai Dumnezeu o poate face. Insă noi avem voie să închinăm jertfa aceasta lui Dumnezeu; noi o putem lua în mîinile noastre, s-o admirăm; este desăvîrşită. Noi avem voie să jupuim pielea jertfei şi să vedem; lăuntrul este desăvîrşit. Avem voie s-o tăiem în bucăţi, aşa cum am citit; tot interiorul şi exteriorul este desăvîrşit. Avem voie să spălăm cu apă părţile dinăuntru ale j ertfei, deci să întrebuinţăm severitatea Cuvîntului ca să dovedim că totul era desăvîrşit şi nu avea nici un cusur; măruntaiele vorbesc despre sentimentele şi dragostea Domnului.

Şi după ce am privit aceste minunăţii, avem voie să le închinăm lui Dumnezeu, avem voie să vorbim despre El, despre ce am văzut în jertfă şi să spunem cît de minunate sînt toate acestea pentru noi. Am devenit conştienţi că El este mult mai preţios decît am putea înţelege vreodată. Şi de aceea ziceam: „Ţi-o închinăm Ţie, Tată, căci ştim că numai Tu cunoşti deplina Sa valoare şi numai pentru Tine este cu adevărat o jertfă de ardere de un miros plăcut".

Insă şi preoţii, care aduceau jertfa lui Dumnezeu ştiau că este numai pentru El. Ei simţeau mirosul plăcut, căci ei înşişi aduceau arderea-de-tot pe altar şi miroseau, chiar dacă era destinată numai pentru Dumnezeu; noi primim totuşi partea noastră, chiar dacă nu avem voie să mîncăm din ea.

Capitolul 8

Jertfa de mîncare (1)

„Cînd cineva va aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mîncare, darul să fie din floarea făinii; să toarne untdelemn peste ea şi să adauge şi tămîie. S-o aducă preoţilor, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinii, untdelemn, împreună cu toată tămîia şi s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Acesta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Ce va rămîne din darul acesta de mîncare să fie al lui Aaron şi al fiilor lui; acesta este un lucru preasfînt DOMNULUI între jertfele de mîncare mistuite de foc". (Levitic 2.1-3)

Am văzut că în Levitic capitolele 1 pînă la 7, jertfele nu prezintă atît de mult crucea în sine însăşi, adică lucrarea pe care Domnul a făcut-o acolo, ci mai degrabă ceea ce vedem noi în ea şi ce am primit pentru noi. Şi aceasta oferim lui Dumnezeu ca jertfă.

În primul capitol am văzut jertfa arderii-de-tot, că în ea este prezentat ceea ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea Domnului Isus de pe cruce, nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la modul cum El a fost slăvit prin aceasta. Deci, arderea- de-tot nu este văzută dinspre partea noastră, adică ceea ce noi am primit prin lucrarea Domnului Isus, cînd El a purtat păcatele noastre în trupul Său şi a fost făcut păcat pentru noi; aceasta am văzut-o în jertfa pentru păcat din Levitic 16.

Aici în Levitic 2 avem iarăşi o jertfă despre care Dumnezeu spune că trebuie s-o aducem Lui. Şi aşa cum am văzut în Exod 29, jertfa de mîncare era adusă de cele mai multe ori împreună cu jertfa adrerii-de-tot. La fiecare jertfă zilnică de ardere-de-tot trebuia adusă şi o jertfă de mîncare. Ceea ce este prezentat în jertfa de mîncare, era în mod necesar legat cu jertfa arderii-de- tot. Insă aceasta nu este amintită în primul rînd. Cînd privim succesiunea istorică a acestora, găsim mai întîi jertfa de mâncare, căci ea vorbeşte despre viaţa Domnului Isus aici pe pămînt. Apoi urmează jertfa pentru păcat şi apoi jertfa arderii-de-tot. însă dacă Domnul Isus n-ar fi fost în primul rînd Om cu adevărat şi n-ar fi trăit aici pe pămînt, atunci n-ar fi putut să fie jertfă de ardere-de-tot. Trebuia mai întîi să fie Om, ca să arate că El era desăvîrşit, altfel nu putea să fie jertfă. în mielul de Paşte găsim exprimat adevărul acesta. în cea de-a zecea zi trebuia ales mielul şi apoi trebuia să rămînă sub observaţie pînă în a patrusprezecea zi, iar după aceea să fie tăiat. Trebuia să se dovedească desăvârşirea Lui, altfel nu putea ca Om să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu şi să slăvească pe Dumnezeu ca Fiu al Omului, aşa cum se spune în Ioan 13.31.

Vedem deci în Leviticul 1, pe Domnul Isus nu în primul rînd în viaţa Sa, ci în moartea Sa şi în mod deosebit în partea în care El Da slăvit pe Dumnezeu. Din Ioan 6 s-ar putea trage concluzia că viaţa

Domnului Isus ar putea fi înţeleasă înainte de a avea parte de lucrarea Sa de pe cruce; însă aceasta este imposibil. Viaţa Domnului Isus se poate înţelege numai după ce te-ai hrănit cu Mîntuitorul cel mort. Cînd în Ioan 6 Domnul spune că El este pîinea care S-a coborît din cer, atunci El spune şi: „Cine mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, are viaţa veşnică". (Ioan 6.53). Căci înainte de a mînca din trupul Său şi a bea din sîngele Său şi de a-L primi în adevăr în lucrarea Sa de pe cruce, nimeni nu se poate hrăni din ceea ce se va găsi în viaţa Sa şi nici din aceea că El este prezentat acolo ca mană. Dacă lucrarea pe care a făcut-o Domnul Isus pe cruce era sfîrşitul vieţii Sale pe pămînt, era totodată şi punctul culminant în care Dumnezeu a fost slăvit în gradul cel mai înalt. Era, dacă am voie să spun aşa, încoronarea vieţii Sale pe pămînt. El a fost ascultat în tot timpul vieţii Sale. însă unde a fost văzută ascultarea Sa mai mult, decît în moartea de pe cruce? El a fost ascultător pînă la moarte de cruce! Şi dacă în timpul vieţii Sale a fost descoperită desăvîrşirea Sa, cum a fost aceasta descoperită cînd El S-a dat pe Sine însuşi pe cruce — da, pentru păcatele noastre, este adevărat; El a fost făcut păcat pentru noi. însă în acelaşi timp El a slăvit pe Dumnezeu, cînd El atîrna acolo singur între cer şi pămînt, părăsit de toţi, cu toată creaţia împotriva Lui. Şi Dumnezeu a închis cerul deasupra Lui.

De aceea jertfa arderii-de-tot este amintită în primul rînd, şi imediat după aceasta jertfa de mîncare, pe care o avem aici. Şi aşa cum s-a spus, la jertfa zilnică, pe lîngă jertfa arderii-de-tot trebuia adusă şi o jertfă de mîncare. Cînd în capitolul 1 am privit jertfa arderii-de-tot şi aducem lui Dumnezeu ca jertfă ceea ce am văzut în aceasta, atunci El aşteaptă ca noi să nu rămînem numai lîngă lucrarea Domnului de pe cruce, oricît de preţios este lucrul acesta; noi să ne ocupăm şi de slava Persoanei Domnului în viaţa Sa de pe pămînt, pe baza căreia El putea să fie jertfă de ardere-de-tot. Asta o avem aici în capitolul 2.

Jertfa de mîncare nu era o jertfă de animale, nu era o jertfă de sînge. Aceasta ne spune imediat că nu stă în legătură directă cu crucea. Nu spun că nu are nimic a face cu ea, însă nu mai are crucea ca idee principală. Punctul central aici nu este lucrarea Sa de pe cruce, ci viaţa Sa de pe pămînt, chiar dacă în aceasta se include şi faptul că el a fost ascultător pînă la moarte, da, pînă la moarte pe cruce.

Jertfa de mîncare consta din floarea făinii şi untdelemn, cu tămîie deasupra. Asta ne spune deja că Domnul este privit aici ca rod al pămîntului, ca făina care a crescut aici pe pămînt. în Isaia 4 Domnul este numit rod al pămîntului şi în Ioan 12 El vorbeşte despre Sine însuşi ca de bobul de grîu care trebuie să cadă în pămînt. Vedem însă că este şi griul care a ajuns la coacere deplină, aşa că se poate mînca, pentru a sluji de mîncare.

Citim în epistola către Evrei că Domnul Isus a învăţat ascultarea. Şi aceasta este tocmai ceea ce ne este prezentat aici. El nu trebuia să înveţe ascultarea pentru că era neascultător sau pentru că înclinaţiile Sale erau rele, ca la noi. Noi trebuie să învăţăm ascultarea, pentru că noi sîntem neascultători, din

natura noastră. La El nu a fost aşa. El era Dumnezeul veşnic, Creatorul cerului şi al pământului. El nu avea nevoie niciodată de vreo poruncă. Toată creaţia care stătea înaintea Lui, aştepta numai un cuvînt de la El, ca să înfăptuiască voinţa Sa. Cum ar fi putut El asculta vreodată? însă în viaţa Sa pe pământ vedem cum Domnul ocupă locul de supunere, chiar dacă El însuşi putea spune că El, ca şi Tatăl, poate să dea viaţă cui vrea El. El a luat aici pe pământ locul unui Om, chiar dacă El era Dumnezeu desăvîrşit. El a spus lui Dumnezeu: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule". Şi astfel Dumnezeu I-a pregătit un trup. El a fost născut ca om adevărat, cu un trup omenesc, cu suflet omenesc şi cu duh omenesc, un om desăvîrşit. însă în acelaşi timp El a rămas Dumnezeul veşnic — nu putea să fie altfel.

Aici vedem viaţa Domnului Isus ca Om. Cuvîntul Domnului Isus vrea să ne arate de ce viaţa Domnului Isus era extrem de preţioasă pentru Dumnezeu. în El s-a găsit tot ceea ce dorea Dumnezeu, aşa cum ar trebui să fie un Om. Dacă noi citim tot Cuvîntul lui Dumnezeu, de la Geneza 1 şi pînă la Apocalipsa 22 şi vedem în aceasta toate atenţionările şi toate sentinţele lui Dumnezeu, dorinţele Sale cum trebuia să fie omul, atunci noi găsim împlinirea lor în viaţa Domnului Isus. El era desăvîrşit, aşa cum ar trebui să fie un Om, da, mai mult decît desăvîrşit. El era Om într-un mod aşa de minunat — am putea spune: într-un mod extrem, exagerat — încît Dumnezeu Şi-a găsit plăcerea cea mai mare în El. Citim despre aceasta în Evanghelii. Deja de la naşterea Sa, îngerii se bucurau. Cînd Şi-a început lucrarea vieţii Sale, cerurile S-au deschis deasupra Lui şi Dumnezeu a spus: .Acesta este Fiul Meu Preaiubit". Şi trei ani şi jumătate mai tîrziu, pe muntele schimbării la faţă, Dumnezeul spune din nou: ‚Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit toată plăcerea Mea; de El să ascultaţi".

Dumnezeu a văzut totdeauna această perfecţiune a Domnului Isus. Şi El ne spune, nouă, copiilor Săi, care sîntem legaţi cu El, poporului Său, în mijlocul căruia locuieşte: dacă vreţi să vă apropiaţi de Mine, ca să-Mi aduceţi ceva, ca răspuns al inimii voastre la dragosta şi harul Meu, atunci Eu vă spun ce este plăcut totdeauna pentru Mine şi prin ce puteţi să aveţi părtăşie cu Mine, anume ceea ce Eu văd în Persoana Fiului Meu, Domnul Isus şi în viaţa Sa aici pe pământ. Şi Dumnezeu deschide Cuvîntul Său şi ne arată în el ce a văzut El la Domnul Isus, aşa că şi noi putem vedea şi ne putem umple inimile cu aceasta. Nu numai cu perfecţiunea lucrării Sale pe cruce, ci şi cu perfecţiunea vieţii Sale pe pământ. Aşa putem noi să aducem aceasta lui Dumnezeu, ca jertfă plăcută Lui şi în acelaşi timp să ne minunăm de slava Aceluia despre care El a spus: „In Tine Mi-am găsit plăcerea". în felul acesta noi avem părtăşie cu Tatăl, aşa cum vedem aici că preoţii aveau voie să mănînce din jertfa de mîncare, după ce Dumnezeu a primit partea Sa.

Cu aceasta mai este legat un gînd, pe care l-am mai amintit. Cînd se oferă ceva lui Dumnezeu, atunci El nu rămîne niciodată dator, ci El redă mult mai mult înapoi. Şi cînd noi cunoaştem gîndurile Lui

Dumnezeu, atunci învăţăm să cunoaştem mai bine tot ce este în inima Sa cu privire la noi; căci gîndurile Sale sînt numai gînduri de binecuvântare pentru noi, şi tot ceea ce preocupă inima Sa este spre binecuvântarea noastră. Am văzut că El doreşte şi speră ca noi să-I aducem o ardere-de-tot şi cu cît aceasta este mai mare, cu atît mai mult ştim că noi sîntem favorizaţii Săi şi cît de plăcuţi sîntem înaintea Lui. Eu pot să stau înaintea Lui în toată preţuirea şi favoarea Domnului Isus, văzut ca jertfă a arderii-de-tot, înaintea lui Dumnezeu, în siguranţa că nu mai este nimic între mine şi Dumnezeu. El nu mai este judecător pentru mine; El mă iubeşte aşa cum L-a iubit pe Domnul Isus, aşa că noi avem voie să ne simţim pe deplin acasă lîngă Dumnezeu şi să ştim că avem părtăşie deplină cu El. El este Tatăl meu, eu sînt copilul Său, şi El mă înconjoară numai cu dragoste. Eu am fost aşezat în împărăţia Fiului dragostei Sale.

Însă aici stă înaintea noastră jertfa de mîncare. Dacă ne-am apropiat atît de mult de Dumnezeu, încît putem avea părtăşie cu El, atunci Dumnezeu vrea ca şi noi să avem aceleaşi preocupări ale inimii noastre care umplu inima Lui. Noi ştim care sînt acestea: persoana Domnului Isus. Şi în legătură cu împrejurările în care noi sîntem, El ne prezintă pe Domnul Isus, aşa cum El ar trebui să fie pentru inima şi pentru gîndurile noastre. El S-a găsit în aceleaşi împrejurări ca şi noi. Noi sîntem în pustie, în lume, unde domneşte păcatul, unde conduce Satan şi unde a fost lepădat Domnul nostru. El a fost în această lume şi noi putem să-L vedem cum a trecut prin ea, şi apoi Tatăl ne îndreaptă gîndurile spre El şi spune: dacă voi aţi adus o ardere- de-tot, aduceţi şi o jertfă de mîncare; căci jertfa de mîncare vorbeşte despre Fiul Meu de pe acest pămînt. Astfel inimile noastre sînt conduse spre El spre viaţa Sa minunată de pe pămînt. Privim toată această slavă şi astfel avem un obiect al inimii noastre, ceva cu care putem să hrănim inimile noastre şi prin care primim putere ca să umblăm, aşa cum a umblat El, prin aceea că avem părtăşie cu Dumnezeu, cu Tatăl, aşa cum avea El, atunci cînd era pe pămînt. Astfel noi vom fi transformaţi în acelaşi chip cu al Său, aşa cum El a trăit pe pămînt.

Se vede uşor că jertfa de mîncare diferă de arderea-de-tot. în cea din urmă, cel ce aducea jertfa şi preoţii, fiii lui Aaron trebuiau să cerceteze jertfa, s-o înjunghie, să-i jupoaie pielea, s-o taie în bucăţi şi apoi s-o ardă pe altar ca un miros plăcut, însă nu aveau voie să mănînce din ea. însemna jertfa Domnului Isus, era prea profundă pentru oameni, ca ei să se hrănească din ea. Lucrul cel mai înalt pe care noi putem să-l facem este ca, fiind cu mîini pline de respect, puţinul pe care putem să-l vedem în aceasta, să-l luăm şi să-l oferim lui Dumnezeu, căci El vrea să-l primească din mîinile noastre. însă El îl ia în totalitate pentru Sine. Era o jertfă întreagă şi trebuia arsă în întregime. Aici însă, la jertfa de mîncare, vedem că preotul avea voie să aibă o parte. în primele versete găsim caracterul general al jertfei de mîncare. „Darul Lui să fie din floarea făinii; să toarne untdelemn peste ea şi să adauge şi

tămîie" (versetul 1). în ultima parte citim şi despre spice coapte de curînd, prăjite la foc şi boabe noi pisate. Aici însă este vorba de caracterul general, care este făina, floarea făinii. Şi asta are să ne spună nouă mult. Aşa cum s-a spus, Domnul Isus este asemănat cu rodul pămîntului, ca bobul de grîu, însă ca bobul de grîu care a ajuns la coacere deplină. Acest bob copt pe deplin a fost măcinat foarte fin, încît se putea vedea orice părticică a sa. Şi Dumnezeu vrea să ne îndrepte inimile asupra Lui, ca să-L vedem. Nu este nimic zgronţuros, nici un cusur în El. Toate părţile au fost fărîmiţate, aşa că la o privire atentă se poate vedea că nimic necurat nu este ascuns în El. Poţi avea un bob întreg în care să fie ascuns ceva nepotrivit. Cei care se ocupă cu agricultura ştiu lucrul acesta, înăuntru se poate ascunde necurăţia, probabil o insectă. în floarea făinii însă, aceasta nu poate fi. Şi Dumnezeu doreşte ca noi să privim viaţa Domnului Isus şi să vedem că era floare de făină, că în El nu era nimic ascuns, ci că totul era descoperit pe deplin.

Unul dintre marii oameni de stat din istoria lumii (Tolleyrand) a spus odată: „Cuvintele sînt date pentru a-ţi ascunde gîndurile". Cînd însă Domnul Isus vorbea, atunci fiecare cuvînt al Său era descoperirea a ceea ce El era. Cînd Dau întrebat: „Cine eşti Tu?" El a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sînt" (Ioan 8.25). Asta înseamnă că orice cuvînt pe care-L rostea şi orice faptă a Lui era descoperirea a ceea ce era EL. întreaga Sa trăire descoperea ce era El. Nimic nu era ascuns în El. Oricine putea vedea nemijlocit cine era El, căci totul era pe deplin descoperit. Faptul acesta ne este prezentat nouă aici. Şi aceasta corespundea dorinţei lui Dumnezeu, cum ar trebui să fie un Om. Aşa găsim noi de exemplu în Cuvintele Domnului Isus, cînd El spune că în vorbire nu trebuie să juri. „Vorbirea voastră însă să fie: da, da şi nu, nu; ce trece peste aceasta vine de la Cel Rău". Cînd eu spun „Da", atunci oricine să poată fi convins că „da" este. Şi cînd Eu spun „Nu", atunci oricine să fie convins că „nu" este. De aceea un creştin nu trebuie să spună mai mult. Cuvîntul său trebuie să fie adevărat şi simplu. Şi toată comportarea sa în viaţă trebuie să fie simplă. La Domnul Isus aşa era.

Da, totul la El a fost desăvîrşit, însă nu era nici o trăsătură de caracter care să-L deosebească în mod special. Cînd privim fraţii, atunci spunem despre un frate; „Da, acesta este un bărbat drăguţ". Despre un altul spunem: „El este totdeauna drept". Un al treilea are o altă caracteristică. Insă se poate spune ceva prin care Domnul era caracterizat în mod deosebit? Cînd spun: El iubea, atunci puteţi să confirmaţi: Da, El iubeşte; niciodată nu s-a găsit dragoste care să fi fost aşa mare ca dragostea Sa. Insă nu se poate spune că El era caracterizat în mod deosebit numai prin dragoste. Să ne gîndim numai la ceea ce El a spus odată fariseilor, cînd le-a rostit judecata. Eu pot spune: El a fost desăvîrşit de drept. Să ne gîndim numai cum El a condamnat nedreptatea! Şi cu toate acestea nu se poate spune că viaţa Sa a fost caracterizată în mod special prin dreptate. Dreptatea s-a descoperit atunci cînd a fost necesar, şi atunci a

fost în mod desăvîrşit sută la sută dreptate. Cînd însă trebuia să se descopere dragostea, era dragoste desăvîrşită, şi cînd însă trebuia să se descopere îndurarea era îndurare desăvîrşită. Ce perfecţiune bine balansată! Aşa îl vedem în toată viaţa Sa pe pămînt, în toate Evangheliile, în mod deosebit însă în Evanghelia după Luca, unde El este prezentat mai mult ca jertfă de mîncare şi ca jertfă de mulţumire. La Matei îl avem pe Domnul mai mult ca jertfă pentru vină şi la Marcu mai mult ca jertfă pentru păcat, în timp ce în Evanghelia după Ioan îl găsim prezentat ca ardere- de-tot. însă mai găsim jertfa de mîncare şi în Evanghelia după Ioan, în viaţa Sa înainte de cruce şi cît de minunată era această viaţă atunci! Totul arăta că El este Om cu adevărat şi totuşi totul era caracterizat prin untdelemn, Duhul Sfînt, din care El a fost născut. Umanitatea Lui a fost într-adevăr minunată.

Ce a fost pentru Dumnezeu, cînd în cele din urmă a găsit pe Unul, după ce El timp de 4.000 de ani a căutat dacă este vreunul care să facă binele şi să-L caute. Şi ce UNIC a fost acesta! După ce Dumnezeu timp de 4.000 de ani n-a găsit pe nici unul printre sutele de milioane de oameni, a găsit pe Unul despre care îngerii, atunci cînd El S-a născut, puteau spune: „In oameni bună plăcere!", care atunci cînd era un băiat mic, chiar dacă era în acelaşi timp Dumnezeul veşnic, era ascultător de Maria, mama Sa, de Iosif, pe care-L preţuia ca tată al Său şi care creştea în înţelepciune şi era plăcut lui Dumnezeu şi oamenilor. El a avut înţelepciune ca nimeni altul aici pe pămînt. Totul la El era plăcut lui Dumnezeu. Insă acesta nu era singurul lucru.

Găsim aici în Levitic 2 că pe jertfa de mîncare se vărsa untdelemn. Vom vedea că nu numai orice cuvînt pe care-l rostea Domnul Isus şi orice faptă era clară şi sinceră, ci totul arăta ungerea Duhului Sfînt. Era totdeauna în concordanţă cu sfinţenia lui Dumnezeu, da, totdeauna caracterizat prin Duhul Sfînt. Domnul a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit şi prin Duhul a fost adus în Iudeea. Prin Duhul El vindeca pe bolnavi, vestea Evanghelia şi învia morţii. Şi prin Duhul cel veşnic S-a adus pe Sine însuşi lui Dumnezeu, ca jertfă fără pată. Dacă citim Evangheliile sau Psalmii sau alte locuri din Cuvîntul lui Dumnezeu, unde se vorbeşte despre viaţa Domnului Isus, vedem că tot ce făcea şi toate gîndurile Sale, da, toate arătau ungerea Duhului Sfînt. El era Om adevărat, născut dintr-o femeie, aşa cum se spune în Galateni 4. însă în Matei 1 ni se spune că Maria a rămas însărcinată de la Duhul Sfînt. Şi în Luca 1.15, îngerul Gabriel îi spune: „Duhul Sfînt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea Sfîntul care Se va naşte Se va numi Fiul lui Dumnezeu". El era Om adevărat, ca şi Adam. Adam nu era fiu al omului, ci a fost creat ca om matur. Domnul Isus a venit pe acest pămînt, ca orice om după Adam şi Eva. însă El a fost născut prin Duhul Sfînt, chiar dacă era om cu adevărat. Şi în felul acesta, ca unul născut prin Duhul Sfînt, ca Om El era şi Fiul lui Dumnezeu. în Ioan 1 găsim că Omul Isus era Fiul veşnic al lui Dumnezeu. „La început era Cuvîntul şi Cuvîntul era cu Dumnezeu şi

Cuvîntul era Dumnezeu". însă în Luca 1.35 şi în Psalmul 2 vedem că Domnul Isus ca Om pe pămînt prin naştrea Sa prin Duhul Sfînt era Fiul lui Dumnezeu, căci Duhul Sfînt Da conceput. Şi totuşi El era Om adevărat, căci El S-a născut din Maria.

Şi asupra acestui fapt Dumnezeu vrea să ne îndrepte atenţia. El era Om adevărat, tot aşa de adevărat ca şi noi. El avea un trup omenesc, un suflet omenesc, un duh omenesc, chiar dacă El era Dumnezeul veşnic. Şi ca Om, El era desăvîrşit şi a slăvit pe Dumnezeu în viaţa Sa pe pămînt.

În Ioan 1.18 citim: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela Da făcut cunoscut". Cine era singurul Lui Fiu? Acesta era omul Isus Hristos, care a fost pe acest pămînt, Acela care a fost născut dintr-o femeie. Şi El a descoperit pe Dumnezeu, însă El a făcut-o ca Omul Isus Hristos. Vedem aceasta în mod deosebit, dacă citim Evanghelia după Ioan, îl găsim acolo ca Dumnezeu veşnic, însă vedem că El a umblat în chip desăvîrşit ca Om şi S-a caracterizat pe Sine însuşi ca Om, ca Fiul Omului, chiar dacă El putea spune: „Fiul Omului care este în cer". Şi El ca Om a ocupat locul care se cuvenea unui om şi prin aceasta El Da slăvit pe Dumnezeu, în Ioan 4 El spune ucenicilor Săi, că mîncarea Lui era să facă voia Aceluia care Da trimis. Şi El putea spune despre Dumnezeu: „Eu fac totdeauna ce este plăcut Lui". Şi de aceea El putea că spună: „Ştiu că totdeauna Mă asculţi". Aşa putea El, în Ioan 14, să spună ucenicilor, că dacă ei Dau văzut pe El, Dau văzut pe Tatăl. Cuvintele pe care El le rostea, erau cuvintele pe care Tatăl I le-a dat. Faptele Lui erau faptele pe care Tatăl I le-a dat. Şi tot ce făcea El, era descoperirea Tatălui. Aşa a fost Dumnezeu descoperit aici pe pămînt într-un Om! Să vedem cît de minunată a fost viaţa Domnului Isus aici pe pămînt, căci în viaţa Sa ca Om, Dumnezeu S-a văzut şi a fost descoperit în chip desăvîrşit, căci tot ceea ce El a făcut era în chip desăvîrşit după gîndurile lui Dumnezeu, căci El a mers în drumul Său în deplină ascultare.

Şi ceea ce s-a spus în Ioan 1.58 despre Domnul Isus, se spune în 1 Ioan 4.12 despre noi: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămîne în noi şi dragostea Lui este desăvîrşită în noi". Asta înseamnă, cu alte cuvinte: lumea poate cunoaşte pe Dumnezeu din viaţa nouă a credincioşilor. Dacă viaţa noastră practică este caracterizată prin noua viaţă, pe care am primit-o prin naşterea din nou, atunci lumea va putea cunoaşte pe Dumnezeu. Aşa spune 1 Ioan 2.8 că: „Aceasta este adevărat atît cu privire la El cît si cu privire la voi".

În viaţa Lui vedem activitatea Duhului Sfînt, simbolizată de untdelemn. Domnul Şi-a început slujba, după 30 de ani de ascultare de părinţi şi a venit Duhul Sfînt peste El; a fost condus de Duhul Sfînt în pustie, ca să fie ispitit; a fost dus înapoi de Duhul Sfînt şi prin Duhul Sfînt a predicat Evanghelia, a vindecat pe bolnavi, a înviat morţii; da, El prin Duhul Sfînt S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată, lui

Dumnezeu; un Om adevărat, un Om care a fost aşa cum trebuia să fie omul, un Om care a corespuns tuturor dorinţelor lui Dumnezeu cu privire la om. începi cu Geneza 1 şi termină cu Apocalipsa 22, şi citeşte toate cerinţele lui Dumnezeu cu privire la felul cum ar trebui să fie un om şi vei găsi că Domnul Isus a realizat toate acestea în viaţa Sa. El a împlinit toată voia lui Dumnezeu. El a înfăptuit totul în mod desăvîrşit, tot ce dorea Dumnezeu.

Cînd El a venit, a spus: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule" şi cînd era pe pămînt, El putea spune: „Mîncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis". Da, cînd El n-a mîncat nimic 40 de zile şi 40 de nopţi, a venit Satan la El şi I-a zis: „Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pîine". Aceasta nu era o lucrare rea, Domnul a înmulţit deseori pîinea, aşa că mii au putut mînca din ea. Nu este nici un păcat să faci pîine din pietre, dacă Dumnezeu îmi spune că trebuie să fac, dar prefer să flămînzesc, decît să fac ceva care nu mi-a spus Dumnezeu să-l fac; mai bine să însetez, decît să fac ceva pe care El nu mi l-a poruncit. Ce ascultare! Şi aşa noi îl vedem în toată viaţa Sa pe pămînt, îl vedem cum Se interesa numai de gîndurile lui Dumnezeu.

Cînd primeşte ştirea că prietenul Său Lazăr este foarte bolnav, El nu Se grăbeşte. Aşteaptă două zile, pînă cînd Dumnezeu îi spune că trebuie să meargă într-acolo, chiar dacă ştia că asta însemna moartea lui Lazăr. Şi cînd ucenicii au întrebat: mergi în Iudeea, unde ei încearcă să Te omoare? atunci El spune: „Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică". Tatăl I-a spus că El trebuie să meargă şi El merge. Nu se preocupă de consecinţe, Dumnezeu îi spune să meargă la cruce şi El merge. Da, jertfa de mîncare reprezintă pe Domnul în viaţa Sa pe pămînt.

Însă nu înseamnă că jertfa de mîncare a încetat în momentul cînd Domnul Isus atîrna pe cruce. Jertfa de mîncare era probată şi prin foc. în Filipeni 2 citim: „El a fost ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce". Acolo pe cruce a fost examinat cît de mare este ascultarea Sa. Acolo a fost găsit că El a fost desăvîrşit. în viaţa Sa, El a fost ascultător în totul. însă dacă El la sfîrşit ar fi refuzat să meargă la cruce, dacă El ar fi refuzat să ia asupra Sa păcatele mele, atunci El ar fi dovedit că ascultarea Sa n-a fost desăvîrşită. însă El a fost ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce, chiar dacă sufletul Său Sfînt a dat înapoi — vedem acesta în Ghetsimani. El a fost atît de ascultător încît a acceptat ca păcatele mele să fie puse asupra Lui şi El să fie făcut păcat pentru mine, ca judecata lui Dumnezeu să-L lovească pe El, oricît de îngrozitor ar fi fost aceasta pentru El. Nimic nu putea să facă ascultarea Sa să şovăie. El a fost ascultător în cel mai înalt grad. Nimic nu se mai putea cere de la El. Se putea cere mai mult de la El, decît faptul că El a renunţat la părtăşia cu Dumnezeu, că El, Cel Sfînt a fost făcut păcat, că El a fost părăsit şi lovit de Dumnezeu, de Acela pe care L-a ascultat? Se putea găsi o predare mai mare? Nu! în aceasta El a dovedit cît de desăvîrşită a fost ascultarea Sa. Cît de minunat trebuie să fi fost pentru

Dumnezeu să vadă un asemenea Om!

Primul Om a fost creat în curăţie. însă el a călcat singura poruncă, atunci cînd abia o primise. El a fost aşezat de Dumnezeu în Paradis, în grădina Eden, unde totul era numai binecuvîntare şi unde era numai un lucru pe care nu trebuia să-l facă. Avea voie să mănînce din toate roadele, numai din ale unui singur pom, nu. Insă el nu a putut ţine porunca şi a dorit să mănînce din pomul acesta. Singurul mod în care el putea să dovedească neascultarea, el l-a folosit.

Acum a venit acest Om Isus şi El, Cel care a fost curat şi sfînt, a trăit într-o lume care a fost murdărită prin păcat şi care era sub blestemul lui Dumnezeu. El, Cel care n-a cunascut păcat, a venit într-o atmosferă plină de păcat. El, Creatorul, a venit într-o lume al cărei conducător era Satan şi care în curînd va dovedi că ea a primit pe Satan ca Dumnezeu. El, Cel Sfînt, trebuia să trăiască într-o atmosferă păcătoasă, unde totul era împotriva Lui, unde nu exista aproape nici o condiţie unde El putea rămîne curat, pentru că era de neatins curăţia Sa. Şi acolo unde totul era împotriva Lui, El a fost ascultător. In împrejurările cel mai nefavorabile şi neplăcute, El a fost ascultător, da, pînă la moarte de cruce; ascultător, cînd a fost lepădat de pe acest pămînt, în timp ce toată creaţia L-a lepădat şi cînd cerul s-a închis deasupra Lui; ascultător, pe cînd era între cer şi pămînt — se poate spune, în ţara nimănui, unde El era singur în toată creaţia, unde toată puterea răutăţii, Satan cu toţi demonii săi şi toată lumea în toată împrăştierea ei s-au năpustit asupra Lui. Acolo Dumnezeu Şi-a ascuns faţa de El — El, Omul Isus Hristos, era singur în tot universul încărcat cu păcatele mele. Se pare că Dumnezeu, Satan şi lumea au făcut legămînt împotriva Lui, toţi împotriva Lui, iar El era singur. Dacă El trebuia să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?", El adaugă: „Totuşi Tu esti Cel Sfînt, Tu, care locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel". Atunci natura Sa omenească a fost probată în întregime.

Desigur, ajung acum în domeniul jertfei pentru păcat şi al arderii-de-tot; însă aceasta nu schimbă realitatea. Un aspect al slavei lui Hristos ne este prezentat aici. Nu se vorbeşte de judecata asupra păcatului sau asupra păcatelor mele. Aici este vorba de natura Sa umană şi cum a fost probată acolo, în momentul cînd El era jertfă pentru păcat. Aici este vorba deci de jertfa pentru păcat. Aici este vorba de El ca Om şi de ascultarea Sa, care a fost probată pînă la moarte, da, în moarte sub judecata lui Dumnezeu. Şi cît de desăvîrşit a fost El! Ce miros plăcut trebuie să fi fost aceasta pentru Dumnezeu!

Şi acum Dumnezeu spune: dacă voi doriţi să aduceţi ceva pe lîngă jertfa Sa de ardere-de-tot, aduceţi-Mi ce aţi găsit voi la Această Persoană, în viaţa Sa de pe pămînt. Cercetaţi Cuvîntul, făcut viu prin Duhul Sfînt şi priviţi-L, adoraţi-L, admiraţi-L şi umpleţi-vă inima cu toată bogăţia Sa, ca să deveniţi plini de tot ce vedeţi la El ca Om, care este floarea de făină, cu untdelemn şi tămîie deasupra.

Priviţi-L în diferite stări, pe care noi le găsim în viaţa Lui şi aduceţi-Mi ca jertfă ce aţi găsit: „Preotul să ia un pumn din această floare a făinii, din untdelemn, împreună cu toată tămîia, şi s-o ardă pe altar ca aducere aminte. Aceasta este un dar trecut prin foc, de un miros plăcut Domnului" (Levitic 2.2).

Şi apoi urmează: „Ce va rămîne din darul acesta de mîncare să fie al lui Aaron şi al fiilor lui; aceasta este un lucru preasfînt DOMNULUI între jertfele de mîncare mistuite de foc". Nu este aceasta minunat? Nu la jertfa arderii-de-tot, ci aici, la jertfa de mîncare, oamenii aveau voie să mănînce din ceea ce era o mîncare aşa de minunată pentru Dumnezeu şi despre care Dumnezeu spune că este o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut pentru El.

Dar nu oricine avea voie să mănînce din jertfa aceasta şi este de la sine înţeles că nici un necredincios. Şi nici chiar toţi credincioşii n-au voie să mănînce din această jertfă. Numai fiii lui Aaron, numai aceia care s-au ocupat cu Domnul ca jertfă a arderii-de-tot, care sînt obişnuiţi să intre în Locul Preasfînt şi acolo să-I slujească în prezenţa lui Dumnezeu. Numai aceia care au învăţat în prezenţa lui Dumnezeu care este mîncarea lui Dumnezeu, aceia care au învăţat să preţuiască ceea ce preţuieşte Dumnezeu, obiectul inimii Sale, şi să aibă părtăşie cu El, prin aceea că ei cunosc slava şi frumuseţea aceleaşi Persoane, au voie să intre şi să mănînce din aceeaşi mîncare ca şi Dumnezeu. Ei au voie să se hrănească din această mîncare minunată, din ceea ce Domnul Isus a fost în viaţa Sa pe pămînt.

Nu este minunat să-L priveşti cum a fost El în viaţa Sa? Este însemnat lucru să avem jertfa aceasta ca hrană a noastră, cu care putem umple şi sătura sufletele noastre, prin care putem primi putere să mergem pe drumul nostru, prin care să creştem şi să primim astfel cu adevărat caracterul Său, schimbat după chipul Său. Nu este aşa, că un copil creşte corespunzător cu hrana pe care o primeşte? Ce este bun ca hrană, aceasta o primeşte copilul. Prin aceasta creşte. Şi cu această hrană este tot aşa. Ce Dumnezeu minunat avem!

Vedem că dacă noi aducem ceva lui Dumnezeu, El nu rămîne niciodată datornicul nostru. Cel ce jertfea, aducea jertfa de mîncare lui Dumnezeu, ca s-o dea Lui, iar preotul, care o aducea pe altar, primea din ea pentru mîncare. Nu este aceasta şi experienţa noastră? Dar, chiar dacă n-ar fi fost experienţa noastră, era totuşi adevărat, căci ne-o spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Insă nu am experimentat noi deja aceasta? Nu ştim noi că atunci cînd sîntem adunaţi în jurul Domnului ca să aducem Tatălui jertfele noastre de laudă şi de mulţumire şi să spunem Tatălui ce slavă am găsit noi la Domnul Isus, deci cînd ne strîngem în felul acesta, Ii aducem ceva: La cină venim nu ca să primim ceva; pentru aceasta ne stingem la adunarea de zidire; însă la frîngerea pîinii venim împreună ca să-I aducem ceva, rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Şi noi avem cu adevărat jertfe de laudă şi de mulţumire; şi nu vorbesc numai buzele, ci vine cu adevărat ceva din inimă. Noi am venit ca să dăm, şi

am dat din ce am avut, ceva lui Dumnezeu; şi totuşi inimile noastre erau pline, deseori mai pline decît atunci cînd am venit.

Acesta este totdeauna rezultatul cînd venim cu jertfele noastre la Dumnezeu, cînd Ii aducem ceea ce El ne-a spus în Cuvînt despre Domnul Isus, despre lucrarea Sa şi mai ales aici, unde este vorba despre această jertfă, despre ceea ce El însuşi ne dă ca parte a noastră. Şi sîntem în stare să înţelegem lucrul acesta, cînd sîntem obişnuiţi să locuim în prezenta lui Dumnezeu şi sentimentele noastre să fie formate în părtăşie cu Dumnezeu, prin aceea că este o obişnuinţă pentru noi să fim în Locul Preasfînt, la Dumnezeu, ca să-I slujim. Aceasta este trăsătura de caracter a unui fiu al lui Aaron.

Ce parte minunată! Ce Dumnezeu avem noi! Ce hrană minunată primim de la Dumnezeul nostru, cînd mergem astfel împreună cu El! Şi ce loc minunat — se poate spune şi aceasta, avem noi la uşa cortului întîlnirii, unde Dumnezeu invită poporul Său să vină la El! Aici pe pămînt El doreşte să aibă o întîlnire cu poporul Său, nu cu unul singur, ci cu toţi împreună. El îi invită ca să-I aducă acolo jertfele lor. Ce loc minunat ca să aduci jertfele şi să te preocupi de această slavă!

Să dea Dumnezeu ca noi toţi să cunoaştem acest loc, ca noi să-l cunoaştem cu adevărat şi să ştim ce înseamnă acest loc. Să dea Dumnezeu ca inimile noastre să asculte de vocea lui Dumnezeu, care ne spune: Dacă voi doriţi să-Mi aduceţi ceva, aici Eu vă spun ce este plăcut pentru Mine şi voi puteţi aduce — aceea ce voi aţi văzut în Fiul Meu ca jertfă a arderii-de-tot şi ce aţi văzut la El ca jertfă de mîncare, ceea ce voi acasă aţi văzut la El; căci jertfa de mîncare trebuie pregătită acasă. La mine acasă eu trebuie să pregătesc şi apoi trebuie să iau cu mine acolo, în locul unde Dumnezeu Se întîlneşte cu poporul Său, ca să-I ofer Lui. Cunoaştem noi toţi acest privilegiu? Cred că nici unul dintre noi nu va avea curajul să spună că noi l-am preţuit la adevărata lui valoare. Insă putem mulţumi lui Dumnezeu că în mod sigur unii dintre noi au gustat ceva din aceasta, unii bătrîni dintre noi şi sper că şi unii tineri.

Cînd însă înţelegem lucrul acesta, nu vrem noi atunci să cercetăm mai mult, să vedem mai mult din poziţia aceasta? Să înfăptuim mai mult în inimile noastre ce har nemărginit ne-a fost dăruit în poziţia aceasta în care noi avem voie să venim acolo cu astfel de jertfe! Nu vom dori noi atunci să încercăm să ne luăm timp ca să ne strîngem comori, încît să putem să aducem realmente jertfe de ardere-de-tot? Dacă acum noi sîntem aşa de săraci că putem să aducem numai un porumbel, am început noi totuşi chiar şi cu acesta? Dacă cercetăm mai departe Cuvîntul, cu inimile doritoare, în curînd vom deveni în stare să aducem o oaie. Şi nu va mai dura mult pînă cînd vom putea aduce un viţel de parte bărbătească, o jertfă deplină şi vom vedea mai mult din mirosul plăcut al lucrării Domnului Isus şi în ce stare plăcută am fost aduşi noi înaintea lui Dumnezeu. Vom putea atunci să avem această Persoană minunată, ca obiect al inimii noastre, vom putea să strîngem toată săptămîna din această jertfă de mîncare. Noi

sîntem în lume, însă putem să privim la El şi la Slava Sa, să o vedem aşa cum o găsim în Evanghelii, dar şi în Psalmi şi în Profeţi. Aşa ne putem umple inimile cu perfecţiunea Sa ca Om aici pe pământ, cu ceea ce El era pentru Dumnezeu, cu măreţia firii Lui omeneşti, în descoperirea Sa. Şi noi avem voie să aducem realmente aceste jertfe, acolo unde este Dumnezeu, şi în acest Loc Sfînt, să mîncăm din tot ceea ce este un miros plăcut pentru Dumnezeu.

Capitolul 9

Jertfa de mîncare (2) - Levitic 2.4-16

„Dacă vei aduce ca jertfă de mîncare un dar din ceea ce se coace în cuptor, să fie nişte turte nedospite din floare de făină, frămîntate cu untdelemn, şi nişte plăcinte nedospite, unse cu untdelemn. Dacă darul tău adus ca jerfă de mîncare va fi o turtă coaptă în tigaie, să fie din floarea făinii, nedospită şi frămîntată cu untdelemn. S-o frîngă în bucăţi şi să torni untdelemn peste ea; acesta este un dar de mîncare. Dacă darul tău de mîncare va fi o turtă coaptă pe grătar, să fie făcută din floarea făinii, cu untdelemn. Să aduci darul de mîncare făcut din aceste lucruri pentru DOMNUL; şi să fie dat preotului, care-l va aduce la altar. Preotul să ia din darul de mîncare partea adusă ca aducere aminte, şi s-o ardă pe altar. Acesta este un dar adus prin foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Ce va rămîne din darul acesta de mîncare să fie al lui Aaron şi al fiilor lui; acesta *este un lucru preasfînt DOMNULUI între darurile mistuite de foc".*

„Nici unul din darurile de mîncare pe care le veţi aduce DOMNULUI, să nu fie cu aluat; căci nu trebuie să ardeţi nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru DOMNUL. Ca dar din cele dintîi roade, veţi putea să le aduceţi DOMNULUI; însă să nu fie aduse pe altar ca dar de un miros plăcut. Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mîncare; să nu laşi să lipsească niciodată de pe darurile tale de mîncare sarea legămîntului Dumnezeului tău; la toate darurile tale de mîncare să aduci sare. Dacă vei aduce DOMNULUI un dar ca jertfă de mîncare din cele dintîi roade, să aduci ca dar de mîncare din cele dintîi roade ale tale, spice verzi, prăjite la foc şi boabe noi pisate. Să torni untdelemn peste el şi să adaugi şi tămîie; acesta este un dar de mîncare. Preotul să ardă ca aducere aminte o parte din boabele pisate şi din untdelemn, cu toată tămîia; este un dar mistuit de foc pentru DOMNUL" (Levitic 2.4-16).

Am învăţat din primele versete, principiul care stă la baza jertfei de mîncare. Era făcută din floarea făinii, era vărsat untdelemn desupra şi se adăuga tămîie. Am văzut că floarea făinii simbolizează adevărata natură umană a Domnului Isus, ca Acela care a fost născut pe pământ, rod al pământului, aşa

cum îl numeşte Isaia 4.

Însă El a fost născut din Duhul Sfînt; Duhul Sfînt a umbrit pe Maria şi astfel untdelemnul era peste floarea făinii, încît era foarte clar că natura Sa umană nu era numai floare a făinii. Da, era un Om adevărat şi aşa cum ar trebui să fie un om, fără pată; însă totdeauna purtînd pecetea Duhului Sfînt. Trebuia adăugată tămîie şi toată tămîia trebuia arsă şi oferită ca jertfă lui Dumnezeu, ca semn al frumuseţii personale a Domnului Isus, pe care numai Dumnezeu însuşi putea s-o vadă. El a fost nu numai un Om desăvîrşit, dar El a fost ce trebuia să fie o fiinţă omenească. Nu mă gîndesc acum la El ca Fiu al lui Dumnezeu, ci la ceea ce trebuia să fie un om în gîndurile lui Dumnezeu, la ceea ce era prezent din belşug la El, această frumuseţe personală a Sa, prin care El a depăşit mult pe Adam, pe cînd acesta nu căzuse încă.

Găsim apoi în versetele citite, diferite forme în care jertfa de mîncare era adusă. Dacă Dumnezeu ne face cunoscut aceasta, este bine să ne gîndim şi să vedem ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceasta; cînd Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune ceva, el are o anumită intenţie. Dacă aici este vorba de Domnul Isus ca Om adevărat pe pămînt, de la naşterea Sa şi pînă la moartea Sa pe cruce, adevărata Sa natură omenescă a fost pusă la probă în toate împrejurările şi, cum citim în Filipeni 2, pînă la moarte.

Este bine să vedem împrejurările deosebite din care rezultă această măreţie a Lui. Lucrul acesta este deosebit de minunat, cu atît mai mult cu cît aici este vorba de aspectul că noi venim la Dumnezeu ca să-I aducem ca jertfă ceea ce am văzut în slava jertfei de mîncare. Putem înţelege că este dorinţa inimii lui Dumnezeu ca noi să cunoaştem mai mult din această natură umană minunată şi cît de desăvîrşit a fost El în toate împrejurările vieţii, în toate pericolele, în toate încercările prin care a trecut aici pe pămînt. Aşa primim o înţelegere mai bună a slavei Sale şi putem să fim părtaşi cu Dumnezeu. Am văzut că o mînă plină din această făină cu untdelemn era adusă lui Dumnezeu ca jertfă, iar restul era pentru preot. El avea voie să mănînce din ea. Şi dacă noi vrem să ne hrănim cu slava Domnului Isus ca Om pe pămînt, este de la sine înţeles că vom primi numai ceea ce am văzut şi vom fi hrăniţi în măsura în care am văzut Slava Sa.

Gîndesc că cei mai mulţi dintre cititorii Bibliei au rămas izbiţi de faptul că din primii treizeci de ani ai Domnului Isus nu se spune aproape nimic. O singură întâmplare ne este relatată, pe cînd El era în vîrstă de doisprezece ani, iar în rest nu mai aflăm nimic despre El pînă la vîrsta de treizeci de ani. Toate cele patru Evanghelii vorbesc aproape numai de cei trei ani şi jumătate, în care Domnul Şi-a exercitat slujba, însă şi aceasta numai în pustie; căci primele trei Evanghelii relatează numai despre lucrarea Sa în Galileea, după ce El a fost lepădat în Ierusalim şi în Iudeea. Numai în primele trei capitole ale Evangheliei după Ioan auzim despre începutul slujbei Sale, în Ierusalim şi în Iudeea. Insă şi în capitolul

4 găsim şi aici, că El pleacă din Iudeea ca să se ducă în Galileea, pentru că în Iudeea Dau respins, iar în capitolele următoare ale Evangheliei după Ioan este aproape exclusă descrierea lucrării Domnului pe care El a făcut-o mai tirziu în Ierusalim.

Însă putem înţelege că Domnul Isus a fost încercat şi în aceşti primi treizeci de ani şi că a avut de suferit. Să ne gîndim numai că pe cînd era tînăr, la vîrsta de doisprezece ani, El Se găsea în templu ca să vorbească despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu aflăm din cuvintele Sale, cît îl îndurera că părinţii Lui nu Dau înţeles: „Nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?" Şi Dumnezeu vrea ca noi să observăm şi faptul acesta, pentru ca să vedem ceva din slava Sa, cum Tatăl a văzut-o. Vom recunoaşte astfel că întreaga viaţă a Domnului Isus era suferinţă, în toţi aceşti treizeci de ani şi după aceea. Ioan scrie că dacă s-ar fi scris tot ceea ce a făcut Domnul Isus, n-ar fi încăput cărţile în toată lumea, deci noi găsim povestite puţine lucruri din aceşti trei ani.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne îndreaptă aici gîndurile asupra suferinţelor Domnului în aceste împrejurări, pe care noi nu le cunoaştem din Evanghelii. Probabil că cea mai mare parte a lor, Domnul le-a trăit în cei treizeci de ani şi o parte după aceea, însă în locurile care ne sînt descrise, erau suferinţe care n-au fost văzute din afară şi pe care Duhul Sfînt nici nu ni le-a făcut cunoscut, dar pe care le putem găsi totuşi în alte cărţi ale Bibliei şi la care putem medita şi pe care le putem înţelege în legătură cu caracterul întregului Cuvînt al lui Dumnezeu.

Primul dar ca jertfă este din ceea ce se coace în cuptor. Dar ceea ce se coace în cuptor nu se poate vedea în timpul cît se coace. Este expus căldurii puternice, însă nu se poate vedea cît suferă aluatul din cauza aceasta şi cum îndură el acestă arşiţă. Este clar că aceste suferinţe erau cele mai mari. Numai sufletul care se ocupă răbdător cu Cuvîntul, de exemplu cu ce se spune în Evanghelii despre Domnul Isus şi nu-1 citeşte superficial, va recunoaşte aceasta. Noi trebuie să medităm într-adevăr asupra acestui lucru şi să încercăm să înţelegem ce este ascuns în Cuvîntul Domnului — mă gîndesc nu la adevărurile pe care le-a spus Domnul Isus, oricît de minunate ar fi acestea — ci la ceea ce este ascuns în Cuvînt cu privire la sentimentele Sale şi cum a suferit El în aceste împrejurări. Numai un asemenea suflet va înţelege ce este prezentat în acest cuptor.

Da, putem înţelege că viaţa Domnului în primii treizeci de ani a fost suferinţă. Să ne gîndim: A venit Creatorul din cer şi, potrivit capitolului din Coloseni, El era întîiul-născut peste toată creaţiunea, Capul creaţiei, însă cînd S-a născut în Betleem, nu era nici un loc pentru El în casa de poposire. Un grajd era singurul loc unde voiau să-L primească. El era întîiul-născut peste toată creaţia şi împăratul lui Israel. Abia Se născuse, şi părinţii Săi au trebuit să fugă în Egipt, pentru că lumea duşmană căuta să-L omoare. El era Cel necreat, Cel Sfînt şi El a venit din acest loc Sfînt de la Dumnezeu, din casa Tatălui; şi cînd

părinţii Săi s-au întors din Egipt, El a trebuit să locuiască în Nazaret, acest oraş cu renume prost din Galileea.

Cît de îngrozitor trebuie să fi fost aceasta pentru El! El era Cel Sfînt, Cel Adevărat, care a locuit totdeauna în atmosfera curată din casa Tatălui şi care a fost totdeauna obiectul plăcerii şi dragostei Tatălui, El a venit de acolo de unde milioanele de îngerii îşi ascundeau faţa cînd priveau spre El, pentru că nu puteau privi slava Sa. Era aşa de sfînt încît serafimii, în Isaia 6 îşi acopereau picioarele cu aripile lor; căci picioarele lor sfinte, care nu au venit în atingere cu murdăria, erau murdare în ochii lor, în comparaţie cu slava Sa şi sfinţenia Sa, pe care ei o vedeau acolo. Şi strigau unul către celălalt: „Sfînt,sfînt, sfînt este Domnul oştirilor!" Ioan 12 ne spune că ei au strigat aşa cînd au văzut slava Lui. El era Cel care şedea acolo pe scaunul de domnie. Ce trebuie să fi fost atunci pentru El, să locuiască în acest oraş cu renume rău, înconjurat de păcătoşi, care urau pe Dumnezeu, cum s-a dovedit mai tîrziu, cînd ei au voit să-L omoare. El ştia deci ce erau ei şi El vedea cine erau ei, căci ei urau pe Dumnezeu. Aşa a trăit El treizeci de ani, zi de zi înconjurat de oameni păcătoşi şi de toate păcatele pe care le făceau oamenii. Ce suferinţă trebuia să fi fost aceasta pentru El!

În Evanghelie citim despre El din timpul cînd îşi exercita lucrarea. Ce suferinţă trebuie să fi fost pentru inima Sa, prin faptul că era acolo! Citim că toţi bolnavii au venit la El (Matei 8.17) şi El lua toate bolile lor asupra Lui. „El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat păcatele noastre", se spune acolo. O! nu, nu că El a devenit bolnav, însă cînd bolnavii au venit la El şi El i-a vindecat, El a răbdat durerea lor în Duhul Său.

Şi ce trebuie să fi fost aceasta pentru El, să nu aibă nici un loc unde să-Şi pună capul, El, Cel care a fost, ca Om, Intîiul- născut din toată creaţia! Ce trebuie să fi fost pentru El, cînd iudeii I-au zis: „Noi nu sîntem născuţi din desfrînare" (Ioan 8.41) — o aluzie clară la naşterea Sa minunată. Ei spuneau aceleaşi lucruri pe care teologii actuali îndrăznesc să le spună despre El. Ce trebuie să fi fost acesta pentru sufletul Său sfînt! O, Domnul nu răspunde la astfel de cuvinte. Insă putem înţelege ce trebuie să fi fost aceasta pentru El, Fiul veşnic al lui Dumnezeu, dar oare şi ca Om a fost Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu Da numit „Sfîntul care Se va naşte din tine", să fie numit aşa? Ioan spune despre El: „El a venit la ai Săi şi ai Săi nu Dau primit" (Ioan 1.11). Cărturarii care tot timpul lor au studiat Cuvîntul Său, au venit la El şi au folosit propriile Sale cuvinte, ca să-L prindă, dacă este posibil. Ce trebuie să fi fost pentru El, cînd Marele Preot, pe care l-a aşezat El ca să fie mijlocitor între Dumnezeu şi oameni şi care trebuia să fie îndurător — epistola către Evrei spune, „să poată avea milă de aceia care se împiedicau şi erau slabi (Evrei 4.15) — a păşit împotriva Lui şi căuta să-L omoare, apoi că acest Mare preot era în stare să plătească bani, preţul unui sclav, pentru ca să-L aresteze?

Ce trebuie să fi fost în inima Sa cînd a fost în Ghetsimani şi Satan I-a pus înaintea ochilor întreg paharul suferinţelor, pe care El avea să-l bea pe Golgota! Citim în Evanghelii numai că sudoarea I s-a făcut ca nişte picături mari de sînge şi că El striga în puţine cuvinte: „Tată, dacă este posibil, depărtează paharul acesta de la Mine!" Putem noi înţelege ce a fost pentru El cînd Satan I-a prezentat acest pahar şi cînd El a văzut înaintea ochilor Săi păcatele noastre, pe care El urma să le poarte pe cruce şi toată murdăria păcatelor? Putem noi să ne dăm seama cum trebuie să se fi cutremurat sufletul Său Sfînt, cînd a văzut că El trebuia făcut acolo păcat şi să fie părăsit de Dumnezeu şi judecat?

Ce trebuie să fi fost pentru El, cînd a fost patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în pustie şi Satan a venit la El cu toate ispitele lui! Nu este şi pentru noi, cei care cunoaştem pe Domnul, o durere cînd Satan vine la noi cu ispitele lui, cînd de exemplu lucrează gînduri imorale în inima noastră? Nu este nici o durere pentru noi cînd probabil în timpul cinei, în momentul cînd venim să lăudăm pe Domnul, face să vină deodată gînduri păcătoase în inima noastră?

Ce trebuie să fi fost pentru Domnul cel Sfînt, cînd Satan a venit la El cu toate necurăţiile Sale, ca să-L ispitească şi nu numai cu o ispită! Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi a venit Satan neîncetat cu necurăţiile sale, cu viclenia sa păcătoasă, ca să ispitească pe Domnul, ca să-L facă să cadă. Numai ultimele trei ispite ne sînt prezentate. Insă Satan a lucrat neobosit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi! Da, găsim că în cele din urmă Satan a fost învins şi L-a părăsit. Insă aceasta arată că Satan n-a mai avut nici o armă. El a întrebuinţat întregul său arsenal de arme împotriva Sa. Nu există nici o armă pe care să n-o fi întrebuinţat. Cînd se luptă pe viaţă şi pe moarte, atunci nu se încetează pînă nu s-au folosit toate armele ca să se obţină victoria; aceasta a făcut-o în mod sigur Satan. El a întrebuinţat împotriva Domnului toate ispitele pe care le-a avut. Pentru un copil al lui Dumnezeu nu se mai poate găsi aici pe pămînt nici o ispită pe care Satan să n-o fi întrebuinţat în primul rînd împotriva Domnului. Cît de îngrozitor trebuie să fi fost aceasta pentru El, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi neîncetat să fie ispitit cu aceste lucruri păcătoase, cu aceste viclenii ale lui Satan!

Nu, Cuvîntul lui Dumnezeu nu spune mult despre ele. Ne numeşte numai trei ispite, care dau marele caracter al ispitei, însă ce prăpăstii adînci lasă în sufletul care cu adînc respect se preocupă cu Domnul şi încearcă să aibă părtăşie cu El, care doreşte să-L cunoască şi cugetă la aceste lucruri, cînd priveşte la suferinţele pe care trebuie să le îndure Domnul! Ce trebuie să fi fost pentru El, cînd au venit oamenii şi Dau bătut peste obraz, cînd El a primit coroana de spini a blestemului lui Dumnezeu să fie aşezată pe capul Său şi Dau bătut peste aceasta? Ce trebuie să fi fost pentru El, cînd Dau scuipat în faţă! Nu ştiu dacă sînt mulţi care cunosc aceasta din experienţă, să fie scuipat şi să nu se poată apăra. Eu ştiu din experienţă cît de îngrozitor este pentru un bărbat; şi Domnul era om cu adevărat. El a suferit cînd Dau

hulit pe cruce şi Dau dispreţuit, că El este în legătură cu Dumnezeu, cînd I- au spus : „S-a încrezut în Dumnezeu, să-L scape acum, dacă-L iubeşte" (Matei 27.43) şi nu a venit nici un răspuns de la Dumnezeu. Acestea sînt suferinţele ascunse.

Dumnezeu aşteaptă, Dumnezeu doreşte ca inimile noastre să se preocupe cu această Persoană minunată, care este aşa de scumpă pentru inima Sa. Noi trebuie să cercetăm şi să vedem cît de minunată a fost acestă floare a făinii, dar şi cum a fost caracterizată prin Duhul Sfînt, care era vărsat deasupra. Trebuie să recunoaştem că tot ce a făcut Domnul Isus, toate cuvintele, toate faptele şi toate sentimentele lăsau să se recunoască ungerea Duhului Sfînt, despre care se vorbeşte aici. Şi în aceasta, după cum s-a spus, nu era nici un aluat. „Turte nedospite, frămîntate cu untdelemn şi plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn". In prima parte nu se spune că trebuie să fie fără aluat; aceasta este de la sine înţeles şi sînt numite numai părţile componente ale jertfei de mîncare.

Cînd însă inima plină de profund respect se preocupă cu El, atunci se vede cum totul era fără aluat. Ştim că aluatul vorbeşte despre păcat, însă într-un mod deosebit. Este un tablou al caracterului omului păcătos. Aluatul este plămădeala care s-a învechit şi s-a stricat. El cuprinde totul şi tot ce vine în contact cu el se strică. Şi apoi aluatul mai are un caracter deosebit; el se umflă şi face ca în aparenţă totul să fie mai mare, mai frumos decît este în realitate. Acesta este păcatul, care este ascuns în caracterul omenesc.

Însă la Domnul nu era aşa. Putem vedea faptele Sale. El nu a făcut niciodată ceva şi nu a rostit nici un cuvînt ca să fie plăcut înaintea oamenilor sau să capete trecere înaintea ochilor lor. El nu a încercat niciodată, prin vorbe, fapte sau purtare să ajungă la favoarea oamenilor sau să le cîştige prietenia. El a trăit numai pentru Dumnezeu. Dumnezeu era singurul Său scop. El făcea numai ceea ce Dumnezeu îi încredinţa. Nu voia nici măcar să mănînce, dacă Dumnezeu nu-I spunea. El întreba mereu care este voia lui Dumnezeu şi cînd făcea ceva, chiar cînd vorbea oamenilor, El vorbea numai cu privire la Dumnezeu şi pentru ca Dumnezeu să fie descoperit. Cînd El ajuta pe oameni, cînd El vindeca pe bolnavi, El nu făcea lucrul acesta întîi pentru bolnavi. Oamenii aveau într-adevăr binecuvântare din aceasta, însă modelul Său era întotdeauna Dumnezeu. Singurul Său scop era să satisfacă pe Dumnezeu, să fie plăcut lui Dumnezeu, să descopere pe Dumnezeu, să fie ascultător de Dumnezeu. El nu a încercat niciodată să fie mai frumos decît era. Niciodată nu a fost ceva în El, asemenea aluatului. Jertfa de mîncare nu se putea să fie acrită. Trebuia să fie fără acreală, ca să fie o imagine a Lui.

Aici vedem ceva mai mult. Trebuia să fie turte nedospite; în cuvîntul ebraic arată că erau turte foarte subţiri cu găuri în ele, aşa că totul era descoperit, nimic nu era ascuns. El nu trebuie să spună, aşa cum se spune în Psalmul 139: „Cercetează-Mă, Dumnezeule şi cunoaşte-Mi inima!", căci la El nu era nimic

ascuns. Totul era descoperit, turtă subţire. Se spune după aceea: „turte nedospite". Acestea sînt într-adevăr subţiri, mestecate cu untdelemn şi stropite cu untdelemn. Aşa era viaţa Sa. Cuvîntul de aici „mestecat cu untdelemn" înseamnă că totul era pătruns cu untdelemn şi că untdelemnul era într-adevăr puterea care lucra în această turtă.

În tot ceea ce El făcea, era Om cu adevărat. însă totul avea caracterul Duhului Sfînt, prin care El a fost născut şi cu care El a fost uns, cînd a intrat în slujba Sa, aşa cum se spune aici: „turtă nedospită, frămîntată cu untdelemn" (versetul 4).

Însă după aceea urmează „plăcinte, stropite cu untdelemn". Ne-am ocupat noi vreodată cu lucrurile acestea? Dumnezeu doreşte ca noi să le cunoaştem. Dumnezeu doreşte ca noi să înţelegem ceva din slava Sa minunată. De aceea ne-a dat Cuvîntul Său, ne-a dat şi Vechiul Testament, de exemplu aceste jertfe, tot aşa mulţi Psalmi în care găsim sentimentele Domnului, ceea ce ieşea din inima Sa în astfel de împrejurări. „Ei m-au răsplătit cu rău pentru bine şi cu ură pentru dragostea Mea", citim în Psalmul 109.5. Cuvintele acestea nu se găsesc în Evanghelii, unde vedem rezultatele exterioare, însă nu expresia sentimentelor interioare ale Domnului, aşa cum sîngera inima Sa. Aici aflăm însă: „în timp ce Eu îi iubesc, ei îmi sînt vrăjmaşi" (Psalmul 109.4). Ce era pentru El, cînd Se plîngea în Psalmul 102: „Sînt ca vrabia singuratică pe acoperiş... Semăn cu pelicanul din pustie" (versetul 7.6.) Simţim ceva din aceasta. Pelicanul este o pasăre de apă şi acum el se găseşte undeva în pustie, unde nu se găseşte nici un strop de apă — cît de îngrozitor trebuie să fie pentru o asemenea pasăre! Aşa a fost Domnul aici pe pămînt, ca un pelican în pustie; o pasăre singuratică pe acoperiş.

El Şi-a ales 12 ucenici, El Şi-a deschis inima pentru ei; în Ioan 15.15 El le spune: „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu". Nu este acesta minunat: un prieten, care ne spune tot ceea ce a auzit de la Tatăl Său? Şi cine este acest Tată! însă ei nu Dau înţeles. El a fost singur, El nu avea nici o părtăşie cu ei.

Cînd El Şi-a deschis inima faţă de ei şi le-a explicat că El va trebui să fie vîndut şi crucificat, Petru spune: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întîmple aşa ceva" (Matei 16.22). Cînd El a instaurat cina (Luca 22) şi a vorbit cu ei despre faptul că El trebuie să fie vîndut şi că trebuie să sufere şi apoi să moară, ei s-au certat unii cu alţii, cine să fie cel mai mare dintre ei. Şi apoi El i-a pregătit pentru plecarea Sa şi le-a spus: pînă acum am îngrijit Eu de voi şi voi trebuie să recunoaşteţi că nimic nu v-a lipsit. Cînd însă El a spus: „Cine nu are traistă sau pungă, să-şi vîndă haina şi să cumpere o sabie", ei spun: „Doamne, iată aici sînt două săbii". Ei n-au înţeles nimic din ceea ce El spunea. Cît de singur era El! Ce trebuie să fi fost aceasta pentru sufletul Său sfînt!

Pentru noi înţelegem cum a privit Dumnezeu cu plăcere spre El, în asemenea stări, în asemenea

suferinţe! Nu era nici o secundă în care El să nu fi suferit groaznic prin tot ceea ce II înconjura. Insă în aceleaşi împrejurări nu era nici o secundă în care inima Sa să nu fi fost îndreptată spre Dumnezeu. El a întrebuinţat toată energia Sa pentru ca să slujească lui Dumnezeu. El a înfăptuit numai o misiune: să slăvească pe Dumnezeu şi să înfăptuiască voia Sa, să facă posibile binecuvântările lui Dumnezeu faţă de oameni. Nu putem atunci înţelege că cerul s-a deschis deasupra Sa şi Tatăl a spus: .Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea"?

Şi dacă am fost aduşi la Tatăl şi pe baza jertfei arderii-de-tot am văzut cît de aproape sîntem noi de Tatăl, că am fost primiţi în Cel Preaiubit, atunci Tatăl aşteaptă ca noi să ne preocupăm mai mult cu Fiul Său. Şi nu are El dreptul să aştepte aceasta? Există la noi realitatea că dorim să cunoaştem mai bine pe acest Mîntuitor, că dorim să cunoaştem acest preţ pe care El l-a plătit pentru răscumpărarea noastră? Cînd auzim că Dumnezeu Da desăvîrşit prin suferinţă, aşa că El putea fi Urzitorul mîntuirii noastre, nu dorim noi atunci să ştim prin ce suferinţe a *fost* El făcut desăvîrşit?

Dumnezeu aşteaptă şi spune: Cînd voi vă preocupaţi cu El, cînd vedeţi cît de preţios a fost El, cînd voi vedeţi toate suferinţele Sale ascunse, atunci aduceţi-le la Mine. Da, pregătiţi darul acasă, aşa cum trebuie. Noi nu putem să citim în Adunare un capitol după altul, ca să vedem această slavă. Nu putem „coace" această „turtă" în Adunare. Fiecare israelit care dorea să aducă acestă jertfă, trebuia mai întîi să prepare aluatul acasă şi să coacă turta. Noi trebuie să studiem Cuvîntul acasă, cu rugăciune, în genunchi, cu adînc respect, ca să vedem această viaţă minunată a Domnului, cum s-a expus la proba focului. Cînd după aceea ne-am umplut inimile cu toate acestea, mergem cu ele la usa cortului întîlnirii, acolo unde Dumnezeu este împreună cu poporul Său, ca să le oferim acolo, nu singuri, ci cu toţi aceia care au făcut acelaşi lucru, lui Dumnezeu, ca jertfă, ca o mîncare pentru El.

Şi preoţii aveau voie să mănînce din jertfa aceasta. Şi ei aveau voie să-şi hrănească inimile din ceea ce Dumnezeu găsea aşa de minunat, încît El spune: aceasta este o jertfă pentru Mine. Ce masă minunată, aici în pustie! Sper că cei mai în vîrstă dintre voi cunosc aceasta din experienţă. Cei tineri probabil că încă nu cunosc. Cînd mergem pe drum, aşa cum ne spune aici Cuvîntul lui Dumnezeu, cînd venim duminica dimineaţă cu aceste jertfe la locul de întîlnire cu aceste daruri pentru Dumnezeu, atunci vom experimenta cît de mult se întăresc inimile noastre din ceea ce ne-a rămas şi din ceea ce noi, ca preoţi, avem voie să mîncăm acolo în prezenţa lui Dumnezeu, în Locul Sfînt. Vom simţi cum inimile noastre au fost hrănite şi împrospătate şi cum primim puteri ca să mergem pe drumul nostru aici pe pămînt potrivit gîndurilor lui Dumnezeu.

Apoi în versetul 5 avem a doua jertfă de mîncare în tigaie. Şi de data aceasta trebuie să fie floarea de făină frămîntată cu untdelemn, fără aluat. Părţile componente trebuie să fie aceleaşi. însă nu aveau

această formă clară, pe care o avea turta, plăcinta. Cînd o femeie coace ceva, atunci ea se uită din cînd în cînd în tigaie, ca să vadă care este starea conţinutului. Nu este aşa de ascuns şi nu este expus tot aşa direct focului. Aici deci vorbim mai mult de forma generală, suferinţele vizibile pe care Domnul le-a îndurat în viaţa Sa pe pămînt.

Dacă nu cunoaştem pe Domnul de mult timp şi de aceea n-am avut timp ca să cercetăm cu adevărat Cuvîntul şi să descoperim toată slava Domnului, atunci Dumnezeu ne spune: Veniţi totuşi cu ceea ce aţi văzut! Fiecare a citit desigur Evanghelia şi poate un copil al lui Dumnezeu care citeşte Evanghelia să nu rămînă impresionat de slava Domnului Isus, aşa cum este ea prezentată acolo? Imposibil. Cine citeşte cu rugăciune evangheliile va descoperi ce Persoană minunată este acolo şi va descoperi măreţia Sa în viaţa Sa. Este vorba aici de viaţa Sa, nu ca jertfă a arderii-de-tot, pe care cel care o jerfea trebuia s-o taie în bucăţi, ci este vorba despre viaţa Sa. Şi vom vedea cît de desăvîrşită este.

Mă gîndesc de exemplu la Ioan 4. Acolo Domnul, obosit de călătorie, flămînd şi însetat, Se aşază. Şi acolo vine o femeie păcătoasă. Ce tact, ce har, ce dragoste descoperă El acolo! El uită foamea înaintea femeii pe care o poate ajuta. El spune mai tîrziu ucenicilor: „Eu am de mîncat o mîncare pe care voi n-o cunoaşteţi ". El uită setea şi întreabă pe această femeie păcătoasă, pe care El o cunoaşte foarte bine: Ai ceva apă pentru Mine? Niciodată un iudeu nu făcea aşa şi nici măcar un samaritean nu ar fi făcut la fel, dacă el ar fi cunoscut această femeie imorală. Insă El a făcut aşa, El, Cel care o cunoştea, pentru ca s-o cîştige. El nu începe să vorbească despre păcatele ei. Întîi caută să cîştige inima ei prin harul şi bunătatea Sa. Aceasta merge atît de departe încît ea nu poate să nege că este o păcătoasă, după ce El i-a cîştigat încrederea. însă chiar mai înainte El începe să stea de vorbă cu ea despre aceste minunate adevăruri viitoare, care sînt aşa de adînci, căci chiar cei mai mulţi credincioşi din zilele noastre nu le înţeleg; apa vie, care curge pînă în viaţa veşnică, Cuvîntul lui Dumnezeu făcut viu prin Duhul Sfînt, care locuieşte în noi şi care ne aduce în legătură vie cu Domnul din cer. Mii de credincioşi nu cunosc acest adevăr în practică, însă Domnul Isus îl vesteşte acestei femei păcătoase.

Şi cînd după aceea El îi descoperă starea ei: ai avut atît de mulţi bărbaţi, iar acela pe care îl ai acum nu este bărbatul tău — şi ea vrea să ocolească realitatea şi spune: „Domnule... părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oameni", atunci Domnul pleacă de la acest adevăr minunat, un adevăr cum noi nu cunoaştem un altul, care între credincioşi este aşa de puţin cunoscut. Da, noi ştim ce adorăm, voi nu ştiţi. însă vine ceasul, şi acum a şi venit, cînd închinătorii adevăraţi vor adora pe Tatăl în duh şi în adevăr...Dumnezeu este Duh; şi cine II adoră, trebuie să-L adore în duh şi în adevăr! Ce mod minunat ca să cîştige inima acestei femei! Şi noi vedem rezultatul. Nu este demn de admirat?

Pe cînd fratele Bellet — noi cunoaştem de exemplu cărţile Sale cu privire la „Slava Domnului Isus ca Om", „Fiul lui Dumnezeu" şi „Lumea înaine de potop şi patriarhii" — era pe patul de moarte şi cînd s-a vorbit cu el despre cununa pe care el o va primi, s-a auzit mai tîrziu cum se ruga: „Doamne, fraţii au venit şi au vorbit despre cunună, însă eu nu vreau nici o cunună. Eu vreau să Te văd pe Tine, eu vreau să văd pe Omul de la Sihar, pe Omul care şedea lîngă izvorul de apă. După aceasta doreşte inima mea şi vreau să-L văd, numai pe El. Nu mă interesează o cunună". Nu putem noi înţelege situaţia aceasta, cînd citim cu rugăciune capitolul acesta? Ce slavă minunată!

Cînd citim aceasta despre El şi inimile noastre se umplu cu această slavă, putem să aducem din ea lui Dumnezeu. Şi chiar cel mai tînăr credincios, care s-a întors la Dumnezeu de-abia de o săptămînă, poate să citească Evangheliile. Desigur, el le-a şi citit în această săptămînă — cu ce să înceapă, dacă nu cu aceste lucruri minunate? De aceea el poate veni ca să le aducă lui Dumnezeu. El poate aduce lui Dumnezeu, aşa cum spune aici, o jertfă de mîncare în tigaie. Este floarea făinii, frămîntată cu untdelemn, fără aluat. El a văzut că nu este nici un aluat în făină. A văzut untdelemnul — energia Duhului Sfînt. A văzut că acest Om este minunat. Toate se descoperă la timpul potrivit, în modul potrivit şi în plinătatea potrivită. Totul este minunat. Oh, Dumnezeu spune: aduceţi-Mi aceasta ca o jertfă; este ceva plăcut pentru Mine.

Se spune aici să tai în bucăţi, cu alte cuvinte: nu rămîne la impresia generală, ci cerceteaz-o în părţile ei componente. Rupe-o în bucăţi şi vezi că fiecare amănunt, fiecare cuvînt pe care El l-a rostit, fiecare faptă a Lui, orice descoperire în comportarea Sa, orice gînd al inimii Sale este desăvîrşit în sine însuşi. Nu numai întregul era de admirat, ci fiecare amănunt era desăvîrşit, sută la sută din gîndurile lui Dumnezeu, slăvirea lui Dumnezeu în mod desăvîrşit, totul minunat în sine însuşi.

Dumnezeu spune: rupe-o în bucăţi şi toarnă untdelemn deasupra. Prin aceasta trebuie să înţelegem cum totul era condus perfect de Duhul Sfînt, cum totul purta semnul caracteristic al ungerii cu Duhul Sfînt. Vino, vezi şi adu-l apoi la Mine! Niciodată nu a fost o jertfă mai plăcută pentru Mine, ca aceasta. Şi noi avem voie să aducem lui Dumnezeu, cînd ne strîngem laolaltă, căci despre aceasta este vorba aici. Dumnezeu spune: numai la intrarea în cortul întîlnirii, deci acolo unde Dumnezeu Se întîlneşte cu poporul Său se poate aduce. Pentru noi, acesta este locul unde noi ne strîngem pentru Numele Domnului Isus şi unde Dumnezeu Duhul Sfînt este în mijlocul nostru ca să ne conducă în adorare şi în aducerea jertfelor noastre. Noi am pregătit jertfa acasă, ca să venim cu panerul plin, cu inima plină, aşa că Duhul Sfînt, cînd noi sîntem strînşi, poate folosi pe oricine dintre noi ca din inimile noastre să creeze ce vrea El să închinăm lui Dumnezeu.

Nu numai fraţii, ci şi surorile sînt aducătoare de daruri. Nu ceea ce spune un frate, care mulţumeşte,

se ridică spre Dumnezeu, ci ceea ce este exprimat prin cuvintele sale este darul de jertfă pentru Dumnezeu — nu ceea ce gîndeşte un frate, cînd citeşte un Cuvînt, ci ceea ce se ridică din inimile tuturor în timp ce el citeşte un pasaj sau cînd noi cîntăm o cîntare. Nu cîntarea se urcă spre cer, ci sentimentul duhovnicesc care este în inima noastră în timp ce noi cîntăm această cîntare, aceasta este închinarea, aceasta este lauda care se ridică spre Dumnezeu. Şi fratele care este folosit de Duhul Sfînt este numai gura Adunării. Se poate foarte bine întîmpla ca în aceste momente din inima surorilor să se ridice mai multă laudă şi adorare, decît din inima acestui frate. Domnul Se uită numai la ceea ce se ridică din inimă. în felul acesta, deci, toţi fraţii şi toate surorile se pot strînge cu inimile pline. Ce jertfă va fi adusă în felul acesta lui Dumnezeu! Cum ar putea Duhul Sfînt să creeze din inima noastră şi să ofere lui Dumnezeu o jertfă deplină, cînd noi venim cu inimile pline, pentru că în timpul săptămînii ne-am ocupat cu Domnul Isus şi am văzut slava Sa în capitolul 1 la jertfa arderii-de-tot şi aici în jertfa de mîncare!

Ajungem acum la cea de-a treia jertfă. „Şi dacă darul tău va fi o turtă coaptă pe grătar", aceasta este ceva neprecizat. O jertfă de mîncare pe grătar nu are o formă precisă — sînt tot felul de suferinţe care nu au o formă precisă, dar pe care fiecare trebuie să le vadă şi pe care, vreau să spun, le poate vedea şi un necredincios. Cunosc o poezie din Olanda cu privire la Domnul Isus pe cruce, dar pe care a compus-o unul care dispreţuieşte pe Dumnezeu. începe aşa: „O, Om al durerii, cu coroană de spini" şi cînd o citeşti îţi pot curge lacrimi din ochi din cauza sentimentelor despre care El vorbeşte; şi cu toate acestea poetul era cu totul necredincios. Aceasta era ceea ce găsim spus imediat: mierea. însă el a văzut totuşi că Domnul a suferit. Şi ar putea ca un credincios, cînd citeşte Cuvîntul sau se gîndeşte la Domnul, să nu vadă că Domnul a suferit aici pe pămînt? Este imposibil.

Este trist, dacă nu am săpat mai adînc, dacă nu am considerat vrednic de osteneală ca să ne ocupăm mai adînc cu Domnul şi cu Persoana Sa, cu suferinţele Sale — aşa cum spune Ioan 6, că ai mîncat din pîinea care S-a coborît din cer. Ce ruşine cînd noi nu avem mai mult interes faţă de Domnul nostru, care a murit la cruce pentru noi, care în slavă Se preocupă zi şi noapte cu noi, pe care noi îl aşteptăm ca să vină să ne ia, Cel care a trăit 33 de ani aici pe pămînt şi care, potrivit cu epistola către Evrei, a trecut prin toate împrejurările prin care am putea noi să trecem, aşa că El poate înţelege şi poate simţi împreună cu noi!

De aceea El S-a născut ca un prunc şi a crescut, încît El se poate aşeza în postura copiilor mici; a crescut tînăr matur, aşa că El ştie ce gîndesc tinerii şi ce simt ei. El a devenit bărbat, aşa că poate înţelege pe cei în vîrstă, în toate problemele lor. Ca să înfăptuiască lucrarea de pe cruce nu era necesar ca El să trăiască 33 de ani pe pămînt. Pentru aceasta nu era necesar ca El să devină un prunc. Adam a

fost de asemenea Om şi niciodată n-a fost prunc. El a venit pe pămînt ca om matur. Aceasta putea s-o facă şi Domnul Isus. Insă Evrei 2 ne spune că El — vreau să spun aceasta cu toată veneraţia — a ales această cale, să vină pe pămînt şi să trăiască 33 de ani, ca să poată înţelege pe orice copil al lui Dumnezeu în toate împrejurările sale. El poate avea milă de noi, căci în toate lucrurile El a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. El a fost în toate stările în care putem să fim noi.

Nu impresionează aceasta inimile noastre? Este posibil ca un credincios să se gîndească la aceasta şi să simtă nevoia să cunoască şi să vadă mai bine pe Domnul Isus, aşa cum El a trecut pentru mine prin această viaţă şi ce dureri a suferit El în ea, încît El mă poate înţelege? Chiar dacă cineva s-a întors la Dumnezeu abia de trei zile, el s-a gîndit desigur în aceste trei zile la Domnul şi s-a preocupat cu El. Se poate oare ca cineva care a fost salvat, să nu fi avut timp în aceste trei zile să se gîndească la El şi să citească din Cuvîntul Său? Consider aceasta imposibil; căci în mod normal, cînd este un nou născut şi mai ales dacă este o întoarcere reală la Dumnezeu, atunci El este flămînd şi începe să citească Scriptura. însă atunci el poate deja, chiar dacă este sărac în lucrurile duhovniceşti, să strîngă bogăţii din viaţa minunată a Domnului. Atunci el are deja ceva şi poate să le aducă Domnului. El va putea aduce o jertfă de mîcare coaptă pe grătar, dar trebuie să fie floare de făină cu untdelemn.

Poate cineva n-a remarcat că nu era deloc aluat la jertfa acesta. Aici însă se spune: nici unul din darurile de mîncare pe care le veţi aduce Domnului să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeţi nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul (versetul 11). Aluatul şi mierea trebuiau evitate şi de acestea noi ar trebui să fim conştienţi. Cînd însă ne aşezăm cu adevărat sub călăuzirea Duhului Sfînt,atunci El va face ca din mîinile noastre să iasă la iveală ceea ce este cu adevărat fără aluat. în capitolul 1 am citit că dacă cineva era prea sărac ca să aducă o jertfă mare şi el putea aduce numai un porumbel, era totdeauna acolo un preot care prelua guşa şi o arunca, aşa că numai ceea ce era plăcut lui Dumnezeu era adus ca jertfă. Aceasta o va experimenta oricine care este sărac şi poate să aducă puţin. Atunci în mod normal Duhul Sfînt va folosi un frate, care este practic un preot, care este obişnuit să stea în prezenţa lui Dumnezeu şi acolo a învăţat ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, care va da expresie gîndurilor şi sentimentelor acestui alt frate şi în felul acesta este primit de Dumnezeu şi este lăsat la o parte ce nu se potriveşte cu slava Domnului Isus, cu floarea făinii şi untdelemnul şi mai ales că nu este deloc aluat şi miere în jertfa aceasta.

Mierea nu este acelaşi lucru cu aluatul. Mierea este ceva dulce de la natură. Acestea sînt lucrurile care nu sînt rele în ele înşile, însă ies la iveală de la natură, din acest pămînt şi care deseori sînt stricate acum, lucruri pe care Dumnezeu le-a dat în creaţie, însă care nu pot avea nici un loc în jertfe. Să ne gîndim la Ioan 2.4 unde ne spune că mulţi credincioşi s-au împiedicat şi au îndrăznit să judece pe

Domnul. Cînd mama Sa I-a zis : „Nu mai au vin", El i-a răspuns: „Ce am Eu a face cu tine, femeie?" Domnul era în slujba lui Dumnezeu şi în aceasta nu trebuia să rezerve nici un loc mamei Sale. Cînd El a înfăptuit lucrarea de pe cruce, în aceste ore îngrozitoare, cînd trebuia să poarte judecata lui Dumnezeu, S-a gîndit la ea şi i-a spus lui Ioan: „Iată mama Ta". în aceste momente atît de grele, El a îngrijit de ea.

Cînd este vorba despre relaţiile noastre cu Dumnezeu, despre slujba pentru Dumnezeu, atunci nu trebuie preţuite influenţele omeneşti. Atunci este valabil numai un lucru: voia lui Dumnezeu. Dumnezeu spune că cine nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe soţia sa şi pe copiii săi pentru El, nu este vrednic de El. Atunci avem ceea ce este prezentat prin miere. Nimic din omul natural nu are voie să fie în jertfă.

Ceea ce am spus mai înainte despre poetul acela necredincios, care a vorbit aşa de emoţionant despre suferinţele Domnului, este de asemenea miere. Era compasiunea naturală, sentimentele omeneşti pentru cineva care suferă. Pericolul este şi la noi, de exemplu, cînd ne gîndim la suferinţele Domnului Isus, sîntem mişcaţi că El a primit lovituri cu trestia şi noi avem milă omenească faţă de Domnul, aşa cum aveau femeile din Ierusalim. Ele II plîngeau, însă Domnul le-a spus: „Nu Mă plîngeţi pe Mine, ci plîngeţi-vă pe voi şi pe copiii voştri" (Luca 23.38). Dumnezeu doreşte ca noi să avem sentimente duhovniceşti, ca noi să nu dăm cuvînt naturii noastre, cînd este vorba să-L vedem şi să-L aducem ca jertfă. Nu trebuie adus aluat şi nici miere — numai ceea ce vorbeşte despre El: floarea făinii, curată, untdelemn şi tămîie şi numai în formele în care le-am văzut aici.

Apoi vedem în versetul 9 ceva minunat: „Preotul să ia din darul de mîncare partea adusă ca aducere aminte şi s-o ardă pe altar. Acesta este un dar adus prin foc, de un miros plăcut Domnului. Ce va rămîne din darul acesta de mîncare să fie al lui Aaron şi al fiilor lui: acesta este un lucru preasfînt Domnului între darurile mistuite de foc".

Vedem apoi cum Domnul este prezentat ca snopul celor dintîi roade pentru Domnul, spice verzi prăjite la foc. Aceasta era El ca jertfă în puterea anilor Săi. El Se plînge către Dumnezeu: „Nu mă lua la jumătatea zilelor Mele!" (Psalmul 102.24), însă El trebuia să moară cînd avea numai 33 de ani. El trebuia să moară cînd a făcut această lucrare minunată. Noi putem spune că la jumătatea celor 70 de săptămîni de ani ai lui Daniel, la al căror sfîrşit trebuie să aibă loc împăcarea deplină a lui Israel, El trebuia să moară şi nu putea să instaureze împărăţia. Aceasta citim aici: focul deplin a venit peste El şi a prăjit spicele verzi, pe El, care este copacul cel verde, aşa cum El însuşi spunea, cînd a mers la cruce (Luca 23.31).

În versetul 12 vedem că se mai găseşte o altă jertfă de mîncare: „Ca dar din cele dintîi roade, veţi putea să le aduceţi Domnului; însă, să nu fie aduse pe altar ca dar de un miros plăcut." Aceasta este o

realitate minunată, căci aici vedem ceva care nu era făcut din floarea făinii stropită cu untdelemn şi care nu era făcută cu tămîie şi care era dospită. însă din capitolul 23 aflăm de ce era aşa. Aici nu este un simbol al Domnului Isus. Darul de jertfă al primelor roade este o imagine pentru noi, a Adunării, nu ca trup al lui Hristos, ci ca aceea care are parte de învierea Lui şi în care este desigur aluat, a cărui influenţă este controlată de Duhul Sfînt care locuieşte în ei şi unde nu este nici tămîie, această gingăşie personală care se găseşte la Domnul Isus.

Nu este însă minunat că într-un capitol în care se vorbeşte de minunata slavă a Domnului Isus, pe care noi avem voie să o aducem lui Dumnezeu ca jertfă, sîntem numiţi şi noi ca jertfă de mîncare a Adunării, ceea ce noi înşine sîntem şi că aceasta este văzută aici ca o jertfă pentru Dumnezeu? Ce realitate serioasă! Aici vedem simbolic ceea ce avem în Romani 12, că noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu. Aşa cum odată Domnul a fost jertfă desăvîrşită, tot aşa trebuie să prezentăm şi noi trupurile noastre, astfel ca trupul nostru, viaţa noastră să fie o copie, o imitare a vieţii Domnului aici pe pămînt. Şi aceasta este jertfa pe care noi putem s-o aducem lui Dumnezeu. Nu este aceasta o realitate minunată?

În legătură cu aceasta vedem mai departe în versetul 13: „Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mîncare, să nu laşi să lipsească niciodată de pe darurile tale de mîncare sarea legămîntului Dumnezeului tău; la toate darurile tale de mîncare să aduci sare". Cît de important să fie aceasta, dacă în acest singur verset se repetă de trei ori şi se spune despre „sarea, semnul legămîntului Dumnezeului tău".

Ştim că sarea este cea care păzeşte de stricăciune. Ea lucrează în aşa fel ca să nu se strice ceva. însă sarea este şi despărţirea de ceea ce este stricat şi trebuie să adaug că este şi un simbol al sfinţeniei verificatoare a lui Dumnezeu şi al judecăţii Sale. Găsim aceasta în Ezechiel 47.11, cînd mlaştinile şi gropile din apropierea Mării Moarte nu se vor vindeca, ci în toată împărăţia de o mie de ani vor rămîne mlaştini sărate, ca un tablou al judecăţii lui Dumnezeu asupra păcatului şi asupra oamenilor păcătoşi. Aici se vorbeşte despre „sarea, semnul legămîntului Dumnezeului tău"; înseamnă că sarea, în relaţiile noastre cu Dumnezeu, în care am fost aduşi, ne păzeşte şi ne fereşte de stricăciune, ca noi să nu fim necredincioşi în acest legămînt. Ce gîndim noi despre noi înşine? Probabil că duminica dimineaţă aducem o jertfă cu privire la minunata descoperire a lui Dumnezeu în Domnul Hristos, prin har, şi nu ne gîndim la faptul că exteriorul nostru, prezentarea noastră în afară ar trebui să se schimbe cu ceva ; de aceea putem fi brutali faţă de fraţi şi surori sau în purtarea noastră faţă de ceilalţi. Ce gîndim noi despre unul care vorbeşte plin de admiraţie despre Dumnezeu, care a descoperit dragostea Domnului Isus şi care nu se gîndeşte că el însuşi trebuie să arate dragoste şi să se verifice pe sine însuşi în lumina lui

Dumnezeu şi să se judece cu privire la sărăcia dragostei care este în inima sa şi care se arată în viaţa sa?

Aici avem sarea. Dumnezeu nu poate primi nici o jertfă care este făţărnicia buzelor. El nu vrea ca noi să vorbim numai că admirăm pe Domnul Isus, însă nu simţim nevoia ca aceleaşi lucruri să se găsească şi în viaţa noastră. Nu putem să spunem lui Dumnezeu că este aşa de minunat ceea ce găsim la Domnul Isus, în timp ce noi nu gîndim deloc că aceasta ar trebui să fie minunate şi la noi. Cînd eu sînt mulţumit cu mine, cînd eu nu le am, atunci aceasta nu este „sarea legămîntului Dumnezeului tău". Dacă eu vorbesc despre Domnul Isus, dacă eu privesc slava Sa, atunci Tatăl aşteaptă ca eu să doresc să fiu tot aşa cum este El. Avem în Olanda un cîntec pentru copii: „Eu doresc să fiu ca şi Isus". Nu este aceasta dorinţa inimii noastre? Se poate să te ocupi pe drept cu Domnul şi să vezi slava Sa şi s-o admiri, fără ca să ai dorinţă ca să fii aşa şi în practică? Dacă lucrurile nu sînt aşa, Dumnezeu spune: nu pot să primesc aceasta ca jertfă. Atunci lipseşte sarea legămîntului Dumnezeului tău. El doreşte sinceritatea în inimă şi El doreşte ca atunci cînd venim să aducem ca jertfă ceea ce am admirat şi adorat la Domnul, dorinţa arzătoare care este în inima noastră să fie aşa cum a fost El. Trebuie să ne aşezăm pe noi înşine în lumina lui Dumnezeu, ca să ne judecăm şi să îndepărtăm tot ceea ce nu este potrivit cu sfinţenia Lui.

Capitolul 10

Jertfa de mulţumire (Levitic 3.1-17)

„Şi dacă darul lui este o jertfă de mulţumire; dacă îl va aduce din cireadă, fie parte bărbătească fie parte femeiască, să-L aducă fără cusur înaintea DOMNULUI. Şi să pună mîna pe capul jertfei lui, s-o înjunghie la uşa cortului întîlnirii; şi preoţii, fiii lui Aaron, să stropească sîngele pe altar de jur împrejur. Din această jertfă de mulţumire să aducă o jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI: grăsimea care acoperă măruntaiele şi toată grăsimea care ţine de măruntaie, cei doi rinichi şi grăsimea după ei care este pe coapse şi prapurul de pe ficat, pe care-l va dezlipi de lîngă rinichi. Fiii lui Aaron să le ardă pe altar, deasupra arderii-de-tot care va fi pe lemnele de pe foc. Aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul pe care-l aduce ca jertfă de mulţumire DOMNULUI va fi din turmă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, să-l aducă fără cusur. Dacă va aduce jertfă un miel, să-l aducă înaintea DOMNULUI. Să-şi pună mîna pe capul jertfei şi s-o înjunghie înaintea cortului întîlnirii; fiii lui Aaron să-i stropească sîngele pe altar de jur împrejur. Din această jertfă de mulţumire să aducă o jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI, grăsimea, coada întreagă, pe care o va desface de la osul spatelui,

grăsimea care acoperă măruntaiele şi toată grăsimea care ţine de măruntaie, cei doi rinichi şi grăsimea de pe ei, de pe coapse şi prapurul ficatului, pe care-l va deslipi de lîngă rinichi. Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mîncarea unei jertfe mistuite de foc înaintea DOMNULUI.

Dacă darul lui va fi o capră, s-o aducă înaintea Domnului. Să-şi pună mîna pe capul ei şi s-o înjunghie înaintea cortului întîlnirii; şi fiii lui Aaron să stropească sîngele pe altar de jur împrejur. Apoi din ea să aducă jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI: grăsimea care acoperă măruntaiele şi toată grăsimea care este pe măruntaie, cei doi rinichi şi grăsimea de pe ei, de pe coapse şi prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lîngă rinichi. Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mîncarea unei jertfe mistuite de foc, de un miros plăcut Domnului. Toată grăsimea este a DOMNULUI. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşi voştri, în toate locurile unde veţi locui; cu nici un chip să nu mîncaţi nici grăsime, nici sînge" (Levitic 3.1-17).

Am vorbit despre arderea-de-tot. Am văzut că ea trebuia adusă lui Dumnezeu la intrarea în cortul întîlnirii şi că ea ne vorbeşte despre acea parte a lucrării Domnului Isus pe cruce, care era îndeosebi pentru Dumnezeu; şi anume prin arderea-de- tot ni se spune ceea ce Domnul a făcut mai mult decît era nevoie ca să ne salveze de la judecată şi să anuleze păcatul.

Am văzut ce ni se spune în Levitic 2 despre jertfa de mîncare; ea vorbeşte despre slava personală a Domnului Isus ca Om. Această slavă a Omului Isus Hristos era necesară, căci pe baza ei putea fi înfăptuită lucrarea. De aceea jertfa arderii-de-tot niciodată nu putea fi despărţită de jertfa de mîncare. La o ardere-de-tot trebuia adusă totdeauna o jertfă de mîncare.

Acum ajungem la Levitic 3, la o altă jertfă care putea fi adusă de bună-voie: jertfa de mulţumire sau jertfa de pace. Dacă am citit cu atenţie acest capitol, vedem imediat cîteva deosebiri dintre jertfa de mulţumire pe de o parte şi jertfa arderii-de-tot şi jertfa de mîncare, pe de altă parte; vedem noi însă în acelaşi timp că jertfa de mulţumire nu putea fi despărţită de aceste jertfe. Aşa cum la o ardere-de-tot trebuia adusă totdeauna o jertfă de mîncare, tot aşa jertfa de mulţumire nu putea fi adusă singură; în capitolul 7 citim că de jertfa de mulţumire aparţinea şi turta nedospită coaptă în cuptor şi plăcinta în tigaie şi că jertfa de mulţumire era adusă pe altar şi chiar pusă peste arderea-de- tot. Nu trebuia despărţită de aceasta.

Cele spuse mai sus ne fac clar ansamblul pe care-l prezintă cele trei jertfe. Din jertfa arderii-de-tot nu avea voie să mănînce nici un om, ea aparţinea în totalitate lui Dumnezeu şi trebuia arsă în totalitate pe altar — cu excepţia pielii, despre care citim în capitolul 7 că o primea preotul. Ceea ce este prezentat în jertfa arderii-de-tot şi acea parte a lucrării Domnului Isus care era în totalitate pentru Dumnezeu, prin care El a slăvit atît de mult pe Dumnezeu şi care este mare şi minunată ca oamenii s-o poată preţui la

adevărata ei valoare, Dumnezeu spune: aceasta este numai pentru Mine.

La jertfa de mîncare am văzut că o parte din jertfă era adusă lui Dumnezeu împreună cu toată tămîia — din aceasta nu era nimic pentru oameni — din rest aveau voie să mănînce Aaron şi fiii săi. Deci nu oricine din poporul lui Dumnezeu avea voie să mănînce din ea, ci numai o parte din familia preoţească — aceia care erau obişnuiţi să umble în prezenţa lui Dumnezeu şi acolo în Locul Preasfînt, să slujească şi prin aceasta puteau să preţuiască ceea ce preţuieşte Dumnezeu, şi puteau să vadă ceva din slava pe care Dumnezeu o vedea în Persoana Domnului Isus.

Aici, în Levitic 3, găsim jertfa de pace sau jertfa de mulţumire, în capitolul 7 citim că oricine din popor, care era curat, avea voie să mănînce din ea. Am citit că o parte din jertfă era dată lui Dumnezeu şi că Dumnezeu o numeşte masa Sa, pîinea Sa. Şi Aaron primea o parte din aceasta — Aaron, cel care în slujba sa este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot. în continuare şi preoţii care aduceau jertfa de mîncare primeau şi ei o anumită parte. Şi în cele din urmă şi poporul mînca din ea — nu numai cel ce jertfea, ci oricine din popor, care era curat. Avem astfel aici o jertfă din care mînca Dumnezeu, din care Domnul Isus îşi primea partea Sa şi din care în cele din urmă mînca tot poporul. Vedem deci aici o masă a familiei lui Dumnezeu, unde erau adunaţi Dumnezeu, Domnul Isus şi poporul Său, ca să mănînce din această jertfă, din ceea ce este prezentat în jertfa de mîncare.

Dacă noi cunoaştem 1 Corinteni 10 şi 11 şi Evrei 13, vom vedea uşor că era o asemănare izbitoare între jertfa de mulţumire din vechime şi masa Domnului şi cina Domnului din Noul Testament. în Evrei 13.10 se spune că avem un altar, din care n-au drept să mănînce cei care fac slujba în cort. Noi avem deci un altar — şi acesta este primul lucru care reiese din acest verset, un altar din care noi putem mînca. în Vechiul Testament era numai un singur altar de la care se putea mînca, altarul arderii-de-tot, şi numai o jertfă din care putea să mănînce oricine din popor care era curat, jertfa de mulţumire. Devine astfel clar că Evrei 13 pune în legătură altarul arderii-de-tot cu jertfa de mîncare. Mai departe în Evrei 13.10 se spune că nimeni care era legat de slujba vechi-testamentală nu avea voie să mănînce din altarul nostru. Numai noi, care avem parte în Domnul Isus, avem voie să mîncăm. Simbolul, umbra era pusă deoparte, ca să facă loc realităţii.

Cînd Pavel vorbeşte în 1 Corinteni 10 despre masa Domnului, atunci este clar că el pleacă de la altarul arderii-de-tot şi de la jertfa de mulţumire, căci el spune în acest context (versetul 18), că un israelit cînd mînca din jertfa de pe altar avea părtăşie cu altarul.

Însă şi din Vechiul Testament se vede foarte clar că în acest context sînt văzute altarul arderii-de-tot şi jertfa de mulţumire. Despre primul altar (cel al arderii-de-tot), în legătură cu jertfa de mulţumire se vorbeşte ca despre „masa Domnului". Expresia masa Domnului o găsim numai în Ezechiel (41.22) şi în

Maleahi. în Maleahi, altarul este numit clar în context cu jertfa de pe el „masa Domnului" (1.7,8), că ei aduceau pîine necurată, deci animale necurate, la această masă. în Levitic 3.11 şi 16 am văzut că Dumnezeu numeşte pîinea Sa, mîncarea Sa, acea parte pe care El o primea din jertfa de mulţumire. De aceea în Maleahi, El vorbeşte despre pîinea necurată.

Vedem astfel cu uşurinţă înţelesul din Levitic 3, ca şi înţelesul pentru noi al legii jertfei de mulţumire. Este un tablou a ceea ce facem noi la masa Domnului, cînd serbăm cina, cînd deci ne preocupăm cu Mîntuitorul care a fost mort; cînd luăm din mîna Sa şi mîncăm pîinea frîntă şi bem din vinul despre care Domnul Isus a spus: Acesta este trupul Meu, care este pentru voi şi acesta este sîngele Meu, care se varsă pentru mulţi. 1 Corinteni 10.18 şi 21 spun că cine mănîncă din jertfă are părtăşie cu altarul. Şi acesta este marele gînd pe care îl găsim aici în capitolul 3; totul este în legătură cu altarul. Cel ce jertfea avea voie să aducă un dar ca jertfă şi el putea să-şi pună mîinile pe capul jertfei şi s-o taie, însă el nu putea face mai mult; în continuare făceau fui lui Aaron. Nu se spune aici că pielea jertfei era jupuită, că jertfa era tăiată în bucăţi sau că măruntaiele trebuiau spălate, aşa cum se spune în Levitic 1 despre jertfa arderii-de-tot. Citim că fiii lui Aaron trebuiau să stropească sîngele în jurul altarului şi apoi să ia grăsimea (aceasta este descris foarte amănunţit) şi s-o ardă pe altar. La toate cele trei jertfe de mulţumire pe care le găsim aici, aceasta este repetat aproape textual. Mereu se spune că grăsimea trebuie să fie pentru Dumnezeu, că rinichii trebuiau să fie împreună cu grăsimea şi că trebuiau aduse toate lui Dumnezeu ca jertfă. Şi apoi în versetul 11 şi 16 se spune că aceasta era mîncarea sau pîinea lui Dumnezeu. Lucrul important era altarul, pe care se exercita slujba pentru Dumnezeu. Şi părţile alese pentru Dumnezeu erau, aşa cum s-a spus, diferite bucăţi de grăsime şi rinichii.

În acest capitol avem deci numai o parte a jertfei de mulţumire, partea lui Dumnezeu. Cealaltă parte, partea noastră o găsim în legea jertfei de mulţumire din capitolul 7. Şi este bine să vedem aceasta. La început am fi avut gîndul că noi avem nevoie de curăţire, prin judecata de sine, atunci cînd stăm sub impresia minunatei părtăşii cu Dumnezeu, aşa cum este prezentată în această jertfă de mulţumire. De aceea, după capitolul 3 urmează jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină. însă în utilizarea practică noi trebuie să ne curăţim mai întîi (1 Corinteni 11.27-34). De aceea în legea jertfelor, jertfa de mulţumire vine la urmă. Şi acolo este tratată partea noastră.

Şi am mai remarcat ceva. în capitolul 1 la jertfa arderii-de-tot am văzut că darul de jertfă în mod normal era un viţel de parte bărbătească. Dacă cineva era prea sărac ca să-l aducă, el avea voie să vină cu o oaie sau o capră sau chiar cu un porumbel, dacă el era sărac de tot. Şi în capitolul 2, la jertfa de mîncare vedem trei clase de jertfe. Această diferenţiere mare n-o vedem la jertfa de mulţumire. Sînt într-adevăr şi aici trei jertfe diferite, însă nu în aceeaşi categorie ca în capitolul 1. Şi în afară de aceasta,

dacă la jertfa de mulţumire era adus un viţel, putea fi atît de parte bărbătească cît şi de parte femeiască — altfel decît la arderea-de-tot. Putea fi adus de asemenea o oaie sau o capră, dar despre păsări nu citim nimic.

Este foarte important să dăm atenţie acestui lucru şi să cercetăm ce înseamnă dacă aducem lui Dumnezeu ceva ca jertfă, care este numai pentru El, cînd se vorbeşte despre persoana şi lucrarea Domnului Isus. Şi dacă nu sîntem aşa de bogaţi, aşa cum ar trebui să fim, pentru că am fost prea leneşi ca să adunăm comori, pe care noi le putem strînge din Cuvîntul lui Dumnezeu, sau poate sîntem prea tineri şi nu am avut încă timp să devenim bogaţi în comorile pe care le vedem în Domnul Isus, în lucrarea Sa, atunci Dumnezeu ne spune: vino cu o jertfă mică, dar care să vorbească numai despre Domnul Isus, pot fi chiar doi porumbei sau două turturele; este plăcut pentru Mine.

Cînd însă este vorba să ai părtăşie cu Dumnezeu la masă, unde Dumnezeu primeşte partea Sa din mîna celui care jertfeşte, unde Aaron, un simbol al Domnului Isus — primeşte şi el o parte şi în cele din urmă tot poporul primeşte o parte, atunci nu poate fi ca la jertfa arderii-de-tot. Căci dacă vrei să ai părtăşie cu Dumnezeu, atunci se cere un anumit nivel, o anumită treaptă. Dumnezeu poate să fie satisfăcut de Domnul Isus în lucrarea Sa de pe cruce, dar să nu se coboare la nivelul nostru. El vede slava Domnului Isus în mod desăvîrşit. Şi ceea ce vorbeşte despre această slavă, El o numeşte pîine a Sa, mîncare a Sa. Este lucrul cel mai minunat dintr-o jertfă. însă Dumnezeu nu poate merge atît de departe, încît El să fie ca şi cum ar vedea puţină slavă în lucrarea Domnului Isus, aşa că un porumbel ar putea fi de ajuns pentru El ca mîncare a Sa. Aceasta este imposibil.

La un porumbel abia dacă se poate despărţi mîncarea lui Dumnezeu (grăsimea, rinichii etc.) de pasăre, ca să fie arsă. Şi pe lîngă aceasta să ne mai gîndim că porumbelul este mai mult o imagine a Domnului Isus ca Fiu al lui Dumnezeu care este în cer, în timp ce jertfa de mulţumire II prezintă pe Domnul mai ales ca Om, chiar dacă El era Fiul veşnic al lui Dumnezeu.

Putem avea părtăşie cu Dumnezeu numai dacă ajungem la un nivel la care este posibilă această părtăşie. Orice creştin trebuie să vină la Dumnezeu cu o ardere-de-tot, căci orice credincios trebuie să fi văzut ceva din însemnătatea ei. Atît timp cînd cineva, care a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele şi vina sa, n-a văzut nimic din ceea ce este prezentat în jertfa arderii- de-tot, nu este liber să se apropie de Dumnezeu. El nu ştie ce poziţie ocupă el în Domnul Isus înaintea lui Dumnezeu!

El este ca un nou-născut din Israel în noaptea de Paşte în Egipt (Exod 12), care ştia, dacă a crezut Cuvîntul lui Dumnezeu, că este sigur înaintea judecăţii lui Dumnezeu, dar care, cînd se gîndeşte la Dumnezeu, îl vedea numai ca un judecător aspru, care mergea de jur împrejur, ca să omoare pe orice întîi- născut, dar care nu putea veni la el, pentru că el era sigur înapoia sîngelui mielului. însă de îndată

ce el ieşea afară din casă, ca să întîlnească pe Dumnezeu, era lovit de judecata lui Dumnezeu.

Abia atunci cînd un nou-născut a văzut ceva din slava lucrării Domnului Isus, aşa cum este ea prezentată în jertfa arderii-de- tot, este liber în inima şi conştiinţa sa să se apropie de Dumnezeu. De aceea orice creştin poate veni la Dumnezeu cu o ardere-de-tot. Cine nu poate face lucrul acesta, nu se poartă potrivit voii lui Dumnezeu, chiar dacă el este un om născut din nou.

Din aceste motive Dumnezeu începe să ne arate în Levitic, cînd este vorba de jertfe, arderea-de-tot. Repet: oricine poate aduce o ardere-de-tot, chiar dacă este o turturică. Şi cînd inima se ocupă cu slava Domnului Isus în lucrarea Sa pe cruce, să-L privească în ceea ce a însemnat pentru Dumnezeu lucrarea Sa, cît de plăcută a fost pentru Dumnezeu — de un miros plăcut, atunci învaţă să vadă tot mai mult din această slavă şi minunata poziţie pe care noi o avem la Dumnezeu. In valoarea arderii-de- tot noi sîntem plăcuţi pentru Dumnezeu; şi cu cît recunoaştem mai mult valoarea pe care arderea-de-tot o are în ochii lui Dumnezeu, cu atît mai mult vedem cît de liberi sîntem noi ca să ne apropiem de El.

Cînd cineva, vorbind simbolic, poate aduce un viţel, pentru că s-a ocupat cu adevărat cu valoarea arderii-de-tot, atunci el realizează adevărul pe care îl spune Ioan 17.23, că Tatăl ne iubeşte, pe noi, copiii Săi, aşa cum El Da iubit pe Domnul Isus. Acum, cînd noi ştim aceasta, sîntem pe deplin liberi să mergem în Locul Preasfînt, în apropierea Sa. Noi avem libertatea să facem aceasta, aşa cum spune Evrei lo. 13. Inimile noastre sînt libere şi noi ne apropiem fără teamă de Dumnezeu. Noi ştim: El este Tatăl nostru şi noi sîntem copiii Săi, iar El ne iubeşte aşa cum Da iubit pe Domnul Isus.

Şi cînd am văzut şi am realizat ceea ce ne-a spus Levitic 2 în tabloul jertfei de mîncare, cînd ne-am ocupat cu slava Persoanei Domnului Isus, în viaţa Sa pe pămînt, atunci avem un obiect pentru inimile noastre în timpul vieţii noastre aici pe pămînt, în pustie. Cu privire la acest obiect putem, dacă sîntem duhovniceşti (aşa cum este prezentat în fiii lui Aaron), să avem părtăşie cu Dumnezeu, prin faptul că noi, ca şi fiii lui Aaron, mîncăm din ceea ce mănîncă Dumnezeu.

În Levitic 3, avem jertfa de mulţumire (de pace). Ea este în legătură cu arderea-de-tot, însă ne spune că noi, ca rezultat al lucrării Domnului Isus — putem avea părtăşie cu Dumnezeu, putem avea parte cu El la ceva. La cruce, Dumnezeu şi credinciosul se preocupă cu aceeaşi lucrare. In jertfa de mulţumire vedem, deci, ceea ce avem împreună cu Dumnezeu. Este vorba, aşa cum s-a spus, nu de partea lui Dumnezeu, aşa cum o vedem în arderea-de-tot, ci vedem faptul că Dumnezeu şi toţi care au parte în Domnul Isus se strîng în jurul feţei Sale; cineva care n-are nici o parte în Domnul Isus, nu va vedea niciodată slava Domnului şi slava lucrării Sale. Noi însă, care avem parte în El, putem sta lîngă cruce: Dumnezeu este acolo şi spune: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, care a înfăptuit la cruce minunata lucrare, şi inimile noastre spun: Acesta este Mîntuitorul nostru iubit. Dumnezeu spune: El a făcut

lucrarea, pentru că Mă iubea (vezi Exod 21.5; Ioan 18.11) şi inimile noastre spun: El a făcut lucrarea pentru că El ne-a iubit; El este Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine (Galateni 2,20)!

Aşa ne vorbeşte Dumnezeu despre slava Sa şi despre slava lucrării Sale. Şi noi vorbim cu Dumnezeu, căci şi noi admirăm ceea ce a umplut inima Lui. Aşa avem noi părtăşie cu El. Baza acestei părtăşii este, ca să spunem încă o dată, această Persoană minunată, în lucrarea de pe cruce. Cu El şi lucrarea Sa se preocupă inima lui Dumnezeu şi inimile noastre, noi avem parte în acelaşi lucru (şi aceasta este părtăşie). Acest mare gînd îl găsim aici în capitolul 3 şi 7.

Potrivit cu versetul 1 şi 6 era voie să fie adusă ca jertfă de mulţumire atît animale bărbăteşti cît şi femeieşti. Da, la animalele mici se poate accepta să fie femeieşti (oaie sau capră). Numai la jertfa de mulţumire şi la jertfa pentru păcat era chiar prescrisă aceasta (capitolul 14.28;5.6). Ne apare clar că aceasta exprimă un caracter slab într-o oarecare măsură. Aceasta rezultă din înţelesul normal al femeiescului în Cuvîntul lui Dumnezeu. Era poziţia supunerii, ascultarea pasivă în opoziţie cu ascultarea activă, poziţia independenţei a bărbatului. Şi probabil în femeiesc este legat şi gîndul rodirii.

În orice caz este clar că în jertfa de mulţumire nu ne este prezentat lucrul cel mai înalt al lucrării Domnului Isus, ca în arderea-de-tot. Nu găsim aici puterea bărbătească, care a înfăptuit lucrarea Sa pe cruce în aşa fel încît Dumnezeu a fost slăvit în ea.

În jertfa de mulţumire vedem pe Mîntuitorul mort, ca bază şi obiect al părtăşiei noastre cu Dumnezeu. Şi în tabloul viţelului vedem pe Robul lui Dumnezeu şi al oamenilor, care Se dăruieşte pentru amîndoi în viaţă şi în moarte.

Cel care aducea jertfa trebuia să-şi pună mîna pe capul animalului. El se făcea una cu jertfa în toată măreţia ei. Cum ar fi avut el astfel curajul să vină în prezenţa lui Dumnezeu şi să mănînce din această jertfă în părtăşie cu El? Ce bine este atunci cînd venim împreună la masa Domnului şi prin cîntările şi rugăciunile noastre aducem înaintea lui Dumnezeu expresia modului în care admirăm pe Domnul în lucrarea Sa de pe cruce şi ceea ce noi vedem acolo ca slavă a Sa, o oferim lui Dumnezeu ca jertfă, căci sîntem conştienţi că Dumnezeu primeşte jertfele noastre din mîinile noastre si El le numeşte mîncare a Sa, pîine a Sa!

În versetele 2,8 şi 13 se spune că fiii lui Aaron, preoţii, trebuiau să stopească sîngele de jur împrejurul altarului. Şi în versetul 17 am văzut că toată grăsimea şi tot sîngele nu trebuiau mîncate.

Sîngele vorbeşte despre viaţă. Şi Dumnezeu doreşte viaţa pentru Sine. El însuşi a dat viaţa şi numai El are drept asupra ei. Şi cînd este vorba de viaţa Domnului Isus, atunci aceasta este în întregime numai pentru El. El are drept asupra ei, şi El doreşte s-o aibă pentru Sine însuşi. Noi putem să vedem slava

acestuia, în acest tablou, sîngele este stropit de jur împrejurul altarului, aşa cum am văzut şi la jertfa arderii-de-tot, deci dacă noi ne apropiem de altar — aceasta este masa Domnului — noi ne dăm seama cît de preţios este sîngele pentru Dumnezeu şi că este singura bază pe care noi ne putem apropia de Dumnezeu. Aşa am văzut în Levitic 16, că sîngele de pe capacul ispăşirii este baza pe care Dumnezeu poate veni în legătură cu oamenii şi poate invita pe toţi păcătoşii să vină la El ca să-i binecuvinteze: Deci, fiii lui Aaron, credincioşii, care sînt practic preoţi, prin faptul că sînt obişnuiţi să umble în prezenţa lui Dumnezeu şi acolo au învăţat să cunoască gîndurile Sale şi să vadă ceea ce el vede, stropeau sîngele.

Ce minunat este să citim în versetul 5 că fiii lui Aaron trebuiau să ardă pe altar grăsimea arderii-de-tot. Cuvîntul „să ardă" înseamnă aici, ca şi la arderea-de-tot şi la jertfa de mîncare, „să ardă, să fumege ca o ardere-de-tot". Nu sîntem noi conştienţi de faptul că deseori jertfele noastre sînt aşa de sărace şi mici? Insă ele se ridică spre Dumnezeu, unite cu mirosul minunat al arderii-de-tot. Şi cînd ele vorbesc despre Domnul Isus în minunata Sa lucrare de pe cruce, atunci ele sînt „o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut pentru Domnul".

Am văzut că arderea-de-tot este baza tuturor binecuvântărilor — pentru toată bucuria noastră, părtăşia noastră, adorarea noastră, lauda noastră. Nu vedem noi în 2 Corinteni 7-10 un tablou frumos în legătură cu subiectul nostru? în versetul 1 şi 2 vine foc din cer şi mistuie arderea-de-tot, iar slava Domnului umple casa. Cînd au văzut copiii lui Israel aceasta, s-au plecat şi s-au închinat şi au lăudat pe Domnul, pentru că este bun şi bunătatea Lui ţine în veac.

După aceea ei au voie să jertfească în număr mare jertfe de mîncare, să laude pe Dumnezeu şi să ţină o mare sărbătoare, timp de opt zile. Mai întîi şapte zile, un tablou al întregului timp pămîntesc, şi apoi a opta zi, o adunare specială de sărbătoare, o imagine a stării veşnice.

În versetul 7 se spune că era voie să fie adus ca jertfă de mulţumire o oaie. Oaia nu vorbeşte despre slujbă, ca viţelul, ci despre dăruirea pînă la moarte (Isaia 53.7). însă dacă aceasta este o imagine mai mică a Domnului Isus, are totuşi o măreţie pe care viţelul nu o are. Ea are o coadă cu grăsime şi la oile din Orient aceasta avea o deosebită valoare, nu numai din cauza cantităţii, ci şi din cauza calităţii grăsimii cu gustul ei ales. Dacă în versetul 11 nu se spune că este de un miros plăcut pentru Domnul, în locul acesta se spune totuşi că este o mîncare sau pîine a unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului.

În versetul 12 avem o capră ca jertfă de mulţumire. Capra în Cuvîntul lui Dumnezeu este un tablou al omului firesc, ca păcătos şi duşman al lui Dumnezeu (Matei 25.31-46), şi ea este astfel potrivită jertfei pentru păcat. Inimile noastre egoiste nu aduc aceleaşi jertfe de mulţumire, care au aproape caracterul unei jertfe pentru păcat? Cît de mare este Harul lui Dumnezeu, şi că El primeşte totuşi aceste jertfe,

căci în versetele 5 şi 11 sînt folosite aceste expresii minunate, ca să încurajeze inimile noastre sărace: „Preotul să le ardă pe altar, este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut".

În versetele 3-4, 9-11 şi 14-17 citim că nu toată jertfa de mulţumire trebuia pusă pe altar pentru Domnul, ci numai grăsimea. Nu era o jertfă totală. Şi restul nu era ars afară din tabără, aşa cum găsim în capitolul 4.12 şi 21 la jertfa pentru păcat, pentru sfinţirea preotului şi a întregii adunări. Era partea poporului lui Dumnezeu, după ce el se judeca pe sine însuşi.

După aceea ei aveau voie să mănînce în părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul Său şi în părtăşie cu tot poporul lui Dumnezeu, cu oricine care era curat. însă aici nu se vorbeşte încă despre judecata de sine, nu este încă amintită. O găsim în capitolul 7, în legea jertfei de mulţumire.

Aici în capitolul 3 este pus accentul pe faptul că lucrarea Domnului Isus este preţioasă pentru Dumnezeu. Găsim aici expresii care merg mai departe decît cele folosite în capitolul 1 şi 2. Citim acolo că jertfa arderii-de-tot şi jertfa de mîncare trebuiau arse ca un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aceasta o găsim şi aici, în versetele 5 şi 16. însă aici se adaugă că era pîinea lui Dumnezeu, mîncarea lui Dumnezeu, că Dumnezeu Se hrăneşte din ceea ce ne este oferit nouă din lucrarea Domnului Isus. Cît de important este de aceea să luăm seama ce este jertfit lui Dumnezeu aici, care este partea pe care o primeşte Dumnezeu din această jertfă.

Toată grăsimea jertfei aparţinea deci lui Dumnezeu. Cuvîntul ebraic pentru grăsime indică ceva bun ieşit din comun şi este tradus cu „cel mai bun" (de exemplu de trei ori în Numeri 18.29-32). Aceasta este preţuirea pe care o dă Dumnezeu slavei lăuntrice a Domnului în lucrarea Sa de pe cruce. Să observăm că grăsimea se poate obţine numai prin moarte. Vorbeşte de cele mai adînci sentimente şi emoţii lăuntrice al Domnului, care Dau condus ca din dragoste pentru Tatăl să meargă la moarte. Vezi de exemplu Psalmul 40.10. Cuvîntul ebraic pentru rinichi înseamnă „desăvîrşire", cuvîntul pentru „şold", încredere, intimitate, iar cuvintele „prapurul ficatului" pot fi explicate cu imensitatea slavei. Ce gînduri adînci se ascund aici! în versetul 16 şi 17 şi în capitolul 7.22-25 le este interzis oamenilor să mănînce grăsimea. Se spune chiar: „sufletul care va mînca să fie nimicit din poporul său". Era numai pentru Dumnezeu!

Dacă vom privi atent locurile din Cuvîntul lui Dumnezeu care vorbesc despre grăsime, atunci vom ajunge le concluzia, cred eu, că grăsimea ne spune despre energia voinţei şi despre ceea ce este un animal în stare bună. Un animal bolnav nu este gras. Dacă un animal este gras, atunci în mod normal înseamnă că el este sănătos. Grăsimea vorbeşte deci despre bunurile deosebite ale sentimentelor inimii care ies la iveală prin ceea ce se face. Şi acestea sînt incluse în tăria, în energia voinţei. Dacă Dumnezeu este Creatorul, atunci numai El are dreptul asupra voinţei oamenilor. în Deutoronom 6 citim

că Dumnezeu cere oamenilor să-L iubească „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea". Şi Domnul adaugă în Marcu 12.33 şi în Luca 10.27: „cu toată priceperea" şi „cu tot cugetul tău". Fiind Creator, Dumnezeu are dreptul să ceară creaţiei să-L slujească. în Coloseni 1.16 se spune că Domnul Isus a creat toate lucrurile pentru Sine.

Din aceasta rezultă că orice creatură trebuie să-I slujească şi nu să aibă propria ei voinţă. Şi în 1 Samuel 15.23 citim că „răzvrătirea este ca şi păcatul ghicitoriei, iar voinţa proprie este ca şi nelegiuirea şi idolatria". Deci voia Domnului Isus era numai pentru Dumnezeu. El, singurul Om care avea dreptul să aibă propria voie, spune: „Mîncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis" (Ioan 4.34). El Cel care a fost desăvîrşit, întîiul născut din toată creaţia, El, Fiul lui Dumnezeu însuşi, care nu a fost creat, El avea dreptul să aibă propria voie;. însă El voia numai un lucru: să slujească lui Dumnezeu, să facă voia lui Dumnezeu. Şi aceasta este deosebit de preţios pentru Dumnezeu. El a căutat timp de patru mii de ani un om care să facă binele, unul măcar care să caute pe Dumnezeu (Romani 3.12 şi 11), însă nu a găsit nici unul. Au fost milioane de oameni şi fiecare dintre ei au avut propria lui voie — chiar dacă n-ar fi avut voie s-o aibă; şi fiecare făcea propria lui voie în loc de voia lui Dumnezeu.

1500 de ani după crearea lui Adam, Dumnezeu a spus deja despre oameni: „toate întocmirile gîndurilor sale sînt numai spre rău, în ficare zi". Cine poate pricepe ce era pentru El, cînd a găsit un Om care n-a fost niciodată neascultător şi a cărui întreagă voinţă şi viaţă a fost numai ascultare! El dorea numai un singur lucru, să slăvească pe Dumnezeu! Şi aşa era Omul care avea dreptul să aibă propria lui voie, dar care a renunţat la ea, ca să fie ascultător numai de Dumnezeu. .Ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce". Este ceva prea înalt pentru noi, ca să-L putem înţelege. Probabil că noi putem avea numai o slabă părere, însă adevărata slavă nu poate s-o înţeleagă nimeni dintre noi. De aceea Dumnezeu revendica grăsimea pentru El. Numai El Singur o poate preţui la adevărata ei valoare. însă realitatea minunată este că Dumnezeu vrea s-o primească din mîinile noastre. Şi dacă noi nu putem înţelege valoarea deplină a acestei grăsimi, noi avem voie s-o luăm în inimile noastre şi s-o oferim lui Dumnezeu. El vrea s-o primească din mîinile noastre. Şi în versetul 11 şi 16 citim: „Este mîncarea (pîinea) unei jertfe mistuite de foc înaintea DOMNULUI". însă grăsimea este adusă aici în legătură cu lucruri deosebite. Avem grăsimea care acoperă intestinele. Cînd cunoaştem Noul Testament, ştim ce înseamnă aceasta. Să ne gîndim numai la 2 Corinteni 6.12, unde apostolul vorbeşte despre lăuntru (măruntaie), sau şi în multe locuri, care nu sînt traduse cu intestine. Uneori sînt specificate în adunare, însă deseori se vorbeşte despre sentimente şi inimă, unde este realmente vorba de intestine. (Luca 1.78 şi Coloseni 3.12; 2 Corinteni 7.15 şi Filip.2.1, Filip.1.8 şi 1 Ioan 3.17).

Intestinele sînt partea cea mai lăuntrică a omului, vorbesc despre sentimentele sale cele mai lăuntrice.

Şi aici este vorba de sentimentele lăuntrice ale Domnului Isus, pe cînd săvîrşea lucrarea de pe cruce. Putem afla ceva din aceasta, cînd citim Psalmii, în mod deosebit cei din prima carte, unde mulţi Psalmi vorbesc despre sentimentele Domnului Isus, pe cînd El mergea aici pe pămînt spre cruce. Să ne gîndim la Psalmul 16, unde este arătat cum El Se încrede în Dumnezeu, la Psalmul 22.10, unde găsim ce era în inima Lui în timpul acelor trei ore de întuneric: „de cînd eram în pîntece am fost sub paza Ta, din pîntecele mamei, Tu eşti Dumnezeul Meu". Cînd în Psalmul 40 El vorbeşte despre Sine, că S-a scufundat în fundul mocirlei, spune după aceea cum inima Sa s-a încrezut în Dumnezeu (vezi şi Psalmul 69.102 etc). Putem înţelege şi noi ceva, cît de preţioase trebuiau să fie pentru Dumnezeu sentimentele Domnului Isus, după ce Dumnezeu trebuia să spună despre toţi oamenii, despre sutele de milioane, care au trăit pînă în acest timp, că erau vrăjmaşi (Romani 5.10)?

Şi atunci acest singur Om, care avea numai dragoste pentru Tatăl, care din dragoste pentru El a promis ca păcatele noastre să fie aruncate asupra Lui, Acela care din dragoste faţă de Tatăl şi faţă de noi a suferit să fie făcut păcat şi apoi să fie lovit de Dumnezeu. Despre aceasta vorbesc măruntaiele. Dragostea era aşa de mare, încît El a făcut mult mai mult decît era necesar. Domnul Isus spune ucenicilor Săi: „Cînd aţi făcut tot ce v-am poruncit, să ziceţi: sîntem robi netrebnici, am făcut ceea ce eram datori să facem". însă Domnul Isus n-a fost un rob nefolositor. El a făcut nu numai ceea ce era necesar. Sentimentele Sale nu erau numai aşa fel ca Dumnezeu să poată fi satisfăcut cu ele, pentru că El n-a păcătuit. Ele erau nespus mai mult decît era necesar, mult mai mult decît cerea dreptatea lui Dumnezeu, aşa că inima lui Dumnezeu a găsit toată plăcerea în ele şi în momentul cînd Dumnezeu trebuia să-Şi ascundă faţa de El, cînd El suferea acolo pe cruce sub judecata Sa, a privit în jos spre El cu o plăcere aşa de mare, cum niciodată n-a făcut mai înainte. Şi Dumnezeu ne spune: priviţi-L! Citiţi în Psalmi şi vedeţi ce sentimente de încredere şi dragoste faţă de Mine erau în inima Lui. Eu ştiu că sînt prea mari pentru voi. Nu le puteţi înţelege în totalitate. Voi nu veţi înţelege niciodată ce înseamnă această dragoste a Fiului Meu pentru Mine, în aceste momente îngrozitoare. însă luaţi-le în inimile voastre şi aduceţi-le la Mine. Vreau să le primesc din mîinile voastre, aşa că voi, chiar dacă nu puteţi înţelege, pentru că sînt prea mari şi minunate, vedeţi ceva din ele, chiar dacă sînt numai exteriorul. Vreau să le primesc din mîna voastră, căci sînt foarte preţioase pentru inima Mea.

Însă nu numai grăsimea, ci şi cei doi rinichi şi grăsimea care era pe ei aparţineau lui Dumnezeu ca jertfă. După Iov 38.36, Dumnezeu a pus înţelepciunea în rinichi. (în versiunea românească s-a tradus cu „negura norilor") „Eu sînt locuinţa înţelepciunii", prin care Domnul Isus a făcut totul. Nu numai că El a fost ascultător în toate şi a căutat voia lui Dumnezeu, ci şi ceea ce trebuie să facă El, a făcut într-o înţelepciune aşa de mare, că Dumnezeu a privit în jos spre ele cu o mare admiraţie. Dacă în ascultare El

a înfăptuit lucrarea pe care I-a încredinţat-o Dumnezeu, dacă a rostit cuvintele pe care I le-a dat Tatăl ca să le spună, atunci El le-a făcut cu o înţelepciune aşa de minunată, încît Dumnezeu putea să privească numai cu plăcere şi satisfacţie la ele. Aşa a fost totul în viaţa Domnului Isus şi mai presus de toate în moartea Sa pe cruce. Dumnezeu a văzut cum El a săvîrşit lucrarea pe cruce. El a auzit cuvintele pe care El le-a rostit. Erau numai cuvinte ale înţelepciunii! Nu este minunat că în aceste dureri adînci, Domnul spune tîlharului de pe cruce: Astăzi vei fi cu Mine în Paradis? Nu este minunat, cînd Domnul spune: „Mi-e sete", pentru ca să se împlinească Scriptura — că în aceste momente, cînd era lovit de Dumnezeu, El Se gîndeşte să împlinească Scriptura şi de aceea strigă: „Mi-e sete". Nu e minunat că pe cînd Maria, mama Domnului Isus, stătea lîngă cruce şi sabia trecea prin sufletul ei, aşa cum era prorocit, în aceste momente, cînd El trebuia să moară, Se gîndeşte la ea? Nu e minunat ca El o mîngîie acolo şi spune lui Ioan: Fiule, iată mama ta! Şi ce trebuie să fi fost pentru inima lui Ioan, să audă vocea Domnului în aceste momente, care i-a încredinţat pe Maria, mama Sa, pe care a iubit-o aşa de mult? Putem înţelege că Dumnezeu a privit în jos spre El cu plăcere şi a admirat această înţelepciune, care chiar şi în aceste momente putea rosti un cuvînt „la timp". Aşa că noi putem citi toate cuvintele Domnului Isus şi să medităm la toate gîndurile Sale, pe care le găsim în Psalmi. Despre aceasta vorbesc rinichii. Aceasta este înţelepciunea care rezultă de aici şi care este aşa de minunată pentru Dumnezeu.

Dumnezeu ne îndreaptă gîndurile asupra acestor lucruri, ca noi să ţinem seama de ele, să le contemplăm şi inimile noastre să fie îmbelşugate de această slavă minunată, care este prea mare pentru inimile noastre mici, ca s-o cerceteze pînă în profunzime, o slavă care este prea adîncă pentru ca înţelegerea noastră nemărginită s-o poată cuprinde. Insă noi avem totuşi voie ca s-o vedem şi Dumnezeu în harul Său minunat spune: Aduceţi-Mi-o! Aceasta este ceea ce doreşte inima Mea. Aceasta este aceea în care Mi-am găsit plăcerea, care M-a satisfăcut atît de mult, încît este masa Mea, pîinea Mea. Este mult mai mult decît un miros plăcut, oricît de bun şi minunat ar fi acesta. Insă este o masă, deci ceva cu care Dumnezeu Se hrăneşte, unde El găseşte tot ceea ce satisface întreaga Sa dorinţă, dorinţa inimii Dumnezeului veşnic.

Deci, spune El, aduceţi-o aici şi daţi-Mi-o Mie. Vreau s-o primesc din mîinile voastre. Nu este aceasta un lucru minunat? Nu sînt impresionate inimile noastre, că noi avem dreptul să exercităm o asemenea slujbă, că noi am fost aduşi aşa de aproape de El, că avem voie să intrăm în Locul Preasfînt şi acolo avem voie să-I dăm cu mîinile noastre ceea ce satisface pe deplin inima Sa, că El o numaşte pîinea Sa, mîncarea Sa? Nu este aceasta destul, ca să ne conducă inimile?

Capitolul 11

Jertfa pentru păcat (1) - Levitic 4.1-35

„Şi DOMNUL a vorbit lui Moise, spunînd: Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: „Cînd cineva va păcătui din neştiinţă împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, făcînd lucruri care nu trebuie făcute, dacă preotul care a primit ungerea a păcătuit şi prin aceasta a adus vina asupra poporului, să aducă DOMNULUI un viţel fără cusur, o jertfă pentru păcat pentru păcatul său pe care l-a înfăptuit. Să aducă viţelul la uşa cortului întîlnirii, înaintea DOMNULUI, să-şi pună mîna pe capul viţelului şi să înjunghie viţelul înaintea DOMNULUI. Preotul care a primit ungerea să ia din sîngele viţelului şi să-l aducă în cortul întîlnirii şi preotul să-şi înmoaie degetul în sînge şi să stropească de şapte ori înaintea DOMNULUI, în faţa perdelei sfîntului locaş. Apoi preotul să ungă cu sînge coarnele altarului, să-l verse la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la uşa cortului întîlnirii. Să ia toată grăsimea viţelului adus ca jertfă pentru păcat, grăsimea care acoperă măruntaiele şi toată grăsimea care este pe măruntaie, cei doi rinichi şi grăsimea de pe ei, de pe coapse şi prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lîngă rinichi, cum se ia de la viţelul adus ca jertfă de mulţumire; şi preotul să le ardă pe altarul pentru arderile-de-tot. Dar pielea viţelului, toată carnea lui, cu capul, picioarele, măruntaiele şi baliga lui, adică tot viţelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat unde se aruncă cenuşa şi să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenuşă.

Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuit din neştiinţă şi lucrul este ascuns de *ochi adunării, făcînd împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuie făcute şi este vinovată, şi dacă păcatul comis devine cunoscut, adunarea să aducă un viţel ca jertfă pentru păcat, să-l aducă înaintea cortului întîlnirii. Bătrînii adunării să-şi pună mîinile pe capul viţelului înaintea DOMNULUI şi să înjunghie viţelul înaintea DOMNULUI. Preotul care a primit ungerea să aducă din sîngele viţelului în cortul întîlnirii; şi preotul să-şi înmoaie degetul în sînge şi să stropească cu el de şapte ori înaintea DOMNULUI, în faţa perdelei dinăuntru. Să ungă cu sîngele acesta coarele altarului care este înaintea Domnului în cortul întîlnirii şi să verse tot sîngele la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la uşa cortului întîlnirii. Toată grăsimea s-o ia şi s-o ardă pe altar. Cu viţelul acesta să facă întocmai cum a făcut cu viţelul adus ca jertfă pentru păcat, să facă la fel. Astfel* să *facă preotul ispăşirea pentru ei, şi li se va ierta. Să scoată viţelul afară din tabără şi să-l ardă ca şi pe viţelul dintîi. Aceasta este o jertfă pentru păcat, pentru adunare. Dacă o căpetenie a păcătuit, făcînd din neştiinţă împotriva uneia din poruncile DOMNULUI, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie făcute şi s-a făcut vinovat, şi dacă i se face cunoscut păcatul pe care l-a comis, să aducă jertfă un ţap fără cusur. Să-şi*

pună mîna pe capul ţapului şi să-l înjunghie în locul unde se înjunghie arderile-de-tot înaintea DOMNULUI. Aceasta este o jertfă pentru păcat. Preotul să ia cu degetul din sîngele jertfei pentru păcat, să ungă cu el coarnele altarului pentru arderile-de-tot, iar celălalt sînge să-l verse la picioarele altarului pentru arderile- de-tot. Să ardă toată grăsimea pe altar, cum a ars grăsimea de la jertfa de mulţumire. Astfel preotul va face ispăşire pentru căpetenia aceea, pentru păcatul lui, şi i se va ierta.

Dacă cineva din poporul ţării a păcătuit din neştiinţă, făcînd împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuiau făcute şi este vinovat, dacă păcatul lui pe care l-a comis; vine la cunoştinţa lui, să aducă jertfă o iadă fără cusur, pentru păcatul pe care l-a făcut. Să-şi pună mîna pe capul jertfei pentru păcat şi s-o înjunghie în locul unde se înjunghie arderile-de-tot. Preotul să ia cu degetul din sîngele jertfei, să ungă coarnele altarului pentru arderile-de-tot şi să verse sîngele la picioarele altarului. Să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea jertfei de mulţumire şi preotul s-o ardă pe altar pentru a fi de un miros plăcut DOMNULUI. Astfel preotul va face ispăşirea pentru omul acesta şi i se va ierta. Dacă va aduce ca jertfă pentru păcat un miel, să aducă o parte femeiască fără cusur. Să-şi pună mîna pe capul jertfei pentru păcat şi s-o înjunghie ca jertfă pentru păcat în locul unde se înjunghie arderile-de-tot. Preotul să ia cu degetul din sîngele jertfei pentru păcat, să ungă cu el coarnele altarului pentru arderile-de-tot şi să verse sîngele la picioarele altarului. Preotul să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea mielului adus ca jertfă de mulţumire, şi s-o ardă pe altar, peste jertfele mistuite de foc înaintea DOMNULUI. Astfel preotul va face pentru omul acesta ispăşirea păcatului pe care l-a comis şi i se va ierta." (Levitic 4.1-35)

În primele două capitole avem jertfa arderii-de-tot şi jertfa de mîncare. Am văzut că jertfa arderii-de-tot vorbeşte despre modul cum Domnul Isus a slăvit la cruce pe Dumnezeu şi că dacă noi aducem aceasta lui Dumnezeu ca jertfă, în acelaşi timp în inimile noastre va lucra siguranţa deplinei primiri, în care noi stăm înaintea lui Dumnezeu. Preotul care aducea jertfa, primea pielea, aşa că el o putea îmbrăca şi el devenea conştient de libertatea cu care se poate apropia de Dumnezeu şi cu cîtă plăcere şi dragoste Se gîndeşte Dumnezeu la el. Atunci el era în stare să aibă pe Domnul Isus ca obiect al inimii sale, aşa cum găsim în capitolul 2 în jertfa de mîncare — această Persoană, care este obiectul admiraţiei şi pentru Dumnezeu; atunci el poate aduce ceea ce vorbeşte despre sfinţenia omenească a Domnului Isus, cum a fost încercat pe acest pămînt şi cum totul era numai un miros plăcut pentru Dumnezeu. Şi noi am văzut că preotul, care aducea aceasta, avea voie să mănînce din jertfă. O parte din jertfă împreună cu toată tămîia era dată lui Dumnezeu. Insă din cealaltă parte nu aveau voie să mănînce toţi israeliţii, ci numai preoţii, fiii lui Aaron, anume din Hristos ca Om pe pămînt, ca obiect al inimii lor în timpul în care ei sînt aici pe pămînt.

Avem apoi capitolul 3, unde găsim prezentată părtăşia dintre Dumnezeu şi noi, poporul Său. In 1 Ioan 1.3 apostolul scrie: „Părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos". Deci în capitolul 3 din Levitic se spune despre părtăşia (comuniunea) pe care noi, fiind credincioşi, o putem avea cu Dumnezeu în legătură cu persoana şi lucrarea Domnului Isus. Un om putea aduce o jerfă şi Dumnezeu avea o patre din aceasta, pe care El o numeşte pîinea Sa, mîncarea Sa. In capitolul 7, în legea jertfei de mulţumire, vedem că cealaltă parte o mînca cel care aducea jertfa, preotul şi toţi care erau curaţi.

Înţelegem că părtăşia aceasta trebuie să fie precedată de primele două capitole. Cum pot avea eu părtăşie cu Dumnezeu, dacă nu ştiu ce este în inima lui Dumnezeu, dacă nu ştiu ce Persoană umple inima lui Dumnezeu şi dacă eu nu am aceleaşi gînduri cu privire la El ca şi la Dumnezeu? Abia după ce am cunoscut pe Domnul Isus — nu numai ca pe Acela care a purtat păcatele mele şi S-a făcut păcat pentru mine şi care a satisfăcut toate cerinţele dreptăţii lui Dumnezeu pentru mine, ci îl cunosc aşa cum este El pentru inima şi sentimentele lui Dumnezeu, după ce El a înfăptuit totul şi după ce El ca Om pe pămînt a devenit obiectul plăcerii mele, al sentimentelor mele, aşa că eu pot mînca din El, în prezenţa lui Dumnezeu — numai atunci eu pot avea părtăşie cu Dumnezeu, căci părtăşie înseamnă participare la aceleaşi lucruri.

În cele mai multe locuri din Noul Testament care vorbesc despre părtăşie, cuvîntul are înţelesul: să ai aceeaşi parte. Petru spune (2 Petru 1.4) că noi am obţinut o „fire dumnezeiască" şi Ioan spune: noi am primit „viaţa veşnică", şi aceasta este Persoana Domnului Isus însuşi. Atunci noi putem avea aceleaşi sentimente, acelaşi obiect pentru inimile noastre, aceleaşi interese ca Tatăl şi Fiul. Aceasta este părtăşie şi ea este prezentată în jertfa de mulţumire, pe care o avem în capitolul 3 şi 7.

Deci, cunoaşterea faptului că am fost aduşi aproape de Tatăl şi de Fiul, căci putem avea părtăşie, prin aceea că preţuim aceleaşi lucruri ca Tatăl şi ca Fiul, ne conduc involuntar la sentimentul că noi trebuie să corespundem în mod practic prezenţei, părtăşiei sfinte. Aşa se spune mai întîi în 1 Ioan 1: „părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos. Şi vă scriem aceasta, ca bucuria voastră să fie deplină"; şi apoi urmează imediat în versetul 5: „Dumnezeu este lumină, şi în El nu este întuneric". Părtăşia trebuie să fie în concordanţă cu lumina, iar cine se gîndeşte la aceasta şi este obişnuit să stea în Locul Preasfînt în prezenţa lui Dumnezeu — aşa cum este prezentat simbolic în fiii lui Aaron, preoţii, care erau totdeauna în prezenţa lui Dumnezeu, ca să-I slujească şi care ştiau deci ce se potriveşte în prezenţa lui Dumnezeu — acela se va judeca pe sine în lumina lui Dumnezeu şi prin judecata de sine va înlătura tot ce nu este demn de prezenţa lui Dumnezeu.

Nu, nu este vorba aici că un păcătos trebuie să fie făcut corespunzător prezenţei lui Dumnezeu. Am văzut că în acest capitol nu este vorba de faptul cum un păcătos poate veni la Dumnezeu, ci că aici este

vorba de relaţiile lui Dumnezeu, care locuieşte în mijlocul poporului Său, care merge la acest popor al Său, cu care El vrea să aibă părtăşie.

Dacă citim aici despre jertfa pentru păcat şi pentru vină, atunci aceasta nu este acelaşi lucru ca în Levitic 16. Acolo găsim baza tuturor relaţiilor dintre Dumnezeu şi oameni, lucrarea Domnului Isus pe cruce ca jertfă pentru păcat, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut cu privire la păcat şi toţi care au parte în El au obţinut iertarea de păcate, căci Domnul a purtat judecata păcatelor lor. Aici însă este vorba de părtăşia practică — nu între Dumnezeu şi omul natural, ci între Dumnezeu şi poporul Său.

Este important să vedem această diferenţă. în Epistola către Evrei este vorba de relaţiile dintre Dumnezeu şi oameni şi ne spune acolo că oamenii care au parte de lucrarea Domnului Isus sînt făcuţi desăvîrşiţi odată pentru totdeauna. De îndată ce ei au parte în Domnul, nu se mai vorbeşte niciodată de păcat. în Epistola către Evrei, păcatul este arătat ca apostazie faţă de Dumnezeu şi pentru aceia care păcătuiesc nu mai este nici o posibilitate de iertare. Prin aceasta se înţeleg cei care au căzut de la creştinism, care au devenit, de exemplu, mahomedani, iudei sau păgîni. însă un credincios care are cu adevărat parte de lucrarea Domnului Isus este curăţit pentru totdeauna. între el şi Dumnezeu nu se va mai vorbi niciodată despre păcat. însă în epistola lui Ioan lucrurile sînt prezentate altfel. Acolo noi sîntem văzuţi ca nişte copii, aşa cum am devenit prin lucrarea Domnului Isus. Acolo avem relaţii noi, acelea în care am fost aduşi — nu ca oameni în legătură cu Creatorul, ci ca nişte copii în legătură cu Tatăl.

Să mai subliniem încă ceva: este foarte interesant să vedem în Cuvîntul lui Dumnezeu că în Epistole cei credincioşi nu sînt numiţi „oameni". Oameni în mod normal acolo sînt numiţi necredincioşii. In 2 Corinteni 5.10 se spune de exemplu: „Căci toţi trebuie să fim arătaţi înainte scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup" şi în versetul 11 apostolul spune: „Cunoscînd deci frica de Domnul, înduplecăm pe „oameni", deci pe necredincioşi. Şi în Evrei 9.27 spune: „Oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata". însă se spune apoi că Domnul va veni să aducă mîntuirea celor care-L aşteaptă.

Din aceste două lucruri vedem deci că prin „oameni" se înţeleg numai necredincioşii; căci pentru noi nu mai este nici o judecată. în Ioan 5.24, Cuvîntul lui Dumnezeu spune clar că aceia care au parte în Domnul Isus, nu mai merg la judecată. Ceea ce spune în Evrei 9.27 nu se va întrebuinţa niciodată pentru credincioşi. E bine să ştim aceasta, căci vedem astfel poziţia deosebită în care au fost aduşi cei credincioşi. în această privinţă noi nu mai sîntem simpli „oameni", ci am devenit copii ai lui Dumnezeu, aşa cum spune Petru în 2 Petru 1; am obţinut natura dumnezeiască. Deci, o creatură care a obţinut natura dumnezeiască nu mai este un simplu „om" în sensul Scripturii. Un om în sensul Scripturii nu

este numai un om. Noi am primit natura dumnezeiască, pe Domnul Isus ca viaţă a noastră, viaţa veşnică. Noi rămînem creaturi, însă nu mai sîntem oameni obişnuiţi.

În epistola lui Ioan sîntem văzuţi ca nişte copii ai lui Dumnezeu. Este vorba acolo de relaţiile dintre Tatăl şi copiii Săi. Şi de aceea nu mai este vorba dacă cineva este un copil sau nu, ci numai de problema părtăşiei dintre Tatăl şi copiii Săi. Dacă se vorbeşte de păcat, nu mai are nimic a face cu judecata veşnică. Aceasta s-a rezolvat pentru totdeauna pe cruce şi de aceasta are parte oricine îşi caută refugiul la Domnul. Este vorba numai de părtăşia practică pe care o avem cu Tatăl. Şi dacă este adevărat că Dumnezeu este Tatăl meu şi că eu, pe baza lucrării Domnului Isus, pot veni la El în orice moment, atunci eu pot să am părtăşie cu El, cu Dumnezeu Tatăl meu, care este lumină şi în El nu este întuneric, dacă în umblarea mea nu este întuneric. Căci Dumnezeu, Tatăl meu, nu are niciodată gînduri păcătoase sau lucruri păcătoase ca obiect al sentimentelor Sale şi în păcat eu nu pot avea nici o parte cu El. El poate avea parte cu mine, părtăşie, în ceea ce este în concordanţă cu lumina. Şi este bine să ne gîndim la aceasta, cînd privim în capitolul 4 şi 5 şi în capitolul 6, legea jertfei pentru păcat şi pentru vină. Este vorba aici cînd un credincios sau întreaga adunare păcătuieşte (capitolul 4) şi cum trebuie tratat faptul acesta. Indicaţiile de acolo sînt date în primul rînd lui Israel şi de aceea trebuie cumpănit dacă toate lucrurile de acolo se aplică şi pentru noi.

În epistola către Evrei citim, aşa cum cunoaştem deja din Levitic 16, că atunci cînd era adusă o jertfă pentru păcat, Dumnezeu ierta păcatele poporului, însă numai pe o perioadă de un an şi nu, cum este cazul cu noi, pentru totdeauna. Poporul trebuia în fiecare an să se gîndească: în ultimul an am trăit aici şi, dacă vom mai trăi, anul viitor vom trăi iarăşi aici; căci ceea ce a fost adus acolo, sîngele ţapilor şi al taurilor, nu pot îndepărta păcatele pentru totdeauna. Numai privind la cruce se putea aduce o salvare pentru un timp. Şi dacă aceste capitole 4 şi 5 sînt întrebuinţate pentru un israelit, atunci aceasta era cu adevărat aşa, că el, atunci cînd păcătuia, trebuia să aducă o jertfă pentru vină, nu pentru păcat, ca să refacă legăturile sale cu Dumnezeu. In limbaj nou-testamental se poate spune: el trebuia să se spele iarăşi cu sînge.

Cînd însă privim în capitolul 4 şi 5 jertfa pentru păcat şi pentru vină, în legătură cu binecuvîntările pe care le-am primit, în legătură cu lucrarea Domnului Isus, atunci este clar pentru noi că noi nu mai trebuie să mergem înapoi ca să fim spălaţi prin sîngele Domnului Isus. Faptul acesta a avut loc odată pentru totdeauna. însă dacă aici este vorba de jertfa pentru păcat sau pentru vină, asta înseamnă numai — ca şi în capitolul 1, 2 şi 3, unde avem arderea-de-tot, o privire înapoi la cruce, ca să vedem acolo la cruce lucrarea care s-a petrecut cu 1900 de ani mai înainte şi să vedem cît de aproape de Dumnezeu am fost aduşi noi, cît de plăcuţi sîntem noi în El; apoi aici, în acest capitol, să vedem cît de

îngrozitor este acest păcat, pe care eu tocmai l-am înfăptuit. Marele principiu din acest capitol este: cînd eu ca om credincios păcătuiesc, cum pot eu învăţa cît de îngrozitor este acest păcat? în 1 Ioan 1.9 se spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate". Există un principiu între Dumnezeu şi oameni, între Tatăl şi copiii Săi şi între fraţi şi surori, da, în toate relaţiile dintre oameni: fără mărturisire nu se iartă nimic.

Am văzut în Levitic 16 cum a fost înfăptuit acest principiu în lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Acolo Aaron a mărturisit toate păcatele poporului pe capul ţapului, aşa că toţi care au parte în Domnul Isus au primit iertarea tuturor păcatelor, inclusiv a păcatelor de care ei nu mai erau conştienţi, pe care ei le-au uitat sau pe care ei probabil nu le-au văzut niciodată. Domnul Isus le-a mărturisit pentru ei, aşa că ei sînt iertaţi.

Acest principiu îl găsim şi aici; 1 Ioan 1.9 nu este valabil numai pentru credincioşi, aşa cum s-a spus uneori; şi eu mulţumesc lui Dumnezeu că nu este aşa, căci acest verset mi-a dat siguranţa că păcatele îmi sînt iertate; şi cu mai bine de 80 de ani mai înainte, acelaşi verset a dat fratelui Kelly aceeaşi siguranţă, că păcatele i-au fost iertate, atunci cînd el le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu.

Ca aproape toate din scrierile lui Ioan, şi această expresie este un principiu care este valabil în general. Este absolut adevărat şi pentru noi credincioşii, că fără mărturisire nu este iertare de păcate şi nu este posibilă nici o curăţire.

Însă cum pot eu şti că am păcătuit şi cum pot vedea eu în anumite lucruri, cît de greu este păcatul? Ca să dăm un exemplu: cînd citim legea în Vechiul Testament, atunci sînt nouă porunci din zece pe care le poate înţelege şi un necredincios moral, că nu este bine să facă aceasta. Oricine ştie că nu este bine să te desfrinezi, că nu este bine să furi sau să omori. însă este acolo o poruncă pe care n-o înţelege nici un om firesc, de ce trebuie să facă el cele cerute. De ce sîmbăta trebuie să ţină sabatul şi să nu lucreze şi de ce nu luni, marţi sau miercuri? Aceasta este deci o poruncă aparte, care pune pe oameni la probă, dacă ei vor să fie ascultători de Dumnezeu. Sîmbăta era sabatul, ziua de odihnă, pentru că Dumnezeu a spus. Şi aşa găsim în Vechiul Testament, cînd Dumnezeu dă noi hotărîri, adaugă mereu porunca sabatului, căci ţinerea sabatului este o problemă mare, dacă omul era înclinat să fie ascultător.

Cuvîntul lui Dumnezeu hotărăşte ce este păcat, ce este bine şi ce nu este bine şi este necesar ca noi să ştim aceasta. Este aici singurul principiu prin care noi putem recunoaşte dacă ceva este păcat, aşa cum ne spune 1 Ioan 3.4: „Oricine practică păcatul, practică şi fărădelegea; şi păcatul este fărădelege". înseamnă că tot ceea ce face o creatură, credincioasă sau necredincioasă, fără să ţină seamă de realitatea că Dumnezeu are autoritate asupra noastră şi cu privire la noi, că Domnul Isus are autoritate asupra noastră, este păcat. Principiul este deci că chiar dacă eu, de exemplu, merg să vestesc Evanghelia, fără

ca Domnul să-mi fi încredinţat aceasta, eu păcătuiesc. Evanghelizarea nu este o lucrare rea. însă cînd eu o fac în neascultare faţă de Domnul, este păcat. Acesta este marele principiu.

De aceea noi trebuie să întrebăm pe Dumnezeu, ca să ştim ce este păcat. Noi trebuie să citim Cuvîntul lui Dumnezeu, ca să vedem care nu sînt gînduri ale Sale. Şi cel mai însemnat principiu în privinţa aceasta este că noi trebuie să ştim ce trebuie să facem, care este în acest moment voia Domnului pentru noi. Trebuie să întrebăm în toate, în lucrurile mari şi în lucrurile mici: Doamne, ce vrei să fac eu? Si noi avem voie să facem numai ceea ce ne încredinţează El, aşa cum spune Romani 14.23: tot ce nu vine din credinţă este păcat. Deci tot ceea ce nu este făcut în părtăşie cu Domnul, conştient că El vrea ca eu să fac aceasta, este păcat.

Înţelegem apoi că dacă am văzut lucrarea Domnului Isus în slava Sa, aşa cum este prezentată în arderea-de-tot, şi dacă am privit viaţa Domnului Isus, aşa cum o găsim în jertfa de mîncare, în toată ascultarea Sa, aşa cum mîncarea Sa era să facă voia Tatălui, atunci ai părtăşie cu Tatăl în aceasta, aşa cum este prezentat în jerfa de mulţumire (capitolul 3), cînd inima şi conştiinţa sînt aduse în stare să se cerceteze pe sine să vadă în ce măsură sînt în concordanţă cu această slavă. Am văzut deja, că atunci cînd se aducea jertfa de mîncare, trebuia ca „sarea legămîntului Dumnezeului tău" să fie totdeauna prezentă, înseamnă că dorinţa reală, voinţa reală, să fie practic aşa cum au fost la Domnul Isus, deci să mergi pe drum în ascultare totală, arătată prin faptul că întrebi mereu: Doamne, ce vrei Tu să fac eu?

Atunci aceste binecuvântări ne aduc la judecata de sine şi aceasta avem noi aici, în capitolul 4 şi 5. Tocmai prezenţa lui Dumnezeu, această apropiere în care am fost aduşi, binecuvîntările minunate pe care le-am primit vor aduce inima la judecata de sine. Tocmai harul şi mărimea binecuvîntărilor ne vor face să dorim să fim în armonie cu Acela în a cărui prezenţă avem voie să venim şi cu care putem avea părtăşie.

Cînd însă citim partea a doua a acestui al şaptelea capitol, unde avem legea acestei jertfe, atunci găsim o altă însuşire şi anume în acelaşi mod în care ea se arată în viaţa practică. Avem acolo mai întîi arderea-de-tot şi jertfa de mîncare; însă a treia nu urmează jertfa de mulţumire, ci mai întîi jertfa pentru păcat şi pentru vină şi abia după aceea jertfa de mulţumire. Este acelaşi lucru cu ceea ce ne învaţă 1 Corinteni 11, că noi putem avea părtăşie reală cu Domnul şi mai ales cu ceea ce este prezentat în jertfa de mulţumire — masa Domnului şi slujba pe care noi o facem acolo — numai după ce ne-am judecat. 1 Corinteni 11 spune că noi trebuie să ne judecăm pe noi înşine, înainte ca să luăm parte din pîinea frîntă şi din vinul vărsat. De aceea în legea jertfelor, jertfa de mulţumire este numită la urmă, după jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină.

Trebuie să intru puţin mai în amănunt, căci aceste principii sînt de o deosebită însemnătate şi nu vom

putea niciodată înţelege adevărul acestor capitole, dacă nu vedem aceste principii. Şi noi avem apoi în aceste trei capitole — capitolele 4,5 şi 6 — aceste jertfe pentru păcat şi pentru vină, care trebuie să stea deci în legătură cu ceea ce trebuie să se petreacă, atunci cînd un creştin sau (capitolul 4) toată adunarea a păcătuit sau, ceea ce este numit în cele din urmă, cînd a păcătuit un preot.

Dacă aici în capitolul 4 se spune „cînd a păcătuit preotul care a primit ungerea", atunci este clar, că pentru Israel acesta era marele preot, căci în Israel şi marele preot putea să păcătuiască. însă Marele nostru Preot nu poate păcătui. Noi ştim cine este Domnul Isus. El n-a cunoscut păcat şi cum ar putea El acum, cînd este la dreapta lui Dumnezeu, să păcătuiască, după ce a înfăptuit lucrarea, El, Cel care mai bine a murit, decît să admită ca păcatul să persiste pe acest pămînt! însă aici, şi aceasta este înţelepciunea Cuvîntului lui Dumnezeu, nu se vorbeşte de marele preot, ci de preotul care a fost uns.

În limbajul obişnuit, „Mesia - Preotul" (unsul-preotul) ne confirmă că şi aici Aaron este o imagine a Domnului Isus.

Însă cum putea un mare preot, care a păcătuit şi care trebuia să aducă pentru sine o jertfă pentru păcat, să fie o imagine a Domnului Isus? Asta am văzut-o noi deja în Levitic 16, unde Aaron aducea jertfa pentru sine şi pentru casa sa. Ca mare preot, el era înaintea lui Dumnezeu locţiitorul casei sale şi al poporului său. Vedem aici pe Domnul Isus cum Se face una cu casa Sa în păcatele ei, ca şi în Levitic 4.

Aceasta o găsim confirmată şi în alte locuri din Scriptură. Cît de mult trebuie să cîntărim, de exemplu, aplicarea Psalmului 40.12 la persoana Domnului, dacă noi nu-L vedem acolo cum se face una cu ai Săi! în Evrei 10, acest psalm este aplicat clar cu privire la El.

Este clar că primele două cazuri — preotul care a primit ungerea, care a păcătuit şi toată adunarea, care a păcătuit — sînt de fapt acelaşi lucru. Vedem aici adevărul din 1 Ioan 2.1,2. Avocatul nostru la Tatăl, care ne reprezintă pe deplin este „Isus Hristos, Cel drept. El este ispăşirea pentru păcatele noastre". El este Avocatul nostru, ca Acela care a purtat judecata lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre. Aşa vedem în acest capitol, care vorbeşte despre preot, slujba Domnului Isus ca Avocat al nostru şi rezultatul slujbei Sale în pasajul despre jertfa pentru păcat pentru adunare: mărturisirea şi smerirea adunării. Pentru explicarea acestor apartenenţe în ambele pasaje sînt amintite aproape aceleaşi acţiuni. Există o diferenţă de remarcat, că despre preot nu se spune că păcatele îi sînt iertate, că el personal este nevinovat, că a făcut ispăşire pentru sine şi păcatele îi vor fi iertate. în afară de acesta, la jertfa pentru păcat a preotului se tratează foarte amănunţit slujba preoţească a aducerii grăsimii şi a arderii jertfei, după ce a fost scoasă afară din tabără.

Cred că amîndouă cazurile din urmă — păcatul unei căpetenii şi a unuia din popor — merg împreună. înţelegerea pe care o avea un om din popor şi cu aceasta responsabilitatea sa sînt limitate. Este clar că

Domnul Isus este locţiitorul poporului Său, însă nu ca Avocat al Tatălui, ci ca Prinţ şi ca împărat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta stă în legătură cu cîrmuirea lui Dumnezeu, nu cu familia lui Dumnezeu, care respectă relaţiile Tatălui cu copiii Săi. De aceea aici nu este jertfit ca în primul caz un viţel (şi în Levitic 16, pentru Aaron şi casa lui), ci o capră, ca şi pentru popor, în capitolul 16. Totuşi preotul îşi exercită slujba şi aici, căci fără slujba Domnului Isus ca Avocat nu există nici o restaurare.

Chiar dacă este adevărat că în semnificaţia deplină a acestui cuvînt poate fi văzut numai marele preot — căci numai marele preot era uns pentru aceasta — putem totuşi s-o întrebuinţăm şi cu privire la noi; căci fiecare creştin este uns cu Duhul Sfînt. Chiar şi despre „copilaşii în Hristos" se spune în 1 Ioan 2 că au ungerea Sfîntului Duh care locuieşte în ei, după ce au primit Evanghelia şi prin aceasta au primit de la Dumnezeu sigiliul că El îi recunoaşte ca pe copii ai Săi. Ei au fost pecetluiţi şi în acelaşi timp au fost unşi şi astfel ei pot înţelege gîndurile lui Dumnezeu; şi începînd numai din acest moment poţi avea într-adevăr o cunoaştere a lucrurilor.

Vedem apoi cît de serios este cînd un preot, un fiu al lui Aaron păcătuieşte. Am văzut în capitolul anterior cum un credincios poate deveni un preot. Da, este adevărat că oricine a primit Evanghelia şi este un copil al lui Dumnezeu, aparţine familiei preoţeşti. în 1 Petru 2 se spune clar că noi sîntem o preoţie sfîntă — care poate aduce jertfe. Şi acestei familii îi aparţine orice credincios.

Însă în capitolele următoare din Levitic se spune că în familia preoţească se găsesc în primul rînd fete care au voie să mănînce din anumite lucruri sfinte, pentru că aparţin familiei preoţeşti, însă nu au voie să exercite nici o slujbă preoţească; în al doilea rînd numai tinerii aveau voie să facă slujbe preoţeşti, atunci cînd au împlinit o anumită vîrstă, deci au crescut; şi în al treilea rînd sînt şi fii maturi, care nu pot exercita nici o slujbă preoţească, pentru că au infirmităţi care îi fac inapţi să vină în prezenţa Domnului (Levitic 21). Un preot este deci un matur în credinţă, care, pe lîngă aceasta este obişnuit să umble în prezenţa lui Dumnezeu şi acolo să exercite slujba preoţească, aşa că el ştie ce se cuvine în prezenţa lui Dumnezeu. Am văzut în capitolul 1 la arderea-de-tot şi în capitolul 2 la jertfa de mîncare, că orice israelit putea să aducă o jertfă, însă erau anumite lucrări pe care le putea face numai preotul. Un om oarecare putea aduce o jertfă şi putea să o taie, însă preotul trebuia s-o aducă pe altar, să stropească sîngele de jur împrejurul altarului, căci pentru aceasta era nevoie de înţelegere duhovnicească, ca să ştii ce se cuvine în prezenţa lui Dumnezeu.

Înţelegem apoi ceea ce spune aici în capitolul 4 în primul caz. Cînd un preot păcătuia, părtăşia întregului popor cu Dumnezeu era ruptă; căci numai prin preot era menţinută părtăşia cu Dumnezeu. Dacă toată adunarea lui Dumnezeu păcătuia din neştiinţă, era acelaşi lucru. întreaga părtăşie era întreruptă şi nu mai era posibil să se aducă o jertfă lui Dumnezeu. Ce realitate serioasă este cînd

adunarea păcătuieşte sau aceia care ocupă poziţia de preoţi păcătuiesc! Aceasta are o însemnătate pentru toată adunarea, căci părtăşia dintre adunare şi Dumnezeu este întreruptă şi această adunare nu mai poate aduce jertfe. De aceea trebuia adusă o jertfă mare pentru păcat. „Cînd preotul păcătuieşte, să aducă Domnului un viţel fără cusur, ca jertfă pentru păcat". Cînd adunarea a păcătuit era tot aşa. Sîngele trebuia dus în Locul Sfînt, nu în Locul Preasfînt, căci aceasta se petrecea numai în Ziua Ispăşirii, ci în Locul Sfînt, acolo unde preotul îşi executa în mod normal slujba, acolo unde era altarul de aur, pe care tămîia ardea ca un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aici trebuia adus sîngele ca să îndepărteze necurăţiile lor şi să facă liber drumul spre adorare. O realitate serioasă!

Nu este aici vorba de păcatele făcute în mod conştient. Cuvîntul lui Dumnezeu nu acceptă niciodată că un credincios sau o adunare păcătuieşte în mod conştient. Aceasta este în contradicţie cu ceea ce este un credincios şi cu ceea ce este adunarea lui Dumnezeu, căci în Cuvîntul lui Dumnezeu aceasta nu este o purtare normală. In Vechiul Testament aceasta este numită ca „a face ceva cu mîna ridicată" (Numeri 15.30), ceva de care se ştie că este rău şi totuşi se face în mod conştient. Dumnezeu nu acceptă niciodată ca un credincios să facă un astfel de lucru. Dumnezeu înţelege aşa cum spune aici, ca întreaga adunare să păcătuiască din neştiinţă sau ca marele preot să păcătuiască după o greşeală a poporului — şi cît de îngrozitor este cînd preotul păcătuieşte din cauza greşelilor poporului, adică face tot aşa ca unul care nu este preot! Dumnezeu recunoaşte că se poate întîmpla aceasta din neştiinţă, dar va veni momentul — şi Domnul Isus va îngriji de aceasta — cînd acest păcat va fi mărturisit.

Citim în 1 Ioan 2.1: „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Avocat)". Acesta este Domnul Isus; El îşi exercită funcţia. în Ioan 13 vedem că El spală picioarele alor Săi, însă 1 Ioan 2 merge mai departe şi înţelegem cum Domnul face această lucrare în cazul cu Petru. în epistola către Evrei citim că Domnul Isus Se roagă pentru noi să găsim har la vremea potrivită. Dacă El n-ar fi făcut lucrul acesta, cît de des am fi păcătuit noi! Da, din nefericire, păcătuim încă destul de des; însă am fi păcătuit mult mai mult, dacă nu am fi avut protecţia rugăciunii Domnului Isus, prin care Dumnezeu ne dă putere, ca noi să rămînem neclintiţi împotriva duşmanului. în Romani 8, Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că El intervine pentru noi. Domnul Se ocupă cu noi, ca să ne păzească de păcat. însă dacă noi am păcătuit — Domnul Isus spune lui Petru că El S-a rugat pentru el, înainte ca el să păcătuiască, pentru ca să nu i se micşoreze credinţa atunci cînd va păcătui. Şi pe cînd Petru a păcătuit, Domnul S-a întors spre el, ca să-l vadă, şi în acele momente Petru a devenit conştient de ceea ce a făcut şi conştiinţa lui s-a trezit. Dar Petru a tăgăduit pe Domnul, ştiind cine este Domnul, însă el — dacă se poate spune aşa — nu L-a tăgăduit pe Domnul. El nu de bună voie sau cu premeditare s-a dus aşa, cum a făcut Iuda cu cîteva zile mai înainte, la farisei şi la preoţi, ca să trateze cu ei, cum ar putea să tăgăduiască pe Domnul.

Şi cînd privirea Domnului i-a atins conştiinţa, el a văzut că a păcătuit.

Însă cînd noi devenim conştienţi, atunci avem de adus jertfa. Atunci noi trebuie să ne mărturisim păcătele, ca să ne judecăm. Insă cum, prin ce, unde pot eu învăţa ceea ce am făcut, cît de îngrozitor este acest păcat? Aceasta o pot învăţa numai atunci cînd privesc înapoi la cruce şi văd ce suferinţe au fost asupra Domnului atunci cînd El a purtat aceste păcate în trupul Său. Acolo, Cuvîntul lui Dumnezeu îmi spune: dacă nici un om nu ar fi făcut vreun alt păcat, dacă tu nu ai fi făcut nici un alt păcat decît numai pe acesta unul singur, atunci Domnul ar fi trebuit totuşi să sufere aşa. Atunci El ar fi fost părăsit de Dumnezeu. Atunci ar fi trebuit să strige: „Mă afund în fundul mocirlei". Atunci El ar fi trebuit să strige: „M-ai adus în ţărîna morţii!" Pentru acest păcat, Domnul trebuia să plătească acest preţ. Asta îmi face clar ce este păcatul, ceea ce eu n-aş fi învăţat în alt mod.

Cît de puţini dintre noi găsesc, atunci cînd ei s-au întors la Dumnezeu de curind, foarte îngrozitor, dacă de exemplu au spus adevărul pe jumătate. Cît de mulţi dintre noi găsesc că este rău cînd în anumite momente nu spunem tot adevărul! Cît de mulţi consideră păcat cînd, de exemplu, lipsesc de la adunare, cu toate că ar fi putut merge? Poate sîntem puţin răciţi, însă nu avem plăcere şi de aceea rămînem acasă. Pentru fiecare păcat de acesta, Domnul Isus a trebuit să sufere pe cruce. Citim în capitolul 5.15: „Cînd cineva se poartă în mod necinstit şi păcătuieşte fără să ştie faţă de lucrurile sfinte ale DOMNULUI", deci în ceea ce Domnul are dreptul Său — nu are Domnul dreptul ca noi să venim la locul unde El ne învaţă ca să venim la El? Nu are El dreptul ca noi să vestim moartea Sa? Nu poate Tatăl să aştepte ca noi să venim duminica dimineaţa ca să aducem jertfele noastre de laudă şi de mulţumire? Pentru oricare din lucrurile acestea mici, pentru un adevăr pe jumătate, pentru un cuvînt spus cu uşurătate, Domnul a trebuit să sufere pe cruce si să moară.

Prin sîngele mielului de Paşte, Israel era apărat de judecata lui Dumnezeu. însă pe Muntele Sinai trebuia să înveţe că Domnul nu poate trece cu vederea nici un păcat. El este sfînt şi drept şi totdeauna trebuie să se poarte potrivit cu firea Sa. Omul este înclinat ca lucrurile pe care le consideră fără importanţă să le treacă cu vederea şi să se scuze, însă Dumnezeu nu poate face aşa. Fiecare va recunoaşte că fărădelegile mari nu pot fi trecute cu vederea, însă Dumnezeu vrea să ne înveţe că şi păcatele care au fost făcute din neştiinţă, de îndată ce sînt cunoscute, trebuie tratate şi că trebuie adusă jertfa care se cuvine.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că atunci cînd noi am păcătuit, Domnul are grijă ca prin Duhul Sfînt să ne facă să ne dăm seama de lucrul acesta; căci un cuvînt uşuratic,un adevăr pe jumătate întrerupe părtăşia noastră cu Tatăl. Toate lucrurile pe care noi le avem în Numeri 19 în legătură cu viţeaua roşie sînt în legătură cu ceea ce vorbeşte despre moarte, deci cu ceea ce nu este din Dumnezeu.

Ele ne murdăresc şi orice necurăţie întrerupe părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul Său. Această părtăşie este reinstaurată potrivit cuvintelor din 1 Ioan 1.3: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate".

Şi apoi Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune în ce mod putem fi curăţiţi. Preotul trebuia să aducă un viţel, iar dacă era vinovată adunarea, şi ea trebuia să aducă un viţel. Se poate gîndi un copil al lui Dumnezeu la aceasta, fără ca să se umilească şi fără ca să vadă cît de îngrozitor este un păcat mic, pe care un necredincios, mai ales, îl trece cu vederea şi din nenorocire chiar şi noi puţin luăm seama la ceea ce este aceasta în ochii lui Dumnezeu? Este adevărat ceea ce scrie Darby: Un singur păcat în ochii lui Dumnezeu este mai îngrozitor ca mii de păcate, da, decît sînt toate păcatele lumii în ochii noştri! Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric.

Apoi jertfa trebuia adusă şi tăiată. Deci aceia care au păcătuit eu, cînd păcătuiesc, trebuie să devin conştient că prin acest păcat eu am adus pe Domnul Isus pe cruce, că pentru acest păcat, pe care eu l-am făcut, El a trebuit să sufere atît de mult. Nu trebuie aceasta să ne smerească şi să ne facă gata să ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu şi astfel să primim iertare? Nu trebuie să ne rugăm pentru iertare, ci să mărturisim şi, aşa cum am văzut, „El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate". Tatăl mă iubeşte, Tatăl iubeşte pe toţi copiii Săi şi El este totdeauna gata să ierte, cînd noi mărturisim, însă nu înainte. El nu iartă niciodată înainte ca să fie mărturisire; căci numai mărturisirea este drumul spre curăţire. Atunci El ne curăţeşte de orice nedreptate.

Vedem astfel în acest capitol, că jertfa este dependentă de locul pe care noi îl ocupăm. Cînd toată adunarea sau un preot a păcătuit, trebuie adusă o jertfă mare. Cînd doi inşi fac acelaşi lucru, gravitatea poate fi diferită. Cînd un frate care de mulţi ani a luat parte la masa Domnului face ceva, atunci nu este tot una cu ce face o soră tînără, întoarsă la Dumnezu de cîteva luni. Acesta este un principiu normal. Dacă aici în D. de exemplu, un tînăr înfăptuieşte pe stradă o fărădelege şi dacă un avocat face aceeaşi fărădelege, credeţi că judecătorul nu va da o pedeapsă mai mare acestui avocat decît tînărului? Avocatul este mult mai vinovat căci el a ştiut mai bine ceea ce face. Aşa Se poartă şi Dumnezeu. Aceasta este marea noastră responsabilitate. Cu cît sîntem mai aproape de Domnul, cu atît mai mare este responsabilitatea noastră. Dacă preotul şi întreaga adunare au păcătuit, trebuia adus un viţel. Dacă a păcătuit o căpetenie, o căpetenie dintre fraţi, se poate spune, atunci el trebuia să aducă jertfă un ied, fără pată. Şi dacă cineva din poporul ţării a păcătuit spunem noi, un credincios simplu — atunci el trebuia să aducă un ied de parte femeiască, fără cusur pentru păcatul pe care l-a săvîrşit.

Aceasta este diferenţa pe care o face Dumnezeu. Desigur, păcatul este păcat şi Dumnezeu ştie cel mai bine ce este păcatul. Insă aici nu este vorba de ceea ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, ci cum

poate fi curăţit un credincios de consecinţele păcatului său, cum poate fi refăcută părtăşia cu Domnul şi cu Tatăl. Şi Dumnezeu ţine seama de posibilităţile aceluia care a păcătuit. Cînd cineva care cunoaşte Cuvîntul lui Dumnezeu face ceva care este împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu, în ochii lui Dumnezeu este mult mai rău şi în ochii săi trebuie să fie mult mai rău, decît în cazul cînd cineva care cunoaşte puţin Cuvîntul lui Dumnezeu, care nu a avut timp să citească şi să cerceteze sau din alte motive are puţină înţelegere a gîndurilor lui Dumnezeu. In toate cazurile amintite aici în capitolul 4 trebuia adusă o jertfă pentru păcat. La începutul capitolului 5 jertfa este numită atît jertfă pentru păcat, cît şi jertfă pentru vină; înseamnă că ea poartă un caracter comun. Începînd cu capitolul 5.14 găsim adevărata jertfă pentru vină.

Aşa cum vedem, în capitolul 4 nu sînt numite păcate precise, ci totul este cuprins în cuvîntul păcat „împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, făcînd lucruri care nu trebuie făcute". Mărimea jertfei pentru păcat, care trebuia adusă, depindea de faptul cît de apropiat de Dumnezeu era cel care a păcătuit.

Aceasta confirmă gîndul că este vorba de păcate pe care nu le simte conştiinţa naturală; numai dacă ai ajuns în legătură cu Dumnezeu, eşti conştient de responsabilitatea pe care o are creatura faţă de Creator. înseamnă că este vorba de păcatele care ies din natura păcătoasă a omului. Eu ştiu într- adevăr că diferenţa dintre păcate (fapte păcătoase) şi păcatul (natura păcătoasă a omului) nu rezultă clar pe baza caracterului legii. Legea vorbeşte despre faptele oamenilor şi aceasta este în deplină potrivire cu căile lui Dumnezeu faţă de omul natural, care a fost pus la probă pînă la cruce. Abia venirea Domnului pe pămînt şi lepădarea Sa chiar de către oamenii religioşi, care posedau Cuvîntul lui Dumnezeu, a dovedit răutatea desăvîrşită a naturii omeneşti. însă cu toate că în Vechiul Testament este amintită numai uneori totala stricăciune a naturii umane şi din această cauză acest adevăr nu putea fi prezentat clar în prevederile jertfelor, noi putem totuşi, cei care posedăm lumina totală a Noului Testament, s-o legăm de acestea. Putem astfel vedea, pe de o parte, în jertfa pentru păcat, că Domnul Isus a purtat păcatele noastre (1 Petru 2.24) şi, pe de altă parte, că El a fost făcut păcat pentru noi (Romani 8.3; 2 Corinteni 5.21). Jertfa pentru păcat ne arată despărţirea sfântă a lui Dumnezeu faţă de rău. Păcatul jigneşte natura sfîntă a lui Dumnezeu şi de aceea trebuia să-l atingă cea mai aspră judecată. Dumnezeu poate ţine seamna de înţelegerea pe care o are o creatură, însă, cu toată diversitatea jertfelor, toate trebuiau tăiate şi sîngele lor trebuia stropit. Nu avea nici o importanţă dacă păcatul era săvîrşit conştient sau inconştient, fără vărsare de sînge nu era iertare.

Jertfa pentru vină este mai mult în legătură cu cîrmuirea lui Dumnezeu. De aceea despăgubirea victimei avea un rol important, aşa cum vom vedea.

Dacă citim Psalmul 51, vedem cît de importantă este înţelegerea caracterului jertfei pentru păcat. în

mărturisirea sa, David nu rămîne la faptele sale, ci merge înapoi pînă la izvorul de unde au ieşit faptele păcătoase. Cînd el a exprimat adevăratul caracter al păcatului prin cuvintele: „împotriva Ta, numai împotriva Ta", el continuă: „Iată, sînt născut în nelegiuire şi în păcat m-a conceput mama mea". El judecă nu numai faptele sale, ci şi pe sine însuşi, natura sa păcătoasă, din care au ieşit faptele păcătoase.

Acesta este un principiu important. Cînd eu am păcătuit, există o restabilire deplină numai atunci cînd există o întoarcere reală la deplina părtăşie cu Tatăl, încît toate consecinţele păcatului meu sînt înlăturate, cînd eu nu rămîn la fapta în sine, ci merg pînă la izvor şi mă judec pe mine însumi. Cum am ajuns aici, că înfăptuiesc aceste păcate? Cînd am furat, de exemplu, am avut eu părtăşie cu Domnul?

În 1 Timotei 1.19 se vorbeşte despre persoane care au naufragiat în ce priveşte credinţa, cu privire la adevărul lui Dumnezeu. însă acolo ni se spune mai întîi, cum au ajuns ei aici. Cînd merg pe drumul meu în părtăşie cu Domnul şi întreb mereu: Doamne ce vrei Tu să fac? voi cădea eu într-o învăţătură greşită? Imposibil. în părtăşie cu Domnul nu voi învăţa niciodată o învăţătură greşită şi Domnul mă va păzi de rău. însă acolo spune şi că ei au lepădat credinţa şi o conştiinţă bună, curată. Deci în viaţa lor s-a întîmplat ceva, prin care conştiinţa lor a fost rănită şi ei nu au judecat răul. N-au mai avut o conştiinţă curată. Şi ei s-au îndepărtat de la „credinţă" — fără articol —. „Credinţă" fără articol înseamnă părtăşia noastră cu Domnul. „Credinţa", cu articol, în Cuvîntul lui Dumnezeu este învăţătura.

Deci, cum cad eu într-o învăţătură greşită? Numai dacă mai întîi s-a rupt legătura mea personală cu Domnul şi am pierdut curăţia conştiinţei. Dacă eu păcătuiesc în mod deschis, atunci nu este suficient ca să mărturisesc acest păcat şi să mă pocăiesc de el. Ca şi David, trebuie să merg înapoi la sursă. Cum am ajuns aici? Cum se face că Domnul nu m-a păzit de rău? Cum se face că am putut săvîrşi ceva atît de îngrozitor? Pentru că am părăsit conştiinţa curată, prin aceea că nu m-am curăţit prin judecata de sine, pentru că nu am mai avut nici o părtăşie cu Domnul şi Domnul nu mă mai putea păzi, iar eu n-am mai avut putere. Acesta este singurul drum pe care se găseşte adevărata curăţie, în judecata de sine, cînd mă întorc înapoi la izvor — nu judec numai faptele, ci şi starea din care au ieşit ele. Abia cînd eu judec starea mea, voi fi cu adevărat restabilit.

Capitolul 12

Jertfa pentru păcat (2) -Levitic 4.13-31

Ajungem acum la situaţia cînd a păcătuit întreaga adunare. Este clar că se poate vorbi de adunare, abia după restabilirea preotului care era uns; căci slujba preotului este necesară pentru restabilirea atît a adunării cît şi a fiecăruia în parte.

„Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuit din neştiinţă şi lucrul este ascuns de ochii adunării, făcînd împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuie făcute şi este vinovată, si dacă păcatul comis devine cunoscut" (Levitic 4.13- 14).

Este posibil, potrivit Cuvîntului lui Dumnezeu, ca întreaga adunare să păcătuiască şi să nu ştie. Consecinţele arată cît de serios este lucrul acesta. Legătura adunării cu Dumnezeu este întreruptă. Ea nu mai poate intra în Locul Preasfînt, în prezenţa Sa, şi acolo să-şi aducă jertfele şi să-I slujească, înainte ca să aibă loc o restabilire.

Dacă privim istoria adunării, aşa cum Domnul Isus o descrie profetic în Apocalipsa 2 şi 3, atunci vedem cum a păcătuit ea. In scrisoarea către Efeseni din capitolul 2 vedem cum a fost adunarea la început. însă se întrevede deja prima cădere. Domnul trebuie să spună: „Ţi-ai părăsit dragostea dintîi" şi El îi cere să se întoarcă înapoi, să se pocăiască, căci altfel El îi va lua sfeşnicul din locul lui. La cinci din cele şapte adunări, El le cere să se întoarcă şi să se pocăiască. Aceasta este o dovadă clară a faptului că adunarea s-a abătut, a făcut lucruri care sînt nepotrivite cu rînduiala Sa. Cît de serios este lucrul acesta!

Din fericire, Dumnezeu arată în Levitic 4 posibilitatea ca păcatul să fie cunoscut, iar în Apocalipsa 2 şi 3 vine Fiul lui Dumnezeu însuşi ca să arate adunării în ce constă abaterea ei şi El spune că ea trebuie să se întoarcă, pentru că altfel El nu mai poate avea nici o părtăşie cu ea. Cînd toată adunarea a păcătuit, numai El o poate aduce înapoi. Ce har, că El vrea să facă aceasta!

Însă cu toate că se vorbeşte aici despre toată adunarea, este clar că aceste principii sînt aplicabile pretutindeni unde credincioşii se strîng în unitatea trupului lui Hristos şi sînt astfel expresia locală a acestui trup a adunării lui Dumnezeu. E bine ca noi să ştim prin aceasta cum trebuie să ne comportăm dacă apare o asemenea stare.

Vedem deci mai întîi cazul cînd întreaga adunare se rătăceşte şi din neştiinţă face o greşeală, face ceva care este împotriva orînduieli Sale.

Cît de treji ne face această posibilitate, ca să cercetăm totdeauna totul în lumina lui Dumnezeu şi să-L rugăm să ne arate dacă ne purtăm greşit faţă de El. Cît de prevăzători trebuie să fim cînd trebuie să luăm hotărîri, aşa că aceste hotărîri să le luăm cu rugăciune şi cercetînd cu rugăciune Cuvîntul lui Dumnezeu şi ca să ştim cum trebuie să ne comportăm în asemenea împrejurări. însă cît de bine este ca atunci cînd noi greşim (şi cine îndrăzneşte să spună că nu greşeşte?), avem atenţionarea din partea lui Dumnezeu, despre care citim aici: „...şi dacă păcatul comis devine cunoscut".

Domnul Isus în harul Său va da o mărturie. El iubeşte adunarea prea mult, încît El nu poate permite ca ea să se depărteze de El fără atenţionare şi ca ea fără atenţionare să trebuiască să fie pusă deoparte,

aşa cum El anunţă mereu în cele şapte scrisori adresate Adunărilor. în cele din urmă are loc starea pe care noi o găsim în cea de a şaptea scrisoare, către Laodiceea, unde El o varsă din gura Sa, pentru că El a găsit dezgust la ea, pentru că El nu mai găseşte nici un loc în mijlocul ei, şi ea nu se preocupă numai cu El. In Levitic 4 vedem că El va avea grijă mereu să dea o atenţionare, aşa cum o găsim în cele şapte scrisori. El poate face aceasta prin robii Săi sau direct prin Cuvîntul Său pe care îl pune în faţa conştiinţei şi inimilor. El o poate face şi prin alte adunări, care, atenţionîndu-le, vor să arate că o anumită comportare nu este potrivită cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Prin aceasta se intenţionează ca să se aşeze în lumina lui Dumnezeu şi acolo să întrebe pe Domnul, dacă tot ceea ce a făcut este cu adevărat după voia şi gîndurile Domnului. Dacă ea vede că nu este aşa şi că în felul acesta a greşit — chiar dacă a făcut-o în mod inconştient — citim aici ce este de făcut.

Adunarea trebuia să ia un viţel ca jertfă pentru păcat şi să-l aducă înaintea cortului întîlnirii. Aceasta nu putea avea loc în ascuns. Pentru fiecare păcat trebuie adusă o jertfă şi, dacă este vorba de toată adunarea, Dumnezeu înţelege că ea poate aduce o jertfă mare. Vom vedea totuşi că cineva din popor trebuia să aducă o jertfă mai mică. El avea voie să aducă un ied de parte femeiască sau chiar un miel. Dumnezeu nu aşteaptă ca fiecare care a păcătuit să aducă aceeaşi măsură. De la un preot aşteaptă mai mult decît de la o căpetenie, unul din mai marii poporului, iar de la o adunare El aşteaptă mai mult decît de la unul din popor. El priveşte la persoane şi pentru El nu este acelaşi lucru cînd două persoane fac acelaşi lucru. Depinde de împrejurări, şi de persoanele care înfăptuiesc ceva.

Cînd cineva, care tocmai s-a întors la Dumnezeu, face ceva care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, nu este acelaşi lucru ca şi cînd ar fi cineva care este un copil al lui Dumnezeu de zeci de ani. Cînd păcătuieşte cineva care nu cunoaşte Cuvîntul lui Dumnezeu, nu este la fel ca şi cînd un frate care ani la rînd a cercetat Cuvîntul lui Dumnezeu şi are înţelegere cu privire la gîndurile lui Dumnezeu, face acelaşi lucru. Şi înaintea lui Dumnezeu este valabil că nobleţea obligă şi, cu cît avem mai multă înţelegere cu privire la Cuvîntul lui Dumnezeu, cu atît este mai supărător cînd facem ceva care nu se potriveşte cu acest Cuvînt si cu voia Domnului. De aceea vedem aici că si adunarea trebuia să aducă o jertfă mare. Viţelul este jertfa cea mai mare pe care o cunoaştem. în Levitic 16 trebuia adus un viţel pentru Aaron şi Adunare. O reîntoarcere profundă, o mărturisire sinceră a vinei şi o înţelegere profundă a însemnătăţii lucrării Domnului Isus pentru păcat se cere pentru refacerea părtăşiei, dacă adunarea s-a îndepărtat şi a păcătuit.

Într-adevăr, sîngele Domnului Isus nu trebuie să fie întrebuinţat din nou. în momentul în care păcătosul vine la Dumnezeu cu păcatele sale şi cu vina sa şi acceptă pe Domnul Isus, în acel moment sîngele este întrebuinţat şi după aceea niciodată. însă credinciosul care a păcătuit trebuia să meargă

înapoi la crucea de pe Golgota, ca acolo să înveţe cît a trebuit să sufere Domnul Isus pentru un păcat pe care el l-a făcut. Aici trebuie să se întoarcă adunarea, la cruce, însă nu ca să fie spălată din nou cu sînge, ci ca să înveţe cît de îngrozitor este păcatul pe care ea l-a făcut. Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5.25). Această realitate nu poate fi ştearsă cu buretele. însă ea trebuie să meargă înapoi la acest loc, ca să recunoască ce înseamnă, „ca El s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvînt". Cît de îngrozitor este cînd Adunarea se abate din drum şi se murdăreşte, după ce Hristos din dragoste pentru ea a plătit acest preţ, ca s-o sfinţească şi s-o curăţească. De aceea ea trebuie să meargă acolo cu o jertfă mare; căci singurul drum pe care ea poate fi curăţită este ca ea să pătrundă adînc în suferinţele Domnului Isus şi în preţul pe care El l-a plătit pentru ea. Ea trebuie să privească spre Golgota şi să vadă cît Da costat pe Domnul Isus să Se dea pe Sine pentru ea. Prin aceasta ea trebuie să înveţe cît de serios este păcatul pe care ea l-a făcut acum, că pentru acest păcat El a fost părăsit de Dumnezeu şi a trebuit să fie aşezat de către El în ţărîna morţii. Ea trebuie să înveţe de asemenea cît de desăvîrşite sînt consecinţele acestei lucrări şi să vadă că Domnul Isus a dat lui Dumnezeu, şi cu privire la aceste păcate tot ceea ce era necesar. Atunci ea ştie că aceste păcate, de îndată ce au fost mărturisite, au fost de asemenea iertate. Această învăţătură o găsim în capitolul care ne stă în faţă.

Am amintit mai înainte 1 Ioan 1.9, unde găsim principiul, care este totdeauna adevărat, dar care se potriveşte mai ales pentru noi cei credincioşi: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate".

Aceasta se potriveşte şi pentru orice păcătos care vine la Dumnezeu, însă atunci trebuie văzut în legătură cu faptul că Dumnezeu a dat pe Fiul Său, ca astfel El să poată face aceasta. Sîngele Domnului Isus este mijlocul prin care Dumnezeu curăţeşte pe păcătos de toate nelegiuirile sale, dacă el îşi mărturiseşte păcatele. Şi pentru credincioşi este un principiu general valabil, că el trebuie să-şi mărturisească păcatele, dacă Tatăl trebuie să-l ierte de ele şi să-l curăţească de nedreptate. în 1 Ioan 2.1, se spune: „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor pe Isus Hristos, Cel drept. Şi El este ispăşirea pentru păcatele noastre". Cuvîntul „Mijlocitor" este folosit şi în Ioan 14,15 şi 16 cu privire la Duhul Sfînt. Cîteodată este tradus prin „apărător" şi cîteodată prin „mîngîietor", însă are un înţeles mult mai adînc. înseamnă: cineva care intervine în întregime pentru persoana pe care o înlocuieşte şi îi apără toate interesele, face totul pentru ea, tot ceea ce este necesar. Sînt procese în care nu poţi să apari personal în faţa judecătorului şi trebuie să se intervină printr-un avocat, pentru că avocatul cunoaşte legile şi de aceea poate să apere mai bine persoanele, decît poate persoana în cauză. Acesta este înţelesul propriu al cuvîntului care este folosit

aici. Duhul Sfînt este Avocatul nostru aici pe pămînt, care face tot ceea ce este necesar pentru noi, şi în acelaşi timp Domnul Isus este în cer la Tatăl şi acolo face totul pentru noi, într-un mod desăvîrşit, aşa cum numai El poate face.

Citim deci aici: „dacă cineva a păcătuit", atunci el are un avocat, un „apărător" la Tatăl. Şi cine este acesta? Este cel Drept, şi „El este ispăşirea pentru păcatele noastre". El, Cel care a mers la Tatăl pentru noi, poate spune (şi Tatăl o ştie bine): Eu am suferit pe cruce pentru păcatele care au fost înfăptuite şi Eu am purtat judecata asupra lor, aşa că nu mai poate fi nici o judecată cu privire la ele. El este Cel drept şi Dumnezeu ştie că El niciodată nu va face ceva nedrept şi niciodată nu va acoperi un păcat, niciodată nu va spune despre ceva care este fals că este bun, aşa cum o fac deseori avocaţii de pe pămînt. Cuvîntul Său este adevărul absolut, aşa că Dumnezeu poate avea încredere desăvîrşită în Cuvîntul Său. El ne înlocuieşte, ca să ne readucă iarăşi în părtăşie cu Tatăl, pentru ca în felul acesta răul să fie îndepărtat şi Dumnezeu să poată, potrivit cu 1 Ioan 2.1, să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate. Pe de o parte lucrează Domnul Isus în noi, ca să ne aducă la mărturisire, pe de altă parte El intervine la Tatăl pentru noi, ca astfel, cînd noi am mărturisit, Tatăl să ne ierte. Şi Tatăl ne iartă totdeauna, căci El este credincios şi drept cînd face lucrul acesta.

În primul rînd Domnul Isus lucrează în noi ca păcatele pe care noi le-am înfăptuit să ne devină cunoscute. Cum ne sînt ele făcute cunoscut? Cînd eu am făcut ceva, si eu nu stiu că este rău şi voi nu ştiţi că este rău, cum veţi afla voi vreodată că este rău?

Vedem lucrarea Domnului Isus în cazul lui Petru. Domnul îl atenţionează mai dinainte şi îi spune: „în această noapte tu mă vei tăgădui de trei ori". însă El spune imediat: „însă eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se micşoreze credinţa ta". Pe cînd Petru a tăgăduit de trei ori pe Domnul, Domnul l-a privit şi prin aceasta i-a adus aminte de cuvintele sale; şi Petru a devenit conştient că el Da tăgăduit şi a plîns cu amar. Cînd Domnul a înviat, Petru a fost unul dintre primii pe care El l-a căutat ca să stea de vorbă cu el. Cînd după aceea, Petru a fost iarăşi în mijlocul ucenicilor, Domnul a venit şi cu acest prilej din nou a mers pînă la temelie, ca să-l aducă pe Petru la o totală restabilire şi la o deplină părtăşie; căci acesta este scopul Domnului Isus (Ioan 21).

Cînd un preot sau toată adunarea a păcătuit, atunci acesta este un caz deosebit şi nu este suficient dacă spunem: ne pare rău că am făcut aşa. Cu aceasta cazul nu este rezolvat. Dumnezeu cere condamnarea reală a răului. Numai dacă aceasta are loc şi anume potrivit cu mărimea răului, are loc o restabilire desăvîrşită a părtăşiei. Părtăşie înseamnă „să ai parte" şi atîta timp cît cineva, un credincios sau adunarea nu judecă un lucru aşa cum face Domnul Isus, nu există o părtăşie desăvîrşită.

Atunci Domnul ne conduce la umilirea reală si la adevărata judecată de sine, care trebuie să fie în

concordanţă cu mărimea răului. Lucrul acesta este deosebit de serios. De aceea şi preotul trebuia să aducă un viţel. El trebuia să aibă o înţelegere adîncă a faptului cît L-a costat pe Domnul, ca să poată judeca asupra acestui păcat şi prin aceasta să înţeleagă cît de îngrozitor este păcatul. Insă în acelaşi timp, el trebuie să primească o înţelegere profundă a consecinţelor minunate ale lucrării Domnului Isus; prin aceasta el ştie că lucrarea este atît de desăvîrşită încît nu mai există nici cea mai mică piedică pentru părtăşia dintre Tatăl şi acela care a înfăptuit păcatul.

Acelaşi lucru îl vedem şi la adunare. Şi ea trebuie să ia un viţel şi să-l taie. Ea trebuie să vadă cît de mult a trebuit să sufere Domnul Isus pentru aceste păcate şi cît de îngrozitoare este fapta pe care a făcut-o, pentru că s-a arătat nepotrivită cu ţelul pe care l-a avut Domnul Isus cînd S-a dat pe Sine însuşi pentru Adunare, ca s-o prezinte înaintea Sa sfîntă şi fără pată, aşa cum se spune în Efeseni 5. însă mai întîi viţelul trebuia adus la cortul întîlnirii. Acesta era un loc în mijlocul taberei, acolo unde Dumnezeu invită pe poporul Său. Cine mergea acolo era văzut de toţi aceia care locuiau împrejurul cortului şi mai ales de către preoţi.

Acolo unde păcatul este văzut şi judecat, nu se va încerca să-l ascundă sau să-l păstreze secret. Cînd cineva a păcătuit şi ţine aceasta în taină şi nu vorbeşte cu nimeni despre acest fapt, dovedeşte că nu s-a smerit cu adevărat. Cineva care s-a smerit cu adevărat cu privire la păcat, se ruşinează înaintea lui Dumnezeu şi este gata să-şi recunoască păcatele înaintea oamenilor, fără ca să se prefacă. Şi Moise numeşte de mai multe ori păcatele pe care el le-a făcut, pe cînd s-a mîniat şi nu a avut voie să intre în ţara Canaanului pentru că el nu a dat cinste lui Dumnezeu. El descrie de asemenea cît a implorat el pe Dumnezeu ca să aibă voie să intre în ţară, însă nu a fost posibil, căci păcătuise. Şi David vorbeşte deschis în Psalmii pe care i-a compus, despre păcatul îngrozitor pe care îl făcuse. El n-a căutat să lase impresia unei smerenii, ci a scris psalmii cu o adîncă umilinţă şi cu o inimă zdrobită înaintea lui Dumnezeu. El era conştient că păcatul său era mult mai îngrozitor înaintea lui Dumnezeu decît înaintea oamenilor şi că de aceea mărturisirea înaintea lui Dumnezeu era mult mai serioasă decît o mărturisire înaintea oamenilor. Cînd el a făcut o mărturisire înaintea lui Dumnezeu, el era gata s-o facă şi înaintea oamenilor şi să-şi recunoască ruşinea înaintea lor.

Cînd adunarea a păcătuit, trebuia ca viţelul să fie adus ca jertfă pentru păcat înaintea cortului întîlnirii pe locul liber al curţii din faţă, unde se strîngea tot poporul lui Dumnezeu: „Şi bătrînii adunării să-şi pună mîinile pa capul viţelului înaintea DOMNULUI şi să înjunghie viţelul înaintea DOMNULUI". Fraţii cei mai în vîrstă, care prin experienţa pe care au primit-o prin părtăşia cu Domnul au primit înţelegere cu privire la gîndurile lui Dumnezeu şi prin aceasta au autoritate morală în mijlocul credincioşilor, ei trebuie, în numele adunării, să se facă una cu păcatul şi să recunoască: „Noi am

păcătuit", prin faptul că ei îşi pun mîinile pe capul viţelului şi apoi îl sacrifică. Recunoaşterea că ei au adus pe Domnul Isus la cruce, conduce la adevărata mărturisire a vinei şi prin aceasta la deplina restabilire. în acelaşi timp ei văd că Domnul Isus a luat în chip desăvîrşit asupra Sa judecata acestor păcate şi prin aceasta i-a eliberat. Ei ştiu că Tatăl îi iartă pe baza lucrării Domnului Isus. Am spus deja că nu preocuparea cu păcatele noastre ne face să ne smerim, ci experienţa harului şi dragostei Tatălui şi Fiului. Pe cînd eram păcătoşi şi duşmani ai lui Dumnezeu El a dat pe Fiul Său şi Domnul Isus S-a dat pe Sine însuşi, ca să ne mîntuiască. Deci, dacă noi am păcătuit după ce am devenit credincioşi, El nu ne întoarce spatele, ci rămîne Acelaşi şi ne caută, chiar dacă noi îi întoarcem spatele, în lumina întregului har pe care El ni l-a arătat. El trăieşte ca să mijlocească, să ne aducă înapoi, aşa cum a făcut-o cu Petru. Ceea ce ne smereşte cu adevărat este harul Său, îndurarea Sa, dragostea Sa neschimbătoare, care nu este micşorată prin răceala noastră, credincioşia Sa neschimbată care nu va fi slăbită prin necredincioşia noastră, harul Său, care este neschimbat de mare, da, har după har, pe care noi îl experimentăm zilnic în viaţa practică. Aceasta ne este prezentat aici înaintea ochilor. Acum însă vine preotul, acela care stă în prezenţa lui Dumnezeu şi prin aceasta poate judeca lucrurile potrivit gîndurilor lui Dumnezeu şi poate păşi spre Dumnezeu care este în mijloc: căci El ştie care sînt gîndurile Sale şi cum poate fi refăcută părtăşia cu Dumnezeu, care a fost întreruptă. In cazul cînd adunarea a păcătuit, preotul care era uns trebuia să facă slujba preoţească. Cînd însă a păcătuit o căpetenie, un prinţ sau cineva din popor, nu se vorbeşte de preotul uns, ci de preot. Preotul uns poate fi într-adevăr şi o imagine a noastră, a credincioşilor, ca fii ai lui Aaron. Insă expresia arată în primul rînd spre Domnul Isus; căci numai Aaron era uns. Cînd deci a păcătuit toată adunarea, cine în afară de Domnul Isus ar putea restabili legătura cu Dumnezeu Tatăl? Cine altul ar putea aduce Adunarea înapoi la locul pe care l-a părăsit, locul sfinţeniei, de pe care ea se poate apropia în libertate de Dumnezeu ca să-I slujească?

Este lucrarea Domnului Isus, pe care El o face acum în ceruri pentru noi, ca Mijlocitorul nostru. Aceasta este socotită în imaginile Vechiului Testament ca preoţie şi slujba preoţilor. În Noul Testament însă, unde străluceşte lumina deplină, slujba Domnului Isus în cer este văzută în două privinţe: pe de o parte ca slujbă preoţească şi pe de altă parte ca slujbă de apărător. Preoţia în Noul Testament nu are nimic a face cu păcatul, ci numai cu ajutorul, ca noi să nu cădem în păcat. Gîndul acesta îl găsim în Epistola către Evrei. El poate avea milă de slăbiciunile noastre; căci El a fost ispitit în toate privinţele ca şi noi, cu excepţia păcatului. De aceea noi ne putem apropia liberi de tronul harului. în Evrei 7 vedem că El trăieşte, ca să mijlocească pentru noi. însă Cuvîntul lui Dumnezeu nu numeşte păcatul „slăbiciune". Noi facem aceasta deseori şi sîntem înclinaţi să spunem: acesta este caracterul meu cîteodată, adică aceasta este o slăbiciune a mea. Noi nu găsim însă aceasta în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Slăbiciunea este cînd noi nu sîntem suficient de tari ca să ne împotrivim lui Satan şi să biruim lumea. Domnul Isus trăieşte ca preot la Dumnezeu, pentru ca astfel noi să găsim har şi ajutorul potrivit şi prin aceasta să nu cădem în păcat.

În 1 Ioan 2.1 şi 2 găsim cealaltă parte a preoţiei Vechi-Tes- tamentale, care are a face cu păcatele noastre şi este numită în Vechiul Testament, lucrarea Aceluia care intervine pentru noi, a Avocatului nostru. Aceasta este slujba preoţească pe care noi o vedem aici în Levitic 4.6. „Şi preotul care a primit ungerea să aducă din sîngele viţelului în cortul întîlnirii; şi preotul să-şi moaie degetul în sînge şi să stropească cu el de şapte ori înaintea DOMNULUI, în faţa perdelei dinăuntru" (Levitic 4.17). Aici este vorba de întreaga Adunare, care este compusă din preoţi şi ceilalţi care nu sînt fii ai lui Aaron. Preoţii sînt obişnuiţi să stea în prezenţa lui Dumnezeu şi să intre în Locul Preasfînt, unde să slujească lui Dumnezeu. Cum pot însă ei să intre, dacă ei au fost murdăriţi prin păcat? Dacă toată Adunarea a păcătuit, fiecare este murdărit prin aceasta. Atunci şi locul a fost murdărit, căci ei au intrat acolo; căci tot ce vine în atingere cu necurăţia devine necurat. Cum ar putea Dumnezeu să Se apropie de noi şi cum am putea noi avea libertatea să intrăm, dacă ne gîndim la răul pe care l-am făcut? Vedem aici realitatea minunată că preotul ducea sîngele la Locul Preasfînt şi stropea de şapte ori „înaintea Domnului înspre perdea".

Am văzut deja în Levitic 16 că sîngele era stropit numai odată înaintea lui Dumnezeu şi această singură dată era suficientă pentru toată veşnicia. Dumnezeu a văzut-o pe Golgota şi n-o uită niciodată. Puterea sîngelui este prezentă mereu înaintea Sa, iar cînd eu am păcătuit, trebuie să mă smeresc adînc şi să recunosc că viaţa mea nu este aşa cum ar trebui să fie. Şi cine dintre noi nu trebuie să facă aceasta? Cine dintre noi nu se pleacă seara înaintea lui Dumnezeu şi recunoaşte cît de slab este răspunsul la dragostea şi la harul Său, cît de mică este dăruirea noastră faţă de El, în comparaţie cu dăruirea Lui nouă? Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru noi şi Domnul Isus S-a dat pe Sine însuşi la cruce pentru noi şi acum Se dă de asemenea întru totul pentru noi. Atunci ar trebui ca noi să ne întrebăm cum poate găsi Dumnezeu plăcere în noi şi cum putem noi să ne apropiem de El în libertate.

Însă El vede mereu sîngele şi El ne vede în Domnul Isus. În afară de asta vedem aici slujba Domnului Isus, care ne îndreaptă atenţia spre sînge aşa că noi ne putem aminti mereu de faptul că am păcătuit. însă Domnul Isus a suferit pentru păcatele noastre. Dumnezeu cunoaşte deja păcatele, înainte ca noi să le fi făcut, dar El nu Se va schimba faţă de noi. Sîngele Domnului Isus este de ajuns şi pentru aceste păcate. Vedem aici slujba Domnului Isus, preotul uns, cînd preotul sau toată Adunarea au păcătuit. Vedem chiar că pentru această slujbă preoţească El foloseşte uneori oameni, adică pe creştini, care sînt duhovniceşte atît de maturi, încît ei, simbolic vorbind, să fie văzuţi ca fii ai lui Aaron. însă

găsim aici foarte clar arătat preotul uns, care reprezintă în primul rînd pe Domnul Isus Însuşi.

„Şi preotul să-şi moaie degetul în sînge şi să stropească de şapte ori înainte DOMNULUI, în faţa perdelei" (Levitic 4.6). Cînd El mergea pentru prima dată la Locul Preasfînt ca să facă slujba şi să facă lucrarea de tămîiere înaintea lui Dumnezeu, vedea temelia sîngelui. Trebuia stropit de şapte ori, înseamnă că trebuia dată o mărturie desăvîrşită despre puterea sîngelui, despre care vorbeşte Evrei 10, că ne-a deschis drumul în Locul Preasfînt, în prezenţa lui Dumnezeu. Aşa avea preotul iarăşi libertate ca să intre.

Aici însă este vorba de Adunare, care este compusă din credincioşi, tineri şi în vîrsta şi ei se strîng într-un loc, la intrarea cortului întîlnirii. Altarul de aramă, altarul arderii-de-tot, care stă acolo este numit în Sfînta Scriptură „masa Domnului". Aceasta este aşa şi în 1 Corinteni 10, unde găsim locul nou-tes- tamental, în care, potrivit gîndurilor lui Dumnezeu, trebuie sărbătorită cina. „Masa Domnului", unde este sărbătorită „Cina Domnului", unde Tatăl şi Domnul Isus invită pe copiii lui Dumnezeu, ca împreună cu El să aibă părtăşie la masă, este locul unde se strînge Adunarea. Dacă cei credincioşi sînt acolo în credinţă, ei pot, în măsura în care ei sînt în mod practic preoţi, adică sînt duhovniceşti, să intre prin credinţă în Locul Preasfînt, acolo unde este scaunul de domnie al lui Dumnezeu în cer, în timp ce trupurile lor se găsesc aici pe pămînt. De aceea amîndouă locurile trebuiau să fie marcate prin sînge.

‚Apoi să ungă cu sînge coarnele Altarului pentru tămîia aromată, care este înaintea DOMNULUI, în cortul întîlnirii" (Levitic 4.7). Acesta este deci altarul pe care îşi exercită preoţii slujba, însă nu prin aducerea jertfelor de animale, ci prin lucrarea de tămîiere! Jertfele de animale vorbesc despre cruce, despre jertfa Domnului Isus; însă lucrarea de tămîiere vorbeşte despre slava Sa personală. Adevărata adorare este deci cînd noi oferim lui Dumnezeu pe aceasta din urmă, în timp ce prima poartă mai mult caracterul laudei şi mulţumirii. Cînd noi oferim Tatălui slava personală a Domnului Isus şi a Sa, a Tatălui însuşi, pe care noi am văzut-o, corespundem cu ceea ce spune Ioan 4: „Tatăl caută astfel de adoratori (care adoră în duh şi în adevăr)". în primul capitol din Levitic am văzut că avem voie să aducem adorarea noastră şi aceasta înaintea Tatălui, ceea ce am înţeles din slava Domnului Isus ca ardere-de-tot şi ca jertfă de mîncare. însă ceea ce este prezentat în lucrarea tămîierii este slava Sa personală, pe care noi o aducem pe altarul de aur din Locul Preasfînt. Cînd noi intrăm acolo, după ce părtăşia a fost refăcută, vedem acolo sîngele şi anume pe de o parte ca amintire a faptului că noi am păcătuit, însă pe de altă parte vedem că sîngele este suficient pentru aceasta. Noi nu ne-am pierdut preoţia, iar cînd ne-am recunoscut păcatul, avem voie să intrăm iarăşi liberi, ca să aducem jertfele noastre de tămîiere. Dumnezeu vede lucrarea noastră de tămîiere în legătură cu sîngele de pe coarnele altarului tămîierii.

După aceea preotul trebuia să verse tot sîngele viţelului la picioarele altarului arderii-de-tot, care se găseşte la uşa cortului întîlnirii. Aici vedem partea a doua, că tot sîngele era vărsat pe locul de pe pămînt, la masa Domnului, acolo unde se strîngea Adunarea, ca prin aceasta toată Adunarea, toţi care se strângeau acolo să fie conştienţi că puteau să se strîngă în prezenţa lui Dumnezeu, pe baza sîngelui Domnului Isus, pe temelia lucrării Sale de la cruce. Şi dacă ei au păcătuit, acest păcat este înlăturat pe baza lucrării Domnului Isus, iar părtăşia de mai înainte cu Dumnezeu Tatăl este restabilită. Temelia sîngelui, pe care ei se strîng laolaltă, le spune: „Toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sîngele Său".

Mai găsim şi alte lucruri minunate: „Să ia toată grăsimea viţelului adus ca jertfă pentru păcat; grăsimea care acoperă măruntaiele, cei doi rinichi şi grăsimea de pe ei, de pe coapse şi prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lîngă rinichi, cum se iau de la viţelul adus ca jertfă de mulţumire; şi preotul să la ardă pe altarul pentru arderile-de-tot. Toată grăsimea lui s-o ia şi s-o ardă pe altar" (versetul 8.10,19). Acestea ne vorbesc despre o realitate minunată. Cînd ne ocupăm cu păcatele noastre şi le recunoaştem înaintea lui Dumnezeu şi privim la cruce unde Domnul Isus a trebuit să sufere pentru ele, Dumnezeu ne îndreaptă privirea spre slava lăuntrică a acestei jertfe. Am văzut deja că grăsimea în Scriptură este o imagine a energiei, a voinţei. Dumnezeu ne face să vedem că întreaga energie a Domnului Isus era îndreptată spre satisfacerea lui Dumnezeu, că El a mers cu putere dumnezeiască pe drumul Său înspre cruce, ca acolo să poarte păcatele noastre şi să îndure judecata lui Dumnezeu. Aceasta s-a petrecut cu o înţelepciune desăvîrşită. Rinichii, potrivit cu Iov 38.36 sînt locuinţa înţelepciunii şi aici ei sînt aduşi împreună cu toată grăsimea pe altarul arderii-de-tot. În Levitic 3.11 şi 16 vedem că Dumnezeu numeşte aceasta mîncarea Sa, pîinea Sa.

Deci lucrarea Domnului Isus este suficientă nu numai pentru păcatele pe care noi le-am făcut, ci în acelaşi timp El a slăvit pe Dumnezeu şi a pus baza pe care noi putem avea iarăşi părtăşie cu Dumnezeu, ca astfel noi să putem mînca iarăşi din jertfa de mulţumire şi să ne putem apropia de cortul întîlnirii şi adunarea să aibă iarăşi voie să aducă jertfe care sînt arse pe altarul arderii-de-tot. Cuvîntul ebraic care este folosit aici pentru arderea grăsimii înseamnă de fapt: „a tămîia". Vedem în aceasta cît de preţioasă este grăsimea pentru Dumnezeu — energia, în care Domnul Isus a săvîrşit lucrarea de pe cruce pentru păcatele pe care noi le-am făcut, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut pe deplin. Vom vedea chiar în cele două versete care urmează că Dumnezeu trebuia să lovească pe Domnul Isus, atunci cînd El a purtat păcatele noastre în trupul Său şi a fost făcut păcat pentru noi. Însă aici Dumnezeu ne pune înaintea ochilor că şi atunci Domnul era desăvîrşit de curat şi plăcut pentru El. Vedem aceasta în legătură cu jertfa arderii-de-tot.

Însă acum urmează o altă parte a adevărului. Citim: „Cu viţelul acesta să facă întocmai cum a făcut

cu viţelul adus ca jertfă pentru păcat" (versetul 20). Potrivit cu versetul 11 şi 12 aceasta însemna: „Şi pielea viţelului, toată carnea lui, cu capul, picioarele, măruntaiele şi baliga lui, adică tot viţelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat unde se aruncă cenuşa şi să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenuşă". Cuvîntul folosit aici pentru „a arde" nu este acelaşi cuvînt ebraic utilizat pentru arderea grăsimii. Aici înseamnă „să fie mistuit pe deplin". Ce impresie primim noi din aceasta, cît de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu şi ce a trebuit să îndure Domnul Isus la cruce!

Jertfa pentru păcat trebuia să fie complet mistuită de judecata lui Dumnezeu, pentru că nimic din ce era păcătos, din vechiul om păcătos, nu poate sta înaintea lui Dumnezeu. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, El a făcut-o la cruce în Domnul Isus, încît noi putem spune: „noi am murit împreună cu Hristos". Aceasta ne-o spune Cuvîntul lui Dumnezeu în Coloseni 3.3. însă trebuia să facă încă o impresie asupra noastră, ca noi să fim conştienţi de ceea ce am făcut noi. Păcatele pe care noi le-am făcut erau o trezire la viaţă a omului vechi, care pentru Dumnezeu cunoştea numai judecata. Astfel, noi învăţăm din nou ce este păcatul în realitate.

Cît de minunat vedem în aceasta harul şi înţelepciunea lui Dumnezeu! Dacă noi vedem, deci, cum jertfa pentru păcat era complet mistuită de judecata lui Dumnezeu, nu se umplu atunci inimile noastre de frică? Nu ne vom gîndi noi atunci că nu se mai poate găsi pentru noi nici un har şi nici o restabilire, căci noi am păcătuit iarăşi? Nu ar trebui să ne întrebăm dacă există o reîntoarcere la starea de mai înainte, în care am căzut prin păcătuire?

Dacă am fi avut înaintea ochilor numai cealaltă parte, puterea sîngelui şi valoarea grăsimii, nu ne-ar fi făcut această diferenţă cu privire la păcat să spunem că nu ne-am mai *fi* gîndit suficient la faptul că: Domnul a purtat toate păcatele noastre, Dumnezeu le-a iertat deci şi nu mai este nici o judecată pentru noi?

Vedem aici înţelepciunea minunată a lui Dumnezeu. Pe de o parte ne arată grozăvia păcatelor noastre, prin care ajungem de unde am plecat şi la judecata de sine. însă în acelaşi timp vedem că este posibilă o restabilire deplină pe baza acestei lucrări a Domnului Isus, care ne arată cît de groaznic este păcatul nostru, însă în acelaşi timp că Dumnezeu a primit satisfacţie deplină pentru păcatele noastre, chiar mai mult, în momentul cînd a exercitat judecata asupra păcatelor, a fost pe deplin slăvit. De aceea găsim acum drept rezultat: „Şi astfel să facă preotul ispăşire pentru ei, şi le va fi iertat" (versetul 20).

Urmează apoi al treilea caz: „Dacă o căpetenie a păcătuit făcînd din neştiinţă împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie făcute şi s-a făcut vinovat, şi dacă i se face cunoscut păcătui pe care l-a comis, să aducă jertfă un ţap fără cusur" (versetele 22.23).

Sînt bărbaţi în adunare care au influentă si autoritate morală, pentru că Dumnezeu le-a dat capacitatea să ocupe în mijlocul credincioşilor o poziţie de conducător, cu toate că ei nu sînt preoţi. Dacă citim cărţile lui Ezra şi Neemia, vedem că Ezra era preot. El era mult mai duhovnicesc, mult mai familiarizat cu gîndurile lui Dumnezeu si practic mult mai în părtăşie cu Dumnezeu decît Neemia. Insă cu toate acestea Neemia era o căpetenie, care era utilizată de Dumnezeu. Sînt cîteodată în mijlocul copiilor lui Dumnezeu lucruri pentru care Dumnezeu poate folosi mai bine un bărbat mai puţin duhovnicesc cu multă energie, decît un credincios mai duhovnicesc. Dumnezeu poate folosi pe Ezra pentru multe lucruri, însă erau anumite lucruri pentru care El putea folosi mai bine pe Neemia.

Aici vedem un asemenea om, care nu este obişnuit să slujească zilnic în prezenţa lui Dumnezeu în Locul Preasfînt, dar care este un conducător în mijlocul credincioşilor, un conducător care are autoritate în lucrurile administrative. Cuvîntul lui Dumnezeu aminteşte darul administrării (1 Corinteni 12.28). Aceasta nu are nimic a face cu partea duhovnicească, ci cu înţelepciunea în lucrurile practice, care se întîlnesc în viaţa Adunării.

Trebuie să recunoaştem clar că darurile de învătător, evanghelist, păstor etc, pe care le dă Domnul Isus, s-ar putea să aibă puţin a face cu o gîndire duhovnicească. In imaginile Sfintei Scripturi vedem că darurile sînt reprezentate prin leviţii nu prin preoţi. Preoţii nu trebuie să posede daruri, ci ei sînt obişnuiţi să se poarte în prezenţa lui Dumnezeu, să fie zilnic în părtăşie cu Domnul şi să meargă pe drumul lor cu El. Acesta poate fi un frate care este mut sau o soră care bineînţeles niciodată nu-şi deschide gura în Adunare, în afară de cîntare.

Vedem deci aici o căpetenie care a păcătuit. Restabilirea este altfel decît la un preot. O căpetenie nu intră în Locul Preasfînt şi de aceea acolo nu este adus sîngele. In rest însă drumul este acelaşi. Păcatul trebuia să-i fie făcut cunoscut. Am văzut că aceasta nu se spune unui preot. Unuia, care este zilnic în prezenţa Domnului şi în Locul Preasfînt şi are părtăşie cu El, în mod normal nu este nevoie să vină cineva la el şi să-i spună că a păcătuit. Cuvîntul lui Dumnezeu face să înţeleagă că el a remarcat faptul acesta. Insă la o căpetenie poate fi altfel. Vedem cît de mult a durat la David, pînă ce s-a restabilit. Lui a trebuit să i se spună că a păcătuit. Şi căpetenia trebuia să-şi aducă jertfa, însă nu trebuia să *fie* un viţel, ci era suficient un ţap. O capră este pusă în legătură în mod deosebit cu jertfa pentru păcat. Doi ţapi reprezintă jertfa pentru păcat pentru Israel în Levitic 16, iar în Matei 25 duşmanii Domnului Isus, care vor fi judecaţi de El, sînt numiţi ţapi, capre. Căpetenia trebuia să aducă deci un ţap. El trebuia să aibă mai multă înţelegere a Cuvîntului lui Dumnezeu, decît avea cineva din popor. „O parte bărbătească" vorbeşte despre energia, puterea care este pusă în acţiune. De aceea în Matei 25 împotrivitorii publici ai Domnului Isus sînt prezentaţi prin capre (ţapi). Ţapul ca jertfă pentru păcat indică forţa bărbătească cu

care Domnul a înfăptuit la cruce lucrarea de ispăşire a păcatelor. Un animal feminin reprezintă mai mult starea dintr-o anumită poziţie. Capra ca jertfă pentru păcat reprezintă, deci, mai mult purtarea pasivă a păcatelor.

Dumnezeu aşteaptă mai mult de la cineva care ocupă în mijlocul fraţilor o poziţie proeminentă, de conducător, căci un asemenea om poartă mai mult responsabilitatea. Cînd doi oameni fac acelaşi lucru, nu înseamnă că amîndoi sînt la fel înaintea lui Dumnezeu. Aşa este şi aici. Aşa cum o căpetenie trebuia să ia pentru arderea-de-tot un animal de parte bărbătească, desăvîrşit, tot aşa el trebuia să ia un ţap şi să-l taie în locul unde se tăia arderea-de- tot.

El trebuia, deci, să vină cu ţapul de la cortul său la locul unde Domnul Se întîlnea cu ai Săi. El nu putea să facă lucrul acesta în ascuns, numai pentru sine. Cînd el a păcătuit în mod public, trebuia să mărturisească în mod public. Chiar dacă nu era un prilej public, trebuia totuşi să se vadă public că s-a smerit. Chiar dacă nu stia nimeni ce a făcut el, trebuia totuşi să se vadă în purtarea sa că a adus o jertfă pentru păcat. El trebuia să meargă cu ţapul prin mijlocul taberei pînă la cortul întâlnirii, acolo să-şi pună mâna pe capul animalului de jertfă ca semn al unirii şi să-l taie inaintea Domnului — nu ânaintea fraţilor şi surorilor, chiar dacă deseori ei sint martori la aceasta, ci înaintea Domnului.

Nu este un gând mult mai serios faptul că trebuie să mărturiseşti înaintea Domnului, atunci cînd ai păcătuit, decît înaintea oamenilor, care sînt tot aşa de slabi ca şi noi şi probabil că deseori au făcut aceleaşi păcate ca şi noi? Şi cu toate acestea găsim că deseori este mai uşor să faci mărturie înaintea lui Dumnezeu decît înaintea oamenilor. Nu dovedeşte aceasta că noi cunoaştem aşa de puţin seriozitatea păcatului şi sîntem aşa de mîndri, încît nu vrem să descoperim oamenilor adevărata noastră stare? Nu este nespus mai greu să trebuiască să mărturiseşti înaintea lui Dumnezeu Cel sfînt şi drept — şi care este totuşi aşa de îndurător faţă de noi — că noi am păcătuit, decît să mărturiseşti înaintea oamenilor? Cînd am văzut grozăvia păcatelor şi ne-am smerit cu adevărat, atunci aşa va fi cu noi. De aceea se spune aici că animalul de jertfă trebuia tăiat înaintea Domnului ca jertfă pentru păcat.

Preotul ia iarăşi sîngele, însă el nu-l duce în Locul Preasfînt; căci căpetenia nu are intrare acolo. Părtăşia sa personală cu Domnul s-a întrerupt, însă nu părtăşia întregii adunări. De aceea nu trebuia dus sîngele în Locul Preasfînt. Preotul ungea coarnele altarului din faţă, iar restul îl vărsa la picioarele altarului. Acesta este locul unde poate veni oricine din popor. Insă cînd venea acolo căpetenia, el vedea sîngele. El îşi va aminti că lucrarea a fost săvîrşită şi păcatele sale au fost ispăşite şi el poate merge liber într- acolo. In cuvintele noastre se spune: el poate să-şi reia locul la masa Domnului şi poate veni acolo în prezenţa Domnului. Acolo Domnul îi pune sîngele înaintea ochilor şi el poate cînta: „Toate, toate păcatele mele, le-a îndepărtat sîngele Său". El poate sta acolo cu conştiinţa liniştită, pentru că el

ştie că şi acest păcat este îndepărtat, după ce l-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu; căci Domnul Isus a purtat judecata asupra lui.

Vedem aici iar grăsimea pe altar, însă nu se spune mult despre ea. Căpetenia nu înţelegea aşa de mult valoare grăsimii, cum putea cunoaşte preotul. Cu cît sîntem mai mult în părtăşie cu Domnul, cu cît sîntem mai mult lîngă Dumnezeu, cu atît mai mult vedem cît de excepţională este lucrarea Domnului Isus şi cu atît mai mult recunoaştem ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu.

„Dacă cineva din poporul ţării a păcătuit din neştiinţă... dacă păcatul lui, pe care la comis, vine la cunoştinţa lui, să aducă jertfă o iadă fără cusur, pentru păcatul care l-a făcut" (versetele 27-28). El ocupă un alt loc şi de aceea Dumnezeu judecă fapta sa altfel decît la o căpetenie sau chiar la un preot. El trebuia să aducă o jertfă pentru păcat, însă trebuia să fie de parte femeiască. El trebuia să devină conştient că Domnul a murit şi pentru acest păcat, chiar dacă nu este aşa de grav ca la un preot, care în prezenţa lui Dumnezeu a pătruns adînc în toate lucrurile, însă şi el trebuia să-şi pună mîna pe capul animalului de jertfă, să devină conştient că este o jertfă pentru păcat, să se facă una şi apoi să sacrifice jertfa pe locul arderii-de-tot. Dacă el însuşi nu are aşa de multă înţelegere, Domnul Isus poate să-l aducă pînă acolo ca să-şi dea seama că jertfa pentru păcat stă în legătură cu arderea-de- tot. Cînd o jertfă era adusă pentru păcat, pentru care Domnul Isus a trebuit să poarte judecata lui Dumnezeu, în acelaşi timp El a slăvit prin aceasta pe Dumnezeu şi în felul acesta cel care aduce jertfa îşi dă seama că păcatul a fost iertat.

Şi aici grăsimea, ca şi tămîia, trebuia arsă pe altar. Găsim apoi ceva minunat, care se spune numai aici, în versetul 31: „De un miros plăcut DOMNULUI". Este ca şi cum Domnul iese înaintea credincioşilor care sînt săraci duhovniceşte, care au puţină înţelegere a valorii lucrării Domnului Isus şi vrea să le dea o înviorare deosebită, prin aceea că le spune că lucrarea Domnului Isus este de un miros plăcut pentru El. Astfel conştiinţa sa poate *fi* satisfăcută, să ajungă la linişte cu privire la păcatele pe care le-a făcut, pentru că el a recunoscut că Dumnezeu a fost slăvit şi Şi-a găsit plăcerea în aceasta, pe cînd Domnul Isus a murit pentru aceste păcate: „ca un miros plăcut pentru Domnul".

El avea voie să aducă şi un miel, un animal care se potriveşte mai puţin pentru jertfa pentru păcat. însă şi aici se spune: „şi s-o ardă pe altar, peste jertfa mistuită de foc înaintea DOMNULUI; astfel preotul va face pentru acesta ispăşirea păcatului pe care l-a săvîrşit, şi i se va ierta" (versetul 35). Şi grăsimea unui miel era adusă ca jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI şi de aceea stă în legătură cu aceasta. Domnul încearcă şi aici să trezească în inima celui care aduce jertfa, recunoaşterea mărturiei lucrării Domnului Isus şi însemnătatea ei pentru Dumnezeu. Astfel el poate recunoaşte că lucrarea Domnului Isus este desăvîrşită şi minunată, cu toate că el are o înţelegere restrînsă şi nu este preot, care să fi

cunoscut în prezenţa lui Dumnezeu, în Locul Presfînt, cît preţuieşte Dumnezeu sîngele. El poate recunoaşte că nu este numai suficient pentru a ierta un păcat, ci ajunge şi pentru a aduce înapoi pe un copil al lui Dumnezeu, care a păcătuit, ca să-l aşeze în deplină părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul. El va fi iarăşi condus în locul de unde mai înainte se strîngea cu toată adunarea, la cortul întîlnirii, la masa Domnului, unde Dumnezeu invită pe poporul Său. El primeşte iar intrare liberă şi posibilitatea slujbei în Locul Preasfînt.

Cît de minunată este valoarea lucrării Domnului Isus şi puterea sîngelui Său! Cît de minunat este harul Tatălui şi harul Fiului, care au pregătit un asemenea drum pentru restabilire, încît după orice abatere este posibilă reîntoarcerea pentru orice copil al lui Dumnezeu, da, chiar pentru toată adunarea. Noi ştim că adunarea ca întreg, din nefericire nu s-a folosit de această posibilitate. Apocalipsa 2 şi 3 ne arată că nu s-a întors înapoi pe drum. De aceea sfîrşitul ei va fi că Domnul are s-o verse din gura Sa. însă pentru fiecare din noi, Dumnezeu ţine încă drumul deschis, ca astfel noi să recunoaştem seriozitatea păcatului pe care l-am făcut, însă să vedem şi drumul spre deplina restabilire, spre deplina părtăşie cu El. Ce har, ce dragoste, însă şi ce responsabilitate pentru noi!

Capitolul 13

Jertfa pentru păcat (3) - Levitic 5.1-13

Este bine de observat şi se vede clar caracterul şi slăbiciunea poporului lui Dumnezeu, cînd ne dăm seama că avem mai mult de două capitole cu un total de 61 versete, care tratează despre jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină, în timp ce trei jertfe diferite de un miros plăcut sînt tratate în trei capitole cu un total de 50 de versete. Păcatul şi vina au în viaţa credincioşilor încă un rol aşa de mare, încît Dumnezeu trebuie să Se ocupe atît de mult cu ele. Aceasta ne arată din nou ce sîntem noi şi ne conduce la smerenie. In acelaşi timp sîntem umpluţi de admiraţie pentru bunătatea lui Dumnezeu şi bunătatea Domnului Isus, care arată dragoste faţă de astfel de oameni şi îi poartă mereu, fără oboseală. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său la cruce, ca să mîntuiască pe astfel de oameni, iar Fiul a venit de bunăvoie, ca să-i mîntuiască. însă şi după ce ei au fost salvaţi, după ce au primit viaţa nouă şi Duhul Sfînt, ei fac încă aşa de multe păcate şi fărădelegi, încît atît Tatăl cît şi Fiul trebuie să Se ocupe necontenit de ei, aşa cum vedem în aceste jertfe.

În capitolul 4 am văzut patru jertfe pentru păcat şi anume pentru preot, pentru toată adunarea, pentru o căpetenie şi pentru cineva din popor. In toate cazurile este prescris cum trebuie să fie jertfa de fiecare dată; nu este spus ce păcat au făcut fiecare din cei care aduc jertfa. Se spune simplu: „Dacă cineva va

păcătui din neştiinţă împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, făcînd lucruri care nu trebuie făcute..."(versetul 2). Este vorba de faptul că lucrurile sînt păcat pentru că sînt în contrast cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest semn caracteristic al păcatului îl găsim şiînl Ioan3.4, despre care am vorbit de cîteva ori. Păcat este tot ce face omul în mod independent faţă de autoritatea pe care Dumnezeu şi Domnul Isus o are asupra lui. Tot ce stă în opoziţie cu Cuvîntul lui Dumnezeu este păcat. Cunoaşterea acestui adevăr conduce la judecarea conştientă a păcatului.

Doresc să lămuresc această caracteristică printr-o realitate demnă de remarcat din Vechiul Testament. Din cele zece porunci, nouă pot fi înţelese şi de oameni necredincioşi cu o ţinută morală ridicată. Sînt mii de necredincioşi care niciodată n-au ucis, niciodată n-au comis adulter, niciodată nu au furat nu au minţit etc. Sînt lucruri pe care le judecă şi conştiinţa omului firesc si atunci cînd cineva dintre necredincioşi le fac, le strică reputaţia. Însă între cele zece porunci se găseşte una pe care n-o poate înţelege nici un necredincios şi nu este văzută ca o încălcare a conştiinţei fireşti a omului. La această poruncă israelitul depindea exclusiv de faptul dacă voia să asculte de Dumnezeu sau nu. Mă gîndesc la porunca sabatului, poruncă care cerea ca în cea de-a şaptea zi a săptămînii să nu lucrezi, ci să te odihneşti. Un om firesc nu înţelege de ce era socotită ziua a şaptea şi nu a şasea, cum fac mahomedanii, sau lunea, sau marţea sau miercurea. Principiul este simplu: ei nu aveau voie să lucreze în a şaptea zi pentru că Dumnezeu a aşezat-o ca zi de sabat. Singurul motiv era deci că Dumnezeu a spus aşa. De aceea găsim în cărţile lui Moise şi mai ales în Levitic deseori reluată porunca sabatului, atunci cînd Dumnezeu dă noi porunci, interdicţii şi recomandări. Era singura poruncă de a cărei împlinere depindea clar şi exclusiv realitatea dacă cineva voia să asculte sau nu de Dumnezeu. Realitatea că cineva nu comite niciodată un omor sau nu fură nu este o dovadă că el se teme de Dumnezeu. Dar vedem că si credincioşii fac uneori asemenea lucruri şi aceasta desigur nu este o dovadă că ei se tem de Dumnezeu si sînt credincioşi. Un semn clar că cineva este credincios şi se teme de Dumnezeu este cînd el părăseşte lucrurile în care el vede că într-adevăr nu este nimic rău, dar despre care Dumnezeu spune că nu sînt bune. El ascultă atunci, pentru că recunoaşte autoritatea lui Dumnezeu şi a Domnului Isus. El întreabă în toate lucrurile care este voia Domnului Isus, Domnul său, Acela care l-a cumpărat cu un preţ. Ce spune El îi este de ajuns. Credinţa spune: Doamne, ce vrei Tu să fac? Această temă o găsim şi în capitolul care ne stă înainte.

În capitolul 4 este vorba de faptul că cineva face din neştiinţă ceva care este împotriva vreuneia din poruncile sau interdicţiile lui Dumnezeu. La aceasta însă se adaugă situaţia grea a cunoaşterii poruncii sau interdicţiei lui Dumnezeu. De aceea toate păcatele sînt cuprinse în caracteristica generală, că ele sînt în opoziţie cu ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvîntul Său. De aceea, jertfa pentru păcat care trebuia

adusă depindea de persoana care a păcătuit. într-adevăr, toţi copilaşii în Hristos au ungerea Duhului Sfînt şi Cuvîntul lui Dumnezeu spune despre ei că ştiu totul. Şi totuşi se găsesc diferenţe în cunoaşterea şi în credinţa sfinţilor. Aşa cum sînt prezente diferenţe în construcţia corpului şi în inteligenţa oamenilor, tot aşa posibilitatea de înţelegere duhovnicească nu este la fel pentru toţi. Noi nu putem judeca totdeauna acestă diferenţă şi desigur nu ştim totdeauna cauzele, însă Dumnezeu ştie şi ţine socoteala. De la cineva care are puţină înţelegere duhovnicească, Dumnezeu nu cere aceleaşi lucruri ca şi de la cineva căruia El i-a dat prilejul şi capacitatea să se ocupe mai mult de Cuvîntul Său şi să primească mai multă înţelegere. De aceea găsim în capitolul 4 jertfa pentru păcat, care nu are a face cu faptele trecute, ci cu poziţia pe care o ocupă acela care a păcătuit. Dumnezeu poate judeca pe deplin această poziţie şi poate să aprecieze exact pe fiecare.

Însă, aici în capitolul 5 vedem păcatele pe care conştiinţa le caracterizează ca atare; în mod deosebit începînd cu versetul 14, unde se vorbeşte de jertfa adusă pentru vină, vedem aceasta clar. Acolo nu se găsesc mai multe jertfe diferite, ci omul simplu din popor trebuia să aducă aceeaşi jertfă ca şi un preot sau o căpetenie care a păcătuit. Acesta este un principiu important. Cînd un credincios simplu face ceva, pe care-l judecă deja conştiinţa naturală, atunci el nu este mai puţin responsabil şi nevinovat înaintea lui Dumnezeu, decît cel mai duhovnicesc frate care ar face acelaşi lucru.

În primele versete din capitolul 5 vedem de fapt trei feluri de păcate. în versetul 1 este vorba de cineva care omite să adeverească ceva, cu toate că de fapt ar trebui s-o facă. „Cînd cineva, fiind pus sub jurămînt ca martor, va păcătui, nespunînd ce a văzut sau ce ştie, îşi va purta nelegiuirea". Vedem apoi în versetele 2 şi 3 că lipsa de separare şi sfinţire pentru Dumnezeu este un păcat. „Cînd cineva, fără să ştie, se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate, fie de cadavrul unei vite cornute necurate, fie de cadavrul unei reptile necurate, chiar dacă acest lucru îi rămîne ascuns, el este totuşi necurat şi vinovat". Este un principiu pe care-l cunoaşte orice om, că legătura cu răul murdăreşte. Oricine ştie că mîinile sale se murdăresc, dacă le bagă în noroi. în versetul 3 găsim acelaşi principiu, cu o întrebuinţare mai largă. „Sau cînd cineva fără să ia seama, se va atinge de vreo murdărie omenească, de orice întinăciune care face pe cineva necurat, cînd va şti, se va face astfel vinovat".

Urmează apoi versetul 4: „Sau cineva, vorbind uşuratic cu buzele sale, jură că va face ceva rău sau bine, în orice va rosti în grabă cu jurămînt, chiar dacă aceasta îi este ascuns, cînd va şti se va face astfel vinovat". Aici este vorba de stăpînirea de sine, de vorbirea plină de responsabilitate. în diversele locuri ale Cuvîntului lui Dumnezeu este judecat cel care vorbeşte cu gura sa cuvinte pripite. Găsim aici deci trei feluri de fărădelegi şi, după cum gîndesc, indică în principiu păcatele cele mai des întîlnite în această lume.

Cuvîntul ebraic, care în versetul 1 este tradus prin „păcat" are înţelesul „a devia de la ceea ce este drept". Este în opoziţie cu „a atinge ţelul". Cuvîntul este utilizat şi în versetul 5 şi 6 şi el se întîlneşte deja în capitolul 4. Acolo înseamnă deviere de la poruncile sau interdicţiile Domnului. Aici înseamnă în sens general „a devia de la ceea ce este drept". Cînd un om „ pus sub jurămînt ca martor, va păcătui nespunînd ce a văzut sau ce ştie, îşi va purta nelegiuirea". Este vorba aici nu atît de mult de adeverirea unui blestem pe care noi l-am auzit, ci de obligaţiile impuse de autoritatea publică, să confirmi cu jurămînt ceea ce ştii sau ceea ce ai văzut. Cînd deci autoritatea publică (conducerea) interoghează pe cineva sub jurămînt, el trebuie să spună adevărul şi să relateze corect ceea ce a văzut şi ceea ce ştie. Alte locuri din Scriptură care au aceeaşi temă sînt Proverbe 29.24; 1 împăraţi 8.31 şi Numeri 5.21. Acest principiu îl vedem clar la Domnul Isus, cînd El este interogat în Matei 26: „Preoţii cei mai de seamă, bătrînii şi tot sinedriul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî. Dar n-au găsit nici una, deşi au venit mulţi martori mincinoşi. La urmă, au venit doi martori mincinoşi şi au spus: Acesta a zis: „Eu pot să stric templul lui Dumnezeu şi să-l zidesc în trei zile". Marele preot s-a sculat în picioare şi I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceştia împotriva Ta?" Dar Isus tăcea.

Omul din lume spune: pentru un acuzat este cea mai mare prostie pe care poate s-o facă, dacă nu spune nimic, cînd se aduc învinuiri false împotriva lui. A tăcea înseamnă în mod normal a fi de acord. Domnul Isus tăcea. El nu Se apăra. Se spune apoi mai departe: „Marele preot a răspuns şi I-a zis: „Te jur pe Dumnezeul Cel viu să ne spui dacă eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!" Aceasta era la iudei şi în Vechiul Testament forma de jurămînt. Şi acum, în anumite ţări este tot aşa ca şi atunci, că nu acela care spunea jurămîntul trebuia să rostească formula de jurămînt, ci acela care primea jurămîntul, ca marele preot de aici. Domnul Isus ştia foarte bine ce consecinţe avea un răspuns consimţit. însemna sentinţa Sa la moarte. Totuşi se spune: „Isus i-a zis: „Tu însuşi ai spus". Domnul răspunde acum, căci legea, Cuvîntul Său propriu, spune aici: cînd cineva este cercetat sub jurămînt, trebuie să răspundă şi să arate adevărul, oricare ar fi consecinţele. Acest verset a fost pentru mine o adevărată lecţie. Pe baza locului din Matei 5.33-37 eu am fost împotriva jurămîntului şi m-am purtat totdeauna aşa. însă acest verset mi-a arătat că dacă autoritatea publică vrea să mă cerceteze sub jurămînt, potrivit gîndurilor lui Dumnezeu eu trebuie să depun jurămîntul.

Rezultă însă clar din conţinutul exact al textului de faţă că principiul are un înţeles mult mai bogat, decît un jurămînt înaintea autorităţii. Aici este vorba de faptul că trebuie să adeverim ceea ce am văzut sau stim. Dacă nu facem asa, atunci trebuie să ne purtăm nelegiuirea.

Acesta este un principiu important în viaţa copiilor lui Dumnezeu şi al întregii adunări a lui

Dumnezeu. Nu am experimentat noi cu toţii, cînd păcatul unui frate sau al unei surori a fost descoperit şi a fost făcut cunoscut, în acelaşi timp unul sau mai mulţi ştiau deja de mult aceasta şi au tăcut? Nu am văzut noi că un frate sau o soră au fost învinuiţi de un lucru şi unul sau mai mulţi ştiau că nu este adevărat, însă din antipatie sau din alte motive au tăcut, asa că acuzarea fratelui sau a surorii a rămas?

Aici se spune că păcatul este şi o ruină înaintea lui Dumnezeu şi că acela care face aşa ceva îşi va purta nelegiuirea. în mijlocul copiilor lui Dumnezeu trebuie să domnească adevărul. Trebuie să se dea dovadă împotriva răului şi pentru bine şi să nu se tacă; şi trebuie să fie prezentă dreptatea, aşa cum Dumnezeu este drept şi Se poartă totdeauna cu dreptate. Cîte greutăţi şi necurăţii au pătruns ca urmare a acestor lucruri, încît adunarea a fost întinată zeci de ani şi nu poate fi binecuvântată de Dumnezeu, pentru că era cunoscută prezenţa a unuia sau a mai multor rele şi nu s-au descoperit. Acum 20 de ani am vorbit cu un frate despre o localitate unde de zeci de ani erau greutăţi. El mi-a spus: „Sînt convins că mai înainte acolo a fost un păcat şi că mai trăieşte unul sau doi care ştiu şi nu-1 dau pe faţă. Atâta timp cît aceştia trăiesc şi nu-1 descoperă, va fi o piedică în calea binecuvântării adunării".

Mai târziu Dumnezeu a descoperit totul şi binecuvântarea s-a reîntors, cînd răul a fost judecat.

Însă principiul nu merge mai departe? Nu aparţine acestuia şi mărturia greşită despre Domnul Isus, pe care noi o dăm faţă de alţii în viaţa noastră personală? Să dea Dumnezeu ca să se găsească din aceia care nu trebuie să se judece în privinţa aceasta! însă nu neglijăm noi deseori să mărturisim despre Domnul Isus, atunci cînd ar trebui s-o facem? Nu mă gîndesc prin aceasta că fiecăruia pe care-l întîlnim pe stradă să trebuiască să-i vorbim despre Domnul Isus. Domnul ne aduce însă în împrejurări în care tăcerea înseamnă necredincioşie faţă de El. Cînd cineva mă întreabă de ce eu nu fac un anumit lucru, este necredincioşie faţă de Domnul dacă nu spun adevăratul motiv. Nu este o ruşine falsă să treci sub tăcere că eşti proprietatea Domnului Isus, să facă să se recunoască faptul că numai El are autoritate asupra mea şi eu trebuie să fiu supus numai Lui şi să fac numai ce vrea El? într-adevăr, aceasta nu ne aduce onoare în lume, însă mulţumesc lui Dumnezeu că Domnul Isus este Mîntuitorul Meu, că El m-a cumpărat cu sîngele Său. în 1 Corinteni 6 se spune: „Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ". Eu L-am primit ca Domn şi Mîntuitor al meu. Ce ruşinos este atunci cînd eu tăgăduiesc în faţa lumii sau a unei persoane că sînt proprietate a Sa şi mi-e ruşine de El, cînd eu trec sub tăcere Numele Său, acolo unde trebuie să vorbesc, pentru că lumea mă pune la probă. Cuvîntul lui Dumnezeu spune aici: „Dacă el nu face cunoscut, să-şi poarte nelegiuirea". întreb pe cei mai tineri dintre noi care sînt la şcoală, la universitate, la birou sau în fabrică: cum este cu noi, dacă sîntem chemaţi să dăm o mărturie, dacă învăţătorul sau colegii de şcoală ne pun întrebări la care noi, dacă sîntem corecţi, putem răspunde numai cu Numele Domnului Isus şi trebuie să spunem: pentru că El este Domnul meu şi eu vreau să-I

slujesc, nu fac aceste lucruri. Sîntem noi credincioşi în aceste lucruri? Cu privire la mărturia împotriva răului nu spun nimic, căci faţă de răul pe care îl vedem în lume, ar trebui să protestăm. Pot fi însă împrejurări în care lipsa mărturiei împotriva răului este păcat faţă de Dumnezeu.

Ajungem apoi la cel de-al doilea principiu, lipsa de separare. „Cînd cineva, fără să ştie se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate, fie de cadavrul unei vite cornute necurate, fie de cadavrul unei reptile necurate, chiar dacă acest lucru îi rămîne ascuns, totuşi , el este cunoscut şi vinovat".

Cuvîntul ebraic „aşam", care s-a tradus aici şi în versetele 3,4.5 şi 17 cu „vinovat", înseamnă: vinovat faţă de cineva, căruia îi datorează responsabilitatea. Fiecare om datorează responsabilitate Creatorului său. Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune în Coloseni 1.16 că Domnul Isus a creat toate lucrurile pentru Sine, iar în 2 Petru 2 şi în epistola lui Iuda, Domnul Isus este numit Domnul tuturor oamenilor. Potrivit textului din Matei 13, El a cumpărat pămîntul cu tot ce-i aparţine şi de aceea totul este proprietatea Sa. El este deci Domnul oricărui om de pe pămînt. Insă în mod deosebit El este Domnul nostru, care L-am primit ca Domn şi Mîntuitor al nostru şi am primit iertarea păcatelor. Noi am mărturisit că sîntem proprietate a Sa şi nu putem să mulţumim lui Dumnezeu îndeajuns pentru aceasta.

Ce ne-a adus în starea aceasta, ca să ne luăm adăpost la Domnul Isus? Vedem ce exprimă Isaia prin cuvintele: „Am văzut pe Domnul stînd pe un scaun de domnie foarte înalt şi poalele mantiei lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele şi cu două zburau. Strigau unul la altul şi ziceau: „Sfînt, sfînt, sfînt este DOMNUL oştirilor! Tot pămîntul este plin de slava Lui"!... Atunci am zis: „Vai de mine! Sînt pierdut, căci sînt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate" (Isaia 6.1-5). Nu este acesta motivul pentru care ne-am găsit adăpost la Domnul Isus, pentru că am văzut că am fost născuţi în păcat, că am fost păcătoşi pierduţi, care trăiau în păcat? Scriptura ne arată clar ce a făcut Duhul Sfînt cu noi, atunci cînd ne-am pocăit am fost aduşi prin sfinţirea Duhului spre ascultarea şi stropirea cu sîngele lui Isus Hristos (1 Petru 1.2). Acelaşi lucru îl găsim şi în 2 Tesaloniceni 2.13 ca şi în multe alte locuri din Sfînta Scriptură. De aceea Dumnezeu spune: „Fiţi sfinţi". Sfînt nu înseamnă altceva decît despărţit: „Fiţi sfinţi, căci Eu sînt sfînt". Prin lucrarea Duhului Sfînt şi prin sîngele Domnului Isus noi am fost despărţiţi de tot ce este împotriva lui Dumnezeu. Cît de îngrozitor este atunci cînd în practică părăsim despărţirea şi întrăm în relaţii cu ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu! Mai întîi este amintit aici: „Cadavrul unui animal sălbatic necurat". Ce îndemn este pentru mine, ca om curat, să intru în legătură cu un animal sălbatic, necurat şi, mai presus de asta, cu cadavrul său, cu

corpul său mort? Un animal nu are duh şi deci nici o înţelegere. Un animal sălbatic vorbeşte de lepădarea oricărei autorităţi, deci de purtarea exclusivă după plăcerile stricate şi animalice ale inimii stricăcioase. Un cadavru indică lipsa oricărei vieţi a tot ceea ce vine de la Dumnezeu, de exemplu lucrurile bune ale conştiinţei omeneşti, pe care omul, o creatură, le poate poseda. Cît de îngrozitor este atunci cînd un „sfînt" vine în contact cu astfel de oameni! Nu trebuie să recunoaştem din nefericire că asa este la noi si la alti credincioşi? Ce are a face un copil al lui Dumnezeu cu lectura murdară, care se găseşte în lume, cu imoralitatea ilustrată în aşa numitele cărţi realiste, care s-ar putea să se vadă şi în mîinile şi în casele credincioşilor, care mărturisesc că sînt proprietate a Domnului Isus? Ce au a face credincioşii cu murdăria şi idolatria care vin prin radio şi prin televiziune? Eu ştiu că tinerii din şcoală trebuie uneori să citească asemenea cărţi; însă cît de mulţi sînt care o fac de bunăvoie, fără nici o necesitate? In orice situaţie, cea mai importantă întrebare ar trebui să fie ce ne spune Domnul în cazul acesta sau acela şi dacă dorim să fim ascultători de El cu adevărat.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune care sînt consecinţele în fiecare caz: „Fără să ştie (adică nu a avut de la început o privire de ansamblu şi în mod neprevăzut a ajuns în această situaţie), devine astfel necurat şi vinovat".

Următoarea situaţie în aparenţă mai puţin rea: atingerea de cadavrul unui animal cornut curat. Animalele comute sînt domesticite. într-o oarecare măsură este cunoscută autoritatea, aşa că ieşirile cele mai rele sînt evitate. în acestea putem vedea aşa numita lume creştină şi pe necredincioşii cu o morală ridicată. Ceea ce provine de la ei nu poartă semnele imoralităţii, ci sînt aşa numitele lucruri neutre, pe care noi din punct de vedere social nu trebuie neapărat să le numim false. însă Dumnezeu le numeşte „cadavre", ceva asupra căruia domneşte moartea şi nu are viaţă din Dumnezeu. El este izvorul întregii vieţi şi moartea vorbeşte despre ceea ce nu este în legătură cu El, ci este judecat de El. Dacă citim în Numeri 19 vedem că orice mădular al poporului lui Dumnezeu era necurat prin atingerea cu ceva mort.

Cine călca în pustie pe un schelet mort era necurat. Cine venea într-un cort în care zăcea un mort, era necurat, şi aşa mai departe. Orice atingere cu ceva care nu este în legătură cu Dumnezeu, murdăreşte pe cel credincios. Există într-adevăr stări în care noi nu putem să evităm o necurăţie. în Numeri 19 se spune că dacă cineva moare într-un cort, oricine se găseşte în acest cort sau intră cu el, şapte zile este necurat. în Numeri 6.9 scrie că aceasta se poate întîmpla „neprevăzut, deodată". Cu toate acestea, acela care este de faţă s-a murdărit. însă în Levitic 21.2 se spune că un fiu al lui Aaron avea voie să se murdărească de cel mai apropiat din familie care murea şi nu se făcea vinovat. Dumnezeu recunoaşte legăturile de familie şi la un fiu al lui Aaron. însă chiar dacă el nu este vinovat, el trebuie totuşi să se

curăţească, potrivit cu cele scrise în Numeri 19.

Acelaşi lucru îl vedem şi în Ioan 13. La spălarea picioarelor, Domnul Isus foloseşte exemplul unui om care a făcut baie generală. însă el trebuie să iasă din nou în stradă — şi pe stradă este praf — aşa că picioarele i se murdăresc. Cînd el vine acasă, pricioarele sale deci trebuie iarăşi spălate, ca astfel să fie cu totul curat. Domnul Isus spune că El Se preocupă în continuare de aceasta, ca noi să avem astfel părtăşie cu El în lucrurile cereşti, lucrurile casei Tatălui. Lucrurile care ne sînt prezentate în vorbirea Cuvîntului lui Dumnezeu prin picioare murdărite ne fac să nu fim în stare să avem părtăşie cu Domnul slavei. Aceasta o vedem şi în Vechiul Testament. Cînd preoţii intrau în templu ca să slujească, trebuiau mai întîi să-şi spele picioarele şi mîinile. Abia după aceea puteau să intre în Locul Preasfînt, în prezenţa lui Dumnezeu. Cu toate că noi nu putem împiedica să ni se murdărească picioarele de praf, Domnul Isus spune totuşi că noi ne murdărim prin aceasta (Ioan 13).

Însă aici, în Levitic 5.2 este vorba de lucruri care nu trebuie neapărat atinse. Sînt aici lucruri care, văzute din afară nu sînt aşa de necurate ca un animal sălbatic, necurat. Sînt vite, însă sînt vite necurate, chiar dacă sînt îmblînzite, şi aici este cadavrul acestora, care vorbeşte despre moarte. Orice atingere cu acestea murdăreşte pe credincioşi. Insă merge mult mai departe, căci aici se spune: „Chiar dacă acest lucru îi este ascuns, el este totuşi necurat şi vinovat". Repet, cuvîntul „vinovat" înseamnă aici, vinovat faţă de cineva căruia îi sîntem responsabili. Pentru noi este Domnul Isus şi Dumnezeu. Cuvîntul lui Dumnezeu ne prezintă aici înaintea ochilor că noi sîntem răspunzători faţă de El, Creatorul, şi faţă de Domnul nostru care ne-a răscumpărat cu sîngele Său.

Ajungem apoi la „cadavrul unei reptile necurate", cel mai de jos care poate fi. Este ceea ce şi oamenii onorabili din lume consideră ca nedemn, dar care cîteodată se pot găsi şi la credincioşi. Se poate întîmpla ca şi credincioşii să citească lucruri, să vadă lucruri, pe care un om necredincios dar cumsecade nu vrea să le aibă în casă. Cît de periculos este aceasta, vreau să arăt printr-un exemplu. Un credincios care a fost exclus pentru că a trăit mulţi ani în lucruri morale rele, mi-a povestit: „Părtăşia mea cu Domnul n-a fost întreruptă cînd eu am început cu prima faptă rea. A început cu şapte ani mai devreme, cînd mergeam din curiozitate pe trotuarul străzii ca să mă uit acolo pe fereastră. Au mai trecut şapte ani pînă am ajuns la faptă; însă în cei şapte ani, părtăşia mea cu Domnul a fost întreruptă, iar eu n-am mai avut putere. Aşa am ajuns în această situaţie, pentru că nu am judecat păcatul şi nu am făcut ce este arătat aici, în Levitic 5." Acest pericol este prezent şi pentru noi.

Însa Dumnezeu spune aici ce înseamnă aceasta pentru El. Cînd cineva a făcut aşa ceva, „chiar dacă acest lucru îi este ascuns, este necurat şi vinovat", chiar dacă el nu este conştient că a fost murdărit prin acestea. Nu pot să-mi dau seama cum un credincios, cînd este conştient că prin cărţi imorale, ziare,

viaţa de ştrand, televiziune etc, se murdăreşte, totuşi se îndreaptă spre ele şi ar face aşa doar din slăbiciune, pentru care se va smeri mai tîrziu. Mulţi încearcă să se convingă, aşa cum am auzit uneori: aceste lucruri mă lasă rece. Potrivit Cuvîntului lui Dumnezeu, nu este adevărat, căci cine face aceste lucruri se va murdări, chiar dacă el gîndeşte că pe el nu-1 atinge. „Chiar dacă îi este ascuns, el este necurat şi vinovat". Acesta este un principiu serios. Din neştiinţă, cineva nu este socotit nevinovat. Potrivit legilor vieţii se spune: se presupune că toţi cunosc legile, căci ele sînt date publicităţii. Acum, noi avem tot Cuvîntul lui Dumnezeu şi de aceea putem şti ce ne face necuraţi. Ar trebui să fim ascultători şi să facem numai ceea ce Tatăl şi Domnul Isus ne încredinţează. Pe deasupra tuturor acestora noi avem ungerea din partea Celui Sfînt şi ştim totul. Cînd, deci, facem ceva din neştiinţă, prin care noi devenim vinovaţi, aceasta se întîmplă pentru că n-am întrebat pe Domnul, n-am cercetat suficient Cuvîntul lui Dumnezeu şi în acest moment nu avem practic părtăşie cu Domnul.

O altă parte o găsim în versetul 3: „sau cînd cineva, fără să ia seama, se va atinge de vreo murdărie omenească, de orice întinăciune care face pe cineva necurat — cînd va şti, se va face astfel vinovat. Necurăţia unui om! In epistolele Noului Testament, prin cuvîntul „om" sînt denumiţi necredincioşii. De aceea presupun că aici avem voie să ne gîndim la legătura cu necredincioşii, deci nu atît de mult la stricăciunea morală, ca în versetul 2, ci la legătura cu aceia care nu sînt născuţi din nou. Prin naşterea din nou, „prin sfinţirea Duhului", noi sîntem pe deplin despărţiţi de ei. Ei sînt fără Dumnezeu şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, păcătoşi pe drumul spre iad (Romani 5.6- 10). Ei nu slujesc lui Dumnezeu, ci lui Satan şi leapădă pe Domnul Isus. Mobilul acţiunilor lor este în contrast deplin cu mobilul acelora care s-au întors de la idoli la Dumnezeu „ca să slujească Dumnezeului Celui viu şi adevărat şi să aştepte pe Fiul Său care va veni din cer" (1 Tesaloniceni 1.9). Noi gîndim deseori în mod] uşuratic asupra relaţiilor de prietenie cu membrii familiilor necredincioase sau la cunoscuţi şi la relaţiile de afaceri cu cei necredincioşi, însă în Cuvîntul lui Dumnezeu vedem cît de serios ia Dumnezeu aceste lucruri. în 2 Corinteni 6 se spune:

„Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între nedreptate şi fărădelege? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul? Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Ce înţelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu: „Voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu". — însă cum se continuă? — „De aceea: Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei", zice DOMNUL: „nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul, Cel Atotputernic".

Dacă stăm în legătură cu cei necredincioşi, sîntem sub acelaşi jug cu ei. Desigur, orice credincios

este un copil al lui Dumnezeu, însă Tatăl refuză să ne recunoască în mod practic ca atare, căci El nu poate suporta nici o legătură cu necurăţia. Drept consecinţă, apostolul scrie apoi — şi eu cred că aceste cuvinte cuprind cele două versete, 2 şi 3: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, preaiubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, desăvîrşind sfinţirea în frică de Dumnezeu" (2 Corinteni 7.1).

Dacă ne gîndim la toate aceste minunăţii, pe care le-am văzut în aceste jertfe şi la toate binecuvântările minunate pe care ni le-a dat Dumnezeu şi citim apoi aceste cuvinte serioase, că Dumnezeu ne poate recunoaşte numai în această stare şi noi putem avea părtăşie cu El numai atunci cînd sîntem despărţiţi de necredincioşi şi de tot ce este în opoziţie cu El, nu ne va face aceasta să ne aşezăm în lumina Domnului, ca să ne judecăm pe noi înşine şi umblarea noastră practică şi să-L rugăm să ne arate dacă lucrurile despre care am citit sînt prezente în viaţa noastră, în viaţa mea? Şi dacă El ni le arată, nu trebuie să ne judecăm şi să îndepărtăm aceste lucruri, ca astfel părtăşia noastră cu Tatăl şi cu Fiul să fie refăcută şi Dumnezeu să poată dărui îarăşi cunoaşterea şi bucuria faptului că El este Tatăl nostru şi noi sîntem copiii Lui?

Vom vedea însă care este drumul într-acolo. însă primul pas pe acest drum este judecata a tot ce este în opoziţie cu Cuvîntul Său şi ceea ce din această cauză el judecă în viaţa noastră, ca astfel noi să devenim conştienţi şi să recunoaştem că n-am fost faţă de El potrivit responsabilităţii pe care o avem. Noi sîntem responsabili faţă de El, El este Domnul nostru, care ne-a răscumpărat cu sîngele Său şi care a plătit preţul pentru noi, aşa că acum am devenit proprietate a Sa şi El este Domnul nostru.

Al treilea caz îl vedem în Leviticul 5.4: „sau cînd cineva, vorbind uşuratic cu buzele sale, jură că va face ceva rău sau bine, în orice va rosti în grabă cu jurămînt, chiar dacă aceasta îi este ascuns, cînd va şti se va face vinovat". Aici este vorba, deci, de faptul că se vorbeşte repede şi necugetat şi se confirmă cu un jurămînt. în mod obişnuit aceste lucruri sînt legate unele de altele. Cu cît cineva vorbeşte fără să gîndească, cu atît mai mult el este înclinat să întrebuinţeze expresii tari. Aceasta nu se potriveşte pentru un credincios. Domnul Isus spune: „Să nu juraţi nicidecum, ci felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la Cel Rău" (Matei 5.31-32). Dacă eu trebuie să întăresc cuvintele mele printr-un jurămînt sau prin expresii puternice, atunci prin aceasta eu spun că de obicei cuvintele mele nu sînt demne de încredere. La un credincios trebuie însă ca Da să fie Da şi Nu să fie Nu. Cînd sentimentele şi intenţiile noastre sînt în părtăşie cu Domnul şi deci prin aceasta se formează în ascultare, atunci va fi ca şi la apostolul Pavel (2 Corinteni 1.17-18). Pripirea buzelor noastre descoperă din păcate deseori că inima noastră nu este supusă Domnului. N-ar trebui cu toţii cu capul plecat să rostim cuvintele lui Iacov: „Toţi greşim în multe feluri. Dacă nu greşeşte cineva în vorbire, este un om

desăvîrşit şi poate să-şi ţină în frîu tot trupul". "Limba este şi ea un foc, o lume de nedreptăţi" (Iacov 3.2-6).

Dacă jur nechibzuit că voi face ceva rău, desigur aceasta este cu totul greşit. 1 Petru 2.19-23 ne arată ce atitudine ar trebui să avem şi atunci cînd ni se face ceva rău. In privinţa aceasta avem deja trei motive. In primul rînd: pentru că eu vorbesc nechibzuit (negîndit) şi n-am întrebat mai întîi pe Domnul; al doilea, pentru că eu întăresc cuvintele mele cu un jurămînt sau cu alte cuvinte tari; în al treilea rînd, pentru că eu vreau să fac ceva rău. Din fericire, în acest caz, cînd am devenit iarăşi liniştiţi si Duhul Sfînt a lucrat în inima si în conştiinţa mea, deseori nu voi mai face ceea ce am zis. Insă dacă a fost un cuvînt necugetat, de a face ceva bun, aceasta este tot aşa de rău în ochii lui Dumnezeu. În Psalmul 26.11 este scris: „Faceţi jurăminte Domnului, Dumnezeului vostru şi împliniţi-le", iar în Eclesiastul 5.2-5: „Nu te grăbi să deschizi gura şi să nu-ţi rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu... Dacă ai făcut un jurămînt lui Dumnezeu, nu întîrzia să-l împlineşti, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlineşte jurămîntul pe care l-ai făcut. Mai bine să nu faci nici un jurămînt decît să faci un jurămînt şi să nu-1 împlineşti". în Levitic 27.10 citim chiar că un animal, care a fost dăruit Domnului, nu are voie să fie schimbat, nici măcar cînd vrea să fie schimbat unul rău cu unul bun. Cînd eu am făcut un jurămînt, fără o decizie a inimii şi recunoaştere din partea Domnului, este foarte probabil ca eu să nu pot împlini jurămîntul sau să se scoată în evidenţă că a fost un jurămînt nebun. Nu se pot întrebuinţa şi în acest caz cuvintele „... care nu ştiţi, ce va aduce ziua de mîine" (Iacov 4.14)? La Ietfa, în Judecători 11.30 şi 34-40 şi la Irod în Matei 14.1-11 vedem consecinţele îngrozitoare ale unui jurămînt necugetat, în timp ce Petru, în Matei 26.33-35, 69-75 ne pune înaintea ochilor cum decurge o promisiune care este rostită prin propria putere şi în mod independent faţă de Domnul.

Domnul Isus şi Tatăl doresc ca noi să ne dăruim pe deplin lor. Insă aceasta trebuie să aibă loc cu hotărîre de inimă şi în conştienţa slăbiciunii noastre şi de aceea în părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul. „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine" a rînduit tot ce a avut ca să fim ai Săi (Matei 13.46). „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (2 Corinteni 8.9). „Nu ştiţi că... voi nu sînteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Slăviţi deci pe Dumnezeu în trupul vostru" (1 Corinteni 6.19-20). Domnul Isus doreşte ca, prin contemplarea dragostei Sale, inimile noastre să fie încălzite, aşa încît dorinţa noastră să fie de a trăi numai pentru El, aşa cum Rebeca, atunci cînd a văzut pe Isaac, s- a acoperit ca să arate că de acum înainte era numai pentru el. Dragostea Sa nemărginită faţă de noi, care a fost gata să plătească orice preţ pentru noi — chiar moartea îngrozitoare de pe cruce, pe cînd a purtat păcatele noastre în trupul Său şi a fost făcut păcat pentru noi şi a fost lovit de

Dumnezeu — găseşte numai atunci satisfacţie în dragostea noastră, cînd noi vrem să ne dăruim Lui pe deplin. Vedem aceasta în Ioan 14.21-23. Domnul spune acolo: „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte... Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvîntul Meu".

Levi nu s-a comportat nechibzuit. Cînd Domnul i-a vorbit: „Urmează-Mă!", a calculat consecinţele şi nu le-a găsit prea grele. „Părăsind totul, s-a sculat şi L-a urmat". El nu s-a sculat, ca după aceea să se dezlipească de tot ceea ce trebuia să lase în urmă; ci el s-a sculat numai după ce el în inima sa deja a părăsit totul, casa, banii, poziţia sa etc. Găsim apoi în versetul următor minunea, că el a primit iarăşi totul înapoi. însă acum el le-a primit de la Domnul şi putea să-I fie administrator. Aceasta a şi făcut-o: „Şi Levi I-a făcut un ospăţ mare la el în casă şi o mulţime de colectori de taxe şi de alţi oaspeţi erau la masă cu ei" (Luca 5.27-29).

Am auzit odată de o tînără fată dintr-o familie bogată, cu renume, că s-a întors la Dumnezeu. Consecinţa pentru viaţa ei practică a fost o despărţire de tot ce a umplut viaţa ei pînă atunci şi toate plăcerile ei dinainte au încetat; toţi prietenii au părăsit- o; ea a fost alungată din mediul în care trăise pînă atunci şi a devenit o străină pentru părinţii, fraţii şi surorile ei. Cineva a întrebat-o: Ai calculat tu preţul, cînd te-ai hotărît să devii creştină? Ea a răspuns: „Da, am calculat; însă eu am socotit şi ce m-ar fi costat să nu-mi caut adăpost la Domnul Isus, iar preţul era mult mai mare."

La această concluzie va ajunge orice credincios care socoteşte corect preţul jertfei pe care el o aduce pentru Domnul Isus şi Tatăl. Cînd cineva face legămîntul unui nazireu, îl costă foarte mult. însă cînd noi ne gîndim la dragostea Domnului Isus şi inimile noastre sînt umplute de ceea ce a făcut această dragoste pentru noi, atunci nici un preţ nu este prea mare, ca răspunsul la această dragoste. Atunci inima cunoaşte numai o dorinţă, să aud din gura Fiului lui Dumnezeu, care M-a iubit: „Ai fost credincios peste puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpînului tău" (Matei 25.21-23). Cunoscîndu- ne slăbiciunea, rugăciunea noastră va fi atunci: Doamne, lucrează Tu în mine voinţa şi înfăptuirea; căci eu n-am putere pentru aceasta (Filipeni 2.12-13). Dumenzeu doreşte dăruirea conştientă în sentimentul propriei slăbiciuni. El doreşte adevărul şi sinceritatea în inima noastră.

Solomon, luminat de Duhul Sfînt, spune în înţelepciunea sa: „Cuvintele gurii unui om sînt ca nişte ape adînci, izvorul înţelepciunii este ca un şuvoi care curge întruna. Vorbele nebunului aduc ceartă şi gura lui înjură pînă stîrneşte lovituri. Gura nebunului îi aduce nimicirea şi buzele îi sînt o cursă pentru suflet" (Proverbe 18.4,6-7). Aici, în Levitic 5.4, Cuvîntul lui Dumnezeu spune că acela care rosteşte cu uşurătate ceva este vinovat, chiar dacă o face fără să-şi dea seama. Dumnezeu a trebuit să descrie păcatele atît de amănunţit, ca noi să ne dăm seama că sîntem vinovaţi. Insă noi ar trebui să-I mulţumim că El a făcut aşa, ca noi să putem judeca şi recunoaşte şi astfel să ne întoarcem înapoi la părtăşia cu

Tatăl şi cu Fiul. Noi am putea fi totdeauna fericiţi în această părtăşie şi ne-am putea bucura de roadele minunate ale harului lui Dumnezeu. Insă cît de des inimile noastre sînt reci şi nu se bucură de această părtăşie, în timp ce noi nu sîntem conştienţi totuşi care este cauza acesteia! Dumnezeu ne-a dat aceste versete ca să cercetăm aceste lucruri în lumina Sa şi prin judecata de sine să ne întoarcem înapoi la părtăşia care este legată de deplina bucurie (1 Ioan 1.3-4). Imediat după ce Ioan a scris despre această părtăşie şi de bucuria deplină care este legată de aceasta, el spune: „vestea care am auzit-o de la El şi pe care v-o spunem este că Dumnezeu este lumină şi în El nu este nicidecum întuneric". în 2 Corinteni 6 am citit că Tatăl nu ne mai poate recunoaşte şi trata în mod practic ca pe nişte copii ai Săi, cînd noi stăm în legătură cu necredincioşii sau în general cu necurăţia.

Să ne gîndim cît de serios este să avem a face cu Dumnezeul Cel viu! în Evrei 12.29 se spune: „... căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor". Am primit binecuvîntări minunate. Noi, care din fire eram oameni păcătoşi, acum sîntem copii ai Dumnezeului Atotputernic şi avem voie să intrăm în casa Tatălui. Ca preoţi, noi avem intrare liberă la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în Locul Preasfînt, care a devenit pentru noi un scaun al harului. Nici un înger n-a avut vreodată acest drept şi nici nu-1 va avea vreodată. însă să ne gîndim că Tatăl nostru este Dumnezeu, Acela care este lumină şi în care nu este nicidecum întuneric şi că scaunul harului de care ne apropiem se află în Locul Preasfînt. Casei lui Dumnezeu i se potriveşte sfinţenia şi El vrea să fie sfinţit în aceia care se apropie de El. Cel mai mic neadevăr, cea mai mică necurăţie, cea mai mică uşurătate în gîndire sau în cuvinte, cea mai mică voinţă proprie — pe scurt, tot ce iese la iveală din omul natural, întrerupe această părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul. Ea va fi restaurată abia atunci cînd ne-am mărturisit păcatele si ne-am curătit prin judecata de sine (1 Ioan 1.9).

De aceea se spune în Leviticul 5.5: „Cînd cineva, deci, se va face vinovat de unul din aceste lucruri, trebuie să-şi mărturisească păcatul". Despre lucrul acesta se spune pentru prima dată aici. In capitolul 4, unde cel care aducea jertfa nu privea atît de mult la fapta pe care a făcut-o, ci la realitatea că el a păcătuit, mărturisirea este inclusă în punerea mîinilor pe capul jertfei pentru păcat. Insă aici, unde Dumnezeu însuşi trebuie să spună, cu privire la anumite fapte clare că sînt păcate, El trebuie să prescrie clar mărturisirea inimilor noastre împietrite. Să observăm că o rugăciune pentru iertare sau o mărturisire în general, a ceva pe care noi l-am făcut şi nu trebuia să-l facem, nu este suficientă. Ca să fii curăţit pe deplin şi să obţii iertare deplină este necesară o mărturisire sinceră faţă de Tatăl şi eventual faţă de persoana faţă de care am păcătuit. Pentru că aceasta deseori nu se face, rămîn multe încurcături care aparent nu se vor rezolva niciodată. Fapta însăşi trebuie să fie judecată ca păcat. Acesta este înţelesul cuvintelor: „... în ceea ce el a păcătuit". La aceasta nu se potriveşte să se spună: Ah! nu m-am

gîndit aşa; însă ar fi fost mai bine dacă n-aş fi făcut lucrul acela sau dacă s-ar fi adus alte dezvinovăţiri. Domnul este avocatul nostru la Tatăl zi şi noapte şi Se ocupă de noi să ne vină în inimă o mărturisire cinstită. însă, aşa cum am spus de mai multe ori, ajungem la adevărata mărturisire şi la adevărata judecată de sine, cînd vedem că şi pentru acest singur păcat, Domnul Isus a trebuit să sufere atît de mult şi a trebuit să moară sub judecata necruţătoare a Dumnezeului Celui Sfînt. De aceea şi aici trebuie adusă o jertfă pentru păcat.

„Apoi să aducă DOMNULUI ca jertfă pentru vină, pentru păcatul pe care l-a făcut, un animal de parte femeiască din turmă, o oaie sau o capră, ca jertfă pentru păcat. Şi preotul să facă pentru el ispăşirea păcatului lui" (versetul 6). Şi aici se vede înţelegerea limitată a jertfei, cînd se compară cu preotul, cu întreaga adunare, cu o căpetenie sau cu „unul din poporul ţării" (vezi capitolul 4). Nu găsim aici că jertfa pentru păcat trebuia adusă la cortul întîlnirii. Necurăţia, care prin păcat a venit asupra întregii Adunări, nu se simte. Şi nici nu se stropeşte cu sînge pe coarnele altarului de aur sau ale altarului de aramă şi sîngele nu este vărsat pe pămînt înaintea altarului arderii-de-tot. Tot ce se vede aici este că preotul face ispăşire din cauza acestui păcat. Nu se vede aici că acest păcat a întrerupt părtăşia lui personală cu Dumnezeu şi că are influenţă asupra slujbei poporului lui Dumnezeu. Nu găsim aici că jertfa pentru păcat era adusă în afara taberei şi arsă acolo, ceea ce are un înţeles adînc. Cel care a adus jertfa nu pune mîna pe capul jertfei pentru păcat; el nu se face una cu moartea Domnului Isus sub judecata Dumnezeului Celui Sfînt asupra păcatelor şi naturii păcătoase a omului. El o vede numai ca o satisfacţie pentru păcatele săvîrşite. In loc de înţelegerea caracterului jertfei pentru păcat, găsim aici numai privirea spre rezultatele ei.

În versetul 6 găsim aceleaşi animale ca jertfă pentru păcat ca şi în capitolul 4.28 şi 32, însă în ordine inversă. Ştim că „mielul" vorbeşte despre slava personală a Domnului Isus. Este în sine o imagine a Domnului mai sublimă decît capra, care este animalul cel mai semnificativ al jertfei pentru păcat. însă aici este pus în locul caprei, aşa că gîndul la adevărata înlocuire dispare. Vedem aici un model a ceva sublim, iar prin felul în care este folosit, reprezintă o stare mai joasă. O capră, deşi feminină, tînără, este numită o jertfă pentru vină. Vedem că cea mai de jos treaptă a jertfei este declarată şi prin numele şi scopul jertfei. Pe treptele mai înalte (capitolul 4.8, 21, 24, 29) este totdeauna numită jertfă pentru păcat şi nu este amintit vreun anumit păcat. în capitolul 4.20 este scris că preotul trebuia să facă ispăşire pentru ea (adică pentru întreaga adunare) şi li se va ierta. în cazul unei căpetenii (versetul 26) se spune că preotul trebuie să facă pentru ea ispăşirea păcatelor ei şi i se va ierta. La jertfa pentru păcat a „unuia din poporul ţării" spune în versetul 31 că preotul trebuie să facă ispăşire pentru el şi i se va ierta, şi în versetul 35 se spune: „Astfel va face preotul pentru omul acesta ispăşirea păcatului pe care l-a comis şi

i se va ierta". Insă în capitolul 5.6 unde este numită o jertfă pentru vină şi în versetul 13, păcatul este caracterizat prin cuvintele „păcatul pe care l-a făcut faţă de unul din aceste lucruri". în primele exemple sînt subliniate persoanele, iar în ultimul, mai mult păcatul decît persoana. Cel ce jertfea este aproape total pe planul al doilea. El stă mai mult sub sentimentul vinei şi al consecinţelor a ceea ce a făcut, decît sub grozăvia păcatului ca stare.

Din aceasta putem învăţa cît de mult pierdem dacă ne mulţumim cu o cunoaştere mică a Domnului, ca jertfă pentru păcat. Inimile noastre egoiste consideră deseori că este suficient să ştim că Domnul a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre şi ce consecinţă are aceasta pentru noi. Abia cînd am văzut ceva din jertfa arderii-de-tot şi ştim că noi sîntem „făcuţi plăcuţi în Cel Preaiubit", inimile noastre doresc să vadă mai mult din plinătatea lucrării Lui pe cruce.

Atunci înţelegem mai mult cît de îngrozitor este păcatul în sine şi cît este de imposibil ca noi, cînd am fost murdăriţi prin păcat, să putem avea părtăşie cu Dumnezeul Cel Sfînt, care este lumină, şi cu Mîntuitorul nostru care a voit mai bine să moară decît să lase ca păcatul să existe. însă aceasta o învăţăm prin preocuparea cu suferinţele grele ale Domnului pe cruce, sub judecata lui Dumnezeu, Acela care nu cruţă păcatul, Acela care însă a fost pe deplin slăvit prin această lucrare şi de aceia este pe deplin satisfăcut. însă aceasta ne dă, chiar şi atunci cînd detestăm profund păcatul pe care l-am făcut, ştiind că acest păcat a întrerupt părtăşia noastră cu Tatăl şi cu Fiul, deplina siguranţă că nu mai este nici o judecată pentru noi şi că părtăşia noastră cu Tatăl şi cu Fiul va fi restabilită de îndată ce ne-am mărturisit păcatul.

Caracterul păcatului este descris în capitolul 4 mai mult ca o insultă a naturii sfinte a lui Dumnezeu. Independent de pedeapsă, Dumnezeu nu poate avea nici o legătură cu păcatul, în afară de faptul ca să-l judece şi să-l îndepărteze din prezenţa Sa sfîntă. In capitolul 5 vedem mai mult vina omului şi cu aceasta consecinţele pe care le aduce cu sine un păcat înfăptuit. Acesta stă mai mult în legătură cu felul de a cîrmui al lui Dumnezeu, în care El trebuie să pedepsească faptele păcătoase. Cei morţi dinaintea scaunului de domnie mare şi alb vor fi judecaţi după faptele lor. Desigur, ambele părţi sînt adevărate, însă prima parte este de la sine înţeles cea mai importantă. Această cunoaştere se găseşte în primul rînd la preot, care este obişnuit să slujească zilnic în prezenţa lui Dumnezeu şi de aceea a învăţat să vadă totul cu ochii lui Dumnezeu şi să judece totul potrivit gîndurilor Lui. Este un semn de mare sărăcie cînd această parte este dată la o parte.

Am văzut în versetul 6 că ordinea este în alt fel decît în capitolul 4.27-35. Acolo capra este amintită mai întîi, ca animal special pentru jertfa pentru păcat, chiar dacă era de parte feminină, care indică slăbiciunea celui care aducea jertfa. Apoi este amintită oaia, ca dar pentru jertfa pentru păcat, ceea ce

ne spune care era adevărata jertfă pentru păcat. La cel care aducea jertfa în capitolul 5.6 este prezentă puţină înţelegere; vedem aici mai întîi oaia; însă era adusă ca jertfă pentru vină şi cu toate acestea „o oaie sau o capră ca jertfă pentru păcat". Jertfa pentru vină a fost aşezată în locul jertfei pentru păcat. Cel care aducea jertfa vedea numai vina, ca urmare a păcatelor sale şi nu urîţenia păcatului, care în mod necesar desparte de Dumnezeu pe cel care a păcătuit. în loc de o descoperire adîncă a adevărului, găsim aici un gînd mai de suprafaţă. Chiar ca jertfă pentru vină, această jertfă este încă săracă. Începînd cu versetul 14 vom vedea că jertfa pentru vină trebuia să fie totdeauna un berbec fără cusur. Vedem deci diminuarea înţelegerii smereniei la cel ce aducea jertfa.

Aceasta este făcută mai clar în versetul 7 şi următoarele, căci acolo este amintită clar sărăcia celui care aducea jertfa: „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră". Păcatul este numit aici „vină" şi jertfa pentru păcat primeşte în parte caracterul unei arderi-de-tot, aşa cum am văzut în capitolul 1 că arderea-de-tot din porumbei primea în parte caracterul unei jertfe pentru păcat. Insă harul lui Dumnezeu remarcă totuşi că cel care aducea jertfa înţelegea într-o oarecare măsură diferenţa dintre jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină. Pentru că porumbelul nu avea suficientă grăsime ca să poată fi adusă separat pe altar ca un miros plăcut pentru Domnul — am văzut că aceasta era o dovadă că cel care aducea jertfa vedea că jertfa pentru păcat era totuşi în interior pe deplin plăcută lui Dumnezeu, aşa cum aceasta se vede în totalitate în arderea-de-tot. Dumnezeu socoteşte acel porumbel ca ardere-de- tot. Preotul, care cunoaşte gîndurile lui Dumnezeu, jertfeşte porumbelul „ca ardere-de-tot potrivit rînduielii". Se descrie foarte amănunţit ce se petrece cu sîngele. Este ca şi cum Dumnezeu caută ceva deosebit în această jertfă slabă pe care El totuşi poate s-o recunoască.

În versetele 11-13 găsim cea mai mică jertfă. O treaptă inferioară ei nu poate fi primită. El aducea o jertfă de mîncare ca jertfă pentru păcat şi chiar într-o măsură care este suficientă pentru hrana dintr-o zi (Exod 16.36). însă oricît ar fi de slabă aici credinţa celui care aducea jertfa şi oricît de neştiutor ar fi el cu privire la adevăratul caracter al păcatului, al naturii sfinte a lui Dumnezeu şi a lucrării Domnului Isus, Dumnezeu recunoaşte totuşi jertfa pentru păcat şi păcatele lui sînt iertate. Cum ne dovedeşte aceasta, că este lucrarea Domnului Isus care ne salvează şi nu înţelegerea noastră a acestei lucrări! Dumnezeu cunoaşte toată valoarea acestei lucrări şi a sîngelui Domnului Isus. Cînd El vede un suflet care cu privire la păcatele sale îşi pune încrederea în Domnul Isus, atunci Dumnezeu îi socoteşte lucrarea Domnului Isus în toată plinătatea, pe care El o vede în ea, chiar dacă cel care aducea jertfa înţelegea puţin din aceasta. Cum străluceşte totuşi în aceasta harul lui Dumnezeu! Ce mîngîiere pentru inimile noastre, cînd vedem mica noastră credinţă proprie! Cît de mult ar trebui cunoaşterea acestui har, ca să ne elibereze de marele orizont al judecării altora!

Totuşi, slăbiciunea în credinţă şi cunoaşterea îngustă a gîndurilor lui Dumnezeu este o mare pierdere. Cu cît jertfa este mai slabă, cu atît mai puţin iese la iveală adevăratul caracter al jertfei. Am văzut aceasta deja în capitolul 1, la jertfa arderii-de- tot, însă iese la iveală mult mai mult în versetele luate în considerare. în versetul 6 vedem trecerea de la jertfa pentru păcat la jertfa pentru vină, în versetul 7 la arderea-de-tot şi în versetul 11 la jertfa de mîncare. Cu cît credinţa este mai puternică, cu atît mai clar se văd toate părţile lucrării minunate a Domnului Isus. Credinţa se preocupă atunci nu numai cu ceea ce i se potriveşte şi se bucură cu privire la aceasta, ci se preocupă cu partea lui Dumnezeu în tot ceea ce ne descoperă Cuvîntul Său. Însă cu cît credinţa este mai mică, cu atît mai mult esti înclinat să fii mulţumit cu o cunoştinţă care nu vede adevăratul caracter al gîndurilor lui Dumnezeu şi care conduce la o amestecare a acestora. Aceasta o vedem aici. Jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină, jertfa arderii-de-tot şi jertfa de mîncare sînt amestecate. Este însă de remarcat că jertfa de mulţumire nu este amintită. Nu este prezentă o pace adevărată şi lipseşte părtăşia cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus, care înainte de toate lucrurile se exprimă în jertfa de mulţumire.

În mod normal există o vină cînd un credincios este sărac. Toată bogăţia lui Dumnezeu îi stă la dispoziţie. El posedă Cuvîntul lui Dumnezeu şi, în el, toată bogăţia Tatălui şi a Domnului Isus ca şi descoperirea întregului har al lui Dumnezeu. El îşi poate umple inima cu aceasta, aşa încît el va deveni bogat în lucrurile duhovniceşti. într-adevăr, cel care se întoarce acum la Dumnezeu n-a avut încă prilejul să aprofundeze lucrurile. Atunci, în ceea ce priveşte relaţiile duhovniceşti, el este încă sărac, chiar dacă se simte aşa de bogat; căci, atunci cînd cineva obţine siguranţa că păcatele îi sînt iertate, după ce mai întîi s-a văzut pierdut înaintea lui Dumnezeu şi a privit la iadul deschis şi deodată a văzut că toate păcatele i-au fost iertate şi că nu mai este nici o condamnare pentru el, atunci el se simte peste măsură de bogat. în comparaţie cu starea sa de mai înainte el este bogat, însă în comparaţie cu toate comorile pe care ni le dă Tatăl, el este încă sărac. El are numai o înţelegere limitată a iertării păcatelor. însă oricît de mare ar fi aceasta, este totdeauna mică în comparaţie cu toată bogăţia pe care ne-a dat-o Tatăl şi Domnul Isus. în mod obişnuit, însă, sărăcia duhovnicească este din propria vină, pentru că din indolenţă sau lipsă de interes n-am citit şi n-am cercetat cu rugăciune Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru ca în felul acesta să cunoaştem ce bogăţii ne-a dat El.

Vedem aici iarăşi minunatul har al lui Dumnezeu: „Dacă nu va putea să aducă o oaie sau o capră, să aducă DOMNULUI ca jertfă pentru vină, pentru păcatul lui, două turturele sau doi pui de porumbel, unul ca jertfă pentru păcat iar celălalt ca ardere-de- tot" (versetul 7). Dumnezeu Se declară mulţumit cu cel mai mic dar care era permis la arderea-de-tot, cu nişte porumbei, care nu sînt scumpi. într-adevăr, porumbelul vorbeşte de slava Domnului Isus ca Om din cer. însă el nu are mult sînge — o dovadă a

unei cunoştinţe reduse a valorii lucrării şi puterii sîngelui Domnului Isus, despre care se spune în 1 Ioan 1.7 că el curăţeşte de orice păcat. Citim în versetul 9: „Şi el (preotul) să stropească un perete al altarului cu sîngele jertfei pentru păcat, iar celălalt sînge să-l scurgă la picioarele altarului; aceasta este o jertfă pentru păcat". Dacă jertfa vorbeşte numai de lucrarea Domnului Isus pe cruce şi dacă inima este îndreptată numai spre cruce, ca acolo să vadă — chiar dacă este în slăbiciune — ce preţ a plătit Domnul Isus pentru ispăşirea păcatelor noastre şi ce rezultate minunate are această lucrare de pe cruce cu privire la păcatele noastre, atunci Dumnezeu primeşte şi această jertfă mică, dacă persoana este prea săracă, ca să plătească mai mult.

Vedem a treia oară cît de minunat se descoperă harul: „Dacă nu poate să aducă nici două turturele sau doi pui de porumbel, să aducă pentru păcatul lui, ca dar, a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii, ca jertfă pentru păcat, să nu pună untdelemn pe ea şi să nu adauge nici tămîie, căci este o jertfă pentru păcat. S-o aducă la preot şi preotul să ia din ea un pumn plin, ca aducere aminte şi s-o ardă pe altar, ca şi pe darurile de mîncare mistuite de foc înaintea DOMNULUI: aceasta este o jertfă pentru păcat" (versetele 11-12). Vedem aici un credincios care este atît de sărac duhovniceşte, care abia înţelege ceva din grozăvia păcatului pentru Dumnezeu şi despre adevăratul caracter al morţii Domnului Isus. El nu este conştient nici măcar de faptul că Domnul Isus a trebuit să-Şi dea sîngele şi a trebuit să moară pentru acest păcat înfăptuit. Insă el simte totuşi că Domnul Isus în viaţa Sa pe pămînt nu ar fi făcut aceste lucruri. Am văzut la jertfa de mîncare că „floarea făinii" nu vorbeşte de moarte, ci de viaţa Domnului Isus înainte de cruce. In îndurarea Sa, Dumnezeu primeşte şi aceasta, dacă persoana este cu adevărat prea săracă şi nu poate să aducă o jertfă mai mare, mai bogată.

Da, Dumnezeu face deosebire în priceperea şi bogăţia duhovnicească a celor credincioşi. Ce har! Insă judecata Sa nu corespunde părerilor noastre. El ştie să judece pe fiecare dintre noi. El cunoaşte exact bogăţia mea şi a ta, căci El este Cel care cercetează inimile şi rărunchii: al cărui Cuvînt, potrivit cu Evrei 4, este pătrunzător, încît desparte duhul de suflet — deci nu numai o judecare a gîndurilor şi chibzuinţelor inimii, ci şi a izvoarelor din care rezultă gîndurile noastre. în îndurarea Sa, El ţine seama de aceste lucruri. însă dacă eu nu vreau să mă smeresc cu adevărat şi să mă judec, înseamnă să aduc „floarea făinii", cu toate că eu sînt în stare să aduc, după aprecierea Sa, care nu greşeşte, „o oaie" sau „o capră"; atunci Dumnezeu nu Se declară mulţumit cu aceasta. El judecă bogăţia mea, iar judecata Sa este totdeauna dreaptă.

Şi noi trebuie să facem această diferenţă. însă trebuie să fim foarte atenţi la aceasta, pentru că noi nu avem cunoştinţa pe care o are Dumnezeu, care cercetează inima şi rărunchii. Şi nu trebuie să cerem aceasta în mod egal de la toţi. Nu trebuie să ne mulţumim ca un frate care cunoaşte bine Cuvîntul lui

Dumnezeu şi ocupă o poziţie de frunte în mijlocul credincioşilor, să aducă ceea ce aduce un frate care este mai sărac din punct de vedere duhovnicesc. Din nefericire noi facem exact invers. Sîntem deseori înclinaţi să judecăm cu mai multă îngăduinţă greşelile unui frate bine văzut, prin a cărui slujbă noi am primit poate mult, decît greşelile unui frate care nu stă în prim plan sau al cărui caracter nu ne este aşa de plăcut. Cuvîntul lui Dumnezeu spune puţin altfel: acela care are mai mult, adică este mai bogat duhovniceşte, trebuie să aducă cea mai mare jertfă pentru păcat. Despre tot ce este adus potrivit gîndurilor lui Dumnezeu se spune: .Astfel va face preotul pentru omul acela ispăşirea păcatului pe care l-a făcut faţă de unul din aceste lucruri, şi i se va ierta. Cealaltă parte din darul acesta să fie a preotului, ca şi la darul de mîncare" (versetul 13). Vedem aici iarăşi pe preot, care pe de o parte este o imagine a Domnului Isus, care se ocupă cu păcatele pe care noi, cei credincioşi le-am făcut. Ca preot, El vrea să ne păzească de păcat şi, dacă noi am păcătuit, ca Mijlocitor al nostru, El este în acţiune, ca prin Duhul Sfînt să lucreze în noi, să recunoaştem ceea ce am făcut, să depunem o mărturie şi să aducem o jertfă pentru păcat. Insă în afară de aceasta El este Avocatul nostru la Tatăl, ca să-I prezinte ceea ce s-a lucrat în noi, aşa că Tatăl ne poate dărui iertarea. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne iertfe păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate" (1 Ioan 1.9).

Vedem în aceste versete slăbiciunea noastră, însă si cît de mare trebuie să fie sfinţenia noastră. Cu cît am fost aduşi mai aproape de Dumnezeu, cu atît mai mare trebuie să fie şi sfinţenia noastră practică. Sfinţenia poziţiei noastre este nemărginită, „căci printr-o jertfă El a făcut desăvîrşiţi pentru totdeauna pe cei ce sînt sfinţiţi". Insă sfinţenia noastră practică trebuie să fie în concordanţă cu apropierea în care stăm faţă de Tatăl. Un israelit din popor nu avea nevoie să fie aşa de sfînt practic ca un preot. El nu trebuia să-şi spele mîinile şi picioarele, cînd se apropia de altarul de aramă. Insă preotul trebuia să facă lucrul acesta, cînd trecea pe lîngă ligheanul de aramă, ca să intre în Locul Preasfînt. Cît de sfinţi ar trebui să fim noi atunci, noi cei care avem intrare liberă la Tatăl şi la Fiul! Tatăl este Dumnezeu, Acela care este lumină şi în care nu este nicidecum întuneric. Şi Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. însă cît de minunat este că Tatăl însăşi a deschis drumul pe care noi putem totdeauna să fim curăţiţi prin lucrarea preotului, a Domnului Isus, încît putem veni iarăşi în apropierea Sa.

El vrea să întrebuinţeze oameni, fii ai lui Aaron, ca să-L ajute la această slujbă, ca să putem regăsi drumul, pentru ca să ne mărturisim vina şi să aducem jertfa pentru păcat — aceea, dacă am voie să spun aşa, care aduce pentru noi jertfa într-un mod cuvenit lui Dumnezeu, ca să fie în concordanţă cu sfinţenia şi cu slava lui Dumnezeu. .Astfel preotul va face pentru omul acela ispăşirea păcatului pe care l-a făcut faţă de unul din aceste lucruri; şi i se va ierta" (versetul 13). Acesta este rezultatul minunat al drumului pe care l-am privit şi în această secţiune.

Capitolul 14

Jertfa pentru vină (Levitic 5.6-19; 6.1-7)

Ne-am ocupat pînă acum cu jertfa pentru păcat, aşa cum este ea prezentată în capitolul 4 şi 5.1-13. Primele versete ale capitolului 5 arată un caracter amestecat, căci este vorba de jertfa pentru păcat dar şi jertfa pentru vină. In textul citit astăzi este vorba numai de jertfa pentru vină. Cuvîntul ebraic tradus prin „vină" înseamnă: să fii dator faţă de cineva căruia îi datorezi ceva. Şi din aceasta vedem că este o diferenţă între jertfa pentru vină şi jertfa pentru păcat. Cuvîntul jertfă pentru păcat spune deja că este vorba de păcat şi de nimic altceva, în timp ce la jertfa pentru vină, vina stă pe prim plan. Sînt două lucruri strîns legate unul de altul, dar care nu sînt aceleaşi. Cu ocazia cercetării jertfei pentru păcat am văzut că este vorba de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, lucruri care sînt în contrast cu natura sfîntă a lui Dumnezeu şi a locuirii Sale în mijlocul poporului. In Exod 29 am văzut că pe baza arderii-de-tot Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului şi Aaron şi fiii lui puteau fi consacraţi ca preoţi ai Săi. însă cînd Dumnezeu locuieşte în mijlocul poporului Său, ar trebui ca starea acestui popor şi lucrurile care se petrec acolo să fie potrivite cu natura Sa sfîntă. Aceasta este subliniat prin textul din epistola către Evrei: „şi Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" şi „în aceia, care se apropie de Mine, vreau să fiu sfinţit". Acest caracter al păcatului cu privire la natura sfîntă a lui Dumnezeu l-am privit în capitolul 4 şi 5.1-13. Nu este vorba acolo de un anumit păcat, ci în general de tot ce se ridică împotriva poruncilor şi rînduielilor Domnului şi de aceea nu pot fi ingăduite in prezenţa Sa, în timp ce Dumnezeu ţine seama de capacitatea fiecăruia. Un preot trebuia să aducă o jertfă mult mai mare decît cineva din popor.

Vedem aici însă o altă parte a păcatului, care de cele mai multe ori, însă nu totdeauna, stă în legătură cu jertfa pentru păcat. Este vorba de vina care reiese prin aceea că cineva păcătuieşte prin vinovăţia faţă de Dumnezeu sau faţă de aproapele. ‚Aproapele" sînt fraţii şi surorile, aceia care şi ei aparţin poporului lui Dumnezeu. Desigur, lucrurile nu se limitează aici, însă acest caz ne este prezentat în primul rînd. Se spune clar că este păcat, însă la aceasta se adaugă că într-o vină faţă de altul reiese şi vina faţă de Dumnezeu. Dacă eu sînt necredincios în ceva care aparţine lui Dumnezeu sau nu-I dau ceva care este un drept al Lui, atunci eu păcătuiesc. Insă eu mă încarc cu o vină, căci sustrag ceva de la Dumnezeu. Şi atunci cînd eu reţin ceva unui frate, unei surori sau unui om din lume, îi sînt cu ceva necredincios sau nu-i dau ceva care i se cuvine, atunci aceasta este păcat, însă în acelaşi timp şi vină. Este chiar un păcat aşa de mare, încît Dumnezeu priveşte acest caz — faptul că eu am fost necredincios faţă de un frate sau o soră sau nu le-am dat ceva, ca şi cum L-am furat pe El. Vom vedea aceasta şi în a doua parte, unde se spune: „Cînd cineva va păcătui şi va săvîrşi o nelegiuire faţă de Domnul, tăgăduind aproapelui său un

lucru încredinţat..." Jertfa pentru vină cerută în acest caz este aceeaşi ca şi cea în cazul cînd I-am fost necredincios sau I-am furat ceva.

În legătură cu aceasta vedem ceva nou. Cînd prin păcatul meu cineva este păgubit — fie Dumnezeu, fie oamenii — atunci nu este suficient ca eu să mă judec în lumina lui Dumnezeu, într-adevăr, şi aceasta este necesar, ca eu să mă reîntorc înapoi la cruce ca să recunosc cît de îngrozitor este păcatul înfăptuit, prin aceea că eu văd cît de mult a trebuit Domnul să sufere pentru aceasta, însă şi cît de desăvîrşit de suficientă a fost lucrarea însăşi pentru acest păcat. însă în acelaşi timp eu trebuie nu numai să recunosc că am făptuit o greşeală, ci eu trebuie şi să repar ceea ce am făcut greşit. De îndată ce este vorba despre vină, cîrmuirea lui Dumnezeu intră în acţiune şi sub această cîrmuire trebuie reparată orice greşeală. Vedem aici principiile date de Dumnezeu în această privinţă. Sînt convins că dacă ne ţinem de aceste principii, relaţiile dintre credincioşi ar fi mult mai bune, atunci nu va rămîne nici o problemă nerezolvată, ci toate vor fi ordonate potrivit unei conştiinţe duhovniceşti. Dumnezeu însuşi ne-a dat exemplul, cum trebuie să fie puse toate în ordine potrivit gîndurilor Sale — sau mai bine, că Domnul Isus ne-a dat exemplul la cruce. El nu a reparat numai ceea ce omul a stricat (El Se plînge în Psalmul 69: „Trebuie să dau înapoi ceea ce n-am luat"), ci El a plătit înapoi mai mult decît noi am răpit. în modul de exprimare al jertfei pentru vină se spune: El a adăugat a cincea parte. Vedem aceasta în Ioan 13.31: „Acum Fiul Omului este slăvit (la cruce) şi Dumnezeu este slăvit în El". Acolo El a descoperit pe Dumnezeu în toată slava Sa, aşa că slăvirea lui Dumnezeu la cruce a fost mai mare decît dezonorarea Sa prin păcat. în arderea-de-tot, unde ne este prezentat lucrul acesta, am văzut rezultatul. Toate binecuvântările pe care le avem sînt un rezultat al faptului că Dumnezeu este pe deplin satisfăcut şi ne-a făcut plăcuţi în Cel Preaiubit, încît noi sîntem acum mult mai plăcuţi în ochii Săi, decît a fost Adam înainte de căderea în păcat.

Dacă şi noi ne-am comporta aşa unii cu alţii, în mod sigur problemele vor fi rezolvate. Cînd fratele pe care l-am nedreptăţit vede că din pricina aceasta eu mă smeresc şi îi mărturisesc deschis că am păcătuit, fără să îndreptăţesc ceva şi îi dau înapoi ceea ce i-am luat şi mai adaug douăzeci de procente, atunci harul, care iese la iveală din comportarea mea şi din smerirea mea de bunăvoie, îi va încălzi inima. Aceasta va face ca el să aibă o părere mai înaltă despre mine, decît aceea pe care a avut-o mai înainte, pentru că el vede în mine harul lui Dumnezeu. El mă va preţui şi mă va iubi, aşa cum n-a făcut-o niciodată mai înainte.

Dacă în mijlocul nostru se găsesc aşa de multe probleme de genul acesta nerezolvate, aceasta este consecinţa faptului că noi sau nu cunoaştem această rînduială sau nu o luăm în seamă. Cît de importante sînt ele, se vede din faptul că Dumnezeu dă două noi descoperiri cu privire la jertfa pentru

vină. Tot capitolul 4 şi primele 13 versete din capitolul 5 alcătuiesc o descoperire a lui Dumnezeu către Moise. Insă în capitolul 5.14 unde începe jertfa pentru vină, citim: „Şi Domnul a vorbit către Moise şi a zis". Această expresie este în Pentateuh, cele cinci cărţi ale lui Moise, totdeauna o dovadă că începe o nouă secţiune a cărţii. In afară de aceasta se mai găseşte în capitolul 6.1, unde este tratată partea a doua a jertfei pentru vină: „Şi Domnul a vorbit lui Moise şi i-a zis". In prima parte se vorbeşte de faptul că noi am păcătuit faţă de Dumnezeu. Cînd, după aceea, este vorba de păcătuirea faţă de fraţi sau faţă de surori, Dumnezeu consideră aceasta atît de important, încît El dă o nouă descoperire în privinţa aceasta. Această realitate ar trebui să ne vorbească foarte serios, ca şi noi să vedem ce înseamnă cînd păcătuim unii împotriva altora. Dumnezeu Se face una cu ai Săi. în Faptele Apostolilor 9 vedem că Domnul Isus vede ceva care s-a îndreptat împotriva unuia din ai Săi, în aşa fel ca şi cum I s-ar fi făcut Lui însuşi. El spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?" El însă a spus: „Cine eşti Tu, Doamne?" Răspunsul este: „Eu sînt Isus, pe care-L prigoneşti". Saul nu prigonea pe Isus cel slăvit, căci aceasta era imposibil, ci pe ai Săi care erau aici pe pământ. însă ceea ce făcea el pe pământ alor Săi, Domnul simte ca şi cum Lui însuşi I s-ar face, căci ei sînt trupul Lui, îi aparţin. Acesta este marele principiu pe care îl vedem aici.

Mai întîi citim cuvintele: „Cînd cineva se poartă în mod necinstit şi păcătuieşte fără să ştie faţă de lucrurile sfinte ale DOMNULUI ..." (Levitic 5.15) Asta înseamnă deci că noi am luat ceva de la Dumnezeu, care era pus deoparte pentru El, căci „sfînt" înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu. Deci noi am luat de la Dumnezeu ceva care îi aparţinea. Este o întrebare importantă pentru noi, dacă ne-am gîndit vreodată în această privinţă şi este întipărit în inima şi în conştiinţa noastră ce este proprietate a lui Dumnezeu şi asupra căreia El are dreptul.

Marele principiu îl vedem în 1 Corinteni 6.20: „Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ". Deci noi nu ne aparţinem, ci sîntem proprietate a Sa. Dacă eu sînt proprietate a Domnului Isus, atunci tot ceea ce sînt eu, trupul meu şi aptitudinile lor, ca şi tot ce eu am din bunurile pămînteşti, nu aparţin Domnului Isus? Cînd toate acestea eu le folosesc pentru mine însumi şi le privesc ca pe o proprietate a mea, nu fur eu ceva ce Ii aparţine şi este pus deoparte pentru El? La Israel, aceasta ne este pusă foarte clar înainte, în Levitic 25.23: „Căci ţara este a Mea, iar voi sînteţi ca nişte străini şi ca nişte oaspeţi ai Mei". In altă parte Dumnezeu spune că poporul trebuie să posede ţara ca moştenire, însă ca administratori ai Săi, care trebuiau s-o lucreze şi s-o păzească. Tot aşa a dat Dumnezeu lui Adam, în Geneza 2, misiunea ca să lucreze şi să păzească grădina. Cînd eu trebuie să lucrez şi să păzesc ceva pentru Dumnezeu, atunci aceasta înseamnă că eu sînt administratorul Său şi că tot ceea ce mi s-a încredinţat este proprietate a Sa.

La acest principiu se referă Domnul Isus în pilda cu administratorul necredincios din Luca 16.

Aceasta este o imagine a omului în general şi a lui Israel în special. Omul a primit ca administrator de la Dumnezeu bunurile pămînteşti ca să le păzească şi să le administreze, însă el a întrebuinţat pentru sine aceste lucruri ale Domnului său. De aceea Dumnezeu spune omului: „Tu nu mai poţi fi administrator". Puţin mai departe Domnul Isus spune: „Dacă nu aţi fost credincioşi în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?" ‚A1 vostru" sînt bunurile duhovniceşti, pe care Domnul ni le-a cîştigat şi pe care Tatăl ni le dă ca unor copii ai Săi. Ca simbol al acestora, Israel trebuia să dea a zecea parte din tot ceea ce primea, din animale, din recoltă etc. Ultimele versete din Levitic vorbesc despre zeciuială. In rest, tot capitolul 27 tratează lucrurile care stau în legătură cu jertfa pentru vină, adică lucrurile care sînt consacrate Domnului, acelea pe care Dătătorul le primeşte înapoi. El trebuie atunci să plătească preţul vînzării, şi pe deasupra a cincea parte. Dacă noi luăm ceva care aparţine Domnului, ar trebui să plătim și să adăugăm pe deasupra 20 la sută, aşa cum am citit şi în legătură cu jertfa pentru vină.

În Levitic 27.30-33 se spune mai departe: „Orice zeciuială din ogor, fie din roadele pămîntului, fie din rodul pomilor, este a DOMNULUI; este sfîntă DOMNULUI. Dacă cineva vrea să răscumpere ceva din zeciuiala lui, să mai adauge o cincime. Orice zeciuială din cirezi şi turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuială sfinţită DOMNULUI. Să nu se cerceteze dacă animalul este bun sau rău şi să nu se schimbe; dacă se înlocuieşte unul cu altul, şi unul şi celălalt va fi sfînt şi nu vor putea fi răscumpăraţi".

Vedem deci aici principiul. Ca urmare a faptului că totul aparţinea Domnului, ei trebuiau să dea a zecea parte. în timpul foametei din Egipt, Iosif dă grîu egiptenilor în numele lui Faraon şi prin aceasta cumpără ţara lor. Începînd din acest moment, egiptenii trebuiau să dea lui Faraon 20 la sută, a cincea parte din recoltă. Prin aceasta ei recunoşteau că atît ţara, cît şi ei erau proprietate a lui Faraon, căci prin griul acela, el i-a cumpărat şi pe ei. Acesta este deci marele principiu care este prezentat aici conştiinţei noastre: am fost noi credincioşi în cele ce aparţin lui Dumnezeu şi am dat noi lui Dumnezeu ce era al Lui sau am luat ceva pentru noi înşine din ce aparţinea lui Dumnezeu?

Este vorba aici de „lucrurile sfinte ale Domnului". Sfînt înseamnă: pus deoparte pentru Dumnezeu. Despre aceasta vorbeşte de exemplu capitolul 27. Eu însumi pot să mă sfinţesc, să sfinţesc casa mea, un ogor sau un animal. Dacă mai tîrziu eu îmi revendic dreptul asupra lor, atunci eu păcătuiesc în ceva „sfînt", adică privitor la lucrurile puse deoparte pentru Dumnezeu, pe care eu le-am închinat odinioară Domnului prin devotamentul inimii. Începînd cu versetul 25 este vorba însă de lucrurile asupra cărora Domnul are totdeauna dreptul şi anume întîiul-născut şi zeciuiala. Eu păcătuiesc, deci, prin aceea că folosesc ceva din ceea ce Dumnezeu are întotdeauna dreptul de întietate, de exemplu întîiul-născut — şi acesta sînt eu însumi, căci aparţin de „adunarea celor întîi-născuţi, care sînt scrişi în ceruri" (Evrei 12.23) sau folosesc pentru mine însumi zeciuiala şi în felul acesta nu recunosc în mod practic dreptul

lui Dumnezeu. Acesta este un gînd foarte serios! Cine dintre noi îndrăzneşte să spună că nu a făcut aşa? Cine dintre noi este astăzi vinovat prin faptul că a păcătuit în lucrurile sfinte ale Domnului?

Într-adevăr, Domnul înţelege că noi am făcut aşa în mod inconştient, adică nu cu intenţie. La toate jertfele pentru păcat am văzut că Dumnezeu nu îngăduie ca cineva din poporul Său să calce de bunăvoie vreuna din poruncile Sale sau să fure ceva care îi aparţine. Şi nici noi nu putem îngădui, dacă am cunoscut harul şi dragostea lui Dumnezeu şi a Domnului Isus, care a dat tot ce a avut El, ca să ne facă bogaţi. „Cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (2 Corinteni 8.9). Vedem aceasta şi în Matei 13, în pilda negustorului care căuta mărgăritare frumoase şi care a vîndut tot ce a avut ca să posede mărgăritarul. De aceea Dorrmul Isus a mers la cruce şi a dat totul, chiar viaţa Sa şi după aceea S-a făcut rob pentru totdeauna (compară cu Exod 21.5-6), ca astfel noi să obţinem plinătatea binecuvântărilor, care erau partea Sa în casa Tatălui. Nici o creatură — nici măcar arhanghelii Mihail şi Gabriel — n-a avut vreodată parte de acestea, însă nouă El a vrut să ni le dea! în lumina acestui har, cine poate să-I răpească ceva în mod conştient sau refuză să-I dea ce este dreptul Lui? Dacă privim la harul Domnului Isus, nu putem crede că cineva care îl cunoaşte ca Mîntuitor, ar fi în stare de aşa ceva. Chiar cu privire la semenii noştri, ne vine greu să ne aşezăm în situaţia altora şi să înţelegem starea, nevoile şi sentimentele lor.

Aşa este şi cu privire la Dumnezeu. Nu sînt strângerile noastre laolaltă de duminică dimineaţa, care ar trebui să fie totuşi ore de adorare, dovadă că inimile noastre sînt egoiste? Nu este aşa că noi, acolo unde Domnul Isus ne invită la Sine şi ne roagă: „Face-ţi aceasta în amintirea Mea", deseori n-o facem spre amintirea Sa şi a lucrării Sale, ci ne strângem pentru amintirea mântuirii noastre? Nu ne gândim noi deseori aproape exclusiv numai la rezultatele pe care le-a adus lucrarea Sa pentru noi? In ce măsură ne ocupăm cu dragostea Sa şi cu slava Persoanei Sale, aşa cum se arată ea pe cruce, şi cu suferinţele şi moartea Sa? Rugămintea Sa este: „Să faceţi aceasta în amintirea Mea". Nu este adevărat că noi aşa de repede ne întoarcem spre ceea ce noi am primit, aceasta fiind o dovadă a egoismului inimii noastre? Nu este practic aşa, că în viaţa noastră deseori ne preocupăm cu ceea ce am primit, cu ceea ce dorim sau cu ceea ce considerăm necesar şi rugăm pe Dumnezeu pentru aceasta, în timp ce ne gîndim puţin la ceea ce El are ca un drept al Său.

Înainte cu cîţiva ani am întrebat pe un tînăr cu prilejul înmormîntării tatălui său, dacă îl cunoaşte pe Domnul Isus. El a răspuns că ştie că este mîntuit. însă El a adăugat: „Nu trebuie să vorbeşti cu alţii totdeauna despre Domnul Isus sau despre Evanghelie. Nu trebuie neapărat să vesteşti vecinului Evanghelia, aşa cum face fratele meu". I-am răspuns: „Trebuie să trag concluzia din aceasta că tu ai

primit cu plăcere din mîna Domnului mîntuirea ta veşnică, însă în afară de aceasta tu nu mai vrei nimic. Tu vrei cu plăcere să fii legat de Domnul Isus, atîta timp cît este vorba de propriul tău interes, nu însă cînd tu, din această cauză, vei fi poate batjocorit sau dacă vecinul tău nu ar mai fi aşa de prietenos cu tine". Nu este aceasta deseori starea inimii noastre? Dumnezeu ne prezintă aici aceasta înaintea ochilor noştri. El ne aminteşte că are anumite drepturi şi că El, chiar dacă este nemărginit de îndurător, trebuie să intervină în cîrmuirea Sa, dacă aceste drepturi sînt dispreţuite.

Pentru înţelegerea omenească, harul acesta este într-adevăr nemărginit, însă harul Său are totuşi un sfârşit, pentru că nici harul şi nici dragostea lui Dumnezeu nu vor putea vreodată să stea în opoziţie cu sfinţenia şi dreptatea Sa. Cu toate că hotarele harului şi ale dragostei lui Dumnezeu întrec mult înţelegerea noastră, ele sînt totuşi prezente. Oricine a cunoscut cîtuşi de puţin harul şi dragostea Sa este mereu copleşit de bogăţia lor. Dacă facem voia Sa şi trăim în părtăşie cu El, obţinem cele mai bogate binecuvântări. Nu există binecuvântare mai mare decît atunci cînd ne găsim în prezenţa Sa. Dacă El trebuie să Se preocupe de noi numai în dragoste şi har, atunci este binecuvântare din belşug; practic, noi posedăm cerul pe pământ. O parte esenţială a acestora, pe care noi le vom cunoaşte în casa Tatălui, pot să fie deja aici pe pământ partea noastră, dacă ne predăm cu adevărat Lui în totalitate, facem numai ceea ce învăţăm din părtăşia cu El şi privim totul cu ochii Săi şi le judecăm aşa cum le judecă El. Dacă nu facem aşa, noi înşine avem pagubă din aceasta.

Gîndul acesta este valabil şi pentru strângerile noastre laolaltă de duminică dimineaţa. Dacă ne preocupăm aproape tot timpul cu noi înşine, cu binecuvântările noastre şi cu mîntuirea noastră, atunci noi înşuşi suferim cea mai mare pagubă. însă şi Domnul Isus va fi micşorat, pentru că noi nu facem ceea ce doreşte El şi anume să ne gîndim la El şi la moartea Sa. Dumnezeu este lipsit de ceva, pentru că noi nu-I dăm ceea ce El doreşte: „Tatăl caută astfel de adoratori ... aceia care se închină Lui în Duh şi în adevăr"; şi nu este nici o adorare dacă noi spunem: noi sîntem mîntuiţi prin harul Său.

În cele din urmă şi noi sîntem lipsiţi, pentru că Dumnezeu nu lasă nerăsplătit pe acela care îi dă ceva. Cine dă ceva lui Dumnezeu, el însuşi primeşte, ca odinioară împărăteasa din Seba. Ea a dat lui Solomon un cadou, din mirodeniile care niciodată n-au fost în cantităţi aşa de mari în Ierusalim. însă împăratul Solomon i-a dat tot ce a dorit ea şi, în afară de aceasta, el i-a dat după posibilităţile lui. Cu toate că ea i-a dat aşa de multe, ea s-a întors înapoi mult mai bogată decît venise. Dumnezeu nu a primit nimic de la vreun om, ca să nu-i fi dat înapoi însutit. Poate că nu i s-a dat imediat, însă i s-a dat cel puţin însutit sau mai bine-zis înmiit, căci măsura este nelimitată. Dumnezeu dă după posibilităţile Sale, şi cine poate măsura bogăţia Sa?

Aici însă se tratează partea opusă, adică realitatea că noi am reţinut pe nedrept ceva de la Dumnezeu,

asupra căruia El are dreptul Său. Am citit deja: „Cînd cineva se poartă în mod necinstit şi păcătuieşte fără să ştie faţă de lucrurile sfinte ale Domnului". Am citat şi versetele din 1 Corinteni 6: „Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; slăviţi deci pe Dumnezeu în trupurile voastre". Cunoaştem şi primele versete din Romani 12, unde se spune că noi trebuie să prezentăm trupurile noastre ca pe o jertfă vie, sfîntă, care este plăcută lui Dumnezeu şi trebuie să cercetăm care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvîrşită. Se pune totuşi întrebarea: am făcut eu aceasta? Am privit eu trupul meu ca pe o proprietate a Domnului Isus şi l-am pus la dispoziţia Lui, aşa ca El să-l poată folosi la ceea ce El vrea? Am pus eu la dispoziţia Lui aptitudinile mele, priceperea mea, puterea mea de lucru, poate puterea trupului meu, da, toate capacităţile mele, pentru că El prin sîngele Său a cîştigat dreptul asupra mea? Am pus eu la dispoziţia Lui tot ceea ce am din bunurile pămînteşti? Dacă eu sînt proprietate a Lui, atunci şi aceste lucruri sînt proprietate a Lui! Nu ne-a făcut El administratori şi ai acestor lucruri pămînteşti?

Aş vrea să amintesc ce mi-a povestit fratele Johannes Memin- ga, despre părinţii săi. Tatăl său era un muncitor simplu în Jengum, EAST Friesland. Sîmbătă seara, cînd venea acasă cu salariul, se aşeza la masă cu soţia sa. Atunci, mai întîi era pusa deoparte o anumită sumă pentru Domnul. Apoi reflectau asupra a ceea ce trebuiau să cumpere săptămîna viitoare şi împărţeau în mod corespunzător banii rămaşi. După aceea verificau înca o dată fiecare sumă a lor, dacă nu cumva se mai poate trage ceva care să poată fi adăugat la suma anumită pentru Domnul. Aşa făceau ei în fiecare săptămînă. Ei erau conştienţi că erau administratori ai Domnului şi că aveau voie să folosească pentru ei înşişi numai ceea ce Domnul le dădea în acest scop.

Am întrebuinţat eu cu adevărat în slujba Sa darurile duhovniceşti pe care El mi le-a dat sau le-am întrebuinţat pentru mine însumi? Am întrebuinţat eu în slujba Sa, cunoştinţa şi înţelegerea gîndurilor lui Dumnezeu, pe care mi le-a dat Dumnezeu Duhul Sfînt? Am recunoscut eu că acestea vin de la El şi că eu le pot întrebuinţa numai ca administrator al Său? Sau le-am întrebuinţat pentru mine însumi, ca să posed ceva, că poate în felul acesta să strălucesc sau prin acestea să devin bogat? Prin aceasta înţeleg, desigur, a fi bogat în ochii oamenilor, ca şi cum eu aş fi ceva sau aş poseda ceva — nu bogat în Domnul Isus, căci acesta este scopul pentru care El îmi dă ceva.

Dumnezeu doreşte ca fiecare dintre noi să se aşeze în lumina Sa, ca să se cerceteze dacă a dat totdeauna Tatălui ceea ce era al Său şi dacă a adus totdeauna Domnului Isus ceea ce era al Său. Dacă nu este aşa, atunci „să aducă DOMNULUI ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur din turmă, după preţuirea ta, în sicii de argint, după siclul sfîntului locaş" (Levitic 5.15). Primul este un berbec fără cusur ca jertfă pentru vină. Pe lîngă aceasta, aşa cum s-a spus, nu se face nici o diferenţiere cu privire la poziţia pe care o ocupă fiecare, ci jertfa este aceeaşi pentru toţi, căci este vorba de o vină faţă de

Dumnezeu. Dumnezeu hotărăşte care este pedeapsa potrivită pentru aceasta, adevărata pocăinţă: un berbec fără cusur. Numai recunoaşterea vinei şi smerirea celui care a văzut ce a însemnat pentru Dumnezeu lucrarea Domnului Isus la cruce în legătură cu sine, numai cel ce a văzut cum Domnul, cu energie bărbătească, a plătit acolo lui Dumnezeu vina noastră şi prin aceasta a recunoscut cît de groaznică este fapta sa, numai acela a adus o adevărată jertfă pentru vină. Numai pe această bază poate Tatăl să ierte acest păcat (1 Ioan 1.9).

Un berbec este o oaie de parte bărbătească. Oaia este o imagine a Domnului Isus în smerenia Sa, însă berbecul vorbeşte de maturitate, de creşterea deplină şi în acelaşi timp despre puterea bărbătească, prin care se realizează poziţia. „Berbecul fără cusur ca jertfă pentru vină" ne arată deci energia duhovnicească prin care Domnul Isus a adeverit poziţia Sa de smerenie şi în care El a mers cu adevărat ca un miel la măcelărie şi a devenit pentru Dumnezeu o jertfă pentru vină. El strigă în Psalmul 40.12: „M-au ajuns fărădelegile Mele, sînt mai multe decît perii capului Meu". Aici vedem vina — fărădelegile noastre, pe care El le-a luat asupra Lui. în Psalmul 69.4 El spune: „Trebuie să dau înapoi ce n-am furat". El nu a răpit nimic, căci noi eram cei vinovaţi, însă El a trebuit să plătească totul. El a mers tăcut pe drumul Său, ca o oaie care era dusă la tăiere. însă, în acelaşi timp El a mers fără să fie influenţat, în energie dumnezeiască pe acest drum al smereniei. Nu sînt inimile noastre impresionate cînd îl vedem pe Domnul Isus înaintea judecătorilor, a marelui preot şi a lui Pilat, că El nu spune nici măcar un cuvînt pentru dezvinovăţirea Sa şi nu se împotriveşte deloc învinuirilor false? Numai cînd El este obligat printr-un jurămînt, El dă răspuns, căci Cuvîntul lui Dumnezeu spune că trebuie să se răspundă cînd cineva este întrebat de autorităţi prin jurămînt. Vedem la cruce cît de îngrozitor este cînd lui Dumnezeu I se răpeşte ceva. Nu este ceva îngrozitor cînd o creatură mică, neînsemnată, reţine lucruri de la Dumnezeul Cel Preaînalt, căruia îi aparţin? în cartea profetului Maleahi vedem cum Dumnezeu judecă aceasta. El spune acolo: „Un fiu cinsteşte pe tatăl său şi un servitor pe stăpînul său. Dacă sînt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sînt Stăpîn, unde este teama de Mine? zice DOMNUL oştirilor către voi, preoţilor, care nesocotiţi Numele Meu şi care ziceţi: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?" Prin faptul că aduceţi pe altarul Meu pîine necurată!" Şi voi ziceţi: „Cu ce Te-am pîngărit?" „Prin faptul că aţi zis: „Masa Domnului este de dispreţuit". Cînd aduceţi ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Cînd aduceţi una şchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta? Ia adu-o guvernatorului tău! Va fi el mulţumit cu tine? Te va primi el cu plăcere?" zice DOMNUL oştirilor. Şi acum, vă rog, cereţi lui Dumnezeu să aibă milă de noi! Vă va primi El cu bunăvoinţă, cînd mîinile voastre fac astfel de lucruri? zice DOMNUL oştirilor. „Cine din voi va închide porţile, ca să n-aprindeţi degeaba focul pe altarul Meu? N-am nici o plăcere de voi, zice DOMNUL oştirilor şi darurile de mîncare

din mîna voastră nu-Mi sînt plăcute! Căci de la răsăritul soarelui pînă la asfinţit, Numele Meu va fi mare între popoare şi pretutindeni se va arde tămîie în cinstea Numelui Meu şi se vor aduce daruri de mîncare curate; căci Numele Meu va fi mare între popoare, zice DOMNUL oştirilor. Dar voi II profonaţi, prin faptul că ziceţi: „Masa Domnului este pîngărită şi ce aduce ea este o mîncare de dispreţuit!" Apoi Dumnezeu continuă: „Blestemat să fie înşelătorul, care are un animal în turma lui şi făgăduieşte şi jertfeşte Domnului unul cu defect! Căci Eu sînt un împărat mare", zice DOMNUL oştirilor, „şi Numele Meu este înfricoşător printre popoare" (Maleahi 1.6- 14).

Vedem aici cum judecă Dumnezeu, cînd oamenii îi reţin ceva şi nu-I dau ce este ca drept al Său. Acest Dumnezeu mare este Tatăl nostru. El nu este numai Creatorul, ci Răscumpărătorul nostru, Dumnezeu Mîntuitorul nostru, aşa cum este El numit în epistolele către Timotei şi Tit, care a dat pe singurul Lui Fiu ca să ne mîntuiască. El are drept asupra noastră nu numai pentru că este Creator, ci şi ca Salvator, căci El a plătit preţul cel mare pentru salvarea noastră. Cît de des este atinsă nu numai slava Sa, ci şi inima Sa plină de dragoste, cînd El vede că noi îi luăm pe nedrept ceea ce este un drept al Lui. Atunci El indică spre Domnul Isus şi spune: .Acesta este El şi aşa a plătit El ceea ce voi aţi răpit". El a plătit înapoi cu energie bărbătească. Totodată vedem că Dumnezeu însuşi, pe care noi L-am jignit şi I-am furat, a dat jertfa, pentru ca El, în dreptatea Sa, să nu ne pedepsească veşnic din pricina vinei noastre. Ceea ce noi am luat de la Dumnezeu, a plătit singurul Său Fiu. Numai cînd noi recunoaştem enormitatea păcatului, privim desăvîrşirea Domnului Isus şi harul lui Dumnezeu care a dat pe Fiul Său şi pentru acest păcat, ajungem la adevărata judecată de sine şi la o adevărată mărturisire înaintea Lui, cu privire la ceea ce am făcut.

Vedem însă apoi, că pentru jertfa pentru vină este nevoie de ceva mai mult. Se spune: „... să aducă DOMNULUI ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur din turmă, după preţuirea ta, în sicii de argint, după siclul Sfîntului Locaş" (Levitic 5.15). Ce înseamnă „după preţuirea ta"? Nu este preţuirea celui care a păcătuit, căci aceste cuvinte sînt îndreptate lui Moise! Este vorba deci de preţuirea făcută de Moise. Moise stabilea ce trebuie plătit. Moise este o imagine a Domnului Isus ca mare învăţător, care vorbeşte cu autoritate. Insă aceasta este în legătură cu Evrei 3, unde citim că El este Fiu peste casa Sa (Evrei 3.6). El stabileşte ce despăgubire se cuvine lui Dumnezeu. Cînd eu, de exemplu, am dat prea puţin pentru lucrarea Domnului, atunci Domnul nu mă lasă să hotărăsc cît de mult trebuie să dau ca să fiu iarăşi bine. Eu trebuie să-L întreb şi El îmi va spune care este preţuirea Sa. Preţuirea constă din „siclul de argint, după siclul Sfântului Locaş". Aşa cum ştim, siclul vorbeşte în Exod 20 şi 38 despre preţul care este plătit pentru răscumpărare, căci peste aceia pentru care s-a plătit o jumătate de siclu de argint, nu venea judecata lui Dumnezeu. Aceasta ne conduce la sângele Domnului Isus, la suferinţele

Sale pe cruce, la dragostea Sa, care I-a făcut să plătească de bunăvoie acest preţ. Aceasta o ia Domnul Isus ca măsură pentru stabilirea a ceea ce noi ar trebui să plătim lui Dumnezeu. Nu este o măsură omenească, ci „după siclul Sfântului Locaş", adică după măsura care corespunde sfinţeniei, locuinţei lui Dumnezeu. Dacă este vorba de vină, nu ajunge măsura noastră, ci trebuie să fie măsura care este valabilă in Locul Sfînt. Aceasta este un siclu de argint stabilit după preţul pe care Domnul Isus l-a plătit pentru răscumpărarea noastră, în concordanţă cu dragostea Sa.

Este desigur de remarcat că nu citim aici nimic despre faptul că pe baza jertfei pentru vină are loc iertarea; altceva este pentru aceasta. în continuare vom vedea chiar că la păcătuirea faţă de lucrurile aproapelui trebuie mai întîi să se dea înapoi partea luată pe nedrept la care s-a adăugat a cincea parte, înainte ca să poată fi adus berbecul ca jertfă pentru vină. Aici, unde este vorba despre Dumnezeu, găsim mai întâi berbecul, deci mai întîi mărturisirea vinei, însă după aceea şi ceea ce noi ar trebui să plătim înapoi lui Dumnezeu. Aici este amintit mai întîi berbecul, apoi se spune: „Să mai adauge a cincea parte la preţul lucrului sfînt faţă de care a păcătuit şi să-l dea preotului. Şi preotul să facă ispăşire pentru el cu berbecul adus ca jertfă pentru vină şi i se va ierta" (Levitic 5.16). Acesta este marele principiu: noi nu trebuie să ne recunoaştem numai vina noastră, ci şi să plătim înapoi ceea ce am luat pe nedrept de la Dumnezeu sau am ascuns şi să adăugăm la aceasta a cincea parte. Domnul Isus a făcut aceasta la cruce. Ceea ce noi am luat pe nedrept de la Dumnezeu, El a plătit înapoi lui Dumnezeu; însă El a plătit mult mai mult. La legea jertfei pentru vină vom vedea că după prevederile lui Dumnezeu, jertfa pentru vină trebuia adusă pe locul unde se aducea arderea-de- tot. Acest loc indică spre a cincea parte pe care Domnul Isus a plătit-o mai mult. Da, noi putem spune despre El că El a plătit mult mai mult. Aici ni se spune: douăzeci de procente, adică o cincime mai mult.

Noi nu putem plăti înapoi în aceeaşi măsură bogată, aşa cum a făcut-o Domnul Isus pentru noi. însă lucrul acesta ne este prezentat, ca noi să învăţăm de la El, cum trebuie să ne comportăm cînd trebuie să dăm lui Dumnezeu ceva înapoi. Dacă pînă acum viaţa mea nu I-a fost predată în totalitate, atunci aceasta înseamnă că în viitor eu trebuie să-I închin viaţa într-o măsură mai mare decît cea obişnuită. Vedem aceasta de exemplu la Ioan zis şi Marcu. După ce el la început a plecat în lucrare cu Pavel şi cu Bamaba, la un timp s-a retras. Greutăţile îi păreau prea mari. S-a întors pentru că preţul îi era prea mare, cu toate că el şi-a pus viaţa în slujba Domnului. Vedem însă cum mai tîrziu, în viaţa sa, el plăteşte înapoi lui Dumnezeu ceea ce I-a reţinut pe nedrept şi cum adaugă la aceasta „a cincea parte". El conduce pe Pavel nu numai în toate greutăţile, ci merge cu el în închisoare. Desigur, era cu mult mai rău să fii împreună cu Pavel într-o temniţă romană, decît să-l însoţeşti pe drum, chiar dacă anumite pericole erau de întîmpinat. El a plătit vina sa şi pe deasupra a cincea parte.

Acesta este pentru noi un principiu important. Dacă noi, ca oameni credincioşi, ne cercetăm viaţa în lumina acestui Cuvînt al lui Dumnezeu şi ne întrebăm dacă viaţa noastră a fost predată Lui, dacă toate aptitudinile noastre şi tot ceea ce sîntem noi au fost predate Lui şi dacă după aceea trebuie să recunoaştem că nu am făcut şi nu I-am dat ce era cu drept al lui, chiar şi în ceea ce priveşte banii noştri, avuţia noastră, timpul nostru, atunci ajungem la recunoaşterea că începînd de acum încolo trebuie să-I dăm chiar mai mult decît măsura obişnuită şi anume a cincea parte pe deasupra, aşa încît Dumnezeu cîştigă ceva la aceasta. Dacă ajungem la această recunoaştere, atunci vedem ce rezultate are o asemenea restaurare. Un rezultat minunat! Cînd s-a adus jertfa pentru vină şi s-a plătit preţul, atunci Dumnezeu are un cîştig, căci El a primit jertfa pentru vină, şi încă 20 de procente peste ceea ce I s-a reţinut pe nedrept, iar eu am un cîştig, căci numai prin aceasta am ajuns aşa departe, să văd aşa de mult din măreţia lucrării Domnului Isus. Am trecut prin exerciţii duhovniceşti care m-au adus mai aproape de Domnul si au lucrat în mine o stare duhovnicească mai bună. În viitor eu voi şti mai bine ce înseamnă să mă predau Lui şi voi experimenta binecuvântarea nemărginită care este legată de aceasta, dacă eu mă predau cu adevărat Lui şi îi slujesc cu toată inima şi cu toate aptitudinile mele.

Ajungem acum la cel de-al doilea caz: „Cînd va păcătui cineva, făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului, lucruri care nu trebuie făcute, chiar dacă n-a ştiut, se va face vinovat, purtîndu- şi astfel vina" (Levitic 5.17). Aici este vorba, deci, de lucrurile care se fac şi care sînt interzise în Cuvîntul lui Dumnezeu. La aceasta constatăm în primul rînd că nimeni prin neştiinţă nu va fi considerat nevinovat. în viaţa zilnică, oricine înţelege că aşa trebuie să fie. Orice cetăţean este privit ca şi cum ar cunoaşte legile, căci acestea sînt date publicităţii. De aceea oricine se poate informa cu privire la ele. Cînd însă este vorba de legile lui Dumnezeu, omul şi chiar cîte un credincios nu vor să le recunoască. însă noi avem Cuvîntul lui Dumnezeu în mînă. Dacă l-am studia cu rîvnă, am şti ce ar trebui să facem după voia lui Dumnezeu şi ce nu ar trebui să facem. însă dacă eu n-am putut încă să citesc tot Cuvîntul lui Dumnezeu, căci nu sînt credincios de mult sau din alte motive, atunci ştiu, dacă am cu adevărat părtăşie cu Domnul, dacă este ceva împotriva voii Sale.

În 1 Ioan 2.20 şi 27 este vorba de copilaşii în Hristos, care tocmai au crezut Evanghelia şi au fost unşi şi pecetluiţi cu Duhul Sfînt: „Dar voi aveţi ungerea din partea Celui Sfînt şi ştiţi toate". Asta nu înseamnă că aceşti tineri credincioşi cunosc toate lucrurile rele! Tocmai aceasta nu vrea Dumnezeu. De aceea în Romani 16.19 se spunea: „Eu vreau însă să fiţi înţelepţi în ce priveşte binele şi nevinovaţi în ce priveşte răul". Este o minciună a Satanei că noi trebuie să cercetăm toate, ca să ştim dacă ceva este bun sau rău. într-adevăr, se spune în 1 Tesaloniceni 5.29: „Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun", însă aici este vorba de prorociile în timpul strîngerilor laolaltă, în care Duhul Sfînt poate lucra liber.

Noi trebuie să cercetăm tot ceea ce auzim sau vedem în strîngerile laolaltă, dacă totul este în concordanţă cu Cuvîntul lui Dumnezeu şi de aceea dacă este bun. Ceea ce stă în opoziţie cu Cuvîntul lui Dumnezeu, trebuie să lepădăm. „Şi ceilalţi să judece" (1 Corinteni 14.29). Noi trebuie să ne preocupăm mereu cu binele, iar cu răul numai cînd nu se poate evita, ceea ce din nefericire se petrece deseori în această lume păcătoasă.

Dacă am părtăşie cu Domnul, voi constata de îndată dacă cel care-mi vorbeşte este vocea Păstorului Celui bun. „Oile Mele ascultă glasul Meu... şi ele vin după Mine", spune Domnul în Ioan 10.27. Dacă eu n-am nici un sentiment pentru glasul Lui, aceasta este dovada că eu nu sînt destul de aproape de Domnul şi inima mea nu ascultă în mod necondiţionat. „Dacă voieşte" cineva să facă voia Lui, va recunoaşte despre învăţătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine însumi" (Ioan 7.17). Cu privire la desele plîngeri, că este aşa de greu să recunoşti voia Domnului în anumite cazuri concrete, aceasta este un principiu important. Cei mai mulţi credincioşi, fie tineri fie bătrîni, se plîng în această privinţă. în mod obişnuit cauza constă în aceea că se vrea urmărirea drumului propriu ales după propria voinţă sau după dorinţele proprii. La aceia care doresc să asculte cu adevărat de Domnul, pricina constă în faptul că ei sînt prea puţin obişnuiţi să asculte de Domnul şi de aceea în practică ei cunosc prea puţin vocea Păstorului. Desigur, vorbesc acum numai de cazurile unde în viaţa practică a credinciosului nu este prezentă nici o neascultare vădită sau ascunsă, adică păcate descoperite. Dacă acesta este cazul, Domnul nu dă nici un răspuns, ca să-l trezească din indolenţă sau ca să descopere ce este prezent în inima acestui credincios. Vedem aceasta de exemplu la împăratul Saul, în 1 Samuel 13.8-14 şi 6-19.

Cît de des vedem ceva de felul acesta în viaţa practică a credincioşilor! Ei spun atunci: „Nu-mi dau seama de lucrul acesta" sau: „Aceasta poate să însemne totuşi şi altceva" sau aceasta se potriveşte pentru timpurile de atunci, însă nu pentru timpul şi împrejurările în care noi trăim". Prin aceasta se consideră a fi liber să trăiască după dorinţele propriei firi. Insă aici spune: „Chiar dacă n-a ştiut, se va face vinovat şi îşi va purta vina". Dacă nu înţeleg vreuna din hotărîrile Cuvîntului lui Dumnezeu sau nu vreau să le înţeleg, prin aceasta eu nu sînt scuzat. Părtăşia cu Tatăl este întreruptă şi nu va fi refăcută înainte ca eu să aduc jertfa mea pentru vină şi să plătesc vina mea. Atîta timp cît eu îmi port fărădelegea, Dumnezeu în cîrmuirea Sa îmi va sta împotrivă.

„Să aducă preotului ca jertfă pentru vină un berbec fără cusur, luat din turmă, după preţuirea ta. Şi preotul să facă pentru el ispăşirea greşelii pe care a făcut-o fără să ştie; şi i se va ierta. Aceasta este o jertfă pentru vină. Omul acesta se făcuse vinovat faţă de DOMNUL" (Levitic 5.18).

Ce mare pagubă duhovnicească este pentru mine, dacă spun despre ceva care este în Biblie: .Aceasta

eu o înţeleg altfel" sau dacă nu vreau s-o înţeleg şi devin vinovat faţă de Dumnezeu, pentru că prin aceasta Ii reţin ceva pe nedrept. Dumnezeu în cîrmuirea Sa nu-mi va ierta fapta aceasta, ci mă va judeca pentru ea. Ce ruşine este un asemenea mod de comportare faţă de Tatăl nostru, de Dumnezeu — Mântuitorul, care la cruce a judecat pentru mine pe singurul Său Fiu, ca prin aceasta El să mă curăţească de toate păcatele şi să-mi poată da ce poate să dea un Dumnezeu atotputernic!

Ajungem acum la al treilea caz, unde este vorba de păcatul faţă de aproapele. Este frapanat că aici nu este vorba de neştiinţă sau greşeală, ca în pasajul anterior. Nu este aceasta o mărturie tristă despre purtarea oamenilor — şi a credinciosului — faţă de Dumnezeu? Noi ne facem mai multe gînduri cu privire la îndatoririle noastre şi păcatele noastre faţă de semenii noştri, decît faţă de Dumnezeu. Noi devenim mai repede conştienţi de faptul că am păcătuit faţă de un om decît faţă de Dumnezeu.

„Cînd cineva va păcătui şi se va purta cu necredincioşie faţă de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredinţat lui sau dat în păstrarea lui, sau va fura sau va înşela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut sau făcînd un jurămînt strîmb cu privire la un lucru oarecare pe care îl face omul şi păcătuieşte"... (Levitic 6.2-3).

În primul rînd este izbitor faptul că Dumnezeu spune că noi săvîrşim necredincioşie faţă de El, cînd păcătuim faţă de aproapele nostru. Dumnezeu şi Domnul Isus privesc nedreptatea înfăptuită faţă de un frate sau faţă de o soră, ca îndreptată împotriva lui Dumnezeu! în cîrmuirea Sa, Dumnezeu va judeca şi va pedepsi aceasta, ca şi cînd noi am fi înfăptuit nedreptatea împotriva Lui. De aceea şi în acest caz jertfa pentru vină şi despăgubirea este aceeaşi, ca şi în cazul cînd noi am reţinut lui Dumnezeu ceva pe nedrept. Acest principiu îl găsim şi în Faptele Apostolilor 9.4, unde Domnul spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?" pe cînd Saul prigonea pe credincioşi. Noi sîntem mădulare ale trupului Său şi făcuţi una cu El. Noi sîntem de asemenea copii ai Tatălui, aşa că El simte răul făcut nouă ca şi cum s-ar fi făcut Lui. Ce lumină serioasă aruncă aceasta asupra păcatelor şi greşelilor nostre faţă de credincioşi!

Cum păcătuiesc eu faţă de un frate sau o soră sau faţă de toţi credincioşii împreună? în versetele următoare este vorba de lucrurile materiale şi de acestea poate fi vorba şi la noi. Toate prevederile legii sînt pentru noi nişte simboluri ale lucrurilor duhovniceşti. Israel era o adunare pămînteasc㠄, căreia cineva îi aparţinea prin naştere. Şi binecuvîntările ei erau pămînteşti, aşa cum arată clar Deuteronom 28. Adunarea, trupul lui Hristos este totuşi o comunitate duhovnicească, din care fac parte cei care au fost cîştigaţi, care după ce au crezut toată Evanghelia, au primit Duhul Sfînt. Noi sîntem binecuvântaţi cu toate binecuvîntările duhovniceşti (Efeseni 1.13). Relaţia noastră unii cu alţii ca oameni credincioşi este deci duhovnicească, desi deseori pot fi prezente şi legături pămînteşti, materiale, pentru că noi locuim

încă pe pământ.

În Deuteronom 15 ne sînt prezentate diferite lucruri care ne arată în ce mod putem reţine ceva pe nedrept de la fraţi şi surori, însă şi cum le putem da ceva. Cînd de exemplu o soră vine regulat duminica dimineaţa la ora de închinare cu inima goală, pentru că ea a neglijat în timpul săptămînii să se ocupe cu Domnul, ea reţine atunci pe nedrept ceva nu numai de la Domnul, ci şi de la fraţii prezenţi. în inima ei nu este nimic prezent, pe care Duhul Sfînt să-l poată folosi, ca împreună cu adorarea din inimă a celorlalţi să se ridice spre Dumnezeu ca lucrarea de un miros plăcut. Tot aşa poate fi şi la un frate. Dacă Duhul Sfînt vrea să mă folosească în strângerile noastre laolaltă ca gură a Adunării în rugăciune sau în închinare sau ca gură a Domnului la lucrarea în Cuvînt, atunci eu reţin ceva pe nedrept nu numai de la Domnul, ci şi de la fraţi, dacă nu mă las folosit. Cuvîntul lui Dumnezeu spune că eu trebuie să iubesc pe fraţi şi pe surori. Nu le reţin eu ceva pe nedrept din ceea ce este un drept al lor? Este adevărat ce a spus odată un frate: „Singurul asupra căruia noi avem un drept, este locul în iad, căci pe acesta l-am cîştigat noi. însă noi avem privilegii infinite, care pot fi obţinute numai prin har".

Nu mint eu pe fratele meu, cînd ceea ce el mi-a istorisit confidenţial, eu spun altora, abuzez sau dispreţuiesc ceea ce mi-a povestit? Sau, dacă eu nu spun adevărul cu privire la ce ştiu de la el sau ceea ce mi-a povestit el? Nu-l nedreptăţesc eu, cînd tăgăduiesc sau micşorez aptitudinile sau darurile duhovniceşti pe care el le-a primit? Dacă eu nu dau unui frate sau unei surori cinstea care li se cuvine, datorită stării lor duhovniceşti — căci unui creştin i se cuvine cinste, potrivit umblării sale cu Domnul si stării lui duhovniceşti — nu le iau eu atunci ceva din ce li se cuvine? Cînd eu aud că se spune ceva despre un frate, despre care ştiu că nu este adevărat, iar eu nu mă împotrivesc acestuia şi nu spun că eu pot dovedi că nu este adevărat, nu răpesc eu cinstea fratelui? Noi putem număra încă multe alte situaţii asemănătoare chiar referitor la lucrurile materiale, ca bani sau altceva. Probabil că eu datorez bani unui frate şi nu-i dau înapoi pentru că el a uitat sau din alt motiv. Sau poate am împrumutat o carte de la el şi nu i-o mai dau înapoi. Sînt atît de multe lucruri pe care noi le putem reţine de la fraţii noştri, cu toate că ei au drept asupra lor sau, mai bine zis, noi le sîntem datori în privinţa aceasta. Vedem ce spune Dumnezeu în privinţa aceasta: “cînd va păcătui astfel şi se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat prin jaf sau luat prin înşelăciune, sau încredinţat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurămînt fals, să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din preţul lui şi să-l dea în mîna stăpînului lui, în ziua cînd îşi va aduce jertfa pentru vină. Iar ca jertfă pentru vină, să aducă DOMNULUI pentru păcatul lui un berbec fără cusur, luat din turmă, după preţuirea ta şi să-l dea preotului. Şi preotul va face pentru el ispăşirea înaintea DOMNULUI şi i se va ierta, oricare ar fi fost lucrurile care l-au făcut vinovat" (Levitic 6.4-7).

Am observat noi ordinea din versetele 5 şi 6? Dumnezeu spune că în acest caz trebuia mai întîi dată despăgubirea, înainte de aducerea jertfei pentru vină. Numai după ce a fost dată despăgubirea, la care s-a adăugat a cincea parte şi apoi s-a adus jertfa pentru vină, urmează iertarea din partea lui Dumnezeu. Dacă este vorba de lucruri între credincioşi, atunci Dumnezeu doreşte ca noi să dăm mai întîi celuilalt, pentru paguba pe care i-am făcut-o, despăgubirea şi 20 de procente mai mult decît i-am luat ceva pe nedrept. Dacă eu am arătat prea puţină dragoste unui frate, trebuie mai întîi să recunosc aceasta înaintea lui şi să-l iubesc cu 20 de procente mai mult. Dacă eu am cinstit prea puţin pe un frate, atunci eu trebuie să-l cinstesc cu 20 de procente mai mult decît ar fi fost normal. Cînd el vede ce a lucrat harul lui Dumnezeu în mine, inima sa va fi satisfăcută, aşa încît el se va întoare liber şi deschis spre mine şi problema va fi rezolvată. Acest gînd este foarte serios. Nu am experimentat noi deja că cineva spunea: „Am mărturisit înaintea lui Dumnezeu, de aceea acum sînt curat" şi părerea lui era că nu mai avea nimic de făcut faţă de persoana aceea sau cel mult să spună: „Nu trebuia să fac aşa" şi nimic mai mult? Dacă noi ne purtăm aşa, nu avem nimic înapoi din ceea ce am luat pe nedrept şi nici cele 20 de procente. Numai cînd recunoaştem pe deplin că am păcătuit şi am făcut nedreptate, înapoiem ceea ce am luat pe nedrept. Atunci nu mai avem nevoie de dezvinovăţirea acestea: ‚Ah, nu m-am gîndit chiar aşa" sau „Asta nu trebuie s-o interpretezi aşa", ci noi dăm totul şi adăugăm 20 de procente la aceasta. Aşa am văzut şi la celelalte jertfe pentru păcat. Mai trebuie să depunem înaintea lui Dumnezeu şi a aproapelui o mărturie deplină şi apoi să dăm a cincea parte mai mult, aşa încît cel care a suferit paguba să devină acum mai bogat decît a fost mai înainte. El a primit atunci înapoi ceea ce eu i-am răpit sau reţinut şi acum obţine încă 20 de procente pe deasupra. Prin aceasta el a devenit mai bogat şi problema nu lasă înapoi nici o amărăciune în inima lui, ca el să poată spune: „Mi-a făcut nedreptate", ci atunci va fi bucurie în inima Sa, pentru că a devenit mai bogat, căci am rezolvat problema cu adevărat.

Cînd eu am făcut aceasta, Dumnezeu spune: „După ce tu ai rezolvat problemele cu fraţii şi cu surorile, vino cu mărturisirea vinei tale la Mine". Dumnezeu vrea ca noi să rezolvăm mai întîi problemele dintre noi, înainte ca noi să venim la El. înainte de a face acestea, El nu primeşte jertfa noastră pentru vină. Cînd, după aceea noi venim la El cu judecata noastră de sine, citim că preotul face ispăşire pentru noi şi ni se va ierta. în acest mod vrea Domnul Isus, Marele Preot, să îndepărteze răul.

Nu credem că toate problemele vechi se vor rezolva dacă noi ne-am purta după aceste principii, ca nici un lucru vechi să nu rămînă „răni vechi", care niciodată n-au fost curăţite cu adevărat în modul descris aici? Insă a fi în stare pentru aceasta, trebuie să fii bogat duhovniceşte. Un sărac duhovniceşte niciodată nu va putea să înlătura pe deplin, conform gîndurilor lui Dumnezeu, vina faţă de un frate sau faţă de o soră. Consecinţa acesteia este că relaţiile sale cu fratele sau cu sora niciodată nu vor putea fi

restaurate pe deplin şi el nu va avea niciodată părtăşie deplină cu Tatăl şi cu Domnul Isus. Nu poate fi aceasta cauza că aşa de multe inimi sînt înstrăinate una de alta? Numai privirea la Domnul Isus, care pe cruce a plătit pe deplin nu numai datoria noastră faţă de Dumnezeu, ci a dat şi o a cincea parte mai mult, încît harul lui Dumnezeu şi dragostea Sa pot face inima noastră suficient de bogată, ne poate face să păşim pe drumul restabilirii care ne este arătat aici de către Dumnezeu. Este singurul drum! In acest caz Dumnezeu nu spune: „Dacă tu eşti prea sărac, Eu sînt mulţumit cu mai puţin, cu o capră, o pereche de turturele sau cu a zecea parte dintr-o efă de făină". In căile Sale de cîrmuire Dumnezeu trebuie să pretindă aici preţul întreg. Numai aşa este posibilă restabilirea. Cît de serios ne vorbeşte aceasta! Sînt inimile noastre suficient de bogate ca să păşească totdeauna pe acest drum? Dacă nu este aşa, aceasta nu depinde de Dumnezeu. El ne-a prezentat mai întîi arderea- de-tot la care noi am văzut că Domnul Isus a plătit mult mai mult decît noi datoram, pentru ca astfel tot ce era între noi şi Dumnezeu să poată fi îndepărtat, ca prin aceasta Dumnezeu să poată acum să ne facă nespus de bogaţi, ceea ce a şi făcut. Apoi El ne-a arătat în jertfa de mîncare toată slava personală a Domnului Isus, ca astfel noi, ca preoţi, să ne putem hrăni din ea şi prin aceasta să devenim practic asemenea Lui. In cele din urmă El ne-a adus la masa Sa cu jertfa de mulţumire, ca acolo împreună cu Tatăl şi cu Fiul să avem parte de masa minunată — să ne hrănim din toată slava lucrării minunate de pe cruce a Domnului Isus. Dacă noi am văzut lucrul acesta cu adevărat şi l-am luat în inima noastră, sîntem atît de bogaţi încît să putem plăti pe deplin datoria noastră faţă de fraţi sau faţă de surori şi cu uşurătate să putem să le dăm în plus „a cincea parte" şi să dorim aceasta. Să ne dăruiască Domnul har, ca asa să fie.

Capitolul 15

Legea arderii-de-tot (Levitic 6.8-13)

Ajungem acum la legea arderii-de-tot, după ce în capitolul 1 am văzut rînduielile generale pentru jertfa arderii-de-tot. Aici deci găsim principiile exacte pe care trebuie să le ia în seamă cel care doreşte să aducă o ardere-de-tot. In capitolul 6.8 vedem că legea a fost dată lui Aaron şi fiilor săi, în timp ce în capitolul 1 este vorba de cineva din popor. Oricine are voie să aducă lui Dumnezeu o ardere-de-tot, însă aici este vorba de Aaron şi de fiii săi. Principiile dumnezeieşti cu privire la slujba noastră de duminica dimineaţa sînt încredinţate Domnului şi acelora care sînt preoţi. Prin fiii lui Aaron trebuie să înţelegem pe acei copii de parte bărbătească care au voie să execute realmente slujba preoţească. Ei stau zilnic în prezenţa Domnului şi de aceea sînt obişnuiţi să judece totul potrivit gîndurilor lui Dumnezeu. Acestora, deci, Dumnezeu le dă indicaţii care trebuie urmate la îndeplinirea slujbei. Acesta este un principiu

general în Cuvîntul lui Dumnezeu. In Numeri 10 citim de exemplu despre trompetele de argint cu ajutorul cărora Moise putea să cheme tot poporul, însă se aminteşte în mod deosebit, că preoţii trebuiau să sufle în ele. Asta înseamnă că Domnul Isus, a cărui imagine este Moise, care rosteşte cu autoritate Cuvîntul lui Dumnezeu, face aceasta în mod obişnuit prin preoţi, adică aceia care au cu adevărat părtăşie cu El şi pot să înţelegă cel mai bine gîndurile Sale. Ei exercită slujba cea mai importantă, aşa cum am văzut deja în capitolul 1, unde tot ceea ce cerea înţelegere trebuia împlinit de preoţi. Şi la citirea versetelor care ne stau în faţă e bine să ne gîndim la aceasta.

‚Arderea-de-tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea pînă dimineaţa şi focul să ardă pe altar" (versetul 9). Aproape acelaşi gind îl găsim şi in Exod 29, unde se spune că ân fiecare dimineaţă şi seară trebuia să fie adusă arderea-de-tot — seara, ca astfel in timpul nopţii să se poate înălţa spre Dumnezeu mirosul jertfei. In chip profetic vedem în aceasta însemnătatea lucrării Domnului Isus pentru noi şi pentru Israel. Noi trăim în noapte; cînd Domnul a fost trădat de Iuda era noapte (Ioan 13.20). Odată se va ivi ziua cînd Domnul va reveni ca Soare al dreptăţii. Aceasta va fi o zi deosebită pentru Israel. Deci arderea- de-tot era hotărîtă pentru ziuă, căci numai pe baza lucrării Domnului Isus va fi binecuvântat Israel; însă era şi pentru noapte, căci şi noi primim binecuvîntările noastre numai pe baza lucrării Domnului.

Aici însă se arată categoric că arderea-de-tot trebuia să fie toată noaptea pe vatra altarului. Este vorba aici despre jertfa arderii-de-tot, pe care noi o aducem. Dumnezeu vede lucrarea Domnului Isus tot timpul. Dacă El numai o clipă n-ar vedea-o, nu ar exista nici o binecuvântare pentru noi. însă pentru că aici este vorba de arderea-de-tot pe care noi o aducem, Cuvîntul lui Dumnezeu spune cu privire la ea că focul trebuie să ardă toată noaptea. Cred că în Numeri 28 găsim aproape acelaşi gînd, cînd se spune că Dumnezeu doreşte să primească jertfe de pe acest pămînt blestemat, din această pustie, în care Dumnezeu este lepădat. El doreşte totuşi să vadă roade din acest pămînt. Aceasta o vedem şi aici. Şi chiar dacă este noapte pe pămînt, Dumnezeu doreşte ca mirosul arderii-de-tot să se ridice spre El. Ce gînd preţios, mai ales dacă ne gîndim la jertfele noastre! în tot timpul cît Domnul Isus este lepădat, Dumnezeu doreşte ca ai Săi să-I aducă arderi-de-tot, ca astfel să se ridice totdeauna spre El mirosul plăcut — nu ca odinioară de pe cruce, ci ca mirosul jertfei arderii-de-tot adusă Lui. Aşa cum am văzut, asta înseamnă ca noi să privim pe Domnul Isus ca ardere-de-tot şi, ceea ce noi am văzut în El, să aducem ca jertfă.

Acelaşi gînd îl găsim şi în Psalmul 134. Probabil cunoaştem succesiunea celor trei Psalmi 132-134. în Psalmul 132 vedem locul strîngerii laolată. în Psalmul 133.1 citim: „Iată, ce bine şi ce plăcut este pentru fraţi să locuiască împreună în unitate" şi în Psalmul 134 găsim slujba care se execută acolo. Se

spune în primul verset: „Iată, binecuvântaţi pe Domnul, toţi slujitorii Domnului, care staţi nopţile în casa Domnului!" Mulţi nu înţeleg de ce se spune aici „nopţile", însă noi înţelegem, dacă vedem ce învaţă Noul Testament. Aşa merge pînă la sfârşitul Psalmului 134, căci acolo găsim dimineaţa: „Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile şi pământul!" Cu aceasta cântările treptelor (sau cîntările urcării) se termină.

În Levitic 6.9 se vorbeşte despre arderea-de-tot:,Arderea-de- tot să rămînă pe vatra altarului toată noaptea pînă dimineaţa şi focul să ardă pe altar" (versetul 9). Aceasta este deci slujba preoţilor. în primul rînd se referă la Domnul Isus, căci Aaron este o imagine a Domnului Isus. însă Aaron şi fiii săi sînt numiţi impreună, adică este o misiune şi a fiilor lui Aaron. Ce slujbă minunată cere Domnul Isus de la noi! Este misiunea noastră să ingrijim in tot timpul lepădării Domnului să se înalţe către Dumnezeu mirosul arderii- de-tot, pentru că noi, credincioşii, aducem această jertfă lui Dumnezeu.

Dacă ne gîndim acum la jertfa pentru păcat, vedem că există diferenţe între cele două. Jertfa pentru păcat este necesară pentru mântuirea noastră. însă era adusă numai odată pe an. Nu găsim că se mai repeta. Probabil că se mai întîmpla, cînd păcătuia cineva, aşa cum vedem în capitolul 4 şi 5, însă despre o jertfă pentru păcat de bunăvoie nu se vorbeşte niciodată. Aici însă, unde se vorbeşte despre arderea-de-tot, Dumnezeu porneşte de la considerentul că inimile noastre sînt pline şi aduc necurmat această jertfă. Aceasta îl bucură! Şi este un gînd serios pentru inimile noastre. Cînd am venit prima dată la Dumnezeu, am văzut pe Domnul Isus ca jertfă pentru păcat, căci noi ne-am preocupat cu ceea ce aveam nevoie. însă cînd am cunoscut cu adevărat pe Domnul Isus, Dumnezeu doreşte ca noi să ne ocupăm cu Domnul Isus ca ardere-de-tot. Chiar dacă noi nu uităm niciodată lucrarea Sa cu privire la păcatele noastre, înţelegem totuşi că o jertfă pentru păcat nu a fost adusă pe altar. In acest scop Dumnezeu doreşte o ardere-de-tot. Slujba noastră constă totdeauna, deci, ca în tot timpul lepădării Domnului să aducem arderi-de-tot, care se înalţă ca un miros plăcut spre El.

Focul trebuia menţinut să ardă pe altar. Focul este o imagine a sfinţeniei lui Dumnezeu care cercetează şi verifică. Cu privire la Domnul Isus pe cruce, văzut ca ardere-de-tot, se ridică numai un miros plăcut către Dumnezeu. Este slujba noastră ca să îngrijim ca focul să fie menţinut aprins, adică noi să privim înapoi la cruce, ca să vedem cum focul a cercetat pe Domnul şi cum s-a ridicat spre Dumnezeu numai un miros plăcut.

Asta nu înseamnă însă că lucrarea nu este desăvîrşită. Vedem în versetul 10 că este înfăptuită. Noi umblăm în siguranţa că lucrarea a fost înfăptuită şi Dumnezeu a fost pe deplin slăvit. Noi ştim că în Domnul Isus nu se găseşte nimic care să nu fie bun si sîntem conştienţi că totul în El este desăvîrsit. În această situaţie cercetăm mereu arderea-de-tot, ca să vedem cum totul este desăvîrsit şi ca să exprimăm

aceasta înaintea lui Dumnezeu, însă, aşa cum am spus, facem aşa, fiind siguri de faptul că lucrarea a fost săvîrşită. Aşa găsim în versetul 10: „Preotul să se îmbrace cu tunica de in şi peste trup cu lenjerie de in, să ia cenuşa făcută de focul care va mistui arderea-de-tot de pe altar şi s-o verse lîngă altar".

Preotul trebuia deci să se preocupe cu cenuşa focului şi să îmbrace tunica de in şi lenjeria de in, adică îmbrăcămintea pe care el o purta în Ziua cea mare a Ispăşirii. înseamnă că noi trebuie să posedăm îndreptăţirea practică, atunci cînd ne preocupăm aşa cu Domnul Isus. Despre aceasta vorbeşte inul, aşa cum spune Apocalipsa 19.8. Cum se putea sta permanent lîngă arderea-de-tot şi să fie înconjurat de mirosul plăcut care ieşea din ea — căci un preot, care se afla totdeauna lîngă altar şi lîngă arderea-de-tot, care vorbeşte despre dăruirea deplină a Domnului faţă de Dumnezeu, care a mers pînă la moarte, trăia în acest miros plăcut, cum poate să se preocupe de aceste lucruri şi să fie practic necurat?

Cenuşa este simbolul lucrării săvîrşite şi chiar a unei lucrări săvîrşite în moarte. Cenuşa ia fiinţă numai cînd totul a fost mistuit de foc. Gîndul călăuzitor la noi trebuie să fie că Hristos a murit; şi chiar dacă a avut loc ca ardere-de-tot pentru slava lui Dumnezeu, totuşi acolo a fost adusă, unde El a murit pentru noi, unde Dumnezeu trebuia să termine cu omul firesc, aşa încît noi nu avem voie niciodată să uităm că am murit împreună cu Hristos, că omul cel vechi este judecat şi trebuie să trăim în puterea învierii.

Aceasta are însă consecinţe asupra vieţii noastre practice. Noi avem voie să stăm la altar, însă, pe lîngă aceasta, avem o misiune, o slujbă. Altarul de aramă era într-adevăr o parte a cortului întîlnirii şi era totuşi în pustie. Curtea din faţă a cortului este o imagine a pămîntului ca loc unde stătea cruce. în Evrei 13.10-13 citim că noi trebuie să ne găsim ori în Locul Preasfînt ori în afara taberei. Cînd ne strângem laolaltă ca Adunare, la masa Domnului, ca să ne aducem jertfele, atunci vedem cu ce caracter trebuie să fim acolo: trebuie să fim conştienţi că lucrarea a fost înfăptuită, trebuie să realizăm că am murit împreună cu Domnul şi că omul cel vechi nu are nici o autorizare de a fi prezent. Aşa aducem noi jertfele noastre de ardere-de-tot. însă nu rămînem totdeauna acolo, ci trebuie să ieşim afară în lume, unde trebuie să depunem mărturia noastră. Atunci noi nu mai avem aceleaşi haine ca în Locul Presfînt.

Apoi să se dezbrace de veşmintele lui şi să se îmbrace cu altele ca să scoată cenuşa afară din tabără, într-un loc curat (versetul 11). Acesta este al doilea lucru, altă parte a slujbei noastre care se face în afară. Noi trebuie apoi să fim într-un loc curat în afara taberei, despărţiţi de toate organizaţiile bisericeşti şi omeneşti. Acolo noi trebuie să purtăm cenuşa, adică mărturia lucrării înfăptuite, însă nu ca jertfă pentru păcat, ci ca ardere-de-tot. înseamnă într-adevăr sfîrşitul naturii omeneşti, însă peste aceasta se arată deplina dăruire faţă de Dumnezeu.

În versetele 12 şi 13 Dumnezeu arăta încă odată clar că focul de pe altar nu avea voie să se stingă:

„Focul să ardă pe altar şi să nu se stingă deloc; în fiecare dimineaţă preotul să aprindă lemne pe altar, să aşeze arderea- de-tot pe ele şi să ardă deasupra grăsimea jertfelor de mulţumire. Focul să ardă necurmat pe altar şi să nu se stingă deloc".

Consider că din aceasta rezultă şi ce înseamnă lucrarea pentru Israel. Israel a lepădat pe Domnul Isus, de aceea a venit judecata asupra poporului. însă cum se face că nu a fost nimicit cu totul şi că îl aşteaptă un viitor minunat? Motivul pentru aceasta este că din arderea-de-tot se ridică spre Dumnezeu un miros plăcut.

În Ioan 11.52 citim că Domnul Isus a murit pentru popor, însă şi ca să adune pe copiii lui Dumnezeu care sînt risipiţi. El a murit în primul rînd pentru popor. Aceasta am văzut-o şi la studiul capitolului 16 din Levitic. Jertfa pentru păcat a fost adusă pentru Aaron şi casa lui, însă şi pentru popor. Acelaşi gînd îl găsim şi în Evrei 2.17: „De aceea, a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate, ca să poată fi în lucrurile privitoare la Dumnezeu, un Mare Preot milos şi credincios, ca să facă ispăşire pentru păcatele poporului". Hristos trebuia să moară pentru păcatele poporului. Pentru că mirosul plăcut al jertfei Domnului Isus s-a ridicat spre Dumnezeu, Dumnezeu poate suporta poporul, poate să-l păzească şi în viitor să-l conducă în binecuvântări. Normal, fiecare persoană trebuie să se pocăiască, pentru că numai iudeii născuţi din nou vor intra în împărăţia de o mie de ani. Cei necredincioşi vor fi judecaţi. însă acum Dumnezeu suportă poporul pe baza arderii-de-tot.

Să privim acum mai departe slujba preotului. El trebuia să menţină focul aprins şi în fiecare dimineaţă să aprindă lemne pe el şi să aducă arderea-de-tot. Este acelaşi lucru ca şi în capitolul 1; însă vedem aici că se petrece fără întrerupere. El trebuia să aprindă lemnele. Am văzut deja că lemnul este o imagine a naturii omeneşti, care trebuie distrusă. însă şi omul nou are o natură, natura cea nouă, pe care am primit-o. Cu ea trebuie să se preocupe preotul. în slujba sa preoţească pentru credincioşi, el trebuie să menţină inimile calde, ca astfel Duhul Sfînt să le poată întrebuinţa pentru arderea-de- tot. Să ne gîndim numai la cei doi ucenici în drumul lor spre Emaus, din Luca 24. Domnul le vorbeşte şi acesta este începutul slujbei preotului. Ei erau însă întristaţi şi nu aveau nici o înţelegere faţă de lucrarea Sa minunată. însă după ce Domnul a vorbit cu ei despre Sine însuşi, ei puteau spune: „Nu ne ardea inima în noi, cînd ne vorbea pe drum şi ne deschidea Scripturile?" Cred că acesta este un exemplu pentru ceea ce găsim aici. Este stimularea sentimentală, prin care credincioşii sînt în stare să aducă arderea-de-tot.

Ajungem apoi la arderea-de-tot însăşi, pe care trebuia s-o aducă preoţii. Am văzut deja în capitolul 1, ce însemna aceasta şi anume să aşeze fiecare bucăţică în modul cuvenit. Arderea- de-tot era tăiată în bucăţi şi acestea erau aşezate într-o ordine precisă pe altar, încît preotul putea să aducă lui Dumnezeu toată desăvîrşirea lăuntrică a Domnului în ansamblul ei real. Dragostea Sa, dreptatea Sa, sfinţenia Sa,

înţelepciunea pe care El a arătat-o în drumul Său, puterea în care El a săvîrşit lucrarea şi dăruirea Sa totală trebuiau făcute vizibile şi privite. Aceasta este slujba preotului. Este în stare de slujbă, numai acela care se ocupă amănunţit de lucrarea Domnului Isus, care a tăiat în bucăţi arderea-de-tot şi a privit-o cu adorare.

Se spune apoi că preotul trebuia să ardă pe foc grăsimea jertfei de mulţumire. Jertfa de mulţumire este o imagine a lucrării Domnului Isus ca baza părtăşiei noastre cu Dumnezeu, un tablou al crucii Domnului Isus în sensul că acesta este obiectul prin care noi avem părtăşie cu Dumnezeu. Prin crucea Domnului Isus, Dumnezeu a fost pe deplin slăvit. Dumnezeu spune acum: Eu am fost acolo pe deplin satisfăcut. Şi inimile noastre pot spune că prin această lucrare noi sîntem pe deplin mîntuiţi. Dacă ne gîndim la aceasta, inimile noastre sînt umplute de bucurie şi aceasta este părtăşie, căci avem aceleaşi sentimente ca şi Tatăl. Aici sînt amintite bucăţile de grăsime, acestea sînt părţile jertfei de mulţumire care erau în mod special hotărîte pentru Dumnezeu şi care în Levitic 3.11 şi 16 sînt numite „mîncarea" lui Dumnezeu. Nu este minunat că se spune lucrul acesta aici? Legea jertfei de mulţumire se găseşte în capitolul 7, însă aici, la tratarea arderii-de-tot este arătată în context. Ceea ce noi aducem lui Dumnezeu ca ardere-de-tot şi anume cu dorinţa ca mirosul ei să se ridice spre Dumnezeu, aceasta El o numeşte mîncarea Sa, pîinea Sa. Ce gînd minunat! Dumnezeu primeşte ca mîncare şi hrană ceea ce noi Ii jertfim!

Cît de important este aceasta pentru El, vedem în versetul 13; acolo se spune pentru a treia oară: „Focul să ardă necurmat pe altar şi să nu se stingă deloc". Ce slujbă minunată am primit noi, însă şi ce răspundere!

Capitolul 16

Legea jertfei de mîncare (Leviticul 6. 14-23)

Am văzut că legea jertfei de mîncare vorbeşte despre viaţa Domnului Isus, din ziua naşterii Sale, pînă la moartea Sa; nu se referă deci la lucrarea de împăcare, pe care El a făcut-o, ci la persoana Lui. Slava legată de aceasta nu se putea descoperi decît în viaţa Sa pe pămînt. Slava Sa prezentă în cer ne este împărtăşită de Duhul Sfînt, însă frumuseţea Sa morală o vedem numai în viaţa Sa pe pămînt.

Am văzut de asemenea că jertfa de mîncare era totdeauna adusă odată cu o ardere-de-tot. Capitolul 2 este strîns legat de capitolul 1. Este vorba de o comunicare a Domnului şi tot aşa este şi în capitolul 6. In versetul 8 se spune: „Domnul a vorbit lui Moise, spunînd" şi aceeaşi expresie o găsim şi în versetul 19. Aceste unsprezece versete alcătuiesc aşadar un întreg; versetele 8-13 conţin legea arderii-de-tot şi

versetele 14-18 legea jertfei de mîncare. In aceasta vedem cît de strîns erau legate aceste două jertfe. Insă arderea-de-tot este numită în primul rînd. Cronologic trebuia mai întîi să fie jertfa de mîncare; moartea Domnului a avut loc la sfârşitul drumului Său pe pământ. însă Dumnezeu ne arată aici succesiunea normală. Nici un om nu este în stare să vadă slava Domnului Isus, da, nu este nici măcar în stare să se preocupe cu El, dacă nu cunoaşte lucrarea Domnului. El trebuie să ştie că pe baza arderii-de-tot vine deci mai întâi faptul că credinciosul a recunoscut că are libertate să se apropie de Dumnezeu, că se poate preocupa cu jertfa de mîncare, cu frumuseţea Domnului Isus ca Om pe pământ. Cînd spun „ca Om pe pământ", atunci mă gîndesc la felul cum El a fost revelat aici ca Om; este vorba de slava Sa personală, care nu a început cînd El a venit pe pământ şi nu s-a terminat cînd El a părăsit pământul, dar care s-a arătat pe pământ.

În capitolul 2 am văzut diverse aspecte ale jertfei de mîncare, care arătau diferitele exerciţii prin care trebuia să treacă Domnul Isus, în care El a fost verificat prin focul lui Dumnezeu, al căror rezultat a fost numai un miros plăcut pentru Dumnezeu. Niciodată nu a fost în viaţa Domnului Isus ceva care să nu fi fost desăvîrsit pentru Dumnezeu.

Aici, la legea jertfei de mîncare nu găsim însă aceste diferenţieri. Dacă am fi avut numai legea, atunci am fi cunoscut numai părţile componente ale jertfei de mîncare. în versetul 15 este vorba de floarea făinii, untdelemn şi tămîie. Aici nu se pune accentul pe diferite minunăţii ale Domnului, ci înainte de toate pe participarea preotului la aceasta.

Mai întîi trebuia ca unul din fiii lui Aaron să aducă înaintea Domnului jertfa de mîncare. Asta înseamnă că aceasta era făcută de o persoană. Apoi se spune în versetul 15: „Preotul să ia un pumn din floarea făinii de la darul de mîncare şi din untdelemn, cu toată tămîia care este pe darul de mîncare şi s-o ardă pe altar ca aducere aminte de un miros plăcut DOMNULUI".

Aici se referă la unul din fiii lui Aaron, însă nu este singur, căci el este unul dintr-o grupă de persoane şi ceea ce făcea el stă de aceea în legătură cu toţi. Aaron aducea o jertfă pentru sine şi pentru casa lui şi din Evrei 3.6 deducem că noi sîntem casa adevăratului Aaron. Toţi credincioşii aparţin acestei case, ei sînt neamul preoţesc despre care citim în 1 Petru 2.5. însă aici este vorba în mod special de fiii lui Aaron. Femininul este în Biblie un simbol ai poziţiei, iar bărbătescul o imagine a puterii în care se realizează această poziţie. Aşa vedem şi din expresia aceasta, „un fiu al lui Aaron". într-adevăr, orice credincios este un preot, însă adevereşte el aceasta? Un preot este în mod normal în Locul Preasfînt şi acolo slujeşte lui Dumnezeu. Credinciosul ştie că are intrare liberă la Dumnezeu, însă întrebarea este în ce măsură realizează el aceasta? în fiii lui Aaron vedem pe aceia care nu numai că ştiu că au intrare liberă în Locul Preasfînt, ci care se şi folosesc de această libertate şi de aceea se

găsesc constant în prezenţa lui Dumnezeu şi-I slujesc. Ei au cunoscut în Locul Preasfînt gîndurile şi sentimentele lui Dumnezeu, ei ştiau ce se potriveşte în prezenţa Sa şi cum judecă El toate lucrurile.

Acţiunea cea mai înaltă, aducerea acestei jertfe înaintea Domnului, înaintea altarului şi acţiunea de jertfire puteau să fie exercitate numai de fiii lui Aaron. Aci, în versetul 14, vedem acelaşi lucru cu privire la jertfa de mîncare: „Unul din fiii lui Aaron s-o aducă înaintea DOMNULUI, înaintea altarului". însă nu o făcea singur, ci în legătură cu toţi fiii lui Aaron, căci se spune „unul din fiii lui Aaron". El jertfea pe altar partea cuvenită DOMNULUI. NU vreau să intru aici în însemnătatea acestor cuvinte, pe care am văzut-o la tratarea capitolului 2. Unul din fiii lui Aaron trebuia să jertfească pe altar această parte. Ce slujbă minunată! El jertfeşte ceea ce vorbeşte de natura omenească minunată a Domnului, de ungerea cu Duhul Sfînt din tot timpul vieţii Sale şi de măreţia Persoanei Sale, care este exprimată prin tămîie. Toate acestea, el avea voie să le aducă pe altar: „de un miros plăcut". încă odată, ce slujbă minunată! Tămîia este mult mai sublimă pentru Sine, căci ceea ce reprezintă tămîia, numai El poate înţelege deplin. însă chiar dacă noi n-o putem cuprinde, tot avem voie să vedem că tămîia este preţioasă şi avem voie s-o aducem lui Dumnezeu. însă numai acela care era obişnuit cu prezenţa lui Dumnezeu avea voie să facă lucrul acesta, căci numai atunci se poate recunoaşte ce este tămîia.

Citim apoi în versetul 16: ‚Aaron şi fiii lui să mănînce ce va mai rămîne din darul de mîncare; s-o mănînce fără aluat, într-un loc sfînt, în curtea cortului întîlriirii". Deci fiii lui Aaron aveau voie să mănînce din aceleaşi lucruri pe care Dumnezeu le obţinea ca mîncare. Nu era numai partea acelui fiu al lui Aaron care a adus jertfa, ci partea tuturor fiilor lui Aaron şi chiar al lui Aaron însuşi. Ştim că Aaron este o imagine a Domnului Isus. Aşa avea voie întreaga familie a lui Dumnezeu — chiar dacă ei sînt limitaţi aici la fiii lui Aaron, adică aceia care se purtau şi în mod practic ca preoţi — ca împreună să se bucure de aceeaşi mîncare pe care Dumnezeu o primea ca parte a Sa. Ce gînd minunat!

Însă această mîncare avea voie să fie consumată numai într-un loc sfînt. Nu în Locul Sfînt sau în Locul Preasfînt — căci acolo totul era hotărît pentru Dumnezeu şi omul nu avea intrare — ci într-un „loc sfînt", adică despărţiţi de lume, acolo unde totul era în armonie deplină cu Dumnezeu. Este vorba de curtea cortului întâlnirii. Asta arată în primul rînd un loc care stă în legătură cu strîngerea laolaltă, acolo unde Dumnezeu invită pe poporul Său să se adune. în al doilea rînd este locul unde fiii lui Aaron îl întâlneau pe Aaron, în despărţire de lume şi în unitate unul cu altul. Altarul reprezintă masa Domnului şi vedem cum ei acolo împreună îşi ocupă fiecare locul şi mănîncă mîncărurile minunate: natura omenească sfîntă a Domnului Isus, amestecată cu untdelemn, un tablou al ungerii cu Duhul Sfînt în timpul vieţii de aici a Domnului.

În 1 Ioan 2 credincioşii sînt împărţiţi în trei grupe. Acolo este vorba de copilaşi, care cunosc pe Tatăl,

de tineri, care sînt tari, însă şi de părinţi, despre care se spune numai că ei cunosc pe Acela care este de la început. Un cititor superficial ar putea spune: „Se ştie de orice credincios, că oricine care are credinţă, cunoaşte pe Domnul Isus". în capitolul 5.1 se spune totuşi: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu", însă cu aceasta nu este spus acelaşi lucru ca în capitolul 2. Nu ştiu părinţii mai mult decît cei născuţi din nou de curînd? în 1 Ioan 1.1 se dă răspunsul. Acolo se vorbeşte despre „ceea ce era de la început" şi se precizează la care început se referă: „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mîinile noastre, cu privire la Cuvîntul vieţii". începutul este deci clipa cînd Domnul Isus a venit pe pămînt şi acesta este înţelesul cuvîntului „început" din capitolul 2.13: „Vă scriu, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel care este de la început". Ei nu au cunoscut numai jertfa pentru păcat, încît ştiu că păcatele le sînt iertate, ci şi arderea-de-tot. Ei au văzut cît de minunată este lucrarea Domnului Isus, pe baza căreia nu numai păcatele noastre sînt iertate, ci şi Dumnezeu a fost slăvit şi că această slavă ne este socotită nouă, căci noi am fost făcuţi plăcuţi în Cel Preaiubit, aşa că Dumnezeu ne iubeşte aşa cum iubeşte pe Domnul Isus. Ei nu au rămas numai la această lucrare minunată, ci au venit la Persoana care a făcut-o şi cu aceasta la jertfa de mîncare. Noi avem voie să spunem că părinţii sînt aceia care au cunoscut jertfa de mîncare, viaţa sfîntă a Domnului Isus şi au luat-o ca realitate în inima lor. Dacă un credincios nu a înţeles încă în totul arderea-de-tot, se vede deseori că el se preocupă cu epistolele, care explică acest adevăr şi aceasta este desigur ceva bun. însă cînd a înţeles jertfa, el poate să meargă mai departe. Vedem aceasta la fraţi şi la surori care s-au maturizat duhovniceşte. Prin cercetarea epistolelor ei au înţeles ce înseamnă jertfa pentru păcat şi arderea-de-tot şi poate şi jertfa de mulţumire. Acum ei au ajuns la jertfa de mîncare şi citesc cu cea mai mare desfătare Evangheliile, în care privesc viaţa Domnului Isus şi pot să vadă diversele părţi care sînt prezentate în anumite Evanghelii. Căci cheia înţelegerii Evangheliilor constă în faptul de a recunoaşte ce caracter poartă Domnul Isus în cele patru relatări şi de a cerceta fiecare secţiune în context. Atunci măreţia slavei Domnului devine vizibilă. Acesta este semnul caracteristic al unui părinte în Hristos. El cunoaşte slava Sa de la început, căci el a privit toată viaţa Domnului Isus. Acesta este şi semnul de recunoaştere al unui fiu al lui Aaron.

Am văzut cum exercitau slujba fiii lui Aaron. Au dat lui Dumnezeu partea care I se cuvine şi sînt adunaţi în Locul Sfînt — nu în Locul Preasfînt sau Sfîntă Sfintelor, ci la altarul de aramă, într-un loc sfînt — despărţiţi de lume. Acolo ei se preocupă de viaţa sfîntă a Domnului Isus, însă nu numai ei, ci împreună cu Aaron. Domnul este împreună cu ai Săi. Nu corespunde aceasta strîngerilor noastre laolaltă de duminica dimineaţa? Nu vreau să spun prin aceasta că nu poate fi aşa şi în afara strîngerilor noastre laolaltă, însă mă gîndesc că locul potrivit este acolo unde ne strîngem. Domnul este în mijlocul

alor Săi, cînd ei sînt adunaţi în Numele Lui. Nu avem noi atunci ceea ce găsim în Psalmul 22.22, că El însuşi intonează cîntarea de laudă în mijlocul Adunării? Dacă noi sîntem adunaţi în convingere duhovnicească sub călăuzirea Duhului Sfînt, în jurul Lui, Domnul intonează cîntecul de laudă şi noi ne acordăm cu El. Aşa vedem şi aici. într-un loc sfînt, despărţiţi de lume, mîncăm împreună cu El în prezenţa Domnului şi ne înviorăm inimile gîndind la natura omenească a Domnului.

Aceasta va avea şi asupra noastră o consecinţă minunată. Mîncarea cu care noi ne hrănim ajunge în trupul nostru şi părţile ei componente pătrund în trupul nostru şi devin o parte din el. Aşa este şi cu mîncarea aceasta; cu cît noi sîntem mai mult umpluţi de Domnul în felul acesta, cu atît mai mult vom fi schimbaţi în chipul Său. Spun „în felul acesta", căci şi mana vorbeşte de viaţa de pe pămînt a Domnului Isus. Despre aceasta El vorbeşte în Ioan 6, cînd spune că El este pîinea care S-a coborît din cer. însă aceasta este altceva decît jertfa de mîncare. Mana ne arată pe Domnul în toate împrejurările Sale pe pămînt, însă noi ne hrănim de la El cînd şi noi ne găsim în aceste împrejurări. Mana ne dă putere pentru drumul nostru prin pustie. în Psalmul 78.25 ne spune că mana dă putere îngerilor ca să slujească lui Dumnezeu — este pîinea celor tari sau a îngerilor — şi aceasta este valabil şi pentru noi. Vedem deci că mana nu este aceeaşi cu jertfa de mîncare. Este acelaşi Domn în aceleaşi împrejurări, îmbrăcat cu aceeaşi slavă, însă în jertfa de mîncare îl aducem lui Dumnezeu ca un dar de jertfă şi atunci nu este vorba de faptul că noi primim putere. însă mana nu o aducem ca jertfă, ci ne hrănim cu ea. Mana era destinată oricărui israelit, nu numai fiilor lui Aaron. Orice copil al lui Dumnezeu are nevoie de putere şi cel mai slab credincios primeşte putere cînd se hrăneşte din Domnul Isus. însă în Ioan 6 se spune mai mult: „Dacă mănîncă cineva din pîinea aceasta, va trăi în veac" (versetul 51). Aceasta merge mai departe decît mana, căci aici este vorba de Domnul care a murit, din care păcătosul „trebuie" să mănînce ca să primească viaţa. însă Leviticul 6 se referă la fiii lui Aaron, adică aceia care cunosc lucrarea Domnului de pe cruce şi ştiu că jertfa de mîncare nu trebuia mîncată în lume, ci într-un loc sfînt. într-adevăr, curtea din faţă se găseşte în lume, însă este un loc despărţit, sfînt şi acolo ne preocupăm de slava morală a Domnului. Aşa cum am amintit, aceasta va avea o influenţă asupra vieţii noastre, care se schimbă prin aceasta şi este pusă în armonie cu acest obiect.

Ne amintim că în capitolul 2.13 este vorba de sarea legămîntului lui Dumnezeu. Asta înseamnă că noi avem datoria să căutăm ca ceea ce noi am văzut în El, să punem în practică. Vedem aici drumul pe care putem realiza aceasta în mod practic. Este imposibil ca noi să ne preocupăm cu Domnul într-un loc sfînt şi să nu fim schimbaţi după chipul Său. Nu este aici vorba de acelaşi gînd pe care îl găsim în 2 Corinteni 3.18. Acolo privim slava Domnului, adică slava Sa cerească şi sîntem schimbaţi în acelaşi chip, chipul unui Hristos ceresc. Aici însă este vorba de slava morală a Domnului Isus, aşa cum s-a

descoperit ea pe pământ în toate împrejurările în care S-a găsit El şi aceasta va lucra asupra noastră. în Romani 12 se spune că simţul nostru se reînnoieşte, ca noi să prezentăm trupurile noastre ca pe o jertfă vie pentru Dumnezeu şi ca noi să putem înţelege care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvîrşită. Tot ce a făcut El era de un miros plăcut pentru Dumnezeu; în tot ce a făcut, scopul Său era slăvirea lui Dumnezeu. Viaţa Sa era o jertfă vie pentru Dumnezeu. Vedem aceasta tot timpul vieţii Sale, cînd era copil, tînăr şi bărbat. în toate împrejurările în care S-a găsit, era desăvîrsit de plăcut lui Dumnezeu. Aşa îl privim noi aici şi inimile noastre se hrănesc din El. Noi primim această mîncare şi viaţa noastră este influenţată prin aceasta.

Doresc să povestesc ca exemplu o întîmplare. Am auzit de un credincios din America, care şi-a luat hotărîrea să caute toate locurile din Biblie unde este vorba de har. Apoi le-a privit în contextul lor şi, spre surprinderea sa, a remarcat că toată Biblia vorbeşte despre har. S-a preocupat cîteva săptămîni cu tema aceasta, însă apoi a fost aşa de umplut de măreţia acestui har, încît el a fugit pe stradă şi pe primul pe care l-a întîlnit l-a întrebat: „Cunoaşteţi harul lui Dumnezeu?" El trebuia să vorbească ceva despre har; era aşa de umplut că el, încît stătea ca sub o constrângere, ca să prezinte altora harul Domnului.

Fiii lui Aaron mîncau nu numai odată partea care li se cuvenea din jertfa de mîncare. Era ceva care trebuia mereu reluat, căci era „hotărât pentru totdeauna". Dumnezeu a pregătit drumul pentru fiecare credincios, cînd el a obţinut maturitatea unui fiu al lui Aaron. Oricine poate ajunge aici, dacă se predă Domnului. Partea sa pe pământ este o parte cerească şi atâta timp cît casa lui Dumnezeu se găseşte pe pământ, adică pînă la răpirea Adunării, aceasta rămâne privilegiul fiilor lui Aaron. Ei au voie să mănânce împreună cu Dumnezeu din această mîncare minunată.

Găsim însă încă un gînd. Tot ce atingea jertfa de mîncare devenea sfinţit. Aceasta este pentru noi foarte important. Tot ce este în dependenţă de viaţa Domnului Isus este sfînt în ochii lui Dumnezeu. înţelegem că nici nu poate fi altfel. într-adevăr, făina este o imagine a fiinţei umane, însă jertfa de mîncare prezintă natura omenească a Domnului Isus. Floarea făinii este o parte componentă a pîinii, pe care o mănîncă orice om. Cînd frîngem pîinea duminica dimineaţa, atunci ea este pîinea pe care o poate mînca orice om de pe pământ; totuşi nu este aceeaşi. într-adevăr, ea nu se schimbă, rămâne exact aceeaşi pîine, însă pentru noi reprezintă ceva şi în aceasta constă marea diferenţă. De aceea se spune aici în mod categoric, că tot ce se atingea de jertfă era sfînt. Dacă privim natura omenească a Domnului Isus şi vedem aceleaşi lucruri ca şi la noi, nu trebuie să uităm cine este El. Ca şi noi, Domnul a obosit, însă noi nu trebuie să uităm niciodată că El era Domnul. Cineva a spus odată: „Omul nu trăieşte numai cu pîine", însă el a utilizat cuvintele în sens de glumă şi a uitat că este vorba de ceva sfînt. Noi nu trebuie să folosim cuvintele Domnului pentru altceva. Tot ce este cu privire la El este sfînt, căci stă în

legătură cu umanitatea Sa sfîntă. Cine a văzut slava Sa şi L-a cunoscut în prezenţa lui Dumnezeu, cine îl cunoaşte ca pe Acela care este de la început, nu face aşa ceva, căci el ştie că este împotriva voii lui Dumnezeu. El a văzut prea mult din slava Domnului Isus ca să poată suporta ca această slavă să fie atacată cu ceva.

Începînd cu versetul 19 este tratată o altă jertfă de mîncare. Vedem aici o nouă descoperire a lui Dumnezeu, căci este o jertfă de mîncare deosebită pe care trebuia s-o aducă preotul în ziua ungerii sale. Consta din „a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii, ca dar de mîncare permanent, jumătate din ea dimineaţa şi jumătate seara" (versetul 21). în capitolul 2.4-5 se spune că floarea făinii era „frămîntată" cu untdelemn, în timp ce cuvîntul întrebuinţat aici „prăjit" înseamnă mult mai mult. Un preot o aducea şi noi avem voie să spunem că în primul rînd Domnul o face; însă pe de altă parte aceasta este şi ceea ce noi avem voie să jertfim, adică dacă sîntem fii ai lui Aaron. Un fiu al lui Aaron vedea mult mai mult decît un simplu israelit.

În versetele care urmează vedem cum trebuia adusă această jertfă de mîncare. Aici totul trebuia jertfit lui Dumnezeu. „S-o aduci coaptă şi tăiată în bucăţi, ca un dar de mîncare de un miros plăcut Domnului" (versetul 9). Repet, ceea ce am spus deja: nu jertfeau un întreg nedefinit, ci bucăţi, pe care le-au prăjit, adică ei au văzut încercările personale ale Domnului Isus în context cu împrejurările şi particularităţile Evangheliilor. Ei au înţeles, de exemplu, că acelaşi eveniment în Evanghelia după Luca luminează o altă parte a adevărului decît evanghelia după Matei, pentru că de fiecare dată caracterul diferitelor Evanghelii aruncă o altă lumină asupra evenimentului respectiv. Ei au cunoscut particularităţile vieţii şi slavei Domnului. Aceasta este jertfa de mîncare a preotului.

Citim apoi în versetele 22 şi 23: „Preotul dintre fiii lui Aaron, care va fi uns în locul lui, să aducă darul acesta ca jertfa de mîncare. Aceasta este o rînduială permanentă înaintea DOMNULUI; să fie arsă întreagă. Orice dar de mîncare al unui preot să fie ars în întregime; să nu se mănînce". Această pătrundere în slava Domnului Isus, care este partea numai a acelora care se găsesc regulat în prezenţa lui Dumnezeu şi de aceea au învăţat să vadă cu ochii lui Dumnezeu, este aşa de preţioasă pentru Dumnezeu încît El o doreşte numai pentru Sine. Nici măcar preotul nu mînca din aceasta, căci Dumnezeu o voia numai pentru Sine.

Ce slujbă remarcabilă am primit! Să ne dăruiască Domnul ca noi să putem vedea slava Lui şi să ne înviorăm în El şi în slava Sa. Dar pentru că este vorba de lucruri aşa înalte şi sublime, Dumnezeu ne permite contemplarea acestei slave numai cînd o vedem prin ochii Săi. De aceea ar trebui să dorim să rămînem constant în prezenţa Sa, aşa cum ne este arătat cu fiii lui Aaron. Această poziţie poate fi partea oricărui credincios. Şi cel mai tînăr credincios poate veni aici. Dacă noi, cei mai în vîrstă nu purtăm

aceste semne caracteristice, aceasta este din cauză că nu am întrebuinţat mijloacele pe care ni le-a dat Domnul. Dacă însă noi vedem puţin din aceasta, nu ar trebui atunci ca dorinţa noastră să fie să creştem în această cunoştinţă şi să fim adevăraţi fii ai lui Aaron fără defect (Levitic 21.16-24), adică să realizăm practic tot ceea ce poate fi partea oricărui credincios?

Capitolul 17

Legea jertfei pentru păcat (Leviticul 6. 17-23)

Avem aici iarăşi o nouă descoperire a lui Dumnezeu, care este introdusă prin cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise, spunînd: „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui, spunînd: „Iată legea jertfei pentru păcat" (Leviticul 6.24,25). Să observăm că Domnul vorbeşte într-adevăr lui Moise, însă cuvintele sînt pentru Aaron şi pentru fiii săi. Am văzut că Aaron este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot, în timp ce fiii lui Aaron sînt o imagine a noastră, în măsura în care sîntem în mod practic preoţi, adică înfăptuim practic ce a devenit orice credincios pe baza lucrării Domnului Isus. Asta înseamnă că noi avem părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul şi sîntem obişnuiţi să slujim în Locul Preasfînt, în prezenţa lui Dumnezeu, care stă pe tronul Său de slavă. Acolo am învăţat să judecăm totul aşa cum El judecă şi ştim ce sfinţenie se cere ca să ne apropiem de Dumnezeu. Atunci noi putem să exercităm şi slujba preoţească amintită aici.

Aaron este amintit în primul rînd. Şi în versetul 26 se spune „preotul", adică la singular. Cred că aici vedem clar pe Domnul Isus. Dacă ne gîndim la lucrarea de ispăşire de pe cruce, se înţelege de la sine că este vorba numai de El. La această lucrare omul poate numai să-I mărească suferinţele şi să îngreuneze judecata care L-a atins. Insă dacă noi ne ocupăm cu păcatele preotului uns sau ale întregii adunări locale (compară capitolul 4.3-20), atunci numai Domnul Isus poate fi amintit. Dacă toată adunarea locală sau toţi fiii lui Aaron au păcătuit, numai Domnul Isus ca Mijlocitorul nostru (1 Ioan 2.2) poate mînca jertfa pentru păcat şi prin aceasta să Se facă una cu noi în necurăţia noastră. De aceea în versetul 30 se spune să nu se mănînce nici o jertfă pentru păcat din al cărei sînge se va aduce în Locul Preasfînt pentru facerea ispăşirii. Ştim că aceasta se referă numai la jertfa pentru păcat din marea Zi a Ispăşirii şi la jertfa pentru preot şi pentru întreaga adunare. Insă în versetul 29 se spune: „Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănînce din ea". Aici în mod sigur putem vedea pe fiii lui Aaron, da, se pare chiar că nu se aminteşte deloc de Aaron. Cu toate că în versetul 26 este prezentat mai întîi numai Domnul Isus în exercitarea slujbei Sale preoţeşti, vedem apoi în versetul 29 că şi noi sîntem uniţi cu El în această slujbă.

Nu ne izbeşte ce accent se pune în această lege pe sfinţenie? La arderea-de-tot şi la jertfa de mîncare am înţelege-o mai repede. În arderea-de-tot este prezentată desăvîrşirea lucrăm de pe cruce, prin care Domnul a slăvit pe Dumnezeu şi în jertfa de mîncare desăvîrşirea vieţii Sale minunat de curată şi sfîntă pe pămînt. însă ca jertfă pentru păcat, Domnul Isus S-a făcut una cu păcatele noastre şi a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21). Tocmai de aceea Dumnezeu doreşte totuşi ca noi să fim influenţaţi de faptul că Domnul Isus personal a fost total despărţit de păcat. în timp ce El purta păcatele noastre şi a fost făcut păcat şi judecata necruţătoare a lui Dumnezeu I-a lovit, El era totuşi pe deplin despărţit pentru Dumnezeu. Tocmai această desăvîrşită sfinţenie personală a Sa, care a urît păcatul şi l-a detestat, a făcut lucrarea de pe cruce aşa de îngrozitoare pentru El. „Mă afund în noroi adînc şi nu mă pot ţine" (Psalmul 69.2). Pe de altă parte tocmai în judecata lui Dumnezeu faţă de Domnul Isus a ieşit la iveală cît de mare era sfinţenia lui Dumnezeu. El, Cel despre care Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultaţi", trebuia să strige pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" De aceea citim în versetele 25 şi 29 cuvintele: „Este un lucru preasfînt". Şi de trei ori se vorbeşte despre un Loc Sfînt sau Locul Preasfînt. Şi tot ce venea în atingere cu carnea jertfei pentru păcat devenea sfînt.

Prima indicaţie cu privire la jertfa pentru păcat spune că trebuia tăiată în locul unde se tăia arderea-de-tot, adică înaintea DOMNULUI. Ce realitate minunată! Am văzut ce este arderea-de- tot. Este partea lucrării Domnului Isus care rezultă din cerinţele drepte ale lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre şi la starea noastră păcătoasă. Este a cincea parte pe care Domnul Isus a plătit-o pe deasupra a ceea ce noi am luat pe nedrept. Am văzut de asemenea că pe această bază noi am fost primiţi în Cel Preaiubit şi am fost aşezaţi în împărăţia Fiului dragostei Sale, da, am fost binecuvântaţi cu orice binecuvântare duhovnicească, făcuţi copii ai lui Dumnezeu şi am primit un loc în casa Tatălui, unde vom fi veşnic. Deja acum Dumnezeu Duhul Sfînt locuieşte în noi, ca să ne conducă prin lume, să ne reprezinte în orice stare înaintea lui Dumnezeu şi să fie aici pe pămînt Mijlocitorul nostru, care Se ocupă cu noi ca aici pe pămînt să ne bucurăm de toate binecuvîntările duhovniceşti care vor fi odată în cer partea noastră. Toate acestea sînt roadele arderii-de-tot.

Cînd eu vin la Dumnezeu cu o jertfă pentru păcat, El este îngrijorat că eu aş putea uita ce a făcut Domnul Isus pentru mine, pentru că eu mă uit la păcatele mele. Acest pericol este realmente prezent. Nu a avut fiecare din noi experienţa aceasta, mai ales în prima perioadă după întoarcerea noastră la Dumnezeu, cînd noi ştiam deja că păcatele ne-au fost iertate? Cît de dezamăgiţi am fost deseori de noi înşine, căci am văzut aşa de multe greşeli la noi! Ne gîndeam probabil chiar că acum păcătuim mai mult decît odinioară. Nu, noi nu păcătuim mai mult ca odinioară, numai că acum recunoaştem păcatul,

cum nu făceam odinioară. Nu ne-am întrebat cîteodată: „Sînt eu cu adevărat credincios? Mă poate primi Dumnezeu aşa? Totuşi este imposibil ca cineva care s-a întors la Dumnezeu să fie aşa!" însă Dumnezeu spune: „Adu jertfa pentru păcat, ca prin aceasta tu să vezi cît de îngrozitor este ceea ce tocmai ai făcut, încît Domnul Isus a trebuit să sufere pentru aceasta. însă adu jertfa pentru păcat în locul unde era tăiată arderea-de-tot, pentru ca tu să vezi în acelaşi timp că Domnul Isus a înfăptuit lucrarea într-un mod aşa de minunat, că nu numai acest păcat a fost şters dinaintea lui Dumnezeu Cel drept, ci El M-a slăvit nespus de mult". înseamnă, în imaginea jertfei pentru vină, că El a plătit pe deplin vina noastră şi a adăugat a cincea parte pe deasupra, aşa încît Dumnezeu este mai mult decît satisfăcut. Ce realitate minunată! Noi venim cu inimile adînc lovite şi conştienţi de ce noi am făcut şi cît de răi sîntem din fire şi apoi Dumnezeu spune: „Priveşte la Domnul Isus ca ardere-de-tot. El a făcut mult mai mult decît a pune totul în ordine, căci El a plătit a cincea parte mai mult". Atunci, cu toată smerenia şi toată pocăinţa şi tristeţea noastră cu privire la ceea ce noi am făcut şi ce sîntem noi, va fi totuşi bucurie în inima noastră că El a făcut toate bine. Putem chiar să cîntăm în aceste momente:

Mielul este odihna sufletului meu,

Pe El îl ador plin de uimire.

Toate, toate păcatele mele

Au fost îndepărtate de sîngele Său.

Să observăm că acestea sînt spuse nu celui care aduce jertfa, ci lui Aaron şi fiilor săi. într-adevăr, cel care aducea jertfa trebuia s-o taie. însă Dumnezeu, de la fiecare care a păcătuit, nu aşteaptă o mare înţelegere. De aceea în grija Sa, El încredinţează misiunea lui Aaron (Domnului Isus) şi fiilor lui Aaron (credincioşilor duhovniceşti) ca să aibă grijă ca vinovatul să taie jertfa pentru păcat în locul unde se taie arderea-de-tot „ca nu cumva cineva să fie doborît de prea multă mîhnire" (2 Corinteni 2.7).

Mai departe se spune: „Preotul care va aduce jertfa pentru păcat, acela s-o mănînce; să fie mîncată într-un loc sfînt, în curtea cortului întâlnirii" (versetul 26). Repet, aceasta a fost spusă lui Aaron şi fiilor săi. Domnul Isus este deci primul care mănîncă jertfa pentru păcat. A mînca înseamnă că ceea ce vorbeşte de păcatul însuşi şi de jertfa pentru acest păcat, să laşi să pătrundă înăuntrul tău. înseamnă deci a te face una cu păcatul. Aceasta a făcut-o Domnul Isus pe cruce. Acolo El a purtat păcatele mele în trupul Său şi a zis: „Sînt fărădelegile Mele" (compară Psalmul 40.12). El le-a purtat în trupul Său pe cruce şi, aşa cum am văzut în Leviticul 16.21, toate le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu ca păcatele Lui, cu toate că erau păcatele mele. El S-a făcut pe deplin una cu mine.

Nu era pentru Domnul Isus o problemă exterioară, formală, atunci cînd a fost făcut păcat şi a purtat păcatele noastre. El S-a făcut pe deplin una cu noi şi a simţit murdăria păcatelor noastre în aşa fel ca şi

cum ar fi fost păcatele Sale, cu toate că El în Sine era curat şi sfînt. Dar pentru că sentimentele Sale nu erau distruse ca la noi prin păcatele care locuiesc înăuntru, El a simţit mult mai puternic mizeria şi grozăvia păcatelor. El S-a făcut una cu mine, ca şi cum El ar fi înfăptuit acest păcat. Prin aceasta El este în stare să exercite slujba preoţească.

Însă în versetul 29 se spune: „Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănînce din ea". Prin aceasta sînt amintiţi fiii lui Aaron. Este deci o slujbă pe care noi ca fii ai lui Aaron o avem de înfăptuit, cînd unul dintre noi a păcătuit. Noi, ca preoţi exercităm atunci slujba pe care Domnul Isus o face în chip desăvîrsit, căci noi ca unii care sîntem ai Săi, care practic sîntem preoţi, avem voie s-o facem. Noi mîncăm jertfa pentru păcat, adică ne facem una cu păcatele poporului lui Dumnezeu şi cu acel unul singur care a păcătuit. Aşa a făcut şi Daniel în Daniel 9.3-20, cînd spune: „Noi am păcătuit", în timp ce despre el se putea spune: „Tu eşti preaiubit" (versetul 23). Practic el nu a luat parte la aceste păcate, însă el s-a făcut totuşi una cu păcatele poporului lui Dumnezeu şi spune: „Noi am păcătuit" (vezi şi Ezra 9 şi Neemia 9).

Aşa putem şi noi veni la Dumnezeu, cînd ne-am făcut una cu păcatul adunării sau al unuia din adunare, nu cu faptele noastre, însă trebuie să se întîmple aşa cum citim aici: „Să fie mîncată într-un loc sfînt, în curtea cortului întîlnirii" (versetul 26). Nu ne putem face una cu păcatul, în timp ce noi înşine îl facem, căci aceasta ar însemna să te faci una cu fărădelegea. Se spune aici: „Să fie mîncată într-un loc sfînt". înseamnă că trebuie să ne facem una cu păcatul înaintea feţei lui Dumnezeu şi să luăm vina asupra noastră, aşa cum a făcut-o Domnul pentru noi. Ce slujbă minunată este aceasta, să intervii ca preot pentru fratele şi sora care au păcătuit, să faci slujba pe care a făcut-o Domnul Isus pentru noi. Avem nevoie să exercităm această slujbă, pentru ca să reabilităm pe fratele şi pe sora, să-i aducem înapoi în deplină părtăşie cu Domnul şi la aducerea jertfei pentru păcat. Dumnezeu ne cheamă la această slujbă! Noi însă o putem face, numai dacă mîncăm carnea jertfei pentru păcat şi prin aceasta ne facem una cu fratele sau cu sora în păcatul lor.

Urmează apoi ceva care ne arată seriozitatea acestui păcat, care deseori în ochii noştri este un lucru mic, ca astfel să dea la iveală adevărata smerenie. E bine ca noi să învăţăm să cunoaştem ce este adevărata smerenie. Nu este ceea ce se face cînd se spune: „am greşit", atunci cînd s-a descoperit ceva. Pe cînd Acan, în Iosua 7, nu mai putea să tăgăduiască, pentru că sorţul a căzut pe el, el spune: „Este adevărat că am păcătuit împotriva DOMNULUI Dumnezeului lui Israel". însă Domnul nu a primit această mărturisire, deoarece ea a fost făcută numai pentru că tăgăduirea nu mai avea sens. Nu numai el, ci şi soţia sa, copiii săi şi vitele sale trebuiau ucise cu pietre, pentru că el i- a atras pe toţi în păcatul său. Păcatul pe care eu îl făptuiesc aduce totdeauna cu sine consecinţe dăunătoare pentru alţii, căci el

pătează pe alţii, cu care eu vin în legătură. Aceasta o vedem si la Core, Datan si Abiram. Si familiile lui Datan si Abiram au mers vii în adînc. Aşa a fost ucisă cu pietre toată familia lui Acan şi a suferit aceeaşi judecată ca şi el. El i-a murdărit şi prin aceasta ei au devenit vinovaţi împreună cu el. Fapta s-a petrecut în cortul său şi prin aceasta ei erau vinovaţi cu toţii, pentru că ei toţi au văzut ce s-a întîmplat.

„Oricine se va atinge de carnea ei, va fi sfinţit." înseamnă că tot ce vine în atingere cu jertfa pentru păcat este pus deoparte pentru Dumnezeu şi nu are legături nici cu lumea şi nici cu altceva. „Dacă va sări sînge din ea pe vreun veşmînt, locul stropit cu sînge să fie spălat într-un loc sfînt" (versetul 27). îmbrăcămintea este în Scriptură o imagine a obiceiurilor noastre, a comportamentului nostru, adică a ceea ce alţii văd la noi. Un proverb spune: haina face pe om. Dacă eu am adus cu adevărat o jertfă pentru păcat şi dacă din pricina faptelor mele m-am smerit înaintea lui Dumnezeu, atunci aceasta se va vedea şi în umblarea mea. Influenţa asupra obiceiurilor mele, asupra a ceea ce alţii văd la mine va fi vizibilă. Adevărata smerenie a inimii se va arăta în comportarea mea exterioară. De aceea se spune aici: „Dacă va sări sînge din ea pe vreun veşmînt, locul stropit cu sînge să fie spălat într-un loc sfînt". Cînd eu am păcătuit şi ajung la o pocăinţă adevărată, atunci eu îmi voi verifica şi purtarea mea exterioară într-un loc sfînt, în prezenţa lui Dumnezeu şi voi întrebuinţa Cuvîntul lui Dumnezeu pentru aceasta. Atunci voi judeca şi ceea ce era greşit. Orice păcat înfăptuit de mine exercită o influenţă asupra comportării mele exterioare. Dacă eu lăuntric m-am îndepărtat de Dumnezeu, umblarea mea nu poate fi în armonie cu slava casei lui Dumnezeu, căci eu n-am lumină şi practic n-am nici o legătură cu Dumnezeu. în felul acesta smerenia şi adevărata judecată de sine va face totdeauna ca şi umblarea mea în exterior să fie curăţită prin Cuvîntul lui Dumnezeu, prin aceea că eu mă verific în lumina lui Dumnezeu. Atunci va deveni vizibil că prin judecata de sine, eu am fost curăţit cu adevărat.

Mai departe se spune: „Vasul de pămînt în care se va fierbe, să se spargă" (versetul 28). Expresia „vas" o cunoaştem şi din Noul Testament. în Romani 9 şi în 2 Timotei 2 se vorbeşte de exemplu de vase de cinste şi vase de necinste (compară şi cu 1 Tesaloniceni 4.4). Prin aceasta este amintit omul, care este format ca să fie folositor. Expresia vas „de pămînt" indică în mod deosebit caracterul omului. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului" (Geneza 2.7). „Primul om este din pămînt" (1 Corinteni 15.47). Chiar cuvîntul Adam înseamnă probabil „pămînt" sau „din pămînt (roşu)". De mai multe ori omul este caracterizat prin cuvîntul ebraic adam, de exemplu Geneza 1.26,27; 2.7,8,15,16,18,20; Psalmul 8.4 („Fiul Omului") etc. Cuvîntul om este întrebuinţat aici şi ca noţiune de specie. Expresia „vas de pămînt" arată pe om ca fiind creat de Dumnezeu, ca să-I slujească (Coloseni 1.16; „pentru El") însă întocmit din pămînt, adică încărcat cu slăbiciunea creaturii. După căderea în păcat, omul a devenit prin aceasta un om cu o natură păcătoasă, duşmană faţă de Dumnezeu.

Prin naşterea din nou, omul primeşte un nou conţinut, un lăuntru nou, viaţa cea nouă. Prin locuirea Duhului Sfînt el primeşte şi o putere nouă, dumnezeiască. însă este prezentă şi carnea, vechiul conţinut. Chiar cînd carnea este influenţată religios, ea vrea totdeauna să facă şi să fie ceva. De aceea atunci cînd, de exemplu, vesteşte Evanghelia sau explică gîndurile lui Dumnezeu, ea se bazează pe darurile omeneşti, pe care le-a acordat Dumnezeu, Creatorul. într-adevăr, i-au fost date multe lucruri ca să slujească pe Domnul cu ele. Aşa dă Domnul daruri slujitorilor săi după propria lor aptitudine (Matei 25.15) şi îl pune deoparte pe Pavel pe cînd era încă în pîntecele mamei sale, ca să-l pregătească pentru slujba pe care el urma s-o exercite după întoarcerea sa la Dumnezeu. însă aceste daruri naturale sînt stricate şi prea slabe ca să aducă vreun rezultat duhovnicesc. De aceea ele sînt folositoare numai cînd sînt întrebuinţate în supunere totală faţă de Domnul Isus şi în puterea Duhului Sfînt. Păcatul pentru care cel vinovat aduce jertfa pentru păcat este prin natura sa prezent în trup, în „vasele de pămînt". înţelegem, deci, de ce vasele de pămînt trebuiau sparte. O explicaţie practică pentru aceasta găsim în 2 Corinteni 4.7-11, unde vedem cum a procedat Domnul cu apostolul Pavel. El i-a dat misiunea să vestească ,.lumina Evangheliei Slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu". însă el poseda această comoară într-un vas de pămînt şi aceasta era puterea imensă a lui Dumnezeu, nu era de la el. Ca să ajungă la aceasta, Domnul l-a lăsat să meargă prin cele mai grele împrejurări, din care puterile şi aptitudinile sale naturale, omeneşti nu puteau nicidecum să-l elibereze. El era „dat la moarte din cauza lui Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru muritor" (2 Corinteni 4.11) şi „purtînd întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorîrea lui Isus". Aşa a învăţat el să înfăptuiască în mod practic ceea ce el a descris în Coloseni 3.3 ca stare a tuturor creştinilor: „voi aţi murit".

De fiecare dată cînd eu păcătuiesc, devin conştient de stricăciunea firii păcătoase a omului natural. Cînd apoi aduc o jertfă pentru păcat, eu văd sub cruce că omul natural este atît de stricat, încît Dumnezeu nu poate să facă nimic altceva cu el, decît să-l judece în Domnul Isus, pe cruce (Romani 8.3). Atunci înţeleg în mod practic ce înseamnă: „că în mine, adică în firea mea, nu locuieşte nimic bun" (Roamni 7.18). Cînd apoi învăţ să aplic în mod practic faptul că eu am murit cu Hristos, atunci va dispărea încrederea în sine şi încredera în aptitudinile mele. Aşa cum s-a spus, Domnul poate întrebuinţa aptitudinile mele pe care El mi le-a dat, în slujba Sa, ca de exemplu darul vorbirii, o memorie bună, o voce frumoasă etc. El tocmai în acest scop mi le-a dat! însă exerciţiile legate de aducerea jertfei pentru păcat disting încrederea mea în tot ce iese la iveala din eul meu, încît atunci eu mă sprijin numai pe Domnul cel slăvit în cer, al cărui slujitor sînt eu şi care mi-a dat misiunea să fie lucrarea în dependenţă totală şi în ascultare deplină şi prin Duhul Sfînt, în a cărui putere darurile duhovniceşti pe care mi le-a dat Domnul Isus să se exercite (Efeseni 4.8-12; 1 Corinteni 12.4-11). în

felul acesta „vasul de lut în care se fierbe carnea jertfei pentru păcat se sparge", adică cel care aduce jertfa prelucrează înăuntrul său judecata pe care a suferit-o Domnul Isus ca jertfă pentru păcat.

Prin aceasta se confirmă şi se subliniază încă o dată că adevărata smerenie şi adevărata judecată de sine nu se limitează numai la acel păcat înfăptuit, ci mult mai mult, la starea care a permis înfăptuirea acestui păcat, da, se referă la stricăciunea totală a omului. David exprimă aceasta prin următoarele cuvinte: „Iată că sînt născut în nelegiuire şi în păcat m-a conceput mama mea" (vezi Psalmul 51.5-8). îmi dau seama apoi, Cuvîntul lui Dumnezeu are dreptate cînd spune că orice gînd orice cuvînt, orice faptă pe care eu o fac din iniţiativă proprii fără să iau în considerare autoritatea lui Dumnezeu şi a Dom nului Isus este păcat. Tot ce vine de la mine însumi este păcat! Cine a recunoscut aceasta, mărturiseşte zilnic înaintea Tatălui că tot ce iese din el însuşi este păcat şi chiar şi despre acelea di care el nu-şi poate aminti. El ştie că tot ce nu a ieşit din viaţa cea nouă, pe care el a primit-o prin naşterea din nou şi tot ce nu este lucrat prin Duhul Sfînt este păcat. La acela care înfăptuieşte practic aceasta, s-a spart vasul de pămînt.

Apoi se spune: „dacă s-a fiert într-un vas de aramă, vasul fie frecat şi spălat cu apă" (versetul 28). Aşa cum am văzut la studiul capitolului 16 din Levitic, arama vorbeşte despre o dreptate pe care focul mistuitor al judecăţii lui Dumnezeu nu o poate consuma. Aceasta o vedem şi în Numeri 16, cînd cei 2 de bărbaţi s-au unit cu Core, Datan şi Abiram şi au pătruns cu cădelniţele de aramă înaintea lui Dumnezeu. Atunci a căzut foc din cer şi a mistuit pe cei 250 de bărbaţi, însă cele 250 de cădelniţe n-au fost mistuite. Dumnezeu a poruncit apoi ca cele 250 de cădelniţe să se întrebuinţeze pentru îmbrăcarea altaruIui de aramă. Pe acest altar trebuia să ardă tot timpul focul Iui Dumnezeu, însă el nu era mistuit, cu toate că era din lemn Vedem în aceasta pe Domnul Isus, aşa cum El S-a revelat pe pămînt. In Persoana Sa şi în umblarea Sa nu s-a găsit nimic care să fie mistuit prin sfinţenia verificatoare a lui Dumnezeu, caci El era în totul drept. Această dreptate am primit-o şi noi prin naşterea din nou, pe cînd Hristos a devenit viaţa noastră. Viata cea nouă nu păcătuieşte! Urăşte păcatul şi nu vrea şi nici nu poate păcătui. însă în viaţa noastră practică se arată deseori legăturile cu firea păcătoasă. Eu nu arăt tot timpul omul cel nou ci deseori acţiunea firii păcătoase. De aceea vasul trebuie frecat şi spălat cu apă. Ceea ce iese la iveală din firea păcătoasă trebuie frecat, ca prin aceasta să rămînă numai ceea ce provine din omul cel nou. Pentru aceasta trebuie întrebuinţată apa (o imagine a Cuvîntului lui Dumnezeu în puterea sa curăţitoare) asupra vietii mele practice, aşa încît toate arătările firii păcătoase să dispară şi să rămînă numai acelea care aprţin vieţii celei noi. Cred că putem lega aceste două lucruri de Coloseni 3.5-10 unde se spune: „Daţi morţii mădularele voastre care sînt pe pămînt... lepădaţi... Nu vă minţiţi unii pe alţii, căci v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se

înnoieşte spre cunoştinţă deplină, după chipul Celui care l-a creat..." etc.

Aceasta trebuie să fie totdeauna legată de judecata de sine înaintea lui Dumnezeu, cu privire la păcatele pe care le-am înfăptuit.

Cum ar putea fi altfel! Cînd eu mă smeresc cu adevărat cu privire la un păcat şi văd la cruce grozăvia reală a ceea ce am făcut şi vin la adevărata judecată de sine, atunci aceasta va avea

o influenţă şi asupra purtării mele. Dacă în practică eu mă comport ca şi mai înainte, atunci fraţii şi surorile trebuie să se îndoiască de faptul că m-am smerit cu adevărat. Potrivit y.îndurilor lui Dumnezeu, judecata de sine conduce la curăţirea practică, aşa încît în umblarea mea nu se va mai vedea atît de mult omul cel vechi, ci mult mai mult omul cel nou. Slujba preotului — adică slujba Domnului Isus, însă apoi şi slujba noastră — trebuie să lucreze la acela, nu prin arta convingerii şi nici prin ameninţări, ci prin mijloace duhovniceşti.

De aceea se spune apoi: „Orice bărbat dintre preoţi să mînînce din ea; este un lucru preasfînt" (versetul 29). „Orice bărbat" sînt acei fraţi şi acele surori care prin energia duhovnicească pot să înfăptuiască poziţia preoţească. Orice copil al lui Dumnezeu este un preot. Insă aceia care înfăptuiesc aceasta prin energie bărbătească", ar trebui potrivit gîndurilor lui Dumnezeu să se facă una cu fraţii şi surorile care au păcătuit, pentru ca această persoană prin ei să fie pusă în ordine. Pentru aceasta numai acela este în stare, care este „bărbătesc", adică posedă putere duhovnicească. Adeseori, cu inimile noastre slabe şi reci, găsim mai uşor să ardem jertfa pentru păcat, ca şi Eleazar şi Itamar (vezi Leviticul 10.16-19), decît s-o mîncăm. Această ardere arată un duh de judecată, ceea ce este în contrast cu a te face una cu păcatul unuia sau al întregii adunări, aşa cum găsim la Moise, Ezra, Neemia şi Daniel (Exodul 32.31; Ezra 9; Neemia 9; Daniel 9). Ce se obţine, deci, cînd fratele sau sora a fost adusă înapoi? Atunci Dumnezeu a devenit mai bogat, căci El a primit o jertfă pentru păcat. Atunci şi fiii lui Aaron au devenit mai bogaţi, căci ei au trecut prin exerciţii duhovniceşti, ceea ce face această slujbă preoţească şi prin aceasta ei au avut practic părtăşie cu Domnul în slujba Sa ca Mijlocitor.

Însă şi persoana în cauză a devenit mai bogată. îmbrăcămintea ei s-a spălat, vasul de pămînt s-a spart, arama a fost frecată şi spălată cu apă, aşa că multe care au împiedicat viaţa ei duhovnicească au fost îndepărtate. Ei au trecut prin toate exerciţiile duhovniceşti pe care le-am văzut aici. Ea a văzut păcatul în toată urîţenia lui, însă şi desăvîrşirea lucrării Domnului Isus, care totdeauna este mai mare decît păcatele noastre, în felul acesta toţi cei care au fost afectaţi, au devenit mai bogaţi. Chiar păcatul, care a fost îndreptat împotriva naturii sfinte a lui Dumnezeu, prin har a devenit un mijloc prin care toţi cei care au fost afectaţi, au devenit mai bogaţi. Şi Adunarea devine mai bogată, pentru că au fost îndepărtate toate greutăţile din mijlocul poporului lui Dumnezeu şi legătura dintre ei a fost consolidată.

Starea ei duhovnicească a devenit mai înaltă, pentru că toată partea „bărbătească" a preoţilor s-a făcut una cu răul, prin aceea că au mîncat jertfa pentru păcat. Simţămintele lor sînt mai mult în concordanţă cu simţămintele preoţeşti ale Domnului Isus şi prin aceasta ei au o părtăşie mai strînsă cu El. în afară de aceasta, acela care a păcătuit şi s-a reîntors este mai duhovnicesc decît a fost vreodată mai înainte. Să ne dăruiască Dumnezeu, ca noi toţi să urmăm această linie dreaptă, ca şi la noi să poată fi obţinute aceste rezultate minunate.

Cît de minunat este Cuvîntul lui Dumnezeu! Ne dă răspuns la toate întrebările şi rezolvare la fiecare greutate. însă pentru aceasta este neapărat necesar ca noi să citim Cuvîntul — să-l citim cu rugăciune — şi prin aceasta să învăţăm să-L cunoaştem mai bine pe Domnul Isus şi să vedem ce înseamnă lucrarea Sa. Atunci recunoaştem mai bine grozăvia păcatului, însă şi drumul pe care toate pot fi îndreptate, tot ceea ce noi am distrus, aşa încît starea noastră după aceea poate fi mai bună decît a fost vreodată mai înainte. Dacă un os s-a spart, locul rupturii după vindecare este mai tare decît mai înainte. Această lecţie duhovnicească o găsim aici. Ce părtăşie minunată vom cunoaşte, ce ataşament va domni între noi ca fraţi şi surori şi ce mărturie minunată despre harul lui Dumnezeu şi slava Domnului Isus am prezenta înaintea lumii şi faţă de ceilalţi credincioşi, dacă am urma totdeauna acest drum! Ce bucurie ar fi atunci în inimile naostre şi în inima Domnului Isus, care este în mijlocul nostru! Ce bucurie şi pentru inima lui Dumnezeu, care locuieşte în casa Sa! Să ne dăruiască Dumnezeu tuturor aceasta!

Capitolul 18

Legea jertfei pentru vină (Leviticul 7.1-10)

Aşa cum am văzut, legea arderii-de-tot şi legea jertfei de mîncare alcătuiesc o descoperire. Tot aşa este şi cu legea jertfei pentru păcat şi legea jertfei pentru vină. Chiar participarea preoţească la arderea-de-tot şi la jertfa de mîncare şi prima parte a jertfei de mulţumire aparţin aceasteia. Dacă am înţeles caracterul jertfelor, vom recunoaşte şi temeiul lor.

Am văzut că arderea-de-tot şi jertfa de mîncare sînt împreună. In practică ele sînt totdeauna aduse împreună. Arderea-de-tot era posibilă numai pe baza jertfei de mîncare. Viaţa Domnului, în chip desăvîrsit lipsită de păcat şi închinată lui Dumnezeu, trebuia să preceadă arderea-de-tot şi a fost încoronată prin jertfa arderii-de-tot. Tot aşa aparţin împreună jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină, pentru că amîndouă au a face cu păcatele noastre, fie că este vorba de una faţă de Dumnezeu, sau faţă de oameni, pe care Dumnezeu în cîrmuirea Sa trebuie să le judece. Şi pentru că părtăşia trebuie precedată de îndreptare şi curăţire — căci nu poate fi o părtăşie adevărată, atîta timp cît există ceva

între cei care vor să aibă părtăşie — este de la sine înţeles că în practică jertfa de mulţumire urmează imediat după jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină. Fiii lui Aaron au misiunea grea, legată de lepădarea de sine, să mănînce jertfa pentru vină şi jertfa pentru păcat. De aceea, Dumnezeu le dă, în aceeaşi descoperire, minunata parte a arderii-de-tot şi a jertfei de mîncare.

Dacă acum privim legea jertfei pentru vină, vedem pe de o parte multe asemănări cu legea jertfei pentru păcat, iar pe de altă parte de asemenea şi diferenţe. Cel mai important este totuşi că aici sînt amintite anumite lucruri care la tratarea jertfei pentru vină nu sînt numite şi nici la jertfa pentru păcat şi la celelalte jertfe. Mă gîndesc la stropirea sîngelui şi la aducerea grăsimii. Oare motivul pentru aceasta n-ar putea fi ca Dumnezeu, la tratarea jertfei pentru vină să scoată în evidenţă vina faţă de El sau faţă de un frate sau o soră? în egoismul nostru firesc noi sîntem puţin înclinaţi să medităm la consecinţele pe care cuvintele şi faptele noastre le-ar putea avea asupra celorlalţi. De aceea în capitolul 5 şi 6 este vorba aproape exclusiv de necesitatea despăgubirii, adică de plata a ceea ce a fost luat pe nedrept şi adăugarea unei a cincea parte pe deasupra. Aici, în comunicarea cu privire la legea jertfei pentru vină ni se arată că şi pentru vina noastră trebuia să se facă ispăşire şi că în căile de cîrmuire ale lui Dumnezeu trebuiau împlinite cerinţele naturii Sale sfinte. Ultima este punctul cel mai important la jertfa pentru păcat. Vedem aceasta clar în Evanghelii, mai ales în cea a lui Matei şi Marcu, care ne arată jertfa pentru vină şi jertfa pentru păcat. Însă cu toate că în jertfa pentru vină este arătat categoric şi scris serios despre realitatea de a fi vinovat, se găseşte totuşi pentru cel vinovat iertare deplină şi restabilire pentru privilegiile binecuvîntate ale poporului lui Dumnezeu. Şi jertfa pentru vină trebuia tăiată în locul unde se aducea arderea-de- tot. în felul acesta, oricine aducea jertfa pentru vină, vedea imediat desăvîrşirea lucrării Domnului Isus, care nu a plătit numai datoria noastră, ci totodată a slăvit pe Dumnezeu nespus de mult. Dumnezeu dăruieşte vinovatului care s-a smerit, nu numai această siguranţă, ci El vrea ca el să fie conştient că drumul spre locul binecuvântării îi stă complet deschis. Vedem aceasta, prin aceea că preotul trebuia aici să stropească sîngele.

La toate jertfele cu sînge, preotul trebuia să stropească sîngele pe sau pe lîngă altarul de aramă. însă la jertfele pentru păcat se spune în mod special că el trebuia vărsat „la picioarele altarului". Ce gînd minunat este acesta, pentru cel care trebuia să aducă o jertfă pentru păcat! Cînd mergea la masa Domnului, el putea sta pe această temelie de sînge, care îi dădea siguranţa că păcatele îi sînt iertate.

Însă inimile noastre, care se îndreptăţesc singure, găsesc deseori că o vină faţă de noi sau faţă de un altul este mult mai rea decît insultarea naturii sfinte a lui Dumnezeu, aşa cum vedem în legătură cu jertfa pentru păcat. Dacă noi, ca preoţi, nu ne-am identificat cu cel vinovat, prin mîncarea jertfei pentru vină, sîntem într-adevăr înclinaţi să recunoaştem într-un duh legalistic că păcatul poate fi iertat, însă să

ţinem totuşi pe cel vinovat ca nedemn să-şi reia locul părtăşiei la masa Domnului cu Tatăl, cu Fiul şi cu credincioşii pe pămînt. N-am auzit noi toţi vreodată la fraţi şi surori asemenea păreri legaliste? Dumnezeu cunoaşte inimile noastre neînţelegătoare, care uneori gîndesc că noi sîntem mai sfinţi şi mai drepţi decît El şi putem veghea mai bine asupra onoarei Lui, decît El însuşi! Cît de puţin înţelegem noi măreţia harului lui Dumnezeu şi puterea sîngelui Domnului Isus! Dumnezeu, care ne cunoaşte pe deplin, a dat în jertfa pentru vină indicaţia că preoţii trebuiau să stropească sîngele pe altar. în felul acesta nu mai era nici o neştiinţă pentru fiii lui Aaron, că sîngele jertfei pentru vină a îndepărtat toată vina şi acela care aducea jertfa putea să aibă iarăşi părtăşie cu altarul.

Oare realitatea că aducerea grăsimii este repetată mereu în jertfa pentru păcat, însă lipseşte la jertfa pentru vină, în timp ce este amintită nu în legea jertfei pentru păcat, ci în legea jertfei pentru vină, nu poate să fie în legătură cu aceasta? Legea fiecărei jertfe a fost dată în mod special preoţilor şi nu celor ce aduceau jertfa. Tocmai preoţilor a fost deci făcută clar aducerea grăsimii. Am văzut ce înseamnă aceasta şi că este în legătură mai ales cu jertfa de mulţumire, cu slujba noastră la masa Domnului. Vom vedea aceasta mai clar în legea jertfei de mulţumire. Fiii lui Aaron trebuiau să fie conştienţi de realitatea că jertfa pentru vină adusă de cel vinovat era aşa de mare pent 11 Dumnezeu, încît o parte din aceasta — grăsimea şi tot ceea ce era legat de ea — ca şi tămîia, trebuia arsă înaintea Lui (Leviticul 4.31). Dumnezeu o numeşte pîinea Sa (Leviticul 3.11,16 ţi 4.26). Şi ca să facă în totul clar, ca părtăşia la masa Domnuln. să fie complet refăcută, Dumnezeu prescrie în capitolul 7.29-30 că cel ce aduce jertfa, el însuşi trebuie să legene grăsimea înaintea lui Dumnezeu şi în felul acesta s-o ofere Lui. Cine ar îndrăzni să refuze participarea la slujba dumnezeiască a aceluia care a adus o jertfă pentru vină cu tot ceea ce era în legătură cu ea, cînd un fiu al lui Aaron a stropit sîngele pe altar şi a dat misiunea celui care a adus jertfa, ca personal să ofere lui Dumnezeu grăsimea şi apoi a luat-o din mîna sa, ca s-o ardă ca o lucrare de ardere înaintea lui Dumnezeu? Cît de putin înţelegem noi urîciunea propriilor păcate şi desăvîrşirea lucrării Domnului Isus pe cruce, precum şi harul Tatălui şi al Fiului!

Şi această jertfă pentru vină trebuie s-o mănînce fiii lui Aaron Am văzut ce înseamnă aceasta. Trebuie mîncată într-un loc sfint, într-un loc pus deoparte pentru Dumnezeu. Cît de deseori vedem că este mîncată într-un loc care nu este sfînt! Nu este deseori adevărat că unii credincioşi doresc cu plăcere să ştie pe cît este posibil, amănuntele unui păcat pe care l-a făcut un altul Aceasta este curiozitatea păcătoasă, care vrea să se hrănească din jertfa pentru păcat, ca hrană pentru firea păcătoasă. însă in locul sfînt noi avem părtăşie cu Marele nostru Preot, Domnul Isus şi cu preoţii dintre credincioşi. Acolo noi putem să ne facem una în chip duhovnicesc cu cel vinovat, prin aceea că mîncam jertfa pentru păcat.

Capitolul 19

Legea jertfei de mulţumire (Leviticul 7.11-36)

Dacă privim ordinea legilor jerfelor, vedem că aceasta se abate de la ordinea care a fost la instaurarea jertfelor. In Levitic 1 găsim arderea-de- tot, în capitolul 2 jertfa de mîncare, în c apitolul 3 jertfa de mulţumire sau de pace, iar în capitolele 4 si 5 jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină. Această ordine este foarte importantă. Dacă în arderea-de-tot am privit slava Domnului Isus, după aceea natura (firea) Lui omenească sfîntă şi curată în jertfa de mîncare şi în cele din urmă am văzut cum pe această bază avem părtăşie cu Dumnezeu şi cu Domnul Isus, aşa cum ne este arătat în jertfa de pace sau de mulţumire, apoi este de la sine înţeles că noi trebuie să ne curăţim, aşa cum citim în 1 Ioan 3.3: „Şi oricine are această nădejde în El, se curăţeşte, după cum El este curat". Este imposibil ca noi să ne ocupăm cu slava Domnului, fără ca noi să ne curăţim în prezenţa lui Dumnezeu, ca să fim şi practic sfinţi. In această ordine ne-a dat Dumnezeu şi jertfele.

Însă în legile jerfelor găsim întrebuinţarea practică şi aici vedem o altă ordine: mai întîi legea arderii-de-tot şi a jertfei de mîncare, apoi cea a jertfei pentru păcat şi a jertfei pentru vină şi, în încheiere, legea jertfei de mulţumire. Tot aşa vedem şi în 1 Corinteni 11. într-adevăr, ar trebui ca noi să ne judecăm mereu în lumina lui Dumnezeu, căci numai prin judecata de sine vom fi curăţiţi, însă trebuie s-o facem mai ales atunci cînd ne strângem la masa Domnului. Aceasta au uitat-o corintenii şi de aceea unii dintre ei au fost judecaţi de Dumnezeu, iar Cuvîntul lui Dum nezeu spune: „Dacă ne-am judeca singuri, nu vom fi judecaţi (1 Corinteni 11.31). Acest gînd ne este prezentat în legii- jertfelor. Vedem în acestea că adevărurile Noului Testament îsi găsesc totdeauna perechea în modelele Vechiului Testament.

Aici ne este prezentat, deci, că se găseau diferite jertfe. Prin. aceasta nu mă gîndesc la diferitele jertfe pe care le-am văzut în capitolul 3. Despre aceasta nu este vorba aici, ci de motivul care îl însufleţeşte pe cel ce aducea jertfa. In versetul 12 este vorba de o jertfă de mulţumire, care este adusă ca „laudă" şi în versetul 16 „pentru împlinirea unui jurămînt sau ca dar de bună voie". Deci nu este important numai ce aducem, ci şi de ce aducem o jertfă. Sper să revin la aceasta.

În versetul 12 şi 13 vedem că la jertfa de mulţumire trebuia adusă şi o jertfă de mîncare. Dumnezeu vrea ca noi nu numai să vedem lucrarea Domnului Isus, ci şi persoana Sa. Lucrarea SA este minunat de frumoasă, însă cu mult mai minunată este Persoana care a făcut această lucrare. Cînd sîntem strînşi la masa Domnului, Dumnezeu doreşte ca noi să ne gîndim nu numai la lucrarea Domnului, ci şi la El însuşi şi să aducem o jertfă de mulţumire împreună cu o jertfă de mîncare.

Fără să revenim la jertfa de mîncare, pe care am privit-o deja, vreau să accentuez totuşi o particularitate pe care o vedem in versetul 13, unde găsim o jertfă de mîncare cu aluat. în capitolul 2 citim că în această jertfă niciodată nu era voie să se găsească aluat, însă aici, în jertfa de mîncare, în legătură cu jertfa de mulţumire, trebuia chiar să fie pîine dospită. Aluatul era deci nu numai admis, ci era prezis şi chiar în legătură cu jertfa de mulţumire. Poporul se strîngea la intrarea cortului întîlnirii si lua această masă împreună cu Dumnezeu şi Domnul Isus Dumnezeu primeşte partea Sa, căci este pîinea Sa; aşa cum am văzut în capitolul 3, preotul primea o anumită parte şi oricine din popor, care era curat, putea să primească o parte. Aşa este şi în ziua Domnului, cînd ne strîngem laolaltă. Chiar dacă jertfa este neacrită — prin aceasta mă gîndesc la ceea ce noi vedem în persoana şi în lucrarea Domnului Isus — gîndurile şi cuvintele noastre nu sînt pe deplin curate. într-adevăr, potrivit gîndurilor lui Dumnezeu, acţiunea răului în noi este ţinută în frîu prin puterea Duhului Sfînt, căci este vorba de pîine dospită — pîinea a fost deci coaptă şi influenţa aluatului a încetat. însă se găseşte totuşi în pîine şi aceasta nu trebuie s-o uităm.

Atunci cînd ne găsim în apropierea Domnului şi lăsăm Duhul Sfînt să lucreze în noi, mai este totuşi deseori ceva omenesc în jertfa pe care o aducem. Cine îndrăzneşte să spună că el este curat sută la sută şi aduce lui Dumnezeu jertfa în chip desăvîrsit? Deseori inconştienţi spunem ceva care nu este perfect drept sau nu a fost lucrat numai de Duhul Sfînt. Dumnezeu ne dă aceste prescripţii, ca noi să fim conştienţi de această problemă. Dacă ne apropiem de Dumnezeu ca să-I aducem jertfa noastră, noi trebuie să fim conştienţi de ceea ce a făcut El pentru noi. în arderea-de-tot am văzut ce am devenit noi pe baza lucrării înfăptuite de Domnul Isus. Noi avem acum libertate deplină să păşim înaintea lui Dumnezeu. Am fost primiţi în Cel Preaiubit, în aşa fel încît Dumnezeu ne vede acum în toată frumuseţea Domnului Isus. însă în noi înşine eram săraci, păcătoşi pierduţi şi noi ştim ce sîntem în practică. Aşa cum de Paşte trebuiau mîncate verdeţuri amare, la jertfa de mulţumire trebuia să se aducă pîine dospită.

Cît de frumos este aceasta! Pîinea de fapt nu ajungea pe altar, însă era totuşi oferită lui Dumnezeu. Despre această pîine se spune în mod expres: Din toate aceste daruri să aducă DOMNULUI cîte o bucată, ca dar ridicat" (versetul 14). Cînd noi rostim înaintea lui Dumnezeu ceea ce noi am devenit prin lucrarea Domnului Isus, Dumnezeu priveşte aceasta ca pe o jertfă ridicată; noi avem voie să ne aducem pe noi înşine ca pe o jertfă ridicată. Aceasta este ceva pe care noi o facem de asemenea duminica dimineaţa. O jertfă ridicată este ceva pe care noi o ridicăm, ca s-o oferim lui Dumnezeu. Ce slujbă preţioasă! Aşa cum am văzut în capitolul 3, aici ne este arătat că noi aducem lui Dumnezeu mîncarea Sa, prin aceea că noi I-o prezentăm. Aceasta ne-o spune Dumnezeu aici, în acest subcapitol şi noi

înţelegem apoi ceea ce este, cînd îl facem.

Să ne întoarcem la celelalte lucruri pe care le vedem aici. Mai întîi este vorba de o jertfă de mulţumire sau de laudă şi în versetul 15 citim: „Carnea jertfei sale de laudă şi de mulţumire să fie mîncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea pînă dimineaţa". Cred că aceasta ne devine mai clar, dacă ne gîndim la Luca 15. Cînd fiul pierdut s-a reîntors la tatăl său, avea voie să ia parte la masa de sărbătoare. Era sărbătoarea tatălui; el o serba împreună cu tatăl său şi avea parte la bucuria tatălui. La fiul mai mare vedem însă altceva. Acesta spune: „Nu mi-ai dat niciodată măcar un ied, ca să mă înveselesc cu prietenii mei" (versetul 29). Şi el dorea să aibă o sărbătoare, însă cu prietenii săi, fără tatăl său. Insă Dumnezeu ne iubeşte prea mult, ca să ne dea bucurii de sărbătoare, fără ca El să aibă parte la acestea. El Se bucură împreună cu noi şi, în fond, bucuria Sa este şi bucuria noastră. El a tăiat viţelul cel îngrăşat. Aceasta rezultă de aici. Cînd ne strîngem duminica dimineaţa şi Duhul Sfînt îndreaptă gîndurile noastre spre lucrarea Domnului Isus şi spre harul lui Dumnezeu, atunci trebuie ca inimile noastre să fie foarte reci, dacă atunci nu sîntem plini de recunoştinţă. Cînd apoi cîntăm o cîntare şi un frate inspirat, ca şi cum ar fi gura Adunării, rosteşte o mulţumire, atunci inimile noastre se încălzesc şi din ele se ridică mulţumiri către Dumnezeu. Dumnezeu primeşte cu plăcere aceste laude şi în acelaşi timp inimile noastre se hrănesc din Domnul Isus. însă nu ştim noi din experienţă, că aceasta nu durează mult? Am amintit deja: mulţumirea se ridică din inima noastră, cînd noi sîntem strînşi laolaltă, însă de cele mai multe ori dispare cînd sîntem iarăşi acasă şi la cîteva zile după aceea ea nu mai este prezentă.

Dumnezeu însă caută adevărul înăuntru. El doreşte ca noi să avem părtăşie cu El şi cu Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Din această cauză, jertfa trebuia mîncată în aceeaşi zi. Pericolul este mare, ca din realitate să devină o formă goală. Mi-a căzut odată în mîini cartea de cîntări a unui frate, în care la anumite cîntări erau notate anumite locuri din Biblie. Pentru că îl cunoşteam pe acel frate, am văzut că erau locuri pe care el le citea deseori în faţa fraţilor. Erau locuri din Biblie, care probabil după cîntatul imnului respectiv erau citate şi probabil că prima dată au fost lucrate de Duhul şi se potriveau bine cu cîntarea. Insă cînd acum se cerea o cîntare, el citea deseori locurile notate. Aceasta era însă ceva care nu venea din inima sa şi de aceea nu avea nici o valoare pentru Dumnezeu. Era pentru Dumnezeu ceva necurat şi tocmai aceasta ne este prezentat aici: „Carnea jertfei de mulţumire, de laudă, să fie mîncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea pînă dimineaţa" (versetul 15). In ziua următoare era ceva necurat: „Sufletul care va mînca din ea, îşi va purta nelegiuirea".

În versetul 16 este vorba de o jertfă pentru împlinirea unei juruinţe sau de un dar de bunăvoie. Să luăm un exemplu din Noul Testament. Cînd cineva mergea la templu, putea acolo să cumpere animale.

Să ne imaginăm un israelit care vine la templu şi primeşte gîndul: „Acum eu fac lucrul acesta, căci am multe motive să aduc lui Dumnezeu o jertfă". Desigur, aceasta era ceva bun în ochii lui Dumnezeu, însă era totuşi ceva care s-a ridicat în acel moment în inima omului. Cu totul altceva era o jertfă care se baza pe o juruinţă. Juruinţa n-a fost făcută în acel moment, ci mult mai înainte. în inima unui asemenea israelit era dorinţa să laude cu ceva pe Dumnezeu, aşa cum întâlnim deseori în Cuvîntul lui Dumnezeu. Acum a sosit momentul ca el să meargă în templu ca să-şi aducă jertfa. Este ceva pe care el îl avea de mult timp în inimă. Tot aşa ceva este şi la darul de bunăvoie, cînd cineva merge la templu şi plănuieşte să aducă lui Dumnezeu o jertfă. înţelegem deja că asta înseamnă mult mai mult decît o jertfă de mulţumire.

Am amintit deja strîngerile noastre laolaltă de duminica dimineaţa. Dacă eu m-am ocupat pînă sîmbătă seara cu tot felul de lucruri şi toată săptămâna n-am avut timp să mă preocup realmente cu Domnul, atunci duminica dimineaţa eu vin cu o inimă rece şi goală. Nu este deseori aşa? Dacă spuneţi nu, atunci eu sînt singurul care am avut această experienţă. Insă Duhul Sfînt vrea totuşi să provoace ceva în mine, căci se găsesc fraţi şi surori care au venit cu inima plină. Pe aceştia Duhul Sfînt îi poate folosi, ca să ceară o cîntare sau să înalţe o rugăciune, prin care inima mea să se încălzească şi eu să fiu adus în starea de a aduce o jertfă de mulţumire. însă acolo vor fi şi alţi fraţi care în timpul săptămînii şi-au luat timp să se ocupe cu Domnul. Ei au văzut frumuseţea Domnului. Inima lor este umplută cu admiraţie şi adorare şi ei vin, în imaginea din Deuteronom 26, cu coşul plin. Pe asemenea fraţi, Duhul Sfînt îi poate folosi încă de la început pentru aducerea jertfelor. Că aici este vorba de ceva care pătrunde pînă în adînc, este clar. De aceea se şi spune: „Iar ce va rămîne din ea să fie mîncat a doua zi" (versetul 16). Ceea ce a fost lucrat în inima mea în timpul săptămînii, nu dispare în momentul cînd eu părăsesc localul, ci este de lungă durată. Poate să fie „mîncat" şi a doua zi, adică atît timp cît a fost lucrat în inimă, căci este în legătură cu Domnul şi cu lucrarea Sa de pe cruce, iar Dumnezeu are parte din aceasta. Atît timp cît este plăcut pentru Dumnezeu, este şi hrană reală pentru inima noastră, şi nu numai pentru mintea noastră.

Dacă cineva voia să aducă o jertfă de mulţumire, el venea cu animalul său de jertfă la intrarea în cortul întîlnirii, unde trebuia să-l taie, adică el trebuia să aibă înaintea ochilor faptul că Domnul Isus a murit. Apoi preotul stropea sîngele pe altar. Aceasta este în legătură cu ceea ce am spus despre masa Domnului, care trebuie văzută în legătură cu moartea Domnului. Noi ar trebui să fim conştienţi că Domnul Isus a murit; de aceea jertfa trebuia să fie mîncată în aceeaşi zi sau în ziua următoare.

Cît de important este aceasta, vedem în versetul 18: „Dacă s-ar întîmpla să mănînce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulţumire, jertfa lui nu va fi primită şi nu se va ţinea în seamă celui ce a adus-o;

ci va fi un lucru urîcios şi oricine va mînca din ea îşi va purta vina".

Acestea sînt şi pentru noi cuvinte serioase, la care ar trebui să medităm în lumina lui Dumnezeu. Este, ceea ce noi jertfim, cu adevărat în aceeaşi zi tăiat? Sînt inimile noastre umplute cu lauda şi adorarea pe care a lucrat-o Duhul? Este cîntarea pe care noi am cerut-o şi ceea ce noi rostim, cu adevărat expresia a ceea ce este în inima noastră? Dacă nu este aşa, Scriptura o numeşte necurată. Trebuie să fie ceva care trăieşte cu adevărat în inima noastră. Persoana şi lucrarea Domnului Isus trebuie să fie o realitate vie înaintea ochilor noştri.

Am fost odată într-o duminică dimineaţa într-o adunare unde! toate cîntările sunau minunat, ca un cor şi erau cîntate exacţi după note. Toţi au căutat să cînte cît se poate mai frumos. însăj ce era în aceasta duhovnicesc? Cînd inimile noastre se preocupă numai de melodie, atunci lucrul acesta nu mai este duhovnicesc. Melodia nu se ridică spre Dumnezeu, ea este numai mijlocul prin care noi putem rosti împreună cuvintele cîntării. Acesta este" cîntecul cel mai bun, care nu ne lasă să ne gîndim la melodie, ci gîndurile noastre se îndreaptă spre cuvinte, care ar trebui să exprime ce este în inima noastră. Aşa ar trebui să fie şi la fratele care, ca o gură a adunării, rosteşte adorarea şi lauda care ies din inima tuturor celor care sînt adunaţi.

Am văzut deja ce este de fapt jertfa de mulţumire: o masă a copiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu ca Cel care este Cap al familiei primeşte partea Sa, iar fiii lui Aaron primesc o parte. Se spune în continuare în versetul 19: „Orice om curat poate să mănînce came". însă este clar că este necesară o absolută sfinţenie. în primul rînd, pentru că noi ne găsim în prezenţa lui Dumnezeu, Domnul Isus este prezentat aici ca Preot. înseamnă că noi îl vedem aici pe Dumnezeu nu ca tată, ci ca Dumnezeu. Domnul Isus nu este Preot la Tatăl, ci la Dumnezeu, aşa cum spune epistola către Evrei; şi asta înseamnă că locul unde noi ne strîngem laolaltă trebuie să poarte semnul sfinţeniei. în al doilea rînd, ceea ce noi „mîncăm" este Domnul Isus în lucrarea Sa pe cruce, adică Domnul Isus ca Cel care moare sub judecata lui Dumnezeu. De ce a murit El? Evrei 9.26 ne spune: „ca sa desfiinţeze păcatul". Asupra Lui, Dumnezeu a exercitat toata judecata Sa cu privire la păcat. La cruce a fost vizibil cît de sfînt este Dumnezeu şi cum urăşte El păcatul. Cînd acesta este punctul central al mesei, noi înţelegem că acesta este locul cel mai sfînt de pe pămînt. Dumnezeu trebuie să fie sfinţit în acei care se apropie de El. Aceasta o găsim în versetele 19-21.

Însă şi locul poate fi necurat, căci citim despre carnea care s-a atins de ceva necurat, că prin aceasta a devenit necurată. Carnea în sine, normal, este desăvîrsit de curată, căci vorbeşte despre Domnul Isus; căci mai bine a vrut să moară, decît să lase păcatul să persiste. Locul unde este carnea trebuie să fie curat şi, aşa cum vedem, carnea devine necurată dacă locul este necurat. Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă

cu privire la aceasta un exemplu clar. Găsim, de exemplu, acest principiu în Hagai 2.11-13. în 1 Corinteni 5 este vorba de păcat în mijlocul adunării şi Dumnezeu spune: „Daţi răul afară din mijlocul vostru" (1 Corinteni 5.13). în 2 Timotei 2 se vorbeşte despre necurăţia din casa lui Dum- nezeu şi acolo se spune că noi trebuie să ne despărţim de aceasta şi că trebuie să găsim un loc unde nu se mai găseşte nici o necurăţie. Cum ar putea un loc caracterizat prin păcat — unde de exemplu învăţătura despre dumnezeirea veşnică a Domnului sau despre adevărata Sa natură omenească este nerecunoscuta sau unde nu se mai execută nici o disciplinare — să fie locul unde noi am putea avea o întîlnire cu Dumnezeu? El spune într-un asemenea mediu Eu nu pot locui. Carnea este necurata şi nu vorbeşte despre Domnul Isus, care a murit pe cruce. Nu trebuie să fie mîncată, ci trebuie să fie arsă în foc.

în a doua parte a versetului 19 găsim totuşi ceva minunat: „Orice om curat poate să mănînce carne". Este rînduită pentru tot poporul. Desigur, nu este rînduită pentru cei necredincioşi, căci nici un necredincios nu poate fi curat; este necurat din creştet pînă la tălpile picioarelor. Numai aceia care cunosc pe Domnul Isus ca Mîntuitor al lor, ale căror păcate au fost spălate prin sîngele Său sînt curaţi. Oricine aparţine poporului lui Dumnezeu are voie să vină şi să ia loc la masa Domnului, însă este de la sine înţeles, numai dacă el este curat în mod practic. Aceasta o găsim în versetele 20 şi 21.

Vedem mai întîi în versetul 20 pe cineva care mănîncă din carne, în timp ce necurăţia este asupra lui. Noi ne găsim într-un loc sfînt, unde Dumnezeu invită pe ai Săi la Sine. însă acum vine cineva care nu este curat. Aceasta a fost şi situaţia din Corint. Vedem ce prescrie Dumnezeu acolo. în 1 Corinteni 5 este vorba de cineva al cărui păcat a fost descoperit şi Dumnezeu spune: „Scoateţi răul din mijlocul vostru!" El nu trebuie tolerat în mijlocul sfinţilor. Acelaşi lucru îl găsim şi aici: „să fie nimicit din poporul Său". Orice credincios va înţelege bine că lucrul acesta este necesar. Numai puţini credincioşi vor afirma că nu trebuia dat afară răul din Corint; cineva care trăieşte în mod vădit în păcat nu are voie să ocupe loc la Masa Domnului.

Însă în versetul 21 găsim un al doilea gînd: „Şi cine se va atinge de ceva necurat, fie de vreo necurăţie omenească, fie de un animal necurat, fie de o altă întinăciune, şi va mînca din carnea jertfei de mulţumire care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său". Dacă cineva... „se atinge", el însuşi într-adevăr nu este necurat, însă stă în legătură cu ceva necurat. Noi oamenii vedem aşa ceva deseori cu alţi ochi decît Dumnezeu.

Înainte cu 125 de ani a avut loc prima despărţire între fraţi, care se referea la acest principiu. Un învăţător fals a atacat firea omenească curată a Domnului Isus. Fraţii s-au despărţit de el, însă o adunare n-a vrut să facă lucrul acesta. într-adevăr, nu l-a admis pe acel bărbat, dar au primit la frîngerea pîinii pe cei care continuaseră să frîngă pîinea cu el. Se spunea: „Părtăşia cu necurăţia nu murdăreşte, dacă

cineva nu este el însuşi necurat". Aici însă vedem cum gîndeşte Dumnezeu asupra acestui fapt, cînd cineva „se atinge de ceva necurat". Aici este vorba, deci, nu de propria necurăţie, ci de necurăţia altuia. Cînd cineva era în legătură cu acesta şi mînca din carnea jertfei de mulţumire, acest suflet trebuia ucis din mijlocul poporului său. Pentru Dumnezeu este acelaşi lucru, fie că noi înşine sîntem necuraţi, fie că venim în legătură cu cineva care este necurat. Pe asemenea persoane, Dumnezeu nu le invită la masa Sa şi, dacă ei totuşi au luat parte, ei trebuie să fie ucişi! Cel mai important este motivul care a fost dat pentru aceasta: „Carnea jertfei de mulţumire aparţine Domnului". Noi am putea gîndi că aparţine celui care aduce jertfa, căci el a adus animalul, el l-a tăiat. într-adevăr, el a dat o parte Domnului, însă restul trebuia mîncat cu ceilalţi, care erau curaţi, în capitolul 17 acest gînd este dezvoltat mai mult. Atît timp cît poporul era în pustie, fiecare care voia să taie un animal ca jertfă, trebuia să-l aducă la intrarea cortului mtîlnirii, ca jertfă de mulţumire. Nimeni deci nu avea voie să mănînce carne, dacă nu provenea dintr-o jertfă de mulţumire. Cel care aducea jertfa, o aducea într-adevăr, însă era o jertfă pentru Dumnezeu şi, începînd din acest moment, aparţinea lui Dumnezeu. Venea într-adevăr de la cel care aducea jertfa, însă în sens duhovnicesc aceasta vorbeşte despre Fiul lui Dumnezeu, de lucrarea de pe cruce. Dumnezeu este Cel care a dat pe Fiul Său. De aceea jertfa de mulţumire aparţinea lui Dumnezeu şi numai El putea decide cine să aibă parte din ea, aşa cum am văzut în aceste versete.

În versetele 22-27 este vorba de grăsime şi de sînge. Am privit deja aceasta, de aceea nu vreau să mai spun multe. Aşa cum am văzut, grăsimea este simbolul puterii voinţei. însă din ce rezultă voinţa noastră? Din sentimentele inimii noastre. Eu vreau ceea ce iubesc şi de aceea actele noastre voliţionale sînt determinate de cerinţele şi dorinţele inimii noastre. Cine are drept asupra sentimentelor inimii noastre? Găsim aceasta în Deuteronom 6.5. Creatorul a întocmit pe oameni, El i-a creat pentru Sine însuşi şi cere ca ei să-L iubească din toată inima. Omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său — şi Domnul Isus adaugă în Luca 10.27 şi în Marcu 12.30: „şi cu toată puterea ta şi cu toată mintea ta". înseamnă că Dumnezeu are drept asupra voinţei oamenilor. Este clar că o creatură nu are voie să aibă propria sa voinţa, ci trebuie să asculte. De aceea Dumnezeu spune că grăsimea trebuie să fie numai pentru El şi anume în mod deosebit la jertfa de mulţumire. Aşa cum s-a spus, acesta este un principiu general, însă la jertfa de mulţumire totul vorbeşte despre Domnul Isus, despre puterea voinţei Sale la moartea Sa, despre sentimentele inimii Sale, pe cînd El înfăptuia lucrarea de pe cruce. El a fost ascultător pînă la moarte de cruce. El spune în Ioan 14.31: „Eu iubesc pe Tatăl". Dumnezeu ne-a dat în Scriptură un frumos tablou despre aceasta, prin descrierea robului evreu în Exodul 21. Dacă a slujit şase ani, el avea dreptul să fie eliberat. Dacă însă stăpînul său i-a dat o soţie, el putea spune: „Iubesc pe stăpînul meu, pe soţia mea şi pe copiii mei, nu vreau să plec liber" (versetul 5) şi atunci el

lăsa să i se străpungă urechea, ca semn că voia să rămînă pentru totdeauna rob. In acesta vedem pe Domnul Isus. De ce S-a dat pe Sine însuşi? „Eu iubesc pe Domnul meu, soţia mea şi copiii mei." Biblia spune că El mă iubeşte pe mine personal. Din dragoste pentru mine El a mers la cruce. Scriptura spune de asemenea că El ne iubeşte pe toţi: „Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine pentru ea" (Efeseni 5.25). însă Scriptura mai spune şi că El a iubit pe Tatăl Său şi că din dragoste pentru El S-a dat pe Sine, ca să-L slăvească. în aceasta vedem grăsimea, care peste cîteva versete stă în legătură cu pieptul (versetul 30). Pentru că dragostea Sa era aşa de preţioasă pentru Dumnezeu, aşa cum spune Efeseni 3.19, ea este pentru noi prea mare, ca noi s-o putem înţelege. Grăsimea trebuia jertfită numai lui Dumnezeu.

Aşa cum ştim, aceleaşi lucruri sînt valabile şi pentru sînge. în Leviticul 17 vedem că „viaţa (sufletul) trupului este în sînge" şi că „sîngele face ispăşire pentru suflet" (versetul 11). Deci sîngele este hotărît să fie numai pentru Dumnezeu. Viaţa vine de la Dumnezeu. El singur are drept asupra ei şi de aceea nici un om nu avea voie să mănînce sînge. Nici noi nu avem voie, aşa cum spune foarte clar Faptele Apostolilor 15.29 şi aşa cum se spune şi aici, în versetul 27: „Oricine va mînca sînge de orice fel va fi nimicit din poporul său."

Începînd cu versetul 28 vedem apoi ce trebuie să facă cel care aduce o jertfă de mulţumire. Este o slujbă minunată. Aceasta este totdeauna succesiunea Cuvîntului lui Dumnezeu; putem gusta cele mai mari binecuvântări, numai atunci cînd luăm seama la prescripţiile corespunzătoare. Cu cît stăm mai sus şi cu cît ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atît mai mult ni se potriveşte o stare de sfinţenie mai înaltă; aici în prezenţa lui Dumnezeu nu este nicidecum întuneric. De aceea găsim şi aici mai întîi prescripţiile şi abia după aceea slujba propriu-zisă.

În capitolul 3 am văzut că acela care aducea o jertfă de mulţumire nu trebuia să facă aproape nimic. El trebuia într- adevăr să aducă jertfa şi s-o taie, însă mai departe lucrarea revenea preotului. Aici însă vedem ceva care nu este amintit în capitolul 3. Vedem că cel care aducea jertfa avea totuşi o slujbă şi ce frumoasă este slujba aceasta! în capitolul 7.29 se spune: „Cine va aduce DOMNULUI jertfa lui de mulţumire, să aducă DOMNULUI darul lui, luat din jertfa de mulţumire". El trebuia deci să aducă singur Domnului jertfa Sa, iar în versetul 30 se subliniază încă o dată că el singur trebuia să facă lucrul acesta: „Să prezinte cu mîinile lui ceea ce trebuie mistuit de foc înaintea DOMNULUI; să aducă grăsimea cu pieptul, iar pieptul să-l legene într-o parte şi într-alta, ca dar legănat înaintea DOMNULUI". Ce gînd minunat! Am văzut deja că Dumnezeu invită pe tot poporul Său la El, la această masă minunată, masa familiei lui Dumnezeu, să vină la altarul de aramă. Ştim de asemenea că acesta este o imagine a mesei Domnului. Dumnezeu doreşte ca oricine aduce o jertfă, să dorească să aducă o jertfă de mulţumire, ca

fiecare inimă să fie umplută de toată slava Domnului Isus şi cu mulţumire pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, încît oricine simte nevoie să aducă lui Dumnezeu jertfa sa de mulţumire. Dumnezeu doreşte de asemenea ca fiecare s-o aducă cu propriile mîini. Nu trebuie să gîndim: acest frate sau acela poate s-o facă mult mai bine. Probabil că un fiu al lui Aaron ar fi adus mai bine jertfa. însă misiunea fiilor lui Aaron era să stropească sîngele şi misiunea celui care aducea jertfa lui Dumnezeu era ca el s-o jertfească şi s-o prezinte cu mîinile sale.

Acesta este un gînd care ar trebui să ne stimuleze la o adîncă meditaţie. Am întrebat odată pe un frate, care niciodată n-a participat în adunările de adorare din ziua Domnului, dacă el n-are nimic pe care ar putea să-l aducă drept mulţumire. Răspunsul său a fost că ceilalţi pot s-o facă mult mai bine decît el. Este posibil că alţi fraţi pot să se exprime mai bine, însă Dumnezeu nu spune nimic în privinţa aceasta. El spune că toţi care au ceva, trebuie să aducă jertfa cu propriile lor mîini şi El doreşte să-Şi primească partea din mîna copiilor Săi. Şi care este partea Sa? Este grăsimea şi pieptul. Pieptul este o imagine a simţămintelor inimii, iar grăsimea vorbeşte de puterea voinţei. Noi putem deci spune că în aceasta se arată puterea dragostei nemăsurate a Domnului. Nu ne gîndim noi atunci la Cîntarea Cîntărilor? „Dragostea este tare ca moartea. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, şi rîurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decît dispreţ" (Capitolul 8.6,7). în Efeseni 6.19 se spune că dragostea întrece cunoştinţa. Această dragoste nu vom putea niciodată s-o cuprindem, căci ea este prea mare pentru noi. Numai Dumnezeu o cunoaşte cu adevărat. Nu ar trebui să ne minunăm mereu, cînd ne gîndim la dragostea Domnului Isus pentru noi? De ce m-a iubit aşa de mult, încît a vrut să moară pentru mine? Eu nu înţeleg. în mine nu este nimic bun. Şi de ce mă iubeşte acum? Eu nu înţeleg. în fiecare zi trebuie să mă smeresc înaintea Lui şi să mărturisesc cît de rece este inima mea şi cît de puţin trăiesc eu pentru El şi cu toate acestea El mă iubeşte! Eu nu înţeleg, însă Tatăl ştie. Tatăl ştie cît îl iubeşte Fiul şi Dumnezeu spune: „Pentru voi este de neînţeles şi, dacă meditaţi mai mult, vă veţi convinge. însă voi trebuie să-Mi aduceţi grăsimea împreună cu pieptul".

Cum se petrece aceasta? „Să aducă grăsimea cu pieptul, iar pieptul să-l legene într-o parte şi într-alta, ca dar legănat înaintea DOMNULUI" (versetul 30). Aceasta este o slujbă pe care Dumnezeu ne-o dă duminica dimineaţa. Ce înseamnă „a legăna"? înseamnă ca ceea ce ai în mînă să mişti încoace şi încolo. Aşa facem, cînd vrem să arătăm ceva. Dumnezeu spune aici: „Faceţi aceasta, şi arătaţi-Mi ce aţi văzut voi din dragostea Domnului Isus". Ce slujbă minunată! Dumnezeu cunoaşte dragostea Domnului Isus mai bine decît noi, însă El doreşte ca noi s-o vedem şi să rostim înaintea Lui ceea ce noi am văzut din această dragoste. Asta însemană „a legăna".

Citim mai departe: „Preotul să ardă grăsimea pe altar" (versetul 31). Ceea ce noi am legănat încoace

şi încolo înaintea feţei lui Dumnezeu, preotul jertfeşte pe altar. Este partea lui Dumnezeu şi El o numeşte partea Sa, mîncarea Sa (Leviticul 3.11 şi 16). Să medităm un moment la aceasta. Dumnezeu primeşte ceva din mîna noastră, pe care El o numeşte pîinea Sa. Aceasta este o parte a slujbei noastre de duminica dimineaţa. Noi sîntem responsabili să aducem lui Dumnezeu pîinea Sa, mîncarea Sa.

Acum urmează a doua parte a jertfei: „Iar pieptul să fie al lui Aaron şi fiilor Săi" (versetul 3). Pieptul vorbeşte despre dragostea Domnului Isus, este ceea ce noi înţelegem din aceasta. El este dat lui Aaron şi fiilor săi. Aaron este o imagine a Domnului Isus şi am văzut de asemenea ce înseamnă fiii lui Aaron. Sînt aceia care înfăptuiesc ceea ce ei au în Hristos, cei care sînt obişnuiţi să stea în prezenţa lui Dumnezeu şi acolo au învăţat cum judecă Dumnezeu lucrurile şi care acum văd toate cu ochii lui Dumnezeu. în Noul Testament aceştia sînt caracterizaţi ca fraţi şi surori duhovniceşti; deci pentru Aaron şi fiii săi era hotărît pieptul. Domnul Isus primeşte partea Sa şi noi avem de asemenea parte cu El. Noi nu le posedăm singuri, ci este bucuria Sa să le împartă cu noi. Cînd fiul pierdut din Luca 15 s-a întors acasă, s-a tăiat viţelul cel îngrăşat şi a avut loc o sărbătoare. Putem cred noi că fiul a serbat singur? Nu, toată casa a luat parte la masă şi la toate lucrurile tatălui. Aşa este şi aici. Domnul primeşte partea Sa din ceea ce este şi partea noastră. Care este însă partea familiei preoţeşti? Pieptul. Da, fiecare credincios înţelege ceva din dragostea Domnului, însă numai dacă noi sîntem obişnuiţi să stăm în prezenţa Domnului şi în felul acesta să-L cunoaştem mai bine, putem să preţuim mai mult dragostea Sa si atunci inimile noastre se pot hrăni din ceea ce este în inima Sa.

„Din jertfele voastre de mulţumire, să daţi preotului şi spata dreaptă, aducînd-o ca dar luat prin ridicare" (versetul 32). O jertfă de ridicare a fost luată şi oferită lui Dumnezeu în acelaşi mod, însă o primea şi preotul. In versetul 33 găsim pentru ce preot era destinată: „Spata aceea dreaptă să fie partea aceluia dintre fiii lui Aaron care va aduce sîngele şi grăsimea jertfei de mulţumire". Spata cea dreaptă (sau umărul drept) era deci destinat pentru acela care aducea sîngele pe altar şi prin aceasta arăta preţuirea acestuia şi putea să facă aceasta pentru că era preot. El cunoştea valoarea sîngelui şi a lucrării Domnului Isus de pe cruce, pentru că el s-a preocupat în amănunt cu acestea. El primeşte aici umărul cel drept, adică spata, care este simbolul puterii Domnului Isus în umblarea Sa şi a puterii în care El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Aceasta ne aminteşte de înţelesul grăsimii, puterea dragostei Domnului Isus, cînd El a înfăptuit lucrarea de pe cruce (această putere s-a descoperit şi în viaţa Sa, însă aici este vorba de moartea Sa). Aceasta era partea preotului care aducea sîngele şi numai El mînca din ea. Ce parte minunată! Trupul nostru firesc este întărit prin ceea ce mîncăm, prin ceea ce primeşte trupul nostru şi tot aşa este şi în domeniul spiritual. Hrana duhovnicească pe care ne-o luăm clădeşte fiinţa noastră duhovnicească. Preotul care se preocupă cu Domnul are nevoie pentru aceasta de putere. Cînd

el se ocupă de sînge şi îl stropeşte pe altar, el primeşte spata dreaptă ca hrană şi prin aceasta primeşte puterea necesară pentru împlinirea slujbei sale. Am văzut acum partea lui Dumnezeu, partea Domnului Isus, partea unuia din fiii lui Aaron şi mai ales partea preotului care stropea sîngele. Am citit de asemenea că oricine era curat îşi primea partea lui. Oricine aparţinea poporului lui Dumnezeu şi era curat avea voie să vină, chiar dacă el era întors la Dumnezeu abia de o zi. Şi aceia care s-au ocupat prea puţin cu Domnul Isus, au voie să vină. Dacă el n-are nimic ca să jertfească, aduc alţii şi el are dreptul să mănînce din aceasta. într-adevăr, Dumnezeu doreşte ca fiecare să aducă ceva, însă dacă cineva n-are nimic, el are totuşi voie să vină. Alţii aduc jertfele lor şi dacă el este curat, are voie să mănînce împreună cu ei din ele. Aceasta este slujba pe care ne-a dat-o Domnul. Nu este o slujbă minunată?

Dumnezeu doreşte să ne aducă la acest ţel. La sfârşitul acestui capitol 7, care ne arată jertfele, Dumnezeu ne pune înainte rezultatul final al întregului. Dumnezeu ne-a dat spre cercetare arderea-de-tot, ca noi să vedem şi să recunoaştem în aceasta plinătăţile şi slava lucrării Domnului Isus, cît de desăvîrsit de slăvit a fost Dumnezeu prin lucrarea de pe cruce, încît înţelegem ceea ce noi am devenit pentru Dumnezeu, în El. Dumnezeu ne-a dat pe Domnul Isus în viaţa Sa ca jertfă de mîncare, ca prin aceasta să avem ceva deosebit în inimile noastre, atît timp cît sîntem pe pămînt. El ne-a dat jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină, ca prin ele, cînd noi am păcătuit, să privim spre cruce şi să vedem ce înseamnă cu adevărat păcatul şi prin aceasta să venim la adevărata judecată de sine. Toate acestea trebuie să conducă la strîngerea noastră laolaltă la masa Sa; şi nu numai fiii lui Aaron, ci toţi cei care fac parte din poporul Său, care sînt curaţi, împreună să exercite slujba. Dumnezeu doreşte ca fiecare să vină cu jertfa sa. Fiecare trebuie să se preocupe în cursul săptămînii cu Domnul Isus, ca astfel fiecare să vină cu panerul plin, adică bogat în cunoaşterea lucrării Domnului, ca în felul acesta Duhul Sfînt să-i poată folosi; şi cu „mîinile lor" să aducă o jertfă. însă şi acela care nu are nimic care să poată fi jertfit este binevenit. El are voie să ia parte la masă împreună cu Dumnezeu, cu Domnul Isus şi cu toată familia lui Dumnezeu şi să se hrănească din mîncarea preţioasă.

Am văzut cît de sfînt este acest loc. Locul unde Dumnezeu invită pe poporul Său este locul cel mai sfînt de pe pămînt. Se găseşte la altarul de aramă, care este atît de sfînt, încît judecata lui Dumnezeu nu poate atinge sau nimici nimic din el (compară cu Numeri 16.36-39).

Cînd apoi privim versetele 28-36, atunci nu ar trebui să spunem că acesta este locul cel mai sfînt şi că nu se poate găsi un alt loc mai minunat? Acesta este locul pe care Dumnezeu ni l-a dat încă deja pe pămînt! Aşa cum ştim, altarul de aramă era în curtea cortului, iar curtea este o imagine a acestui pămînt, ca locul unde a fost ridicată crucea Domnului Isus. Aceasta este slujba pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Sîntem noi conştienţi de ea?

Capitolul 20

Jertfele în Numeri 15.1-12

„Şi DOMNUL a vorbit lui Moise, spunînd: „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: „Cînd veţi intra în ţara pe care v-o dau ca să vă aşezaţi locuinţele în ea şi veţi aduce DOMNULUI o jertfă mistuită de foc:, fie o ardere-de-tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unui jurămînt sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile voastre, ca să faceţi din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut DOMNULUI, cel ce îşi va aduce darul său DOMNULUI să prezinte ca dar de mîncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină frămîntată într-un sfert de hin de untdelemn; iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel. Pentru un berbec să aduci ca dar de mîncare două zecimi de efă din floarea făinii, frămîntată într-o treime de hin de untdelemn, şi să aduci o jertfă de băutură de o treime de hin de vin, ca să fie de un miros plăcut DOMNULUI. Dacă aduci un viţel, fie ca ardere-de-tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unui jurămînt, fie ca jertfă de mulţumire DOMNULUI, să aduci ca dar de mîncare, împreună cu viţelul, trei zecimi de efă din floarea făinii, frămîntată într-o jumătate de hin de untdelemn, şi să aduci o jertfă de băutură de o jumătate de hin de vin; aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Aşa să se facă pentru fiecare bou, pentru fiecare berbec, pentru fiecare miel sau ied. După numărul pe care îl veţi aduce, aşa să faceţi fiecare, după numărul lor" (Numeri 15.1-12).

M-am gîndit la aceast subcapitol, pe cînd am cîntat cîntarea: Acolo unde eu văd numai un deşert, o ţară pustie, unde locuieşte uscăciunea, o mare de nisip unde nu-i nici un ţărm, nici rod şi nici izvor nu răsplătesc pe călător, Dumnezeu vrea să mă desfăteze la izvoare proaspete cu apa vieţii limpede şi clară. Din şuvoaiele care n-au nici un sfîrşit, El îmi dă mereu înviorare. Şi grai: Dumnezeu însuşi vrea să-mi marcheze drumul, Lumina Sa străluceşte împrejurul paşilor mei..."

Dacă citim cartea Numeri, cred că în primul rînd vom fi uimiţi — şi mulţi au fost aşa — cînd vom ajunge la capitolul 15 şi îl vom citi în context. In capitolul 13 şi 14 citim că poporul a ajuns la hotarele ţării. Au trimis cercetaşi, care s-au întors şi au povestit că ţara era minunată. Insă acolo erau uriaşi şi zidurile cetăţii ajungeau pînă la cer. Apoi poporul n-a avut credinţă să intre. Greutăţile sînt prea mari şi rezultatul este că Dumnezeu spune: nici unul din generaţia aceasta nu va intra în ţară, cu excepţia lui Iosua şi Caleb. Toată generaţia aceasta va pieri în pustie. Insă copiii lor vor intra.

În capitolul 16 avem răzvrătirea îngrozitoare a lui Core, Datan şi Abiram, care s-au împotrivit lui Aaron şi lui Moise, care sînt imagini ale Domnului ca Preot şi mare învăţător. într-o asemenea stare era poporul; şi în mijlocul acestor capitole avem acest capitol 15. El se ocupă cu starea poporului, nu în

pustie, ci se spune: „Cînd veti ajunge în tară, atunci să-Mi aduceţi aceste jertfe".

Unii cercetători ai Bibliei, necredincioşi, au spus: Acest capitol nu aparţine aici, ci într-un loc cu totul altul. într-adevăr, cartea a patra a lui Moise vorbeşte despre pustie, iar noi, dacă vom judeca totul cu mintea omenească, ne-am aştepta să găsim aceste cuvinte mai înainte, în cea de-a treia carte, unde sînt toate jertfele şi prescripţiile în legătură cu ele sau poate în a cincea carte, unde poporul era pe punctul de a intra în ţară; deci, nu aici, unde avem arătată în primul rînd călătoria prin pustie şi, în al doilea rînd, Dumnezeu tocmai a spus că nici unul din ei nu va intra în ţară, cu excepţia acestor doi bărbaţi. însă am citit Cuvîntul lui Dumnezeu cu intenţia ca să pricepem înţelesul duhuovnicesc şi apoi vom vedea totdeauna că ordinea lui Dumnezeu este desăvîrşită, mult mai înaltă decît noţiunea noastră despre ordine. Apoi vedem că acest capitol are aici un loc minunat, potrivit. în capitolul 14 vedem cum poporul ducea lipsă de credinţă. Nu puteau să intre în ţară. Ei erau aici, înaintea ţării, nu la Iordan, însă pe drumul spre ţară; şi apoi se scoate în evidenţă că ei nu puteau să intre, pentru că nu aveau credinţă. Cunoaştem rezultatul: abia 39 de ani mai tîrziu au intrat copiii lor, o nouă generaţie şi aceştia au trebuit să treacă prin Iordan şi nu pe acest drum. Aici se arată clar că omul natural nu poate intra în ţară, el trebuie să treacă prin moarte şi să ia pentru sine în posesie moartea şi învierea lui Hristos. Marea lecţie a capitolelor 13 şi 14 este că numai o generaţie nouă, o generaţie a credinţei poate intra în ţara lui Dumnezeu, un neam care prin credinţă ia în stăpînire această ţară: Hristos a murit, noi am murit împreună cu El, eu am murit împreună cu El şi am înviat împreună cu El, deci încă de acum eu sînt în El în cer şi pot să iau cerul în stăpînire.

Cît de minunat este apoi să citim acest capitol în context! Dacă sîntem necredincioşi si Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să ne zică: „greutăţile sînt prea mari pentru voi, pentru că nu aveţi credinţă", ce cuvînt minunat apoi, cînd Dumnezeu spune deodată: cînd însă voi veţi ajunge în ţară, atunci să faceţi aceasta şi aceasta. Dumnezeu vrea să îndrepte inimile spre siguranţa alegerii Sale şi siguranţa că El va împlini planurile şi hotărîrile Sale — aşa cum fiii lui Core spun în Psalmul 84: „ei se arată înaintea Domnului în Sion", cînd ei privesc spre Domnul. însă apoi ei privesc spre ei înşişi şi continuă: ‚Ascultă-mi rugăciunea... Tu, Dumnezeul lui Iacov!" Dumnezeu, care a adus pe Iacov la locul lui, El este singurul care ne poate duce şi pe noi. Devenim conştienţi de lucrul acesta, de îndată ce ne vedem în lumină şi recunoaştem ce puţină putere avem, ce puţină credinţă avem, cum greutăţile sînt deseori mai mari decît credinţa noastră.

Şi apoi Dumnezeu spune aici: dacă voi n-aveţi credinţă, Eu vă voi duce în ţară. Dacă greutăţile pustiei sînt mult mai mari decît credinţa voastră, Eu vă voi duce în ţară. Eu voi împlini hotărîrea Mea, promisiunea Mea: voi veţi ajunge în ţară.

Şi nu numai atît. în ceea ce Dumnezeu ne spune, în ceea ce El ne prezintă despre ţară, El ne dă imediat şi mijlocul de ajutor, ceea ce ne poate da credinţa, ceea ce poate întări credinţa noastră, aşa încît ea va deveni atît de tare ca să poată depăşi greutăţile şi noi să ajungem în mod sigur la destinaţie. Aceasta este calea pe care Domnul lucrează totdeauna. în 1 Petru 1 Domnul spune că partea de moştenire este păstrată pentru noi şi noi sîntem păstraţi pentru partea de moştenire. însă cum ne aduce Domnul aici, ca noi să putem lua în stăpînire partea de moştenire? El nu ne închide într-o colivie, ca în felul acesta să nu ne poată atinge nimic şi nici noi să nu putem ieşi; El face aceasta într-un chip moral, prin aceea că întăreşte credinţa noastră, încît prin credinţă primim puterea să biruim greutăţile şi în felul acesta să intrăm în ţară. Dacă poporul şi-a pierdut curajul, după ce a văzut că nu are nici o putere ca să intre, pentru că le lipsea credinţa, şi după ce Dumnezeu a zis: Eu nu pot să ajut pe cei necredincioşi, trebuie să judec pe cei necredincioşi; nici unul din această generaţie necredincioasă nu va intra în ţară, numai copiii voştri vor intra... Dumnezeu prezintă ţara înaintea privirii noastre, aşa că vedem cît de minunat este să locuieşti acolo şi care va fi obiectul bucuriei şi plăcerii noastre. Şi acest obiect, care va fi bucuria inimii noastre, atunci cînd noi vom ajunge în ţară, este ceea ce noi avem nevoie în pustie, ca să ne întărim inima. Cum se face că credinţa noastră este deseori aşa de slabă? Singurul motiv este că ochii noştri nu sînt îndreptaţi către Domnul şi către Tatăl. Numai cînd privim spre El, spre Domnul şi spre Tatăl, credinţa noastră va fi întărită. Eu n-am nici o încredere în mine însumi. Am încredere numai în măsura în care ochii îmi sînt îndreptaţi spre El. Atunci eu văd cît de desăvîrşit este totul, faptul acesta umple inima mea şi atunci ştiu că El este stăpîn peste toate. Atunci credinţa este tare, mai tare decît toate greutăţile care se pot găsi în pustie. Aceasta dă totodată bucurie inimii, pentru că vedem ordinea minunată din Cuvîntul lui Dumnezeu, că acest capitol se găseşte tocmai aici. Dumnezeu ridică privirea poporului spre statornicia făgăduinţelor Sale şi în acelaşi timp le dă ceea ce îi face în stare din punct de vedere moral să ajungă ţelul final.

Nu avem noi totdeauna nevoie de aceasta, fiecare din noi, atunci cînd sîntem în pustie, unde nu este nimic „decît un deşert, o ţară pustie, unde locuieşte uscăciunea, o mare de nisip, unde nu-i nici un ţărm şi pe călător nu-1 răsplăteşte nici o roadă, nici un izvor"?

Citim aici: „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: „Cînd veţi intra în ţara pe care v-o dau ca să vă aşezaţi locuinţele în ea..." Nu este aceasta o mîngîiere pentru inimile noastre, cînd ne vedem pe noi înşine şi greutăţile de pe cale? Am discutat cu cineva şi am zis: „Cînd ai învăţat să te cunoşti în lumina lui Dumnezeu, atunci strigi către Dumnezeu: O, Dumnezeule, păzeşte-mă; căci dacă Tu nu mă păzeşti, atunci nu ştiu ce voi face mîine". Atunci simţim neputinţa noastră totală să biruim greutăţile şi spunem: cum vom ajunge la ţel? Ce minunat să auzi atunci vocea Tatălui, vocea Domnului: „Ei se arată înaintea

lui Dumnezeu în „Sion", şi: „Cînd veţi ajunge în ţara locuinţei voastre..."

Este exact ceea ce găsim mereu şi în Noul Testament. Avem în Noul Testament scrisori pe care le putem numi scrisori ale pustiei, cum sînt Epistolele către Corinteni, Epistola către Evrei şi altele, unde este prezentată responsabilitatea noastră şi se spune: Voi spuneţi că sînteţi creştini — atunci voi trebuie să vă arătaţi ca atare şi să mergeţi pe calea care se potriveşte pentru un creştin. Aceasta este responsabilitatea noastră. Am vorbit ieri seară despre 1 Corinteni 9, unde apostolul spune că el luptă, pentru ca, după ce a predicat altora, el însuşi să nu fie lepădat. El o aplică la el însuşi, căci aşa este drumul responsabilităţii. Domnul m-a pus pe calea care duce spre cer şi eu recunosc că sînt un cetăţean al cerului şi merg pe această cale. Şi dacă eu nu realizez aceasta în mod practic, atunci eu dovedesc că nu sînt pe calea care duce în cer. Vreau să fac mai clar aceasta printr-un exemplu. Dacă eu trăiesc în păcat, eu na sînt pe calea spre cer. Dacă eu merg în lume, atunci acesta nu este drumul spre cer, ci spre iad. Acolo unde se vorbeşte de responsabilitate, Cuvîntul lui Dumnezeu spune foarte clar: Dacă trăieşti în păcat, eşti pe drumul spre iad; şi tot aşa, dacă eşti în lume.

Atunci noi vom spune: cum voi putea eu ajunge vreo dată la destinaţie? însă alte locuri ale Scripturii vorbesc despre harul Domnului şi harul lui Dumnezeu şi despre hotărîrile Sale şi gîndurile Sale pline de dragoste. Atunci Domnul spune: „Nimeni nu le va smulge din mîna Mea... Nimeni nu le poate smulge din mîna Tatălui Meu. Eu şi Tatăl una sîntem". Dacă tu te îndoieşti de tine însuţi, atunci fii în totul liniştit. Eu voi îngriji ca tu să ajungi la ţintă. Cuvîntul lui Dumnezeu ne arată ambele părţi; şi ambele părţi sînt importante. Cînd înţelegem cine sîntem noi înşine şi simţim că noi înşine nu ne putem păzi, cum vom ajunge noi la destinaţie? Atunci Domnul ne spune: Eu voi îngriji de aceasta. Dacă însă noi spunem: noi sîntem siguri de noi înşine, noi vom merge pe cale, atunci El spune: Fii prudent! Eşti tu mai tare decît toate greutăţile, decît toţi duşmanii, decît toate obstacolele pe care le vei întîlni? Dacă tu spui că da, eşti, atunci tu trebuie s-o şi faci. Cu cît am fost aduşi mai aproape de Domnul şi cu cît sîntem mai aproape de Tatăl, cu atît mai mult Dumnezeu trebuie să judece ceea ce este în viaţa noastră şi în inima noastră din firea noastră păcătoasă. „Şi Dumnezeul nostru este un foc mistuitor", spune epistola către Evrei — nu numai pentru * necredincioşi. „In aceia care se apropie de Mine, Eu vreau să fiu sfinţit". Aceasta este o parte foarte serioasă. Dacă vedem harul binecuvântărilor nemărginite pe care le-am primit, atunci aceasta nu trebuie să ne facă indiferenţi. Şi învăţătura că un copil al lui Dumnezeu nu se poate pierde niciodată — şi este adevărat, poate cineva să mă răpească din mîna Tatălui? — niciodată nu trebuie să mă facă indiferent, încît eu să spun: Nu este deci important cum trăiesc eu, pe ce cale merg eu, nu contează dacă sînt ascultător de Domnul şi dacă merg pe calea despărţirii de rău — eu tot mai ajung.

Atunci vine cealaltă parte. Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: dacă tu mergi pe calea aceasta a neascultării, tu eşti pe calea către iad, gîndeşte bine la aceasta. Dacă spui că eşti creştin, aceasta se poate vedea numai din viaţa ta. Tu spui: eu am credinţă. ‚Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voi arăta credinţa mea din faptele mele" (Iacov 2.18). Aşa spune şi Domnul. Cînd însă inima a văzut că şi Dumnezeul nostru este un foc mistuitor şi că El nu poate tolera nimic în inima noastră, în viaţa noastră, care se bazează pe necredinţă sau indiferenţă, atunci eu mă aplec şi întreb: cum voi ajunge eu la destinaţie? Cum voi fi păstrat eu în părtăşie cu Domnul, pe calea Sa, pe calea pe care El a mers înaintea noastră? Atunci Domnul spune: Eu voi îngriji ca tu să ajungi la destinaţie. Nimeni nu te poate smulge din mîna Mea. Eu îţi voi arăta calea şi eu voi fi cu tine.

Şi apoi El ne îndreaptă privirea spre ţelul final al drumului, un ţel care este pentru fiecare creştin, cînd vom fi la Domnul, însă El ne pune deja acum înaintea privirii noastre aceasta, ca astfel prin credinţă să putem lua de pe acum în stăpînire şi prin aceasta să primim puterea de care avem nevoie pentru călătoria prin pustie. în felul acesta primim ceea ce întăreşte credinţa noastră, ca să putem birui greutăţile. „Cînd voi veţi ajunge în ţara locuinţei voastre..." Dumnezeu spune deci: voi veţi ajunge, Eu voi îngriji de aceasta. Ce mîngîiere minunată, cînd cineva se vede în slăbiciunea sa şi aşa cum strigă omul din Evanghelie: „Doamne, eu cred, ajută necredinţei mele". Ce mîngîiere minunată, cînd Domnul spune: Vei ajunge!

Şi nu numai atît. Cînd tu vei ajunge şi în inima ta va fi dorinţa ca să- Mi aduci ceva, „şi veţi aduce Domnului o jertfă mistuită de foc, fie o ardere- de-tot, fie o jertfă adusă pentru împlinirea unui jurămînt sau ca dar de bunăvoie, sau la sărbătorile noastre, ca să faceţi din cirezile sau turmele voastre un miros plăcut DOMNULUI..." Acesta este scopul călătoriei noastre prin pustie. Domnul spune: „Voi veţi ajunge şi ce veţi face voi acolo, după ce aţi trecut prin toată pustia? Atunci veţi simţi nevoia să aduceţi Domnului o jertfă, să-I pregătiţi un miros plăcut, cu alte cuvinte: atunci în inima voastră va fi mulţumire şi admiraţie pentru El, care v-a condus prin pustie ca să fiţi cu El.

Această mulţumire, acum nu este totdeauna în inima noastră. Ceea ce spune Evrei 12, că pedeapsa din prezent nu este un prilej de bucurie, eu cred că aceasta o cunoaştem tot din experienţă. Lucrurile care sînt legate de calea despărţirii de rău, pe un drum prin pustie, în ele însile nu au nici un temei de bucurie, atîta timp cît nu se vede realitatea care este dincolo de ele, pe care o vom vedea odată în chip desăvîrşit, atunci cînd vom fi descoperiţi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Nu este simplu, cînd de exemplu un bărbat care cîştigă pîinea pentru familia sa se îmbolnăveşte — las la o parte faptul că el probabil primeşte o pensie — că el trebuie deodată să renunţe la munca prin care îşi hrănea toată familia, aşa că el nu mai are nimic pe care să se poată baza. Nu este simplu cînd

cineva devine slab sau bolnav, încît nu mai are nici o putere. Nu este simplu cînd vin alte greutăţi, în care te simţi că eşti lipsit de ajutor şi vezi că acestea nu pot fi biruite. însă cînd se vede că toate lucrurile sînt în mîna Domnului, că nici un păr nu cade de pe capul meu fără voia Tatălui meu, atunci se poate înţelege că Dumnezeu prin aceasta urmăreşte un scop, un scop minunat, că El vrea să ne înveţe, că El vrea să ne întărească credinţa. Credinţa noastră este încrederea în El şi prin faptul că El ne ia mijloacele noastre proprii de ajutor, El vrea să ne arate că în toate împrejurările El ne este de ajuns. Experienţa ne conduce să învăţăm să ne încredem mai mult în El. Romani 5 începînd cu versetul 3 ne spune lucrul acesta.

M-a impresionat foarte mult cînd cu un an în urmă în America unii fraţi au povestit despre un frate bătrîn, care acum este la Domnul. Era în anii grei de după 1929. Cei mai în vîrstă dintre noi cunosc din experienţă aceşti ani. Insă în America a fost mult mai rău decît în Germania şi în Olanda. Domnea şomajul şi sute de oameni stăteau la rînd ca să primească ceva de mîncare. Şi acest frate avea o familie mare, cu mulţi copii. însă copiii săi mi-au povestit: „Cînd venea încă o greutate şi noi nu aveam nimic, atunci el nu se îndoia şi nu zicea: ne va ajuta oare Domnul? El spunea numai: eu sînt curios cum ne va ajuta Domnul de data aceasta?" La el era clar: dacă mijloacele omeneşti nu fac faţă, atunci credinţa le întăreşte. El ştia că Domnul va ajuta şi El este de ajuns în toate împrejurările. Şi tocmai acesta este scopul pe care Domnul îl urmăreşte prin disciplinare, prin aceste exerciţii din viaţa noastră: să întărească credinţa noastră.

Am vorbit odată cu o fată care se îndrăgostise de un tînăr necredincios. Ea a mers prea departe, căci dacă ar *fi* făcut ce spune Iov în capitolul 31, nu ar fi ajuns pînă acolo. Iov scrie: „Am făcut un legămînt cu ochii mei". Ochii săi nu priveau într-acolo unde era pericol. Şi dacă fiecare tînăr şi tînără ar face aşa, nu ar ajunge în pericol să se îndrăgostească de necredincioşi. însă ea a făcut-o cu plăcere şi era clar pentru ea: nu se putea căsători cu el. însă nu a fost simplu, era greu pentru ea să ia această hotărîre.

Însă apoi se pune întrebarea pe care o găsim aici: Este Domnul de ajuns şi în aceste împrejurări? Ce este mai de preţ pentru noi? Este Domnul mai mult pentru noi, este El totul pentru noi, este El de ajuns, în stare ca să-mi liniştească inima şi să-mi dea bucurie în împrejurările cînd eu trebuie să dau ca preţ ceva mai important, ceva după care inima mea doreşte foarte mult? Dacă noi cunoaştem calea Domnului, atunci învăţăm că El este de ajuns. Vine un moment cînd trebuie să plătim totul. Dacă Domnul vine în seara aceasta, atunci noi trebuie să lăsăm totul în urmă; casele noastre rămîn aici, ceea ce avem în casele noastre rămîn aici, afacerile noastre rămîn aici, munca noastră — ce are interes pentru noi, rămîne aici. Chiar şi relaţiile dintre părinţi şi copii, ca şi dintre soţ şi soţie vor deveni altele. Insă credem noi că atunci cînd vom fi la Domnul, ne vom întrista de lucrurile acestea? Credem noi că

inimile noastre nu vor putea fi fericite în cer la Domnul, pentru că am lăsat toate acestea în urmă? Noi toţi ştim foarte bine, nici unul din noi nu se îndoieşte de aceasta, că inimile noastre vor fi fericite lîngă El, că acolo nu vom simţi nici o lipsă, că trebuie să lăsăm totul în urmă, căci totul la El este aşa de minunat, încît inimile noastre vor fi pe deplin umplute cu aceasta şi vom avea în prezenţa Sa numai bucurie şi desfătare.

Aceasta este ceea ce Domnul ne arată aici. Cînd la sfîrşitul călătoriei prin pustie vom ajunge în ţară, atunci vom înţelege totul, pe care acum nu-1 putem înţelege. Rezultatul va fi admiraţie, mulţumire pentru Domnul şi Tatăl şi nevoia de a-I aduce ceva, să-I pregătim un miros plăcut. Acum noi nu înţelegem totul. însă Dumnezeu ne spune care va fi rezultatul final al experienţei noastre. Şi nu este aceasta o încurajare pentru inima noastră? îl vom slăvi şi îi vom mulţumi şi pentru ceea ce acum este aşa de greu pentru noi. Nu este aceasta o înviorare pentru inima noastră?

Aceasta este a doua parte. în primul rînd avem deci siguranţa că Domnul ne va aduce la destinaţie. Şi a doua parte este că toate greutăţile pe care le- am întîmpinat în călătoria prin pustie, în mîna Domnului sînt numai mijloace pentru educarea noastră. Şi cu ce scop? Ca să întărească credinţa noastră, ca în felul acesta noi să aşteptăm totul numai de la El şi să ne încredem pe deplin în El. Şi dacă ne încredem pe deplin în El, atunci ştim că El este în stare să ne conducă prin toate împrejurările; şi nu numai atît, dar să facă şi inima noastră fericită, aşa cum va fi ea odată, cînd vom fi la sfîrşitul călătoriei şi cînd vom privi înapoi toată călătoria şi vom vedea cauzele tuturor lucrurilor.

Dar vedem apoi — este vorba aici de jertfe de bunăvoie, nu de jertfe din obligaţie — indicaţii importante. Am citit că erau mai multe feluri de jertfe, pe care le cunoaştem. Dacă citim Levitic 1, găsim în primul rînd un viţel. Domnul poate aştepta de la fiecare credincios ca el să se fi ocupat cu Domnul şi cu lucrarea Sa ca ardere-de-tot, atît de mult încît poate aduce un taur, un viţel. Insă dacă el nu are un viţel, căci este prea sărac, atunci Dumnezeu spune: puteţi să-Mi aduceţi şi din animalele mici, o oaie sau o capră. Şi dacă sînteţi şi mai săraci, atunci aduceţi-Mi două turturele sau un porumbel — care vorbesc numai despre Domnul.

Aici avem această înşiruire în ordine inversă. Ceea ce este aici adus în primul rînd este o oaie, nu un viţel. Ce gînd minunat! Este aici vorba de ţară, deci de ceea ce vom aduce cînd vom fi la sfîrşitul călătoriei. Ţara Canaanului este un tablou al cerului, pe care noi putem să-l luăm în stăpînire chiar de aici. Pentru Israel însemna că el a ajuns la sfîrşitul călătoriei prin pustie. Noi sîntem deja de acum aşezaţi în locurile cereşti în Hristos; însă chiar pentru acela care aici pe pămînt nu va putea realiza niciodată situaţia aceasta, va veni timpul cînd el va fi acolo în mod practic. Atunci înţelegem minunăţia, că va fi o creştere în cunoaşterea Domnului, despre care vorbesc aceste jertfe.

În capitolul 29 al cărţii Numeri vedem în chip de tablou împărăţia de o mie de ani şi atunci găsim tocmai contrariul. Vedem acolo că jertfele în împărăţia de o mie de ani vor fi tot mai puţine, încît la sfîrşit nu mai sînt aşa de multe ca la început, în aceasta vedem practica noastră. Sînt credincioşi care au venit din afară şi care au înţeles cu adevărat gîndurile lui Dumnezeu cu privire la strîngerea laolaltă în jurul Domnului şi acum, după cîţiva ani, bucuria lor este tot aşa de mare ca şi la început? Este bucuria mea cu privire la adevărul minunat al strîngerii laolaltă al credincioşilor pentru Numele Domnului, unde Domnul este în mijloc, tot aşa de preţios pentru inima mea, ca şi atunci cînd ochii mei au fost deschisi si eu am învătat adevărul acesta? Unii dintre noi — să dea Dumnezeu ca să nu fie mulţi — vor spune: Nu, nu mai este aceeaşi prospeţime, aceeaşi putere mare în inima noastră. Ne-am obişnuit cu aceasta. Aşa va fi în împărăţia de o mie de ani, aşa cum vedem în capitolul 29.

Însă cînd vom fi în cer — aşa cum s-a spus, noi putem încă de acum să-l luăm în stăpînire, însă va fi pentru toţi credincioşii în mod desăvîrşit, cînd vom fi la sfîrşitul călătoriei prin pustie — vedem o creştere în ceea ce vom putea oferi lui Dumnezeu. Cînd inima noastră va dori să-I aducă un miros plăcut, atunci începem cu ceea ce avem. însă va fi mereu mai mult; la început un miel, apoi un berbec şi apoi un viţel tînăr. Jertfa noastră pe care o vom aduce în cer va fi mereu mai mare, acolo vom vedea mereu mai mult din slava şi lucrarea Domnului Isus, aşa cum sînt ele prezentate în arderea-de-tot şi în jertfa de mulţumire. Ce gînd minunat!

Însă aceasta nu este totul. Dumnezeu spune apoi ce va fi în legătură cu aceasta. Cînd cineva aduce un miel, atunci el „să prezinte ca dar de mîncare a zecea parte dintr-o efă de floare de făină, frămîntată într-un sfert de hin de untdelemn, iar vin pentru jertfa de băutură la arderea-de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel" (versetele 4 şi 5).

În primul rînd va fi deci o jertfă de mîncare. Ştim că arderea de-tot vorbeşte despre lucrarea Domnului Isus pe cruce, nu în rezultatele sale pentru noi, ci cum Dumnezeu a fost slăvit în ea. De aceea aceasta este cea mai însemnată jertfă. Sîntem deseori înclinaţi să ne preocupăm cu jertfa pentru păcat, cu ceea ce lucrarea Domnului Isus înseamnă în legătură cu păcatele- noastre. însă o jertfă pentru păcat nu va putea niciodată să fit- adusă ca o jertfă de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Este do remarcat că altarul nu este numit altarul jertfei pentru păcat, ci altarul arderii-de-tot. Ştim că altarul, în simbolurile Scripturii este mai important decît jertfa. Domnul Isus însuşi spune în Matei 23.19 că darul este sfinţit prin altar. Altarul vorbeşte de asemenea despre Domnul Isus, însă oricît de ciudat ni s-ar părea aceasta, potrivit cuvintelor Domnului Isus, el este chiar o imagine mai măreaţă a Domnului Isus decît arderea-de-tot. însă o jertfă pentru păcat nu va fi niciodată adusă pe altar. Era arsă pe pămînt, în afara taberii şi niciodată aceasta nu va fi numită o jertfă de un miros plăcut. Jertfa pentru păcat era necesară,

însă nu era de un miros plăcut pentru Dumnezeu. Cînd Domnul Isus a fost făcut păcat pentru noi şi a purtat păcatele mele, Dumnezeu Şi-a ascuns faţa de El şi Domnul a strigat: „Pentru ce M-ai părăsit?"

Dumnezeu urăşte păcatul şi El trebuia să-Şi întoarcă faţa de la Domnul, cînd El S-a făcut păcat pentru noi şi a trebuit să-L lovească, încît Domnul a început să strige: „Mă aşezi în ţărîna morţii!" Aceasta nu era un miros plăcut pentru Dumnezeu. Era într-adevăr în acelaşi timp cu arderea-de-tot şi, ca Acela care a mers de bunăvoie la cruce, ca să înfăptuiască această lucrare, care a zis: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule", ascultarea Sa era plăcută pentru Dumnezeu. Modul în care El a făcut lucrarea şi în care a descoperit pe Dumnezeu în acelaşi moment, atunci cînd El a fost lovit de Dumnezeu, acesta era plăcut pentru Dumnezeu, însă aceasta a fost arderea-de-tot. Jertfa pentru păcat este doar temelia pe care noi am fost îndepărtaţi de la judecată.

Arderea-de-tot este partea cea mai înaltă a lucrării Domnului Isus pe cruce, este ceea ce înseamnă lucrarea pentru Dumnezeu, încît nici preoţii nu aveau dreptul să mănînce din ea. Era în totalitate numai pentru Dumnezeu şi nicidecum pentru un om. Dumnezeu vrea într-adevăr s-o primească din mîinile noastre, însă este numai pentru El, de un miros plăcut. Apoi Dumnezeu spune că trebuie să mai fie totuşi ceva lîngă ea. Şi ce este aceasta? O jertfă de mîncare dintr-o zecime din floarea făinii, frămîntată cu un sfert de hin de untdelemn. Noi ştim că jertfa de mîncare vorbeşte de viaţa Domnului Isus ca Om aici pe pămînt, ca rod al pămîntului. Asta înseamnă — vreau să spun aceasta cu toată veneraţia — caracterul moral al Domnului Isus, deci nu aşa de mult ce a făcut, ci ceea ce El era şi care s-a arătat în comportarea Sa, în faptele, în cuvintele Sale şi în gîndurile Sale. Deci nu vorbea de lucrarea Sa, ci de ceea ce El era în mod personal. El putea să fie ardere-de-tot, numai fiindcă era jertfă de mîncare. Numai El putea face această lucrare minunată, pentru că El era o Persoană aşa de minunată, pentru că El personal era aşa de minunat, încît Tatăl putea spune despre El: „în El Mi-am găsit plăcerea". Şi Tatăl doreşte ca inimile noastre să se ocupe cu Acesta, ca ele să nu rămînă la lucrarea Sa de pe cruce — oricît de minunată ar fi aceasta — nici chiar în caracterul arderii-de-tot, cel mai înalt care poate fi, ci ca ea să meargă mai departe la slava Persoanei care a înfăptuit lucrarea. Şi dacă pătrundem cu adevărat în măreţia arderii-de-tot, adică a ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu şi cum El a slăvit pe Dumnezeu în aceasta, atunci nu poate fi altfel, decît ca inimile noastre să vadă ceva din slava acestei Persoane; căci numai o Persoană minunată putea să facă o lucrare aşa de măreaţă.

Dar atunci găsim un gînd foarte preţios pentru noi. Cine aducea o oaie, putea să aducă o jertfă de mîncare numai din a zecea parte dintr-o efă din floarea făinii. Chiar cînd noi vom fi în cer, să nu gîndim că vom putea cuprinde slava Persoanei Domnului Isus. Slava Persoanei Sale este aşa de mare, încît în veşnicie inima Tatălui era plină de desfătare cu privire la slava Fiului Său. Şi inimile noastre sînt prea

mici ca să cuprindă toate acestea. Aceasta ne-o spun cuvintele: „a zecea parte din floarea făinii". Numai zece procente din slava Sa vom vedea la început. Aceasta o putem înţelege. Cînd începem să ne ocupăm cu slava Persoanei Sale şi, aşa cum am spus, nu vorbesc de lucrarea Sa, ci de Persoana Sa — atunci putem fi siguri că putem studia toată viaţa noastră şi niciodată nu vom ajunge la sfîrşit, pentru că vom descoperi la El mereu comori noi, frumuseţi noi, har nou. Vom vedea că, chiar în cer este o creştere. însă niciodată n-o să ajungem la capăt, niciodată nu vom putea aduce o jertfă de mîncare din zece zecimi; pentru aceasta slava Sa este prea mare. Nu va ajunge toată veşnicia ca să cuprindem această slavă. In veşnicie vom vedea mereu lucruri noi, mereu mai multe lucruri frumoase, mereu mai multe comori în Persoana Sa. Cît de minunat să ştim aceasta şi prin Cuvîntul lui Dumnezeu să ne îndreptăm ochii şi inima noastră spre mărimea slavei Persoanei Sale! Nici măcar în cer nu vom putea vreodată să ajungem aşa de departe, să zicem: „Acum am văzut totul". Aşa vedem în Apocalipsa 5.14, după ce bătrînii au cîntat cîntarea cea nouă şi au cîntat din harfele lor, la urmă ei nu au mai găsit nici un cuvînt. Nici chiar vorbirea lor cerească, gura lor desăvîrşită nu este în stare să exprime ce slavă vedeau. Ei cad şi adoră, tăcînd, fără cuvinte. Aceasta este în cer, după ce ei au fost slăviţi. Aşa de mare este slava Domnului Isus pentru ei, aşa de pline vor fi inimile lor! Nu este acesta un gînd minunat?

Însă apoi noi vom vedea mai bine, cum El a fost născut cu adevărat din Duhul Sfînt şi cum totul în viaţa Sa era de la Duhul Sfînt. Avem aici făina cu un sfert de hin de untdelemn. într- adevăr, noi nu vom vedea totul, însă mult mai mult din toate acestea.

Se spune apoi: „Iar vin pentru jertfa de băutură la arderea- de-tot sau la jertfă, să aducă un sfert de hin de fiecare miel" (versetul 5). Vinul este ceea ce bucură inima lui Dumnezeu şi a oamenilor (Judecători 9.13). Atunci va fi vin, adică inimile noastre vor fi fericite şi vesele cînd vom aduce aceste jertfe, pentru că inima va fi plină de bucurie să vadă această slavă. Este imposibil să aduci o jertfă fără vin. Aceasta poate fi posibil pe pămînt, însă acolo nu va fi aşa. Ce realitate minunată!

Nu este acesta un scop care ne încurajează să mergem pe drumul prin pustie, ca să ajungem la el şi prin credinţă să-l luăm în stăpînire încă de pe acum, încît să fie chiar de pe acum partea noastră?

Apoi se găseşte creştere, căci nu se poate să te preocupi cu Domnul, fără ca să devii mereu mai bogat. Cu cît mă ocup mai mult cu Domnul, cu atît mai mult văd din slava Sa. Aici este vorba mai întîi de arderea-de-tot şi, chiar dacă mai întîi eu pot aduce abia o oaie — un gînd minunat, că aceasta va fi aşa şi în cer — mai tîrziu, după aceea, pot aduce un berbec, un animal mai puternic, care merge pe drumul său cu putere bărbătească. Şi apoi văd că de aceasta este legată o mai mare cunoaştere a Persoanei Domnului Isus. La un berbec, jertfa de mîncare consta din două zecimi din floarea făinii, pe cînd la o oaie dintr-o zecime. Cu cît ne ocupăm mai mult cu slava minunată a lucrării Domnului Isus — repet, nu

este vorba de jertfa pentru păcat, ci de arderea- de-tot, adică ceea ce înseamnă lucrarea pentru Dumnezeu — cu atît mai mult vom vedea slava Acestei Persoane şi vom fi în stare ca la un berbec să jertfim două zecimi din floarea făinii.

La aceasta se adaugă o treime de hin de untdelemn. Şi de asemenea: „Şi să aduci ca jertfă de băutură de o treime de hin de vin", nu un sfert, ca la o oaie.

Odată m-a întrebat cineva: Nu este plictisitor că în fiecare duminică dimineaţa aveţi aceeaşi slujbă? Voi cîntaţi aceleaşi cîntări, citiţi aceleaşi cuvinte din Biblie şi faceţi totdeauna aceleaşi lucruri. Nu devine aceasta cîteodată plictisitor? Şi unii credincioşi adevăraţi ai bisericii spun cîteodată: Este prea mult ca în fiecare duminică să serveşti cina. Devine atunci o obişnuinţă şi îşi pierde valoarea pentru inimă. Şi nici unul din noi nu va spune că pericolul nu este prezent.

Însă vedem aici, cînd cineva se preocupă cu adevărat cu Domnul şi aduce cu adevărat jertfe, că, cu cît el este mai bogat în privirea slavei lucrării şi persoanei Domnului Isus, bucuria sa va deveni cu atît mai mare. Acum este o treime de hin de vin, deci mai mult decît un sfert. Şi aceasta este experienţa fiecăruia dintre noi, care s-a preocupat cu Domnul. Cu cît cineva se preocupă mai mult cu El, cu atît inima sa se umple cu slava Sa, slava lucrării Sale, slava Persoanei Sale, cu atît mai mare va fi bucuria din inima noastră, cînd aducem lui Dumnezeu jertfele pe care le-am văzut aici, la arderea-de-tot. Aceasta va fi aşa şi în cer, nu ca în împărăţia de o mie de ani, unde la sfîrşit bucuria şi mulţumirea vor fi mai mici ca la început; ci în cer mulţumirea noastră, bucuria noastră şi bogăţia noastră vor fi mereu mai mari. Noi am spune că în Apocalipsa 5 trebuie ca bucuria să fie deplină, cînd vedem acolo pe bătrîni. Dar nu, ea va fi mereu mai mare. Da, se poate spune: cînd un pahar este complet plin, nu mai merge nimic înăuntru, însă în cer va fi totuşi aşa. Acolo bucuria va fi mereu mai mare.

Şi cine s-a preocupat acum cu Domnul Isus, în lucrarea Sa şi în Persoana Sa, acela ştie din experienţă că dacă la început se gîndeşte: „mai fericit eu nu pot deveni", va remarca mai tîrziu că se poate totuşi să fii mai fericit. Bucuria noastră poate fi tot mai mare, cu atît mai mult cu cît ne preocupăm cu El.

Urmează apoi în al treilea rînd: „Dacă aduci un viţel, fie ca ardere-de-tot, fie ca jertfă pentru împlinirea unui jurămînt, fie ca jertfă de mulţumire DOMNULUI" (versetul 8). Acesta este un gînd nou. Ştim că o jertfă de mulţumire vorbeşte despre părtăşie, temelia părtăşiei cu Tatăl şi cu Fiul. Dacă sîntem atît de bogaţi încît putem aduce un viţel, apare gîndul că prin aceasta avem părtăşie adevărată cu Tatăl, care este singurul care cunoaşte pe deplin slava lucrării Domnului Isus şi slava Fiului. Şi cu cît înţelegem mai mult din aceasta, cu atît putem avea mai mult părtăşie cu Tatăl. Cînd însă apoi putem aduce un viţel tînăr — cînd ne-am ocupat mult cu Domnul, am citit Cuvîntul cu rugăciune şi am învăţat să cunoaştem slava lucrării şi Persoanei Sale, le-am făcut loc în inima noastră, aşa că am fost umpluţi

cu bogăţie şi apoi putem aduce un viţel — atunci rezultatul este că putem aduce trei zecimi de efă din floarea făinii, că Persoana Domnului va deveni mereu mai mare pentru noi şi noi vom vedea mereu mai mult din slava Persoanei Sale. Şi apoi: „şi să aduci o jertfă de băutură de o jumătate de hin de vin" (versetul 10) — nu numai un sfert, ci o jumătate, adică de două ori mai mult. Aceasta nu este încă desăvîrşirea. In felul acesta vedem totuşi cum creştem.

Este minunat să vezi care va fi partea noastră în viitor, cînd Tatăl şi Domnul Isus ne vor face să intrăm în stăpînirea ţării pe care ne-au promis-o. Minunat este să auzim despre aceasta, cînd privim spre noi înşine şi aflăm: Cum vom ajunge la ţintă? Pericolele sînt aşa de mari! Piedici de netrecut, fii ai lui Anac, uriaşii sînt prezenţi, ne stau împotrivă. Zidurile cetăţilor pe care ar trebui să le luăm se întind pînă la cer — ce putem noi face în această situaţie? Şi apoi să vezi că aceste obstacole sînt prezente numai ca noi să le biruim împreună cu Dumnezeu, că El vrea să ne dea victoria şi să ne întărească credinţa şi că noi vom ajunge acolo. El, Domnul însuşi, ne va introduce. Atunci preocuparea noastră va fi să-I aducem mulţumiri şi un miros plăcut, căci atunci vom cuprinde cu privirea tot drumul nostru, ceea ce acum este ascuns pentru inima noastră. Şi care va fi rezultatul? Vom vedea mereu mai mult din slava lucrării Domnului Isus, vom vedea mereu mai mult din slava Persoanei Sale şi vom aduce aceasta Tatălui ca jertfă, prin care bucuria noastră va fi mereu mai mare.

De ce ne sînt comunicate acestea aici? Ca noi să le ştim încă din pustie şi să putem prin credinţă să le luăm în stăpînire încă de acum. Nu este în totul clar, că tocmai aceasta este ceea ce ne lipseşte sau, mai bine zis, ceea ce avem nevoie, că tocmai aceasta ne dă putere, să ne preocupăm cu Domnul, cu bogăţia lucrării Sale şi a Persoanei Sale? Aceasta face inimile noastre fericite, aceasta ne dă bucurie. Şi nu ne dă aceasta putere ca să biruim greutăţile şi să mergem numai cu Domnul pe drumul nostru? „Bucuria Domnului va fi tăria noastră", spune Cuvântul lui Dumnezeu. Da, e bine cînd noi sîntem conştienţi că nu sîntem în stare de nimic, că nu avem nici o putere. însă aceasta nu ne dă nici o bucurie, tărie sau putere. Avem bucurie numai cînd ne preocupăm cu El, cînd ne-am decuplat complet şi nu ne preocupăm cu ceea ce am primit pe baza lucrării Domnului Isus, ci cu ceea ce a primit Dumnezeu. în felul acesta învăţăm să cunoaştem mai bine bogăţia acestei lucrări şi a Persoanei Sale, aşa cum este ea prezentată în jertfa de mîncare şi atunci bucuria ne va fi mereu mai mare. Atunci putem cînta în adevăr, pentru că totul şi-a pierdut strălucirea, pentru că nu mai este nimic care are valoare pentru noi, decît numai Persoana minunată a Domnului şi lucrarea Sa.

Deci, dacă aceasta este aşa, atunci avem biruinţă asupra tuturor lucrurilor de pe pămînt. Dacă toate cele de pe pămînt şi-au pierdut strălucirea, dacă inima noastră este pe deplin umplută de El, atunci avem credinţă şi atunci nu ne mai poate despărţi nimic de El, atîta timp cît ochii noştri sînt îndreptaţi

spre El. Şi atunci s-ar putea întîmpla, şi aşa este, ca firea noastră să rămînă aceeaşi şi să se revolte mereu împotriva autorităţii Domnului, aşa cum vedem în răscoala lui Core, Datan şi Abiram împotriva autorităţii lui Moise şi a preoţiei lui Aaron, căci firea noastră nu va deveni mai bună. însă cînd ochii noştri se îndreaptă iarăşi spre El, atunci inimile noastre se umplu iarăşi cu El. Şi atunci chiar experienţele din pornirile firii noastre ne vor aduce mai aproape de El şi ne vor da mai mult cunoştinţă spre slava Sa, cînd vom vedea mai mult harul Său, cum El a îngrijit de noi şi cum ne-a adus mereu înapoi. Vom vedea cît de desăvîrşită este lucrarea Sa, încît deşi relaţiile noastre cu El pot fi întrerupte, ele niciodată nu vor fi nimicite.

Da, aşa este, cum am cîntat. Domnul ne este suficient, în tot ce avem nevoie. „Dumnezeu însuşi vrea să-mi marcheze drumul, lumina Sa îmi conduce fiecare pas. Eu merg cu El, El totdeauna merge cu mine". Şi apoi: „Binecuvîntarea Sa bogată curge tainic", adică noi n-o vedem, însă ştim că înapoia tuturora este ascunsă binecuvântarea.

În curînd vom ajunge în locuinţa noastră cerească, pe care o dorim atît de mult.

Capitolul 21

Jertfa vitelei roşii (Numeri 19.1-22)

Deseori s-a pus întrebarea de ce acest capitol se găseşte în cartea Numeri şi nu în cartea Levitic, unde se află aproape toate jertfele. Nu este de mirare că mulţi critici necredincioşi afirmă că acest capitol se găseşte într- un loc greşit. Noi, cei care ştim că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu inspirat şi desăvîrşit, înţelegem pe baza acestei realităţi că trebuie să fie un motiv dumnezeiesc înţelept, care a aşezat acest capitol în acest context. Dacă noi cunoaştem caracterul şi înţelesul duhovnicesc al celei de a patra cărţi a lui Moise, motivul ne va fi foarte clar. Admirăm atunci înţelepciunea Aceluia care l-a aşezat în acest loc.

Marea temă a cărţii Leviticului este intrarea la Dumnezeu în Locul Preasfînt. Cortul întîlnirii se găseşte acolo pe prim plan. De acolo Dumnezeu a dat lui Moise şi cîteodată şi lui Aaron comunicările şi ordinele Sale. Jertfele descrise acolo stau toate în legătură cu această temă şi de aceea poartă anumite semne caracteristice. In cartea Numeri este amintit cortul, însă el nu este obiectul propriu-zis al acestei cărţi. Numeri este călătoria israeliţilor prin pustie. Ca aproape totul din Vechiul Testament, şi această călătorie şi particularităţile ei sînt tablouri pentru noi, aşa cum ne spune clar 1 Corinteni 10.11. Această călătorie începe în Sinai, unde poporul intră în mod oficial în legătură cu Dumnezeu şi duce spre ţara făgăduită care în epistola către Efeseni este o imagine a locurilor cereşti. Pustia, pe care poporul o

străbate este o imagine a lumii, prin care şi noi trebuie să trecem, atîta timp cît sîntem pe pămînt. Este o lume în care Domnul şi Mîntuitorul nostru a găsit numai o cruce şi un mormînt şi unde noi, care sîntem uniţi cu El, de asemenea nu găsim nimic altceva. Insă noi trebuie să ne gîndim la faptul că va veni timpul cînd pămîntul nu va mai purta acest caracter şi anume atunci cînd Domnul Isus va domni, în timpul împărăţiei Sale. In anumite părţi ale cărţii Numeri trebuie să avem neapărat aceasta înaintea ochilor noştri. Pentru noi, pămîntul este de fapt o pustie, în care credinţa nu poate găsi nimic.

În pustie, poporul va fi pus la probă prin greutăţile şi încercările pe care le va întîmpina. Prin aceasta se descoperă dacă este prezentă cu adevărat viaţa din Dumnezeu sau este numai o mărturie goală. Insă acesta nu este de fapt ţelul propriu-zis al încercărilor, ci să probeze pe aceia care au viaţă din Dumnezeu, ca să se descopere în ce măsură viaţa lor practică este prezentarea vieţii celei noi, pe care au primit-o prin naşterea din nou. Un alt scop este ca să se arate practic ceea ce spune Romani 7: „Ştiu că în mine, adică în firea mea, nu locuieşte nimic bun" şi în felul acesta să ne aducă la dezbrăcarea de omul cel vechi cu faptele lui şi la îmbrăcarea cu cel nou. înseamnă că prin credinţă noi să realizăm în inimile noastre faptul că am murit împreună cu Hristos şi am înviat împreună cu El (Coloseni 3.9,10; Efeseni 4.22,24; Coloseni 3.1-3).

În aceste încercări şi în nereuşitele noastre în ele, „căci toţi greşim de multe ori" (Iacov 3.1) şi datorită întinării noastre în această lume (care deseori este un semn al lipsei de veghere, uneori inevitabile, (vezi Numeri 31.17-24) apare însă marea întrebare: este lucrarea de ispăşire de pe cruce suficientă pentru aceste necurăţii? Şi dacă nu, atunci nu mai este nici o posibilitate de salvare sau trebuie ca noi să ne curăţim din nou cu sînge sau este o altă cale de curăţire?

Viţeaua roşie ne arată că lucrarea din marea Zi a Ispăşirii nu a înlăturat absolut păcatul, că noi putem înlătura ca lipsite de importanţă, necurăţiile noastre. Noi nu putem niciodată să preţuim suficient dăruirea sîngelui lui Hristos pentru păcatele noastre. Prin aceasta El ne-a făcut desăvîrşiţi pentru totdeauna (şi cuvîntul grecesc pentru aceasta înseamnă „fără întrerupere"), aşa că Dumnezeu nu mai vede nici un păcat la noi (Evrei 10.14- 17). Dar acest har şi cunoaşterea preţului nemărginit de mare pe care Domnul a trebuit să-l plătească, nu este motivul cel mai puternic ca să urîm orice necurăţie? Cum ar putea Tatăl, cum ar putea Domnul Isus să aibă practic părtăşie cu noi, dacă noi nu urîm păcatul, aşa cum îl urăşte Tatăl şi Fiul, aşa ca noi să fim curăţiţi din punct de vedere moral de toate necurăţiile care se pot găsi? Pentru aceasta Dumnezeu a dat această rînduială. într-adevăr, ea se bazează tot pe lucrarea de împăcare de la cruce. Din coasta Mîntuitorului mort a curs sînge şi apă; sîngele arată aspectul lucrării de pe cruce îndreptat spre Dumnezeu, iar apa arată aspectul îndreptat spre noi. Stropirea cu cenuşa viţelei roşii care a fost arsă şi cu apa vie nu arată iertarea dinspre Dumnezeu, ci curăţirea noastră

ca rezultat al lucrării de ispăşire şi anume într-un mod care se potriveşte special călătoriei prin pustie.

Este important să vedem în ce context stă acest capitol. în capitolul 16 găsim răscoala bărbaţilor Core, Datan şi Abiram. Cu toate că ei s-au ridicat împotriva lui Moise şi Aaron (versetul 3), comportarea lor este îndreptată în mod special împotriva preoţiei lui Aaron. însă Dumnezeu intervine şi, ca răspuns la rugăciunea lui Moise (versetul 15), judecata Sa nimiceşte nu numai pe cei trei răzvrătiţi, ci şi 250 de căpetenii, care i-au urmat şi voiau să exercite slujba de preoţi. însă apoi tot poporul porneşte la răscoală şi judecata lui Dumnezeu vine peste toţi (versetele 41-50). Moise vede că numai preoţimea putea să conducă prin pustie pe poporul care se găsea în această situaţie. Abia cînd Aaron a venit la popor să facă lucrarea de tămîiere, a luat sfârşit judecata lui Dumnezeu.

Moise este cel care a dat legea, cel care predă poporului gîndurile şi îndrumările lui Dumnezeu. El este deci un simbol al Domnului Isus ca mare învăţător, Profet (Deuteronom 18.15- 19) şi Apostol al mărturiei noastre (Evrei 3.1). El, Cel care Se descoperă ca „adevăr" al caracterului tuturor lucrurilor şi tuturor oamenilor, ne poate învăţa prin ce fel de legături am fost noi aduşi la Dumnezeu şi ce cerinţe pune sfinţenia lui Dumnezeu celor care au fost aduşi în apropierea Sa. El arată de asemenea ce urmări vor fi dacă sînt neglijate aceste lucruri. Insă El nu poate înlătura aceste lucruri sau să facă ispăşire pentru cei care le nesocotesc. Pentru aceasta este necesară preoţia,, împotriva căreia s-a ridicat răscoala lui Core. In capitolul 17, Dumnezeu confirmă preoţia lui Aaron şi descrie în capitolul 18 slujba şi partea preotului.

Însă dacă trebuie ca preoţia să conducă poporul prin pustie, pentru că Moise şi toiagul său nu erau singure în stare să facă aceasta, atunci trebuia ca în legătură cu preoţia să se găsească o măsură prin care poporul să se curăţească de necurăţiile din timpul călătoriei prin pustie, ca în felul acesta părtăşia lui cu Dumnezeu să nu înceteze. Aceasta ne este arătat în capitolul 19. Ceea ce este de remarcat în aceasta este că într-adevăr preotul făcea o slujbă la tăierea şi arderea viţelei roşii ca temelie a curăţiei, însă el nu avea nimic a face cu curăţirea practică, cu stropirea cu cenuşă şi curăţirea cu apă. Pentru persoana care făcea aceasta, era valabilă numai condiţia ca să fie curat.

În această rînduială noi nu sîntem văzuţi ca o familie de preoţi, ci ca nişte călători care se găsesc pe drumul prin pustie spre ţara promisă. Slujba nu este văzută aici ca lucrare a Domnului Isus ca Mare Preot, Mijlocitorul nostru la Tatăl şi Acela care ne spală picioarele (Evrei 7.24,25; 1 Ioan 2.1,2; Ioan 13.1-11). Este mai mult lucrarea Duhului Sfînt în noi, grija pe care harul o are pentru călătorii care s-au murdărit în timpul călătoriei lor prin pustie. De fapt, ea arată lucrarea Avocatului nostru, aşa cum ne este prezentat prin toiagul lui Aaron care a înfrunzit, a înflorit şi avea migdale coapte (capitolul 17.8).

Toate necurăţiile din pustie sînt aduse aici la un singur numitor şi anume ca atingere cu ceva care

vorbeşte de moarte. Plata păcatului este moartea. Cînd Adam şi Eva au călcat porunca lui Dumnezeu, ei au devenit morţi din punct de vedere moral şi aşa sînt toţi urmaşii lor şi acum, morţi în păcate şi fărădelegi (Efeseni 2.1-5), dacă nu au primit viaţă de la Dumnezeu, prin naşterea din nou. Adam şi Eva au adus tot pămîntul în starea lor. De aceea lumea este caracterizată prin moarte şi a devenit o pustie pentru Dumnezeu. Lumea, care a ales pe Satan drept căpetenie şi dumnezeu al ei şi care nu are nici un loc pentru izvorul vieţii (Ioan 1.4) este pentru Dumnezeu un loc în care viaţa este complet pierdută şi omul a fost predat pe deplin stricăciunii, care caracterizează starea sa lăuntrică, deja de la căderea lui în păcat. Aşa vede lumea, oricine are părtăşie cu Dumnezeu şi gîndurile Sale — ca o scenă a morţii, de care vom scăpa dacă am murit împreună cu Hristos şi am devenit părtaşi vieţii veşnice, în El. Aşa înţelegem de asemenea că despărţirea de această lume este un principiu absolut pentru adevărata sfinţenie. „Religia curată şi neîntinată înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl este: să cercetezi pe orfani şi pe văduve în necazurile lor şi să te păzeşti pe tine însuţi nepătat de lume" (Iacov 1.27).

Contextul în care se află acest capitol în cartea Numeri dă îndrumărilor cu privire la viţeaua roşie o însemnătate deosebită cu privire la noi, care trăim în ultimele zile ale creştinismului. Sînt ultimele zile înainte de revenirea lui Hristos, despre care vorbesc atît de serios a doua epistolă către Tesaloniceni, către Timotei şi epistola lui Petru, ca şi prima epistolă a lui Ioan şi a lui Iuda.

Călătoria prin pustie începe cu capitolele 10 şi 11 din Numeri, în al doilea an după ieşirea din Egipt. In capitolul 20, cînd Miriam şi Aaron mor, sîntem deja în anul al patruzecilea (vezi capitolul 33.38). In capitolele 10-16 vedem deci marile evenimente care au avut loc în cel de-al 38-lea an al călătoriei. Tot ce va fi relatat în capitolele următoare ale cărţii Numeri are loc în al patruzecilea an, cînd de fapt călătoria propriu-zisă prin pustie a trecut şi poporul era în situaţia ca după lecţiile din capitolul 10-16 să intre în ţara Canaan, partea de moştenire a Domnului.

În această situaţie au fost date îndrumările din Numeri 19, cu toate că apa punerii deoparte era cunoscută încă de la început (compară capitolul 8.7). Cu toate că principiile conţinute în capitolele ce ne stau înainte sînt valabile pentru orice necurăţie care se produce prin atingerea cu moartea, ele sînt aici special întrebuinţate pentru moarte ca judecată a lui Dumnezeu peste aceia care aparţin în mod oficial poporului lui Dumnezeu, însă care s-au abătut, aşa cum ne este descris în capitolele anterioare. In practică, un israelit cu greu putea să ajungă în atingere cu un mort dintre naţiunile care locuiau în jurul lui. în cazurile cînd aceasta era totuşi de neevitat, era prevăzută în mod expres necesitatea curăţirii prin apa separării (capitolul 31.19-24). însă în mod sigur venea în atingere cu morţii din poporul lui Dumnezeu, cînd de exemplu în timpul călătoriei prin pustie murea cineva din familie. Cît de mulţi oameni mureau zilnic în tabără! în cel de-al 39-lea an au murit, potrivit capitolului 10, mai mult de

603.550 de bărbaţi majori, fără să se socotească leviţii majori (capitolul 1.46; 2.32,33). Aceasta înseamnă în medie 45 de persoane pe zi; în unele zile însă mureau mii (capitolul 11.33; 16.49)!

, Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne fie exemple şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfîrşiturile veacurilor". „Şi aceste lucruri li s-au întîmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele". .Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama ca să nu cadă" (1 Corinteni 10.11; 6.12). Cît de important este să cercetăm în ce mod poporul lui Dumnezeu se murdăreşte, înainte de toate, la sfîrşitul călătoriei prin pustie, ca în felul acesta să ştim cum putem să nu ne murdărim noi înşine şi locuinţa Domnului.

Este clar, că în cel de-al 38-lea an al călătoriei prin pustie s-au întîmplat mult mai multe decît citim noi în capitolele 10 pînă la 16. Dumnezeu a lăsat să fie scrise numai evenimentele în care se vedeau în mod clar marile principii ale necredinţei şi ale păcatului poporului lui Dumnezeu. în mod deosebit nouă, care trăim în ultimele zile, El voia să le prezinte înaintea ochilor ca exemple respingătoare, „ca în felul acesta noi să nu poftim după lucruri rele", aşa cum am citit în 1 Corinteni 10. Cît de important este, deci, ca noi să cercetăm acest capitol cu seriozitate şi băgare de seamă şi cu privire la preocupările noastre cu îndrumările din Numeri 19.

În capitolul 10 începe pentru poporul lui Dumnezeu călătoria ca martor al Său în această lume, care pentru credinţă este un pustiu. Dumnezeu le dă doi conducători infailibili; în primul rînd norul luminos, pe care Petru îl numeşte „slava minunată" (2 Petru 1.17), dovadă a prezenţei lui Dumnezeu (Exodul 40.34- 38; Numeri 9.15-28) şi prin urmare un simbol al Duhului Sfînt, care locuieşte în Adunare. Norul trebuia să-i conducă în totul prin pustia necunoscută de ei. în al doilea rînd le-a dat pe Moise, un tablou al Domnului Isus ca Preot al mărturiei noastre, care prin trompetele de argint le vorbea Cuvîntul lui Dumnezeu şi prin aceasta le spunea cum trebuia să se poarte în diversele împrejurări. însă chiar de la început vedem că pentru poporul lui Dumnezeu însufleţit de fire nu sînt suficiente conducerea Duhului Sfînt şi posedarea Cuvîntului lui Dumnezeu. Ei tînjesc după cunoştinţele şi înţelepciunea omenească. în capitolul 11 este dispreţuită mîncarea duhovnicească din cer şi poporul doreşte mîncarea Egiptului, lumea urîtă şi lepădată de către Dumnezeu. în capitolul 12 este lepădată singura autoritate a lui Moise (a Domnului Isus) şi se cerea aceeaşi autoritate divină pentru cuvîntul lor propriu. în capitolele 13 şi 14 ţara făgăduinţei „locurile cereşti" din Efeseni este dispreţuită şi apare dorinţa pentru reîntoarcerea în Egipt. în capitolul 16 este respinsă autoritatea şi preoţia Domnului Isus (reprezentată prin Moise şi Aaron) sub pretextul de a rîvni la sfinţenia întregului popor.

Nu vedem noi aceleaşi lucruri în istoria Adunării? Nu se lasă Duhului Sfînt conducerea nici în adunare şi nici în viaţa practică. Cuvîntul lui Dumnezeu nu este recunoscut ca singura unitate de

măsură a vieţii Adunării. învăţăturile din evenimentele istoriei sînt folosite după aprecierea omenească, pentru corectarea Cuvîntului lui Dumnezeu. Hrana cerească este dispreţuită în favoarea mîncării lumeşti, a lucrurilor pămînteşti, ceea ce are drept consecinţă că se împotrivesc să intre în ţară (locurile cereşti ale epistolei către Efeseni). Singura autoritate a Domnului este în felul acesta dispreţuită, căci se cere aceeaşi autoritate pentru cuvîntul omenesc, ceea ce are drept consecinţă că este lepădată slujba Domnului, ca acela care este singurul învăţător şi mare Preot.

Aceste stări le vedem într-o formă maturizată în starea actuală a creştinătăţii. în „Evanghelia socială" a conducătorilor bisericii lumii se regăsesc toate aceste forme. însă aceste principii au pătruns şi în grupările care încă mărturisesc că sînt „ortodoxe" (adică drept credincioase), adică păstrează inspiraţia şi valabilitatea Cuvîntului lui Dumnezeu. Să nu gîndească cineva că noi sîntem siguri în faţa acestor pericole.

Are Dumnezeu Duhul Sfînt încă deplină libertate să lucreze în strîngerile noastre laolaltă, prin cine vrea El şi pentru ce vrea El? Cît de mult este recunoscută singura autoritate a Domnului în adunarea Sa şi asupra slujitorilor Săi? Nu este suficienta^ mana cerească sau dorim hrana lumii şi a pămîntului (literatură, radio, Tv, ziare)? Cît de mult ne satisfac lucrurile duhovniceşti şi cît loc ocupă în viaţa noastră practică lucrurile pămînteşti (bani, casă, îmbrăcăminte, lux etc.)? Ne-am dezbrăcat noi în mod practic „de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare... şi ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea şi sfinţenia adevărului" (Efeseni 4.20-24; Coloseni 39-11)? Luptăm noi consecvent ca să luăm în stăpînire lucrurile cereşti şi să le simţim gustul? Este recunoscută la noi singura autoritate a Domnului şi slujba Sa preoţească sau este reţinută sub pretextul zelului pentru poporul Său? Ne întrebăm noi în practica vieţii noastre personale, în toate situaţiile: „Doamne, ce vrei Tu să fac?" Ar trebui" să punem totul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ca să permitem Domnului să ne arate starea noastră practică. Să ne gîndim că toate aceste principii atrag după sine sentinţa morţii din partea lui Dumnezeu asupra noastră şi orice atingere cu ceea ce este caracterizat de aceste principii ne murdăreşte atît pe noi cît şi mărturia lui Dumnezeu în această lume. Să nu uităm însă să ne folosim de bunătatea minunată şi de harul Domnului, care şi pentru aceste lucruri, în grija Sa, a dat un mijloc care ne poate curăţi.

A fost plăcerea lui Dumnezeu ca în ultimele zile în care noi trăim, să pună iarăşi în lumină adevărul cu privire la casa Sa şi totodată cu privire la slujba preoţească, care este în legătură cu acestă casă. însă oricît de minunată ar fi acestă slujbă, principiul rămîne acelaşi şi anume că El vrea să fie sfinţit în aceia care se apropie de El. El ne spune: „Fiţi sfinţi, căci Eu sînt sfînt" (1 Petru 1.16). Cu cît ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atît este necesar să avem parte de sfinţenia Sa. Noi sîntem în legătură cu

locuinţa (Numeri 19.13) şi Locul Preasfânt (vesetul 20) al Domnului. Prin aceasta orice necurăţie devine o problemă» serioasă. Nu numai noi înşine vom fi murdăriţi, însă dacă noi neglijăm să ne curăţim, atunci va fi murdărită locuinţa Sa, locul Său Preasfînt. în aceste ultime zile Dumnezeu ne-a pus cu toată claritatea înaintea ochilor, problema curăţiei. Şi cît de des este necesară această curăţire! De aceea este important ca noi să cunoaştem calea curăţirii şi să ştim ce mijloace ne stau la dispoziţie pentru aceasta.

Putem împărţi capitolul în două părţi: îndrumările referitoare la pregătirea apei pentru curăţire (versetele 2-10) şi prevederile pentru întrebuinţarea apei (versetele 11-22).

Deja versetul 2 arată importanţa temei. Expresia „porunca legii pe care a dat-o DOMNUL" se mai întîlneşte numai în capitolul 31.29 şi anume în legătură cu aceeaşi temă. Nu numai o persoană, ci tot poporul trebuia să aducă la Moise şi la Aaron viţeaua roşie. Ei se bucurau de marele privilegiu că aveau în mijlocul lor cortul Domnului. Insă prin aceasta era o mare responsabilitate pentru tot poporul, căci cortul era Locul Preasfînt al Domnului, acolo unde locuia El (versetul 20). Dacă se admitea ca poporul să se murdărească, atunci curăţia cortului şi caracterul Aceluia care voia să locuiască acolo erau atacate. Dacă era necesară jertfa pentru păcat sau pentru vină, atunci cînd păcatul era făptuit, tot aşa era necesară respectarea necondiţionată a îndrumărilor date în acest capitol, căci Domnul locuia în mijlocul lor. In Levitic 4-6 vedem mijloacele pe care Dumnezeu le dă împotriva izbucnirii păcatului la acei pe care El i-a răscumpărat din Egipt, în timp ce în Numeri 19 găsim grija Sa plină de har, pentru îndepărtarea de necurăţie care s-a produs prin atingerea cu lucrurile din afară. Fiindcă cenuşa trebuia păstrată pentru oricine avea nevoie vreodată de ea — şi nimeni nu putea spune că el nu va ajunge niciodată în această situaţie (compară Iacov 3.2) — trebuia ca tot poporul să participe la aducerea viţelei roşii.

Este clar, că viţeaua roşie — ca şi toate celelalte animale de jertfă — ne prezintă pe Domnul Isus. Nimeni altul nu putea să dea prin moartea Sa temelia pentru curăţirea sufletului de murdărie.

Ca simbol al Domnului, trebuia ca animalul să fie desăvîrşit şi lăuntric. Era curat de orice pată a păcatului. Noi putem privi viaţa Sa de la sînul mamei şi pînă la sfîrşitul suferinţelor de pe cruce şi vedem pe Unul care niciodată nu a fost murdărit, care a fost minunat în desăvîrşirea curăţirii Sale personale, cu toate că era înconjurat de rele. In El nu era nimic rău.

Însă Cuvîntul lui Dumnezeu pune aici accent deosebit pe lipsa de cusur a animalului de jertfă, pe care nu avea voie să fi fost pus vreun jug. Domnul n-a fost niciodată sub vreun jug, nici sub jugul păcatului (Ioan 8.34) şi nici sub vreun alt jug. Un jug înseamnă totdeauna disciplină şi ascultare prin constrîngere. Aceasta era imposibil la Acela care atunci cînd a devenit om a spus: „Vin să fac voia Ta,

Dumnezeule" şi ca Om pe calea suferinţelor Sale: Mîncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis", da, „a fost ascultător pînă la moarte şi încă moarte de cruce"... Principiile şi obiceiurile lumii n-au avut nici o influenţă asupra gîndurilor Sale, a cuvintelor şi faptelor Sale şi tot aşa de puţin linguşirile şi ameninţările. El n-a făcut niciodată ceva care să placă oamenilor (compară Ioan 2.4 şi Matei 12.47-50).

Trebuia să fie o viţea roşie. Nu ne aminteşte aceasta de sîngele Său, pe care El l-a vărsat la cruce (compară şi cu pieile de berbec vopsite cu roşu la cortul din pustie) ? Numele Adam înseamnă „pămînt roşu". Cuvîntul ebraic pentru „roşu" poartă aici acelaşi gînd. El era om cu adevărat, însă El a venit ca să moară. Trebuia ca să fie un animal de jertfă de parte femeiască, ceea ce indica spre pasivitate, supunere şi lipsă de voinţă. Cît de clar vedem aceasta în toată viaţa Domnului Isus, mai ales în Ghetsimani, unde El avea înaintea ochilor moartea Sa sub judecata lui Dumnezeu. Astfel putea El să devină jertfă pentru păcat pentru necurăţia nedorită care lua naştere prin atingerea cu ceva care vorbeşte de moarte.

Moise şi Aaron primeau viţeaua de la popor. în Moise, învăţătorul şi mijlocitorul legământului, vedem ce era necesar din partea lui Dumnezeu. însă viţeaua stătea în legătură şi cu restaurarea acelora care s-au murdărit. Este vorba aici nu de o slujbă preoţească în adevăratul ei sens. Acesta este desigur motivul pentru care vedem aici pe Aaron şi Moise.

Însă nici Moise şi nici Aaron nu exercitau în mod practic această slujbă. Ei trebuiau să predea animalul de jertfă lui Eleazar. Cred că Aaron de aceea nu este amintit aici, pentru că el în mod obişnuit reprezintă legătura întregului popor cu Dumnezeu, în timp ce aici este vorba de părtăşia personală a fiecăruia. Nu se spune aici nici „un fiu al lui Aaron" şi nici „Eleazar, fiul lui Aaron". De aceea cred că este cuprins un alt gînd minunat, care ne este făcut clar prin poziţia lui Eleazar în această carte. Explicaţia o găsim în capitolul următor, cînd Aaron moare şi Moise îmbracă pe Eleazar cu hainele preoţeşti ale lui Aaron. Nu vedem în această slujbă preoţească în puterea învierii, aşa cum o exercită Domnul Isus pentru noi acum în cer, prin care El ne aduce mereu aminte despre lucrarea înfăptuită (Evrei 7.24-28; 9.11-15; 1 Ioan 2.1-2)?

Însă în versetul 7 se spune că preotul va fi necurat pînă seara. Asta nu se poate spune despre Domnul Isus personal. De aceea cred că în Eleazar vedem pe Domnul Isus, cum El este în legătură cu noi în slujba sa preoţească, şi apoi în Eleazar ne putem vedea şi pe noi înşine. Numele său înseamnă „Dumnezeu este ajutor". Aceasta ne indică ajutorul divin în înfăptuirea poziţiei noastre de preoţi într-o gîndire preoţească. Am văzut că în cartea Levitic „fiii lui Aaron" erau un tablou al faptului acestuia. Ei erau caracterizaţi prin aceea că prin slujba permanentă în prezenţa lui Dumnezeu în locul Preasfînt aveau înţelegerea gîndurilor lui Dumnezeu şi priveau totul cu ochii Săi. Acelaşi lucru îl găsim aici la

Eleazar.

El aducea viţeaua în afara taberei ca să fie tăiată acolo. La meditaţia capitolelor 4 şi 16 din Levitic am văzut ce înseamnă expresia „în afara taberei". Un preot are înţelegere cu privire la însemnătatea aceasta şi, dacă El se preocupă cu lucrarea Domnului Isus pe cruce, vede crucea în afara taberei. Avem aici singurul caz în care jertfa pentru păcat este tăiată în afara taberei, tot aşa cum numai aici se spune că preotul aduce animalul în afara taberei.

În cartea Levitic este arătată ordinea divină a cortului din pustie. De aceea sîngele trebuia adus şi în cort ca să fie stropit fie pe scaunul îndurării (Levitic 16), fie pe altarul tămîierii, fie pe altarul arderii-de-tot. însă în cartea Numeri, în timpul călătoriei prin pustie, cortul a fost încredinţat responsabilităţii poporului lui Dumnezeu. De aceea ordinea divină este uneori schimbată. Vedem aceasta de exemplu în capitolul 10.33. în pustie era vizibil eşecul poporului şi consecinţele se arată şi asupra casei lui Dumnezeu. Tabăra devine treptat asemenea unei case mari, care trebuie să se despartă de ceea ce a devenit un sistem omenesc, firesc. De aceea aici sîngele nu este adus în Locul Preasfînt, pentru că este vorba numai de necurăţia unora din aceia care aparţineau poporului. Aşa vede „preotul" tot înţelesul expresiei „în afara taberei". Dar şi Domnul Isus a suferit „în afara taberei". El trebuia să fie îndepărtat dinaintea prezenţei sfinte a lui Dumnezeu, aşa că El a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Cum ne arată aceasta grozăvia păcatului în ochii lui Dumnezeu! El nu putea să-l tolereze în nici o privinţă, căci El este lumina şi în El nu este nicidecum întuneric (1 Ioan 1.5).

Eleazar nu taie singur viţeaua, căci aceasta nu este o slujbă preoţească. însă ea este tăiată „înaintea lui". El vede cu ochii săi moartea Domnului, aşa că este o realitate pentru el. Apoi începe lucrarea preoţească, cu stropirea sîngelui. Aşa cum am remarcat deja, sîngele nu este stropit aici pe capacul ispăşirii, ca în marea Zi a Ispăşirii din Levitic 16. Acolo trebuiau împlinite cerinţele sfinte ale dreptăţii şi sfinţeniei lui Dumnezeu, ca astfel El să poată arăta har păcătoşilor vinovaţi. Sîngele vorbea deci acolo lui Dumnezeu. Aici este vorba de un popor care tocmai pe baza sîngelui de pe capacul ispăşirii a devenit poporul lui Dumnezeu şi stă cu El în legătură. însă acest popor se găseşte în pustie, unde pentru fiecare în parte există marele pericol să se murdărească. Dacă şi Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12.29), atunci orice necurăţie nu face imposibilă părtăşia cu acest Dumnezeu sfînt? Stropirea de şapte ori a sîngelui de către Eleazar ne dă răspunsul. El stropeşte sîngele înaintea cortului întîlnirii, unde Dumnezeu cheamă poporul ca să aibă părtăşie cu El. Această stropire nu este destinată pentru Dumnezeu, căci El nu uită sîngele de pe capacul ispăşirii. Poporul lui Dumnezeu care se apropia de El, vedea totuşi mărturia înşeptită — o mărturie deplină că sîngele se găsea acolo; aşa că ei se

puteau apropia cu îndrăzneală de Dumnezeu. Pentru unul singur care s-a murdărit nu mai trebuia ca sîngele să mai curgă încă o dată. Asta s-a întîmplat odată şi nu mai citim nimic altceva, despre o a doua viţea roşie. El putea şi trebuia să fie curăţit prin cenuşa jertfei pentru păcat — ceva care vorbeşte de judecata desăvîrşită a lui Dumnezeu asupra acestei necurăţii. în privinţa aceasta viţeaua roşie este cel mai clar, dacă nu chiar singurul simbol al Vechiului Testament pentru adevărul care se găseşte în Noul Testament şi anume că Hristos „S-a jertfit odată, ca să poarte păcatele multora". — „Căci printr-o jertfă El a făcut desăvîrşiti pentru totdeauna pe cei care sînt sfinţiţi" (Evrei 9.28; 10.14).

La citirea acestui verset vedem clar, după părerea mea, că Eleazar este şi un simbol al nostru, în măsura în care noi sîntem fii ai lui Aaron. El aducea viţeaua înaintea taberei, însă acolo ea nu era tăiată de el, ci „înaintea lui". Cu înţelegere preoţească el priveşte spre cruce, ca să recunoască mai mult judecata şi moartea lui Hristos si ca să vadă cum tratează Dumnezeu păcatele firii noastre. El vedea că Domnul a purtat în chip desăvîrşit judecata asupra păcatelor noastre — care aici poartă caracterul necurăţiei — şi de aceea putea stropi sîngele. în versetul 5 viţeaua era arsă „înaintea ochilor săi". El vede şi contemplă cu ochii deschişi cît de necruţătoare este judecata lui Dumnezeu cu privire la păcate, însă şi cît de desăvîrşit a fost ea exercitată. Niciunde nu ne este prezentat aceasta aşa de desăvîrşit ca aici. Nu numai pielea, carnea şi baliga, ci şi sîngele, toate erau arse pînă la picăturile cele mai mici, pe care el le-a stropit cu degetul său, chiar şi grăsimea, care în Levitic 4 şi în marea Zi a Ispăşirii (Levitic 16), împreună cu tămîia, erau arse pe altar (acesta este înţelesul cuvintelor ebraice întrebuinţate acolo), sînt aici mistuite complet de către foc (acesta este înţelesul cuvintelor ebraice folosite aici). Ce impresie primea preotul despre ura lui Dumnezeu împotriva păcatului, însă şi despre suferinţele Domnului pe cruce, despre preţul pe care El trebuia să-l plătească, ca să ne elibereze de judecata cu privire la păcatele noastre, judecata cu privire la necurăţia despre care este vorba în conţinutul capitolului nostru.

Însă preotul trebuia să înveţe mai mult, aşa cum vedem din versetul 6. El trebuia să arunce pe foc lemn de cedru, isop şi cîrmîz, ca viţeaua să fie mistuită, aşa că aceste lucruri ardeau în aceeaşi judecată. Ele sînt imagini a tot ceea ce este în natură şi ceea ce iniţial în creaţie erau foarte bune. Acum însă prin păcat s-au stricat. în Isaia 2.12-17 cedrii sînt un tablou al măreţiei oamenilor. 1 împăraţi 4.33 ne arată că isopul este cel mai mic şi neînsemnat. Solomon, cel mai înţelept dintre toţi oamenii, a vorbit „despre cedrii din Liban, pînă la isop, care creşte pe ziduri". Cedrii sînt deci simbolul a ceea ce este mai înalt în natură, în timp ce isopul este al celor mai de jos. Cîrmîzul vorbeşte despre slava exterioară a oamenilor din lume.

Ce învăţătură adîncă se ascunde aici! Orice om născut din nou înţelege că Dumnezeu trebuie să judece păcatele noastre. Dacă el a trăit starea din Romani 7, el înţelege de asemenea că Dumnezeu

trebuie să judece natura noastră păcătoasă (Romani 8.30). însă aici se merge mult mai departe. Vedem aici că Dumnezeu trebuie să judece pe tot omul firesc —) atît calităţile sale bune, după măsura omenească, cît şi proprietăţile sale rele. Cît de serios este aceasta!

Cît de uşor ne sprijinim pe anumite calităţi naturale, pe inteligenţa noastră, pe cultura noastră, pe aptitudinile noastre, pe banii noştri, pe puterea noastră, pe relaţiile noastre, pe sănătatea noastră, pe mădularele noastre şi pe altele! Poate chiar pe modestia şi smerenia noastră naturală sau învăţată! Nu vedem noi isopul în Coloseni 2.13, unde se spune: „... să-şi facă voia lui însuşi prin smerenie ..."? Nu punem noi deseori preţ pe „cîrmîz", onoare în lume sau cel puţin pe un renume şi dacă este posibil şi puţină influenţă?

Dacă privim preotul ca imagine a Domnului Isus, vedem că El a trebuit să moară pe cruce şi pentru aceste lucruri. însă ca preoţi, contemplînd moartea Domnului Isus sub judecata lui Dumnezeu (vezi versetul 5) trebuie să fim conştienţi că la cruce, Dumnezeu a judecat nu numai păcatele noastre şi păcatul care locuieşte înăuntrul nostru, ci şi pe noi înşine în Hristos. Aşa înţelegem mai bine ce se spune în 2 Corinteni 5.17: „Dacă este cineva în Hristos este o creaţie nouă; cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi". Preotul însuşi trebuia să arunce în foc lemnul de cedru, isopul şi cîrmîzul.

Aceasta a făcut-o şi apostolul Pavel. De aceea putea scrie: „Departe de mine să mă laud cu altceva, decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume" (Galateni 6.14). Ei se laudă cu această cruce, în care Dumnezeu l-a judecat cu totul. De aceea el nu voia să se laude cu ceva care venea de la om. De aceea lumea îi era răstignită, asta înseamnă că el nu avea nici cele mai mici interese în ea. Insă şi el însuşi era răstignit faţă de lume, asta înseamnă că lumea nu-1 mai cunoştea şi nu mai avea nici un interes pentru el şi el era mulţumit cu aceasta. Aceasta merge foarte departe. Şi un om firesc se poate crede atît de important, încît nu-1 mai impresionează ce gîndesc alţii despre el. Insă totdeauna se va ' tulbura, dacă lumea îl trece cu vederea si nu tine seama de el.

Cît de serios este că ne sînt împărtăşite aceste gînduri aici! Noi vom fi deci murdăriţi şi prin aceea că asemenea lucruri fireşti influenţează preţuirea pe care ne-o acordăm noi înşine. Prin aceasta părtăşia noastră cu Tatăl şi cu Fiul este întreruptă, căci şi aceste lucruri au trebuit judecate de Dumnezeu la cruce şi acum ele aparţin de ceea ce este „mort". Prin legătura cu ceva care vine de la omul firesc, noi vom fi întinaţi. Este demn de remarcat că aici este vorba de ceea ce în mijlocul poporului lui Dumnnezeu vorbeşte de moarte, un principiu pe care îl găsim în tot Noul Testament. In Evrei 13 vedem că noi putem fi în apropierea Domnului Isus numai în Locul Preasfînt, unde era stropit sîngele sau în afara taberei, unde era ars trupul jertfei pentru păcat. Atît sîngele cît şi corpul ars arată că: judecata lui Dumnezeu a fost exercitată asupra omului. Numai în locul caracterizat prin aceea că omul cel vechi a

fost îndepărtat, putem fi lîngă Domnul Isus. Aceasta iese în evidenţă şi la masa Domnului. Acolo noi ne strîngem ca să ne gîndim la Domnul care a murit şi prin faptul că mîncăm din pîinea frîntă şi bem din pahar, arătăm că avem şi noi o parte în acestă moarte sub judecata lui Dumnezeu. Numai omul cel nou poate găsi un loc în Adunare. De îndată ce se dă loc omului firesc, acest loc sfînt şi aceia care sînt în legătură cu el devin necuraţi.

Ce impresie despre grozăvia păcatului şi despre pericolul de a fi murdărit ne dau versetele 7,8 şi 10! Preotul însuşi este murdărit prin faptul că el aduce viţeaua roşie înaintea taberei, stropeşte sîngele şi aruncă în foc lemnul de cedru şi celelalte. Acelaşi lucru este şi cu acela care a ars viţeaua, da, chiar şi pentru acela care a adunat cenuşa şi a adus-o într-un loc curat. Primii doi trebuiau să-şi spele trupul în apă şi toţi trei trebuiau să-şi spele hainele şi erau necuraţi pînă seara. Orice atingere cu păcatul murdăreşte, chiar dacă se petrece în scopul de a ajuta pe alţii ca să devină curaţi. Aceasta o vedem şi în versetul 21. Nu ne face aceasta să fim plini de grijă? Compară cu Iuda 23: „urînd pînă şi cămaşa pătată de carne".

Un preot, un fiu al lui Aaron este obişnuit să facă slujba în prezenţa lui Dumnezeu şi acolo a învăţat să vadă lucrurile aşa cum le vede Dumnezeu. Poate el să se preocupe aşa de amănunţit de judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, aşa cum a fost ea exercitată asupra Domnului Isus şi cu această ocazie să vadă ce înseamnă arderea lemnului de cedru, isopului şi cîrmîzului, fără ca el să nu-şi cunoască mai bine propria fire? Aceasta va avea drept consecinţă că el se va aşeza în lumina lui Dumnezeu şi va întrebuinţa Cuvîntul lui Dumnezeu pentru sine, cu toate că el nu a atins nici un mort, adică n-a fost murdărit în exterior. Acesta este înţelesul cuvintelor: „El trebuia să-şi spele trupul în apă". Aceasta îl va conduce la faptul că el va întrebuinţa Cuvîntul lui Dumnezeu pentru curăţirea comportării exterioare (hainele sale sînt simbolul acesteia). Aceasta nu va fi un clocot superficial de scurtă durată, ci va dura mai mult timp — „pînă seara". Dumnezeu aşteaptă lucrul acesta de la noi. El doreşte ca noi să avem o despărţire morală de ceea ce vine de la omul nostru cel vechi.

Acelaşi lucru trebuia să-l facă şi acela care aduna cenuşa viţelei roşii şi o ducea în afara taberei într-un loc curat. Vedem însă că nu mergea aşa de departe ca la preot. El îşi spăla într-adevăr hainele, dar nu trupul. Judecata de sine se limitează la comportarea sa exterioară şi nu se întinde pînă la ceea ce este în el. El s-a preocupat amănunţit cu cenuşa şi de aceea a văzut rezultatul judecăţii lui Dumnezeu asupra păcatului. însă el nu a trecut prin exerciţiile din versetele 5 şi 6. Totuşi trebuia ca şi el să se curăţească, cu toate că el nu a atins nici un mort.

Cenuşa era păstrată „pentru adunarea fiilor lui Israel... ca apă de curăţire" (versetul 9), pentru cazul cînd cineva venea în atingere cu un mort. Vedem că aceia care se ocupau cu aceasta, ca să pună acest

mijloc la dispoziţia întregului popor, treceau prin exerciţii adînci. Cu această ocazie învăţăm că tot ce iese la iveală din omul cel vechi conduce la necurăţie, chiar dacă nu se ajunge la o atingere directă cu ceea ce este mort. Prin preocuparea cu suferinţele lui Hristos în timp, ei învaţă că El a purtat judecata asupra păcatelor. Această instruire merge mult mai adînc decît dacă ar fi experimentat că el însuşi s-a murdărit. Cine a învăţat această lecţie poate face slujba despre care spune apostolul în Galateni 6.1: „Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greşeală, voi, care sînteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blîndeţei; şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu".

Cu versetul 11 începe a doua parte a capitolului. „Cine se va atinge de vreun mort, de vreun trup omenesc mort, să fie necurat timp de şapte zile". Moartea este ştampila care a fost pusă pe vechea creaţie. Ea caracterizează lumea ca o pustie pentru Dumnezeu, prin ea doar treci, ea nu este în stare să păstreze viaţa. în afară de aceasta, ea murdăreşte, căci ea este plata păcatului. Drept consecinţă, tot ce este sub stăpînirea morţii este o necurăţie pentru toţi acei care stau ca vii înaintea lui Dumnezeu. Toţi care nu sînt născuţi din nou aparţin vechii creaţii. „Pe cînd noi eram morţi în păcatele noastre, El ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos" (Efeseni 2.1-5; Coloseni 2.13). Tot ce este într-un copil al lui Dumnezeu din omul cel vechi, din carne, aparţine vechii creaţii. „Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?", se plînge noul-născut din Romani 7. Cînd noi dăm firii păcătoase prilej ca să lucreze în noi, vom fi murdăriţi. Hagai întreabă: „Dacă se atinge cineva necurat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor deveni ele necurate?" Şi preoţii au răspuns: „Vor fi necurate" (Hagai 2.13).

Nu trebuie să uităm că un copil al lui Dumnezeu nu are a face numai cu ispitele din afară, ci şi cu propria sa natură, care încearcă mereu să conducă pe credincioşi la păcat. în felul acesta ei se vor murdări prin orice legătură cu lucrurile lumii, cu vechea creaţie care îi înconjoară, însă şi prin tot ce iese din firea lor. în versetul 6 am văzut că prin aceasta sînt amintite nu numai lucrurile care sînt judecate de un necredincios moral, ci şi însuşirile bune ale omului firesc prezentat simbolic prin lemnul de cedru, isop şi cîrmîz. Despre lume se spune clar în 2 Corinteni 6.14-18:... Ce parte are cel credincios cu cel necredincios? „...De aceea ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeţi de ceea ce este necurat şi vă voi primi". Aici în Numeri 19 este vorba în mod special de legătura cu moartea în mijlocul poporului lui Dumnezeu şi în privinţa aceasta în 2 Timotei 2.20-22 se spune clar: „Deci dacă cineva se curăţeşte de acestea (de vasele amintite ca necurate în versetul 20), va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte dreptatea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Despre lucrurile păcătoase se spune în Galateni 5: „Cei care fac astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu"; Iuda scrie: „...urînd pînă şi cămaşa murdărită de carne" adică

toate obiceiurile şi modul de comportare, care prin fire ne murdăresc. Toate acestea sînt cuprinse în 2 Corinteni 7.1, ca atenţionare. „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, preaiubiţilor să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, desăvîrşind sfinţirea în frica de Dumnezeu".

Aici în Numeri 19, Dumnezeu pune înaintea ochilor noştri într-un mod deosebit consecinţele murdăritoare ale morţii, pentru că atingerea în această lume de ceea ce este mort este un semn caracteristic al căderilor şi nereuşitelor noastre. De aceea găsim acest capitol în cartea Numeri, căci cuprinde îndrumările şi proviziile pentru pustie. Cît de serios este acest lucru, vedem în Filipeni 3.13, unde apostolul plînge pe acei a căror inimă nu mai este umplută de slava părţii cereşti, „al căror Dumnezeu este pîntecele şi slava lor este în ruşinea lor şi se gîndesc la lucrurile pămînteşti " — în orice formă şi în orice măsură ar fi aceasta. Declinul duhovnicesc al unuia ca Dima este explicat prin cuvintele: „din dragoste pentru veacul de acum" (2 Timotei 4.10). Dragostea lui s-a îndreptat spre lucrurile acestui pămînt, care însă poartă amprenta morţii. De aceea nu mai putea merge împreună cu apostolul, căci „părtăşia noastră (a apostolului) este cu Tatăl şi cu Fiul Său" şi „tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor şi mîndria vieţii, nu este de la Tatăl" (1 Ioan 1.3; 2.16). „Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu?" (Iacov 4.4).

Cu cîtă seriozitate tratează Cuvîntul lui Dumnezeu orice atingere cu ceva mort, oricît de neînsemnată ar fi în ochi noştri aceasta! Oricare ar fi fost felul atingerii şi oricare ar fi fost cel care a fost lovit de aceasta, el era necurat timp de şapte zile. „Şi Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" (Evrei 12.29). Tatăl nostru este un Dumnezeu de trei ori sfînt, ai cărui ochi sînt aşa de curaţi că nu pot să vadă răul. Pentru că am primit un har aşa de mare, sîntem înclinaţi să luăm păcatul cu uşurătate. Insă tocmai înălţimea pe care ne-a ridicat harul, apropierea de Tatăl şi de Fiul, în care stăm, face ca necurăţia să apară cu atît mai rea în ochii lui Dumnezeu. „Şi dacă chemaţi ca Tată,... umblaţi cu frică în timpul pribegiei voastre" (1 Petru 1.14-19). Dacă luăm cu uşurinţă atingerea cu lucrurile moarte, atunci Dumnezeu trebuie să se adapteze la indiferenţa noastră, la inimile noastre împietrite? ‚Acela va fi necurat timp de şapte zile".

Chiar dacă el gîndeşte că necurăţia a fost de neevitat şi că nu l-a atins înăuntrul său, el era totuşi necurat timp de şapte zile. Probabil că el priveşte numai ca o consecinţă a unei neatenţii de moment, însă Dumnezeu vede antecedentele, ceea ce iese dinăuntru şi El ştie că numai printr-un proces moral lăuntric se poate obţine curăţia desăvârşită, iar aceasta nu durează numai un moment, ci şapte zile. Numărul şapte ne arată desăvîrşirea în domeniul duhovnicesc. Conştiinţa noastră poate fi aşa de împietrită, încît nu vom observa nici măcar o dată că ne-am murdărit. Insă lipsa noastră de sensibilitate şi orbirea noastră nu pot fi niciodată, pentru Dumnezeu, măsura cerinţelor Sale sfinte. Ochii lui

Dumnezeu cercetează gîndurile inimilor noastre şi El vrea ca şi noi să facem la fel. Altfel nu poate fi nici o părtăşie. Dumnezeu vrea ca noi să simţim extrem de mult pierderea părtăşiei cu Tatăl şi cu Fiul. De aceea trebuia ca mijlocul de curăţire să fie întrebuinţat abia în a treia zi. încă o dată, patru zile mai târziu, în a şaptea zi, trebuia folosit şi abia atunci era curat. Ar putea fi cele două şi trei zile probabil în legătură cu gîndul că orice lucru trebuie confirmat de mărturia a doi sau trei martori?

Prin compararea acestor versete cu Levitic 11.24-40 şi 17.15 vedem ceva izbitor. Dacă era atins un animal mort — nu numai un animal curat (versetul 39), ci şi insecte zburătoare (versetele 23-25) sau chiar oricare altele (versetul 29) — era necurat pînă seara. Aici şi în Numeri 19 se spune că acela care se atinge de un om mort este necurat timp de şapte zile. Ce umilitor este aceasta pentru mîndria omenească! Un urmaş al lui Adam, care a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, murdăreşte, cînd moare, mai mult decît cel mai de jos animal. De ce este aşa? Animalele nu mor pe baza păcatelor lor, ci pentru că ele prin om au fost aduse sub blestem. Prin om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea. Moartea a pătruns în toţi oamenii, pentru că toţi au păcătuit (Romani 5.12). Nu ne arată aceasta, cît de serioasă ar trebui să fie părerea noastră cu privire la cea mai mică necurăţie, care ia naştere prin atingerea cu un „cadavru"?

Vedem în versetul 12 că responsabilitatea pentru curăţire este la cel necurat, cu toate că, potrivit cu versetul 19, el nu se poate ajuta singur. Dacă însă el n-o face şi nu se curăţeşte de păcat, „el nu va fi curat în a şaptea zi". Cît de serios este aceasta! Versetele 13 şi 20 ne arată cum judecă Dumnezeu în această situaţie. Va veni momentul cînd un asemenea om „va fi nimicit din mijlocul Adunării".

Nu vedem deseori că unii, care mărturisesc că sînt credincioşi, se joacă oarecum cu păcatul? Curând o vor vedea şi alţii. Dacă merge mai departe, va vedea şi lumea. Care este atunci finalul? Că el trebuie scos din părtăşia credincioşilor. Din păcate trebuie să vedem cîteodată că merge mereu mai la vale şi va deveni clar pentru fiecare că niciodată nu a fost o legătură vie cu Dumnezeu. Insă chiar dacă nu se ajunge aşa de departe, este clar că ceea ce este stricat pentru un necredincios este periculos şi pentru viaţa duhovnicească a unuia născut din nou.

În versetul 13 vedem încă o consecinţă. Tot ceea ce atingea un necurat devenea de asemenea necurat. Am amintit deja Hagai 2. Un asemenea om devine un izvor de necurăţie în mijlocul poporului lui Dumnezeu. însă ceea ce cîntăreşte mult mai greu este că şi cortul Domnului, Locul Preasfînt al Domnului devine necurat. în mod obişnuit oamenii judecă greutatea păcătelor după consecinţele pe care le aduc asupra lor înşile. însă Dumnezeu vede totul în lumina naturii Sale proprii, care este lumină (1 Ioan 1.5).

Era un mare privilegiu pentru Israel să aibă locuinţa lui Dumnezeu în mijlocul lor. Mult mai mare

este privilegiul nostru, căci noi sîntem templul lui Dumnezeu, o locuinţă a lui Dumnezeu în Duhul (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.22). Dacă responsabilitatea lui Israel era mare, căci în acest cort era Locul Preasfînt (versetul 20), cu cît mai mare este atunci responsabilitatea noastră, că Dumnezeu Duhul Sfînt locuieşte în mijlocul nostru! Nu mă gîndesc la locuirea Duhului Sfînt în trupul fiecărui credincios, căci nu aceasta este tema versetului 13, cu toate că această realitate arată cît de serios este orice păcat al unui credincios. Aici este vorba de faptul că orice necurăţie aduce influenţă rea casei lui Dumnezeu, curăţeniei Locului Preasfînt şi este dezonorat caracterul Aceluia care vrea să locuiască în această casă. Acesta este şi motivul cel mai important pentru care un necurat care tărăgănează să se curăţească, trebuie să fie îndepărtat din mijlocul poporului lui Dumnezeu. Al doilea motiv este că prin disciplinarea pe care i-o face Adunarea, el ajunge să se reîntoarcă. Aici este arătat mai ales că din grija plină de îndurare pe care i-a arătat-o Dumnezeu, el nu a avut nici un folos. Nu trebuie Dumnezeu să aştepte ca noi să ne despărţim de tot ceea ce este de la omul cel vechi, căci El ne-a răscumpărat cu un preţ aşa de mare din starea în care se găsea acest om vechi şi ne-a aşezat în împărăţia Fiului dragostei Sale? Ce poate face Dumnezeu, cînd noi am devenit necredincioşi şi ne împotrivim să folosim pentru noi mijlocul pe care El, în harul Său, l-a pus la dispoziţie pentru curăţire? Trebuie El să permită ca noi să murdărim casa Sa sfîntă şi să-L dezonorăm, pe El care este lumină şi în care nu este nicidecum întuneric, prin aceea că noi în mod conştient ne apropiem de El în starea de necurăţie şi dispreţuim mijlocul de curăţire, pe care El ni l-a dat în în harul Său? Ce nechibzuinţă ar fi aceasta din partea noastră, făpturi slabe, faţă de Creatorul măreţ, care a făcut atît de mult pentru noi! Nu este acest păcat mult mai supărător decît necurăţia pe care a descoperit-o starea acestei inimi?

În versetele 14-16 ne sînt numite diferite feluri de necurăţii. Aşa cum am amintit deja, în acest capitol este vorba numai de necurăţia prin oameni morţi. Necurăţia prin lepră, animale etc este tratată în alte locuri, ca de exemplu în capitolul 5; Levitic 14 etc.

În primul rînd este tratat cazul cînd un om a murit într-un cort. Cuvîntul ebraic cort (ohel) este folosit atît pentru cortul din pustie cît şi pentru cortul care slujeşte ca locuinţă. De aceea trebuie să vedem aici ambele înţelesuri. Cît de serios este cînd cineva moare în casa lui Dumnezeu! Adunarea se bazează pe Hristos ca Fiu al Dumnezeului celui viu (Matei 16; 16-19) Orice piatră, care împreună cu Hristos construieşte această casă a lui Dumnezeu, L-a primit pe El ca viaţă veşnică (1 Ioan 5.11,12,20; Coloseni 3.4), porţile hadesului n-o pot birui. Deci, cineva moare în această casă minunată — moartea pătrunde într-o persoană nenăscută sau prin firea păcătoasă a uneia născută din nou. Cît de îngrozitor este aceasta! Şi totuşi aşa vedem în casa lui Dumnezeu, cînd privim în jur. Această realitate are drept consecinţă că oricine care se găseşte în această casă sau intră în ea, va deveni necurat. Cuvîntul lui

Dumnezeu spune că puţin aluat dospeşte toată plămădeala (1 Corinteni 5.6; Galateni 5.8) şi: „Nu vă lăsaţi înşelaţi: Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune"(l Corinteni 15.33). Oricine vine în contact cu un asemenea necurat devine de asemenea necurat (Hagai 2.12-15) şi toţi aceştia trebuie daţi afară din poporul lui Dumnezeu (capitolul 5.2-4).

Cît de important este de aceea, ca la admiterea la masa Domnului să fii total dependent de Domnul şi de Duhul Sfînt! Numai Domnul poate să ne deschidă ochii ca să vedem adevărata stare a unui om, iar Duhul Sfînt vrea să ne conducă în tot adevărul, numai dacă noi vrem să ne lăsăm conduşi. Cît de mult ar trebui să veghem la aceasta, ca firea, ceea ce mai este în noi din omul natural, să nu ocupe nici un loc în casa lui Dumnezeu! însă cît de repede se ajunge la aceasta, cînd metodele omeneşti, lumeşti sau gîndirea legalistă găseşte permisiune: ceea ce la început era prin Duhul este continuat prin carne (Galateni 3.3).

Nu ştim din experienţă ce consecinţe dăunătoare sînt pentru „orice vas descoperit care nu va avea un capac bine strîns pe el" (versetul 15)? Prin aceste vase nu se înţeleg aceia care în versetul 14 locuiesc în cort sau care au intrat în cort. Sînt deci alţii, care în mod oficial nu aparţin cortului, străinii şi copiii mai mari sau mai mici ai credincioşilor. Vasele care sînt „legate strîns cu un capac", deci unde nu poate pătrunde necurăţia, sînt aceia care ca şi Iov au făcut un legămînt cu ochii lor, ca să nu vadă nimic care ar putea să-i murdărească (Iov 31.1). Aceasta o pot face cei maturi, a căror judecată s-a deprins „prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul" (Evrei 5.13.14).

Ciţi fraţi tineri n-au plecat dintre noi, pentru că prin lucrarea firii în noi, fraţii mai în vîrstă, s-au murdărit! Ei au văzut cît de des s-a descoperit propria voie şi acţiunea cărnii în slujba noastră şi în comportarea noastră, cu toate că noi ne-am ţinut strîns de mărturisirea singurei autorităţi a Domnului şi a deplinei conduceri a Duhului Sfînt în strîngerile noastre laolaltă. Cîte motive de smerire nu avem noi, pentru consecinţele stricate ale comportării noastre fireşti în Adunare!

Însă cortul indică şi spre casele şi familiile noastre. „Strigăt de biruinţă şi de mîntuire este în corturile celor drepţi" (Psalmul 118.15). Cînd ochii lui Balaam au fost deschişi, el trebuia să prorocească: „Cît de frumoase sînt corturile tale, Iacove, locuinţele tale, Israele" (Numeri 24). Cînd însă se lasă loc ca lumea să intre înăuntru sau se permite firii păcătoase să lucreze în părinţi sau în copii, atunci cortul devine un loc al necurăţiei. Aceasta să fie oare cauza pentru care mulţi copii ai părinţilor credincioşi au plecat în lume sau au devenit creştini lumeşti şi pămînteşti, prin faptul că lăuntrul lor a fost murdărit, pentru că părinţii au lăsat moartea în casa lor sub forma cărţilor lumeşti, ziarelor, revistelor, radioului, Tv, modei, îmbrăcămintei etc.? Sau poate copiii au văzut că viaţa practică a părinţilor lor era alta decît aceea pe care o mărturiseau şi nu era caracterizată prin omul cel nou, ci prin omul cel vechi?

În versetul 16 vedem patru moduri de necurăţie pe cîmpul liber. Acolo se poate ajunge în atingere cu cineva care a fost ucis cu sabia, adică a fost ucis într-un mod violent, sau cu cineva care a murit de moarte naturală, adică este o dovadă a stricăciunii care vine prin păcat. Acestea amîndouă sînt semnele caracteristice ale lumii, care au condus la aceea că Dumnezeu a judecat-o prin potop (Geneza 6,11-13) şi după aceea a început guvernarea omenească, ca s-o menţină în îngrădire. Constatăm că aceste semne caracteristice se văd astăzi tot mai clar în aşa numita creştinătate, pentru că unii din conduceri nu vor să mai împlinească sarcinile pe care li le-a dat Dumnezeu. Toate se îndreaptă cu viteză mare spre deplina descoperire a răului, care va fi urmată apoi cînd „cel ce o ţine pe loc" va fi luat la o parte, pentru descoperirea „omului păcatului" (2 Tesaloniceni 2.3-10). Orice atingere cu aceste lucruri murdăreşte pe copiii lui Dumnezeu. Cîte pericole ne înconjoară în viaţa noastră de afaceri, în orice domeniu al vieţii zilnice şi chiar în casa lui Dumnezeu! Nu vedem noi aceasta la Diotref, care voia să fie primul în Adunare (3 Ioan 9)? De aceea el nu voia să primească pe apostolul Ioan şi dădea afară din Adunare pe aceia care voiau să slujească lui Dumnezeu potrivit cuvîntului Său şi de aceea nu se supunea autorităţii, ci i se împotrivea. Tratarea fraţilor şi surorilor după simpatia şi antipatia personală, nu este ea o descoperire a firii păcătoase şi a influenţelor stricate ale omului vechi? Pentru aceasta se pot aduce încă multe exemple.

Chiar atingerea de un mormînt murdărea pe un mădular al poporului lui Dumnezeu. Ochiului firesc, un corp mort care se găseşte în mormînt îi este ascuns. Domnul descrie clar în Matei 23.27-28 ce se înţelege prin imaginea unui mormînt: „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi sînteţi ca mormintele văruite care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sînt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţie. Tot aşa şi voi pe dinafară vă arătaţi oamenilor ca fiind drepţi, dar pe dinăuntru sînteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege". Aşa este de exemplu cînd cineva are o mărturisire frumoasă cu privire la singura autoritate a Domnului în Adunare şi la conducerea Duhului Sfînt în strângerile laolaltă, însă în practică lasă să fie valabilă părerea şi conducerea omenească. Nu vedem noi aceasta cîteodată şi în mijlocul nostru?

Este oare posibil să ocolim „mormintele"? Nu este tot pămîntul un cimitir, dacă ne gîndim la cei şase mii de ani din istoria omenirii? Numai o trezire şi veghere desăvîrşită ne poate păzi de acesta. în Vechiul Testament, Dumnezeu a permis într- adevăr ca un preot deosebit să se murdărească la moartea părinţilor săi, a copiilor sau fraţilor şi surorilor sale. însă pentru un mare preot sau un nazireu nu era valabilă această excepţie (Levitic 21.1-4; Numeri 6.6-12). Pentru ei însemna păcat şi vină.

Aproape că nu se găseşte un alt capitol în Vechiul Testament care să ne dea o aşa imagine a sfinţeniei lui Dumnezeu, ca acesta care ne stă în faţă. Dumnezeu poate numi curat numai ceea ce este în

concordanţă cu sfinţenia şi slava Sa. Dorim noi ca Dumnezeu să-şi micşoreze măsura sfinţeniei Sale, ca în felul acesta noi să ne putem scuza, că nu putem evita ca să nu ne murdărim? Cînd Dumnezeu cere ceva, El dă şi posibilitatea să facem. Nu este deloc de neevitat pentru un creştin să ajungă în atingere cu moartea. însă cine dintre noi poate mărturisi cu privire la viaţa sa: „Toţi greşim în multe feluri" (Iacov 3.2)? Cît de îndurător este Dumnezeu că ne-a dat posibilitatea să ne curăţim. Cine nu vrea să folosească acest mijloc pentru sine, „acel suflet" să fie „nimicit din mijlocul Adunării, căci a întinat sfîntul locaş al DOMNULUI" (versetul 20).

Nu doresc să merg mai departe cu privire la acest verset. Acelora care doresc să se preocupe mai adînc cu aceasta le recomand scrierea lui H. Rossier: „Viţeaua roşie".

Începînd cu versetul 17 găsim deci mijlocul de curăţire şi felul în care trebuia să fie folosit. „Pentru cel necurat, să se ia cenuşa de la jertfa pentru curăţire care a fost arsă şi să se toarne peste ea apă de izvor într-un vas". Nu era deci nici o stropire cu sînge, ci cu cenuşă. Stropirea cu sînge a avut loc cînd am crezut în lucrarea Domnului Isus de pe cruce şi am devenit părtaşi ai unei răscumpărări veşnice (neîntrerupte) pe care El a înfăptuit-o pentru toţi cei pentru care El a murit. Sîngele Domnului vorbeşte de realitatea că El Şi-a dat viaţa. Am văzut lucrul acesta la cercetarea marei Zi a Ispăşirii. Cenuşa vorbeşte în mod deosebit de suferinţele Domnului pe cruce, despre partea lui Dumnezeu. Acolo El a fost lovit de sabia dreptăţii lui Dumnezeu şi de judecata necruţătoare a unui Dumnezeu Sfînt asupra păcatelor. Ne aminteşte deci de preţul pe care l-a plătit Domnul: „Căci Hristos a suferit odată pentru păcate, El Cel Drept pentru cei nedrepţi, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1 Petru 3.18). După Ioan 7. 37-39, apa vie este o imagine a Duhului Sfînt, care face cuvîntul viu şi-1 întrebuinţează pentru inimile şi conştiinţa noastră. Aici este prezentat drumul curăţirii ca rezultat al lucrării Duhului Sfînt, care pune Cuvîntul lui Dumnezeu înaintea ochilor unuia care s-a murdărit, şi-i arată cum Domnul a trebuit să sufere din cauza atingerii lui cu moartea şi murdăria. în aceasta vedem o mare asemănare cu spălarea picioarelor din Ioan 13. Acolo însă Domnul Isus întrebuinţează apa, în timp ce aici vedem lucrarea Duhului Sfînt. Este vorba aici, deci, mai mult de rezultatul lucrării Domnului ca Avocat al nostru în 1 Ioan 2.1 şi spălarea picioarelor făcută de El în Ioan 13.

Cu toate că cel întinat trebuia să se curăţească singur, potrivit cu versetul 12 pentru aceasta el are totuşi nevoie de ajutorul unei persoane curate. El nu poate să-şi ţină ascunsă, cu frică, starea lui faţă de toţi. De fapt firea noastră tinde să spună: ‚Aceasta este o chestiune numai între mine şi Domnul", însă tocmai aceasta dovedeşte că noi nu sîntem curaţi. Cineva, care este curat cu adevărat, nu caută să-şi ascundă păcatele, numai ca prin aceasta să pară în ochii altora că este mai bun decît este cazul în realitate. însă cel curat care vrea să-l stropească pe cel necurat cu cenuşă, trebuie să întrebuinţeze

pentru aceasta isop. Am văzut deja că isopul este în natură o imagine a micimii. Nu arată aceasta duhul în care cel credincios trebuie să facă această lucrare? Insă persoana care este curată să n-o facă într-un mod aspru, îngîmfat, ci în smerenie şi cu inima zdrobită, aşa cum Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pămîntului, Şi-a dezbrăcat hainele, S-a încins cu un ştergar şi S-a plecat să spele picioarele ucenicilor Săi. Ce tablou ne dă Domnul nostru slăvit! Cînd David a păcătuit, el s-a rugat: „Curăţeşte-mă cu isop şi voi fi curat, spală-mă şivoifimai alb decît zăpada" (Psalmul 51.7). Scriptura ne atenţionează: „Fraţilor! chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greşeală, voi, care sînteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blîndeţei; şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu" (Galateni 6.1). Gîndirea bună a celui care s-a murdărit cît şi a celui curat este cuprinsă în cuvintele: „mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii ca să fiţi vindecaţi" (Iacov 5.16).

Domnul nu lucrează în pripă restabilirea unui suflet întinat, într-adevăr, El doreşte ca să se petreacă cît mai repede posibil, însă trebuie să fie o restabilire reală, nu o trecere uşuratică peste necurăţie. Probabil că noi dorim pe ultima, însă Tatăl şi Fiul, nu. Ei doresc să ne trimită cîştigul duhovnicesc pe care îl obţinem prin exerciţiul pe care îl aduce cu sine această cale. Prin sînge, toată judecata cu privire la păcatele noastre a fost îndepărtată. Sîngele pe care îl stropea Eleazar în versetul 4 arată celui care s-a murdărit că drumul spre Dumnezeu a fost netezit şi pentru El nu mai urmează nici o judecată, nici pentru această necurăţie. Desigur, nu se dă mărturie despre lucrarea Duhului Sfînt cînd se spune: „Eu am fost spălat în sînge şi de aceea sînt curat. De ce să mă nelinişţesc cu privire la păcate?" Tocmai siguranţa cu privire la harul nemăsurat de care ni s-a făcut parte ne conduce la ruşine şi umilire, atunci cînd se găseşte păcat la noi. Ce ruşine pentru Numele Domnului şi ce durere pentru dragostea noastră faţă de El, cînd noi, după ce am fost făcuţi părtaşi ai harului, facem iarăşi aceleaşi lucruri pentru care El a suferit atît de mult! Cum poate să fie părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul, cînd noi ne jucăm cu păcatul, pe care Tatăl şi Fiul îl urăsc?

De aceea prima stropire de apă de izvor şi cenuşă trebuia să aibă loc abia în a treia zi. Mai întîi trebuia ca sufletul să simtă lipsa părtăşiei şi multele privilegii ale poporului lui Dumnezeu (capitolul 5.2-3). Cînd cel care s-a murdărit a recunoscut aceasta, Duhul Sfînt foloseşte Cuvîntul lui Dumnezeu pentru conştiinţa aceluia, ca el să vadă că Domnul Isus a murit şi pentru aceste necurăţii. Cît de minunată este înţelepciunea lui Dumnezeu, care întrebuinţează moartea ca remediu! Cenuşa viţelei roşii vorbeşte de judecata pe care Dumnezeu a exercitat-o cu privire la păcat. Duhul Sfînt (Apa vie) conduce în acelaşi mod sufletul celui necurat înapoi, spre ceea ce este descris în versetele 5 şi 6. Acolo unde era arsă viţeaua roşie este făcută vizibilă mînia lui Dumnezeu cu privire la păcat. Cred că nu mai există un alt loc din Scriptură ca acesta, care să prezinte ochilor noştri toată grozăvia pe care crucea a adus-o cu

sine pentru Domnul Isus.

„Viţeaua să fie arsă înaintea ochilor lui, să-i ardă carnea, pielea şi sîngele împreună cu baliga". Ce ardere! Toată mînia lui Dumnezeu asupra păcatului s-a descărcat acolo peste Domnul Isus. Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi; unde am fi fost noi altfel? Acolo auzim pe Domnul strigînd: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele şi nu le mai pot suferi vederea. Sînt mai multe decît perii capului meu şi inima m-a părăsit" (Psalmul 40.12). Cel necurat ştie că erau păcatele sale. El aude pe Domnul plîngîndu-Se: „Mă afund în noroi adînc şi nu mă pot ţine; am intrat în vîltoare, şuvoiul trece peste capul meu" (Psalmul 69.2). El aude strigătul Domnului din orele de întuneric: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Şi el ştie că acesta ar fi fost locul lui veşnic, dacă Domnul, din dragoste pentru el, nu l-ar fi luat asupra Sa şi dacă Tatăl, din dragoste pentru el, un păcătos pierdut, nu ar fi dat pe Fiul Său şi l-ar fi judecat în locul său.

El vede de asemenea cît de luminos arde focul, cînd lemnul de cedru, isopul şi cîrmîzul ardeau împreună cu viţeaua. El ştie că şi lucrurile care sînt bune în ochii lumii, însă rezultă din omul firesc, trebuie să ardă tot aşa ca şi baliga viţelei, pentru că pe baza realităţii că ele aparţin vechii creaţii şi prin aceasta aparţin morţii, trebuie să le judece — da, tocmai aceste lucruri care l-au murdărit, au mărit aşa de mult suferinţele Domnului. Aşa face Duhul Sfînt cu el, ceea ce Pavel în puterea Duhului Sfînt face galatenilor cînd le scrie: „ ...Voi, înaintea ochilor cărora Isus Hristos a fost prezentat ca răstignit?" (Galateni 3.1).

În acest fel devine clar în sufletul persoanei murdare, cît de îngrozitor este ceea ce el a făcut cu atîta uşurătate. Tocmai acesta este scopul stropirii cu apă vie şi cenuşă. Prin aceasta se pune într-un mod insistent înaintea ochilor sufletului, ce valoare are această parte a morţii lui Hristos, însă şi cît de îngrozitoare a fost judecata, ca în felul acesta inima şi conştiinţa noastră să fie adînc mişcate. Cînd s-a obţinut lucrul acesta, vom striga: „Ce am eu a face de acum înainte cu idolii? Ce am eu a face de acum înainte cu lucrurile necurate?" (compară cu Osea 14.9) Atunci urmarea va fi o mărturisire sinceră a refuzului nostru.

Aşa cum am văzut, prima stropire trebuia să aibă loc în a treia zi. „Un fapt nu va putea fi întemeiat decît pe cuvintele a doi sau trei martori" (Deuteronomul 19.15). De aceea trebuia ca mai întîi să treacă două zile în care Duhul Sfînt, prin sentimentul părtăşiei întrerupte cu Tatăl şi cu Fiul şi prin lipsa trăirii privilegiilor creştine normale, să aducă sufletul la simţămîntul gravităţii faptei petrecute. Apoi vine ziua a treia, în care Duhul Sfînt întrebuinţează Cuvîntul în inimă şi conştiinţă, pentru curăţire. Aceasta are ca efect că cel necurat recunoaşte înţelesul adevărat al greşelii sale şi prin aceasta ajunge la o mărturisire dreaptă, care conduce la iertare (1 Ioan 1.9). Însă temelia pentru eliberarea reală din puterea morţii şi a

petelor sale nu constă numai în înfăptuirea noastră de a fi una cu Hristos în moartea Sa, ci şi în învierea noastră împreună cu El; şi despre aceasta vorbeşte a treia zi. Prin faptul că Duhul Sfînt pune înaintea ochilor noştri moartea lui Hristos sub judecata lui Dumnezeu, se lucrează în suflet recunoaşterea morţii noastre împreună cu Hristos şi totodată legătura noastră cu El în înviere.

Prin aceasta se va realiza restabilirea deplină din ziua a şaptea. Aşa cum s-a reamintit deja, numărul şapte arată desăvîrşirea în domeniul spiritual. După cea de a doua stropire, israelitul curăţit trebuia să-şi spele hainele şi trupul cu apă. Apoi el devenea curat în cea de a şaptea zi seara, adică după şapte zile pline. Ca unul curat, el începea cea de a opta zi, un început nou după un timp care s-a sfârşit pe deplin. Acesta este pentru noi un tablou al noii creaţii.

Cît de important este şi ceea ce este prescris în versetul 18, că şi cortul, uneltele şi persoanele care erau în el se stropeau cu apa de curăţire. însemnătatea stropirii cu privire la cort o vedem în 1 Corinteni 5. Ziua a şaptea o vedem în 2 Corinteni 7. 4-16. însă şi familiile noastre erau incluse, da, toţi cei care prin contact cu starea mea necurată, s-au murdărit. Cît de serios este lucrul acesta!

Vreau să subliniez încă o dată că în acest capitol nu este vorba de faptul cum un păcătos poate să obţină iertarea păcatelor sale. Nu este vorba aici de problema păcatului, ci de părtăşia dintre un copil al lui Dumnezeu cu Tatăl şi cu Fiul. De aceea stropirea cu cenuşă în cea de a treia zi nu are drept scop să lucreze certitudine sau nesiguranţă cu privire la mîntuire, ci tristeţe şi durere, pentru că noi am păcătuit împotriva dragostei, harului şi sfinţeniei Tatălui şi a Fiului. Cenuşa este tocmai imaginea unei judecăţi depline, înfăptuită odată pentru totdeauna. Insă amintirea de suferinţele îngrozitoare ale Domnului pentru necură- ţirea mea lucrează durere şi tristeţe cu privire la uşurătatea mea faţă de necurăţie. Acest sentiment este într-adevăr drept şi la locul lui, însă cu nici un chip nu este părtăşie. Este o judecată sfîntă cu privire la păcătuirea mea faţă de har. De aceea era necesară a doua stropire din cea de a şaptea zi, ca să restabilească părtăşia.

Vreau să dau două exemple din Scriptură, care ne arată clar aceste două stropiri din ziua a treia şi din ziua a şaptea. După ce David a păcătuit aşa de îngrozitor faţă de Batşeba şi faţă de Urie, a venit prorocul Natan la el şi i-a zis: „Tu eşti acela!" Aceasta era prima stropire. Rezultatul îl vedem în Psalmul 51. în primele unsprezece versete, David îşi condamnă nu numai fapta sa, ci pe sine însuşi. însă începînd cu versetul 12 el se roagă pentru refacerea părtăşiei sale cu Dumnezeu. Acesta este rezultatul stropirii din ziua a şaptea.

Acelaşi lucru îl vedem la Petru. El nu se încrede în Domnul ci în propria sa dragoste faţă de Domnul. Fără îndoială, era o dragoste lucrată în parte de Duhul, însă era prezentă şi o parte a dragostei fireşti. Altfel n-ar fi fost aşa de convins că dragostea sa era mai mare decît a celorlalţi. însă această dragoste

firească nu este nimic altceva decît lemnul de cedru din Numeri 19.6, care trebuia să ardă împreună cu viţeaua roşie. Ce iese la iveală din omul firesc şi cu aceasta din prima creaţie nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu.

Cînd apoi el s-a lepădat de Domnul, Domnul l-a privit şi prin aceasta i-a adus aminte de cuvintele Sale. Aceasta era stropirea din „cea de a treia zi", care a condus la faptul că Petru a plîns cu amar. Lucrarea durează pînă în Ioan 21, cînd vedem deplina restabilire. Acolo Petru aruncă lemnul de cedru, isopul şi cîrmîzul în focul care mistuia viţeaua roşie. Acum rămînea numai noua creaţie, care este în deplină părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul. Acum Domnul poate să-i încredinţeze oile şi mieii Săi.

Cînd Duhul Sfînt ne-a condus aşa de departe, atunci sîntem pregătiţi să ne spălăm hainele şi să ne spălăm pe noi înşine. Atunci se vede eficienţa experienţelor prin care am trecut şi în ceea ce priveşte partea practică a comportării noastre în exterior, al cărei simbol este prezentat prin haine. Noi cercetăm obiceiurile noastre, umblarea noastră şi legăturile noastre cu sabia cu două tăişuri a Cuvîntului lui Dumnezeu şi le curăţim prin aceasta. Atunci putem întrebuinţa cuvîntul şi la viaţa noastră lăuntrică. „Cercetează-mă, Dumnezeule şi cunoaşte-mi inima. Incearcă-mă şi cunoaşte-mi gîndurile! Vezi dacă este vreo cale rea în mine şi du-mă pe calea cea veşnică" (Psalmul 139.23- 24). Aceasta este rugăciunea către Dumnezeu, care iese dintr-o astfel de convingere! Atunci cel curăţit se găseşte într-o stare de curăţire morală asemănătoare preotului curat (versetul 7).

Ce accent se pune în ultimele două versete ale capitolului pe seriozitatea despărţirii şi curăţirii! Tot ce atinge cel necurat devine necurat. Oricine se atinge de ceea ce devine necurat în felul acesta era de asemenea necurat. Este un cerc care devine tot mai mare. Ce nenorocire este adusă de mine în mijlocul poporului lui Dumnezeu, cînd eu ating cu indiferenţă sau nebăgare de seamă ceva care vorbeşte de moarte! Cît de îngrozitor este cînd eu apoi refuz să întrebuinţez mijlocul pe care Domnul mi l-a dat pentru curăţirea de păcate! Cînd cineva refuză în mod absolut şi consecvent să facă aceasta, înseamnă că el nu are nici o viaţă din Dumnezeu. însă şi un refuz temporar are drept consecinţă că acela trebuie îndepărtat din mijlocul poporului lui Dumnezeu, „căci a întinat Sfîntul locaş al DOMNULUI; fiindcă n-a fost stropită peste el apa de curăţire, este necurat" (versetul 20). Pentru toţi care sînt în contact cu o asemenea persoană, consecinţele sînt grave.

Chiar cel curat care a stropit apa de curăţire sau numai s-a atins devine necurat şi trebuie să-şi spele hainele, ca şi preotul din versetul 7. Orice credincios duhovnicesc binevoitor, care trebuie să se ocupe cu păcatele altora, va deveni conştient de faptul că şi firea sa păcătoasă este tot la fel de stricată. Cînd însă el va face asta într-un mod duhovnicesc şi se va ocupa cu aceasta în har, rezultatul va fi că el însuşi va fi mai mult curăţit şi sfinţit.

Cuprinsul

1. Observaţii introductive asupra necesităţii jertfelor, potrivit Genezei
2. Marea Zi a Ispăşirii - I (Levitic 16.1-10)
3. Marea Zi a Ispăşirii — II (Levitic 16.11-19)
4. Marea Zi a Ispăşirii - III (Levitic 16.20-34)
5. Marea Zi a Ispăşirii - IV (Levitic 16.23-31)
6. Arderea-de-tot necurmată (Exod 29.38-46)
7. Arderea-de-tot de bunăvoie (Levitic 1.1-17)
8. Jertfa de mîncare - I (Levitic 2.1-3)
9. Jertfa de mîncare — II (Levitic 2.4-16)
10. Jertfa de mulţumire (Levitic 3.1-17)
11. Jertfa pentru păcat — I (Levitic 4.1-35)
12. Jertfa pentru păcat - II (Levitic 13-31)
13. Jertfa pentru păcat - III (Levitic 5.1-13)
14. Jerfa pentru vină (Levitic 5.6-19; 6.1-7)
15. Legea arderii-de-tot (Levitic 6.8-13)
16. Legea jertfei de mîncare (Levitic 6.14-23)
17. Legea jertfei pentru păcat (Levitic 6.24-39)
18. Legea jertfei pentru vină (Levitic 7.1-10)
19. Legea jertfei de mulţumire (Levitic 7.11-36)
20. Jertfele în Numeri 15.1-12
21. Jertfa viţelei roşii (Numeri 19.1-22)